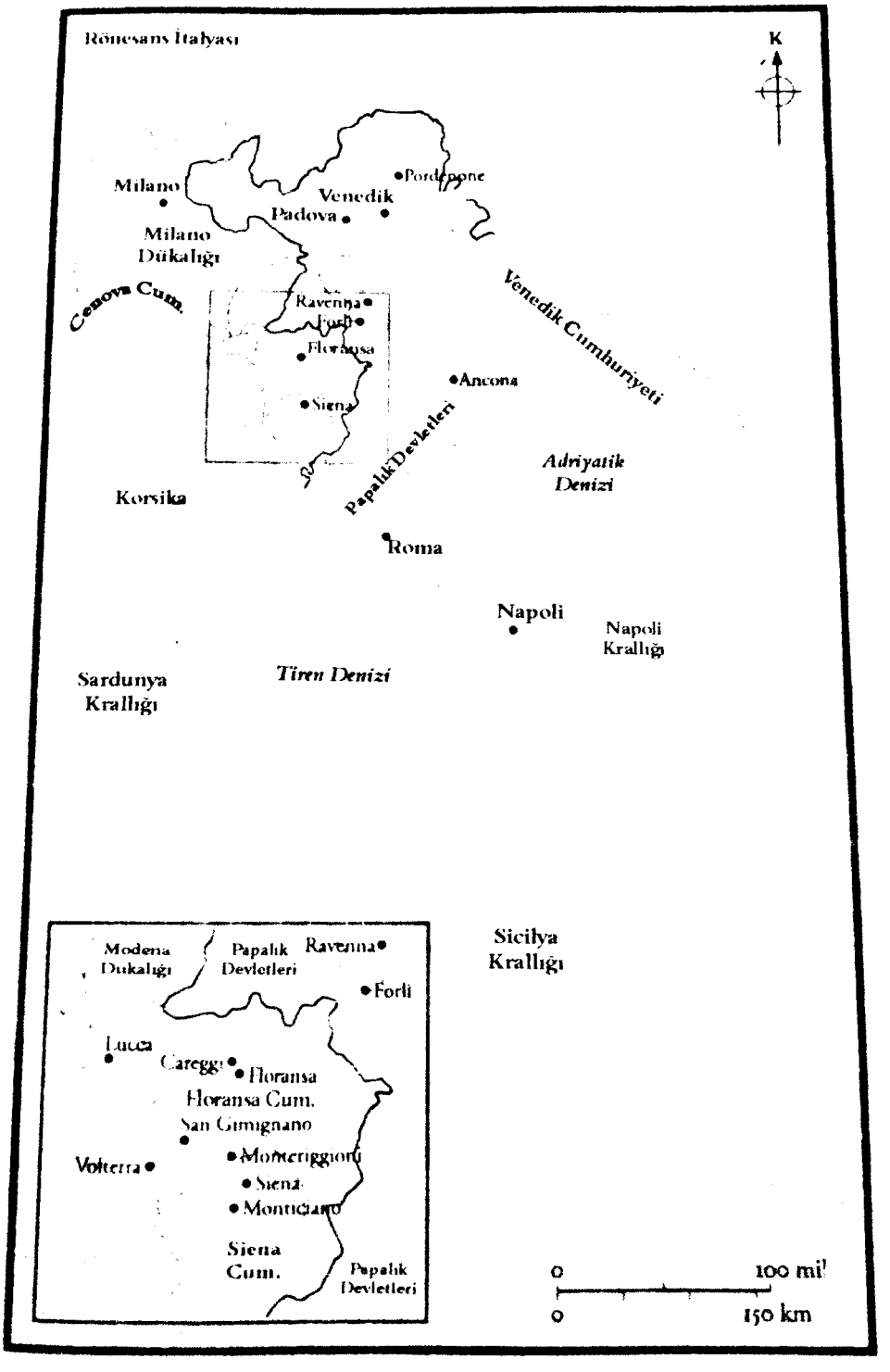
ÇEVİRMENLERİN NOTU

Kitapta sıkça karşınıza çıkacak olan Assasin kelimesinin kökeni Arapçadaki haşhaş kelimesidir. Haşhaş Arapçada "kuru ot" ya da "hayvan yemi" demektir. Kendisinden uyuşturucu madde üretilen haşhaş bitkisinin adı da buradan gelir. İsmaililik mezhebinden gelen Hasan Sabbah tarafından 1090 yılında kurulmuş olan Haşhaşiler tarikatının, haşhaş kullanma alışkanlıklarından dolayı bu adı aldıklarına inanılmaktadır. Kelime İngilizcedeki ve diğer bazı Batı dillerindeki yapısına benzer şekilde ilk kez Haçlı Seferleri esnasında bu tarikatın üyelerine hitap etmek için "assasini, assissini ya da heyssisini" olarak kullanılmıştır. Aralarından en yaygın olan assasin kelimesi zaman içinde İngilizceye "Assassin" olarak geçmiştir ve Haşhaşiler bu dile Assassins olarak çevrilmiştir. Tarikatın dini ve psikolojik temeli önemli kişilere suikast düzenlemeye dayandığı için bu kelime günümüz İngilizcesinde suikastçı anlamı kazanmıştır. Assassin's Creed (Suikastçının İnancı ya da Amentüsü) temel olarak bu tarikattan esinlense de kitapta geçen Assasin Tarikatı üyeleri suikastçı olmanın ötesinde belli bir amaç uğruna toplanmış, toplumun çeşitli kesimlerinden gelen insanlardır. Gerek seri ile özdeşleşmiş Assasin kelimesini ve tarihi arka planını korumak, gerekse bu insanların suikastçıdan farklı yanlarını vurgulamak için biz de bu kelimeyi tercih ettik.

Yaşamayı öğrendiğimi sanırken,
ölmeyi öğreniyormuşum meğer.
Leonardo da Vinci

Rönesans İtalyası
K
Milano
Venedik
Padova
Pordenone
Milano Dükalığı
Cenova Cum.
Ravenna
Forlì
Floransa
Siena
Ancona
Venedik Cumhuriyeti
Papalık Devletleri
Adriyatik Denizi
Korsika
Roma
Napoli
Napoli Krallığı
Sardunya Krallığı
Tiren Denizi
Sicilya Krallığı
Modena Dükalığı
Papalık Devletleri
Ravenna
Forlì
Lucca
Careggi
Floransa
Floransa Cum.
San Gimignano
Volterra
Monteriggioni
Siena
Montichiano
Siena Cum.
Papalık Devletleri
0
100 mil
0
150 km

ÖÇ

Neler olduğunu henüz anlamayan davetliler dönüp bakmaya başladıkları için Verrecchio konuşmasını kesmişti. Ezio olduğu yerde durdu ve davetlilerle yüz yüze geldi.

"Evet! Gördükleriniz gerçek! Bir intikama şahit oldunuz! Auditore ailesi hâlâ yaşıyor. Ben hâlâ ayaktayım! Ben, Ezio Auditore!"

Tam soluklanmıştı ki bir kadın çığlık atarcasına bağırdı: "*Assassino!*"

Çok geçmeden kargaşa sardı ortalığı. Lorenzo'nun korumaları Ezio'nun etrafında toplandı. Kılıçlarını çekmişlerdi. Davetliler sağa sola kaçışmaya başladılar. Bazıları kaçmak için elinden geleni yapıyor, daha cesur olanlar an azından Ezio'yu yakalamaya çalışarak bir işe yarıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Ancak kimse gerçekten saldırmaya cesaret edemiyordu. Ezio, kırmızı cüppeli kişinin gölgelerin arasına sıvıştığını gördü. Verrocchio, heykelinin yanında durarak yapıtını tehlikeden koruyordu. Çığlık atan kadınlar, bağıran erkekler, kimin peşinden gideceklerini bilmeden revakların içine dalan şehir muhafızları... Ezio bu fırsattan faydalanarak revaklardan oluşan kemerin çatısına tırmandı ve çatının üzerinden karşı tarafa sıçrayıp öndeki avlunun içerisine atladı. Avlunun açık kapısı kilisenin önündeki meydana çıkıyordu.

Meydanda, içeride yaşanan arbedenin sesine gelen, meraklı bir kalabalık toplanmaya başlamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu birisi Ezio'ya.

"Adalet yerini buldu," diye cevap verdi Ezio.

BİR

Vecchio ve Bargello Sarayı'na ait kulelerin tepesindeki meşaleler yukarıda parıltı halinde, titreyerek yanıyordu. Biraz kuzeye doğru gidince, katedral meydanında usulca yanan birkaç sokak feneri vardı. Birazı da Arno Nehri'nin her iki kıyısındaki iskeleleri aydınlatıyordu. Gecenin çökmesiyle çoğu insanın evine çekildiği bir şehir için saat geç olsa da karanlığın içinden birkaç kayıkçı ve hamal seçmek mümkündü bu kıyılarda. Hâlâ tekneleri ve botlarıyla meşgul olan bazı balıkçılar, aceleyle, yelken ve arma ayarlarını son kez kontrol edip; itinayla yıkanmış, loş güvertelere halatları sıkıca doluyordu. Hamallar da malları, sürükleyerek ya da ellerinde taşıyarak, civardaki ambarlara emanet ediyordu aynı çabuklukla.

Birahanelerin ve genelevlerin de ışıkları parlıyordu. Ancak sokaklardan geçen çok az insan vardı. Seçildiğinde yirmi yaşında olan Lorenzo de' Medici, şehrin başına geçeli yedi yıl olmuştu. En azından, Floransa'yı dünyanın en zengin şehirlerinden biri yapan tüccar aileleri ile ileri gelen uluslararası bankalar arasındaki rekabete bir düzen ve durgunluk getirmişti. Buna rağmen, şehrin içten içe kaynaması hiç kesilmemişti. Arada sırada taştığı da oluyordu. Çünkü yönetim kar-

şıtı her bir örgüt hâkimiyet mücadelesindeydi. Kimisi müttefik değiştiriyor, kimisi de kahcı ve amansız düşman olmayı sürdürüyordu.

Milattan sonra 1476 yılında Floransa, rüzgâr doğru yönden eserse Arno'dan gelen dayanılmaz lağım kokusunu neredeyse unutturabilecek yasemin kokulu bir bahar akşamında bile, günbatımından sonra açık havada gezilecek en güvenli yer değildi.

Ay, kobalt mavisine bürünmüş gökyüzünde çoktan yükselmişti. Geceye katılan yıldız sürüsüne üstünlük taslıyordu. Işığı, Vecchio Köprüsü'nün nehrin kuzey kıyısına kavuştuğu meydanı aydınlatıyordu. Köprünün insanla dolup taşan dükkânlarına karanlık ve sessizlik çökmüştü. Santo Stefano al Ponte Kilisesi'nin çatısında duran, baştan aşağı siyah giyinmiş bir kişi de göze ilişiyordu ayın ışığında: henüz on yedi yaşında, fakat boylu boslu bir delikanlı. Aşağıdaki semti haritasını çıkarırcasına gözlerken, dudaklarını bir eliyle kapatarak ıslık çaldı. Alçak ama kulak çınlatan bir sesti bu. Delikanlı tepeden etrafı seyrederken, karanlık sokaklardan ve kemerli yollardan önce bir, sonra üç, ardından on iki ve en sonunda yirmi adam bu sese karşılık olarak meydanda belirdi. Kendi gibi gençti hepsi. Çoğu siyah giyinmişti. Kan kırmızısı, yeşil, gök mavisi başlık veya şapka takanlar da vardı aralarında. Hepsi de kemerlerinde kılıç ve hançer taşıyordu. Tehlikeli görünen genç çetesi, kendinden emin, ukalaca hareket ederek yelpaze gibi açıldı.

Genç adam, ay ışığının soluk parıltısıyla aydınlattığı istekli yüzlere doğru baktı. Hepsinin bakışları ona odaklanmıştı. Yumruğunu başının üzerinde havaya kaldırdı ve asi bir tavırla selam verdi.

"Onuz onuza!" diye haykırdı. Aşağıdakiler de yumruk-

larını aynı şekilde havaya kaldırıp hep bir ağızdan "Omuz omuza!" diye yürekten bağırdılar. Birkaçı, kılıcını, hançerini çekip havada savurdu.

Kilisenin sıvasız cephesinin üzerinden bir kedi gibi aşağıya inerek, çatıdan kapının sundurmasına hızla erişti genç adam. Oradan, pelerinini savurarak aşağı sıçradı ve çömelir şekilde aşağıdakilerin tam ortasına sorunsuzca atladı. Tam beklediği gibi, etrafında toplandılar.

"Arkadaşlar, dinleyin!" dedi. Kimsenin eşlik etmediği son bir bağrışı kesmek için elini kaldırdı. "Bu gece sizi, en yakın dostlarımı, buraya neden çağırdım biliyor musunuz? Yardımınızı isteyeceğim. Çok uzun zamandır ortalarda yoktum. Bu esnada, düşmanımız, kimden bahsettiğimi biliyorsunuz, Vieri de' Pazzi, aileme çamur atarak, adımızı kirleterek ve bizi âcizce küçük düşürmeye çalışarak bu şehirde dolaşmıştır. Normalde, öyle bir itle uğraşacak kadar alçalmam ama..."

Konuşması yarıda kaldı. Köprünün olduğu taraftan fırlatılan, büyükçe, sivri bir taş parçası ayaklarının önüne düşmüştü.

"Yetti artık bu saçmalıkların, *grullo*!"* dedi bir ses.

Genç adam, sesin geldiği yöne doğru arkadaşlarıyla aynı anda döndü. Kime ait olduğunu biliyordu zaten. Güney kıyıdan gelip köprüyü geçmekte olan başka bir genç çetesi yaklaşıyordu. Çete başı en önde, kasılarak yürümekteydi. Koyu renkli kadife kıyafetinin üzerine, mavi zemin üstünde altın rengi yunusların ve haçların bulunduğu bir arması olan kırmızı bir pelerin geçirmişti. Bir eli kılıcının topuzunda duruyordu. Pek yakışıklı sayılmazdı. Görünüşünü bozan iri, zalim bir ağzı ve küçük bir çenesi vardı. Biraz şişmandı ama kollarının ve bacaklarının gücü şüphesiz yerindeydi.

"*Buona sera*, Vieri," dedi genç adam sakince. "Biz de tam

* Bkz: s. 471 "İtalyanca ve Latince İfadeler Sözlüğü"

senden bahsediyorduk." Abartılı bir nezaketle, eğilerek selam verdi. Şaşkın bir yüz ifadesi takınarak, "Ancak kusura bakma, şahsen gelmeni hiç beklemiyorduk. Pazzi ailesinin, kirli işlerini yaptırmak için hep başkalarını kiraladığını sanırdım," dedi.

Vieri, ona doğru yaklaştı ve durdu. Birkaç metre ötede, çetesiyle birlikte, yürümeyi kesmişti. "Ezio Auditore! Seni şımarık, küstah encik! Bana kalırsa, asıl senin ailendi onu yapan. En ufak bir tehlike sezse hemen koşa koşa muhafizlara sığınan memur ve bankacı ailesi... *Codardo!*" Kılıcının sapını kavradı. "Korkunuzdan, bir işle kendiniz ilgilenemiyorsunuz demek."

"Pekâlâ, Vieri, *ciccione*. Ne diyebilirim ki? Kız kardeşin Viola'yı son gördüğümde epey bir memnun gibiydi halinden; onunla iyi ilgilenmişim demek." Ezio Auditore pis bir gülüşle baktı düşmanına. Arkadaşlarının, arkasında kıs kıs gülüp bağırarak alkış tuttuğunu duymak onu mutlu etmişti.

Ama çok ileri gittiğini biliyordu. Vieri öfkeden mosmor olmuştu bile. "Bu kadarı yeter, Ezio. Puşt herif... Görelim bakalım, gevezelik ettiğin kadar iyi dövüşebiliyor musun?" Kılıcını kaldırarak başını arkasına, adamlarına doğru çevirdi. "Gebertin şu piçleri!" diye kükredi.

Aniden başka bir taş parçası fırladı havaya. Hızla dönerek geliyordu. Ama bu kez karşı tarafı kışkırtmak için fırlatılmamıştı. Taş, Ezio'nun alnını sıyırıp geçerken derisini yardı. Açılan yaradan kan akıyordu. Ezio bir an arkaya doğru sendeledi. Vieri'nin destekçileri onu taş yağmuruna tutuyordu. Kendi adamlarıysa, Pazzi çetesi köprüyü hızlıca geçip üzerlerine çullanana dek toparlanacak vakit bulamamıştı. Kavga bir anda öylesine kızışmış, öylesine ilerlemişti ki; kılıç bir yana,

hançer çekmek bile zaman kaybıydı. İki çete birbirine yumruklarıyla saldırıyordu.

Çetin ve acımasız bir dövüştü. Sert tekmelere ve yumruklara, çatırdayan kemiklerin iğrenç sesi eşlik ediyordu. Bir süre hangi tarafın galip geleceği belli değildi. O anda, alnından akan kandan dolayı etrafı görmekte zorlanan Ezio, en iyi iki adamının tökezleyip düştüğünü gördü. Pazzi haydutları onları çiğneyip geçmeye hazırdı. Vieri kahkaha attı. Ağır bir taşı avuçlayarak, yanına yaklaştığı Ezio'nun kafasına bir yumruk daha savurdu. Ezio hemen çömeldi. Yumruk boşa gitmişti ama az kalsın isabet ediyordu. Auditore tarafı, kaybetmekteydi. Ancak Ezio, ayağa kalkmadan önce, kınından çıkarılmış kılıcı ve hançeri ile üzerine çullanan iri yapılı bir Pazzi haydudunu, yerinden zorla çıkardığı hançeriyle uyluğundan yaralamayı başardı. Delicesine savurduğu hançer kumaşı yırtıp haydudun adalelerini yarmış, kas kirişlerini koparmıştı. Adam acıyla inledi ve silahlarını bırakıp, kan fışkıran yarasını iki eliyle kavrayarak uzaklaştı.

Çaresizce, güç bela doğrulan Ezio etrafına bakındı. Görebildiği kadarıyla, adamları Pazzi çetesi tarafından kilisenin duvarlarından birine kıstırılarak çepeçevre sarılmıştı. Bacaklarına gücün biraz geri geldiğini hissederek, arkadaşlarına doğru yürümeye başladı. Başka bir Pazzi yardakçısının savurduğu keskin bıçağın altında başını aniden eğerek, yumruğunu adamın kirli sakallı çenesine ustalıkla geçirdi. Dişlerinin savrulduğunu görmek ona haz verdi. Sözde saldırganı olan adam dizlerinin üstüne çöktü; aldığı darbe onu sersemlemişti. Ezio, cesaret vermek için kendi adamlarına seslendi ama onurunu kaybetmeden geri çekilmek aklına yatmıyor değildi. Tam o anda, Pazzi çetesinin arkasından, kavganın gürül-

tüsü arasında yükselen, kaygısız ve çok tanıdık bir ses duydu. Ona doğru sesleniyordu.

"Hey, *fratellino*, ne halt karıştırıyorsun?"

Ezio'nun kalbi küt küt atıyordu; duyduğu ses onu rahatlatmıştı. "Hey, Federico! Burada ne işin var? Her zamanki gibi kiremitlerin üzerinde gezineceğini düşünmüştüm," diye soluk soluğa da olsa konuşabildi.

"Saçmalama! Bir şey planladığını biliyordum. Küçük kardeşim başının çaresine bakmayı sonunda öğrenmiş mi, bir gelip göreyim dedim. Ama birkaç derse daha ihtiyacın olabilir belki."

Ezio'dan birkaç yaş büyük ve Auditore kardeşlerin en büyüğü olan Federico Auditore, içkiye, aşka ve dövüşe çok düşkün olan cüsseli bir adamdı. Konuşurken bile haydutlara saldırıyordu. Kardeşiyle yan yana kalabalığı yararak ilerlerken, iki Pazzi haydudunun kafasını birbirine çarptı ve havaya kaldırdığı ayağını bir üçüncüsünün çenesine indirdi. Etrafını çevreleyen tehlikeye aldırmadan ilerliyordu. Yakınlarında duran kendi adamları da cesaretlenerek daha güçlü girişmeye başladılar. Pazzi tarafı bozguna uğramıştı. Birkaç tersane işçisi toplanmış, güvenli bir mesafeden olan biteni izliyordu. Pazzi çetesi loş sokakta onları Auditore çetesinin desteği sandı. Hem o işçi grubu, hem Federico'nun bağırışları ve uçuşan yumrukları, hem de ağabeyinin hareketlerini çarçabuk kavrayıp hızla taklit etmeye başlayan Ezio, onları iyice korkuttu.

Vieri de' Pazzi'nin kızgın sesi tüm kargaşayı bastırdı. "Geri çekilin!" diye bağırdı adamlarına. Öfkeden ve yorgunluktan sesi kesilmişti. Karanlığın içinde kaybolmadan önce Ezio ile göz göze geldi ve boğuk bir tehdit savurdu. Hâlâ yürüyebilen ve Ezio'nun artık zaferini ilan etmiş destekçilerinin kovala-

dığı adamları onu arkasından takip eder halde Ponte Vecchio'dan geçerek uzaklaştı.

Ezio da adamlarının peşinden gidecekti ama ağabeyinin iri eli ona engel oldu. "Bir dakika!" dedi.

"Ne yani? Tam onları yakalamışken mi?"

"Dur biraz!" Federico, Ezio'nun kaşının üzerindeki yaraya hafifçe dokunarak kaşlarını çattı.

"Ufak bir sıyrık..."

"Çok daha ciddi bir şey bu." Ağabeyi yüzünde donuk bir ifadeyle karar verdi. "Seni bir doktora götürsek iyi olur."

Ezio öfkeyle karşılık verdi: "Doktora gidip boşa geçirecek vaktim yok. Üstelik..." Üzülerek durdu. "Hiç param da yok."

"Vay! Kızlara ve içkiye harcayıp çarçur ettin demek." Federico sırıtarak kardeşinin omzuna dostça bir şaplak attı.

"Aslında, tam olarak çarçur ettim denemez. Hem, bana nasıl örnek oluyorsun sen?" diye gülerek söylendi Ezio. Ardından duraksadı. Bir anda, başının sızladığını fark etti. "Ama yine de bir doktora görünsek fena olmayacak galiba. Bana borç verebilecek birkaç *fiorini*'n yoktur herhalde?"

Federico, para kesesine hafifçe vurdu ama kese şıngırdamadı. "Aslında, şu sıralar ben de biraz parasızım," dedi.

Ezio, ona karşı mahcup olan ağabeyine bakıp sırıttı. "Peki ya sen paranı neye harcadın? Ayinlere ve Endüljanslara* harcamışsındır herhalde?"

Federico güldü."Pekâlâ, haklısın." Etrafına bakındı. Kavganın sonunda, onlardan sadece üç ya da dört kişi alandan ayrılamayacak kadar kötü yaralanmıştı. Yerde oturmuş, acıdan biraz inliyor ama aynı zamanda gülümsüyorlardı. Sert bir

* Ortaçağ Avrupası'nda, ölümden sonra cennete gitmek için Papa'nın sattığı af belgesi – ed.n.

mücadele olmuştu ancak kimsenin kırığı çıkığı yoktu. Diğer yandan, rahat beş-altı Pazzi yardakçısı kendinden geçmiş bir halde, yerde sere serpe yatıyordu. En azından bir-iki adamın üzerinde pahalı kıyafetler vardı.

"Görelim bakalım, yenik düşmanlarımızın bizimle paylaşacak hiç parası var mı?" diye önerdi Federico. "Sonuçta, bizim onlardan çok daha fazla ihtiyacımız var paraya. Bahse girerim, onları uyandırmadan üzerlerindeki yükü hafifletemezsin."

"Göreceğiz," diyen Ezio işe koyuldu. Gayet başarılıydı; birkaç dakika geçmeden, ikisinin de kesesini dolduracak kadar altın para araklamıştı. Ezio zafer kazanmışçasına ağabeyine baktı ve marifetini görsün diye aldığı paraları şıngırdattı.

"Yeter!" diye seslendi Federico. "Biraz bırakalım da evlerine gitsinler. Sonuçta, biz hırsız değiliz. Aldıklarımız da savaş ganimeti, o kadar. Üstelik o yaran da hâlâ canımı sıkıyor. Hemen gidip göstermemiz gerek."

Ezio başıyla onayladı ve Auditorelerin zaferine şahit olan alana son bir kez göz gezdirmek için döndü. Sabırsızlanan Federico, bir eliyle kardeşinin omzuna nazikçe dokundu. "Haydi!" dedi ve öyle bir hızla yürümeye başladı ki kavgadan yorgun düşmüş Ezio ayak uydurmakta zorlandı. Ama çok geri kaldığında ya da yanlış sokağa saptığında Federico ya bekliyor ya da hızlıca geri dönüp onu doğru tarafa yönlendiriyordu. "Özür dilerim Ezio ama *medico*'ya elimizden geldiğince çabuk ulaşmamız gerek."

Aslında çok uzakta değildi ama Ezio çok çabuk yoruluyordu. Sonunda, koyu meşe masaların üzerinde çeşit çeşit sıralanmış ya da kuru baharat demetleriyle birlikte tavandan sarkan, pirinçten veya camdan yapılmış ilaç şişelerinin ve es-

renkli araç gereçlerin süslediği loş odaya varmışlardı. Aile doktorlarının muayenehanesiydi burası.

Ezio'nun tek yapabildiği ayakta kalmaktı.

Dottore Ceresa gece yarısında uyandırılmaktan pek de hoşlanmamıştı ama Ezio'nun yarasına yakından, daha detaylı bakmak için bir mum yaklaştırdığında hemen endişeli bir tavır takındı. "Hımm," dedi ciddiyetle. "Bu sefer kendini fena dağıtmışsın, genç adam. Gidip birbirinizi hırpalamaktan başka yapacak daha iyi bir şey bulamaz mısınız siz?"

"Bir şeref meselesiydi, saygıdeğer doktorum," diye araya girdi Federico.

"Anlıyorum," dedi doktor sakince.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Ezio ama hali kalmamıştı.

Federico, her zamanki gibi şaka yoluyla endişesini gizleyerek, "Elinden gelenin en iyisini yap, onu düzelt dostum. O küçük, sevimli yüzü onun tek varlığı," dedi.

"Hey, *fottiti*!" diye karşılık verdi Ezio, ortaparmağını kaldırarak.

Doktor onları görmezden geldi, ellerini yıkadı, yarayı yavaşça temizledi ve bir bez parçasına türlü türlü şişelerin birindeki şeffaf sıvıdan biraz döktü. Bezi yaraya hafifçe sürdü. O kadar can yakıcıydı ki acıdan yüzü buruşan Ezio neredeyse sandalyesinden fırlayacaktı. Ardından, yaranın temiz olduğuna kanaat getirdikten sonra, doktor eline aldığı bir iğnenin deliğine ince bir ameliyat ipi geçirdi.

"Şimdi" dedi, "bu cidden canını yakacak. Az da olsa..."

Tüm dikişler atılıp da Ezio'yu sarıklı bir Türk gibi gösteren bandajlar yaraya sarıldığında, doktor gülümseyerek cesaret verdi. "Şimdilik üç *fiorini* yeter. Birkaç gün içinde sizin *palazzo*'ya gelip dikişleri alırım. O zaman da üç *fiorini* daha

verirsiniz. Şiddetli baş ağrıların olacak ama fazla sürmeyecek. Dinlenmeye çalış, tabii böyle bir huyun varsa. Dert etme, yaran göründüğü kadar kötü değil. Hem iyi bir yanı da var: Fazla iz kalmayacak. Bu sayede, ileride kızları öyle çok hayal kırıklığına uğratmazsın."

Sokağa tekrar çıktıklarında Federico kolunu kardeşinin boynuna attı. Bir içki şişesi çıkarıp Ezio'ya uzattı. "Korkma," dedi, Ezio'nun yüzündeki ifadeyi fark ederek. "Babamızdan bir *grappa;* en iyisinden. Senin durumundaki biri için anne sütünden iyidir."

Sert içkiden ikisi de içti. Gevşediklerini hissettiler. "Ne geceydi ama!" dedi Federico.

"Sorma. Gecelerimiz hep böyle zevkli geçse ne iyi..." Ezio, ağzı kulaklarına varıncaya kadar gülmeye başlayan ağabeyini görünce konuşmasını yarıda kesti. "Dur ya!" dedi ve gülerek düzeltti: "Hep öyle geçiyor zaten."

"Yine de, eve gitmeden önce biraz yiyip içsek hiç de fena olmaz bence. Kendine gelirsin," dedi Federico. "Biliyorum biraz geç oldu ama yakında bir taverna var. Sabaha kadar açık ve... "

" ... sen ve *oste, amici intimi* misiniz?

"Nasıl bildin?"

Birkaç saatin ardından, bir şişe Brunello ile birlikte *ribollita* ve *bistecca* yedikten sonra, Ezio kendini hiç yara almamış gibi hissediyordu. Genç ve zindeydi. Kaybettiği tüm enerjisi geri gelmişti sanki. Pazzi'nin ayaktakımına karşı kazanmış oldukları zaferin verdiği heyecan da çabuk iyileşmesine şüphesiz katkı sağlamıştı.

"Eve gitme zamanı, küçük kardeşim," dedi Federico. "Babamız nerede kaldığımızı kesin merak ediyordur. Ayrıca, banka işlerinde kendisine yardımcı olmak için güvendiği tek

kişi sensin. Neyse ki ben hesaptan kitaptan hiç anlamıyorum, zaten bence bu yüzden bir an önce politikaya atılmamı istiyor."

"Politika ya da kurnazlık; bunlar seni geçindiren."

"Ne fark var ki?"

Ezio, babaları aile işlerinde ağabeyinden çok ona güveniyor diye Federico'nun ona karşı kötü niyet beslemediğini biliyordu. Federico, bankacılıkla geçindiği bir hayat yaşasaydı sıkıntıdan patlardı zaten. Sorun şuydu: Ezio da sıkılacağı hissine kapılıyordu. Ama Florasanalı bir bankacının siyah kadife kıyafetini giyip altın zincirini kuşanacağı günler şimdilik biraz olsun uzaktı. Özgür ve kaygısız geçirdiği günlerini doyasıya yaşamak istiyordu. O günlerin aslında ne kadar kısa süreceğinin farkında değildi.

"Bir de acele etsek iyi olur," dedi Federico, "eğer azar işitmek istemiyorsak."

"Babam meraklanmıştır."

"Sanmam; kendi başımızın çaresine bakabileceğimizi biliyor." Federico, Ezio'ya tereddüt ederek baktı. "Ancak elimizi çabuk tutsak iyi olur," dedi ve durdu. "Küçük bir bahse girecek halin yoktur, değil mi? Belki bir yarış?"

"Nereye kadar?"

"Bakalım..." Federico, ay ışığının aydınlattığı şehre, çok uzakta olmayan bir kuleye doğru baktı. "Santa Trinità'nın çatısına... Seni çok yormayacaksa eğer... Hem, evden uzakta da değil. Ama bir şey daha var."

"Evet?"

"Sokaklarda değil de çatıların üstünde yarışacağız."

Ezio derin bir nefes aldı. "Tamam. Sıkıysa geç bakalım beni," dedi.

"Pekâlâ, küçük *tartaruga*, haydi!"

Federico, başka tek bir kelime etmeden fırladı ve yakındaki kaba sıvalı bir duvarı bir kertenkele edasıyla kolayca tırmandı. Çatıya çıkınca durdu. Kırmızı, tümsek kiremitlerin üzerinde sendeledi, neredeyse düşecek gibi oldu. Güldü, tekrar harekete geçti. Ezio çatıya ulaştığında ağabeyi hemen hemen yirmi metre fark atmıştı. Kovalamanın adrenalini yükselten heyecanıyla acısını unutarak takibe koyuldu. Ardından, Federico'nun bütün gücünü toplayıp kapkara boşluk üzerinden karşıya sıçrayarak bulunduğu çatıdan daha alçakta olan gri bir *palazzo*'nun düz çatısına sorunsuzca atladığını gördü. Ağabeyi biraz daha ileriye koştu ve bekledi. Sekiz kat aşağıdaki sokağa kadar inen derin boşluk önünde belirdiğinde Ezio biraz ürperdi. Ama ağabeyinin karşısında tereddüt etmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyordu. Bu yüzden tüm cesaretini topladı ve hiç düşünmeden, sadece hislerine güvenerek olağanüstü bir sıçrayışla atladı; bir kader atlayışı yapmıştı. İleriye doğru süzülürken ay ışığında, havayı döven ayaklarının epey altında, kaldırım taşlarını gördü. Bir an için, *palazzo*'nun sert gri duvarı adeta onu karşılamak için yükselirken doğru karar alıp almadığını merak etti. Derken, nasıl olduysa, duvar, altında alçaldı. Diğer çatıya geçmişti. Haliyle biraz tökezledi ama hâlâ ayaktaydı. Güçlükle nefes alsa da keyfine diyecek yoktu.

"Minik kardeşimin daha öğrenecek çok şeyi var," diye alay eden Federico, parçalı bulutlu gökyüzünün altında, baca duvarlarının arasından ok gibi fırlayan bir karaltı halinde yine koşmaya başladı. Ezio da onun heyecanına kapılarak ileri atıldı. Kimisi sokak aralarını, kimisi de geçiş yollarını belirleyen dipsiz boşluklar, derin yarıklar halinde altta seriliyordu. Federico görünürde yoktu. Ansızın, Santa Trinità Kilisesi'nin hafif dik çatısının kırmızı yüzeyinden yükselen kulesi, önün-

de belirdi. Ancak yaklaşınca hatırladı ki kilise bir meydanın tam ortasındaydı ve çatısıyla etraftaki binaların çatısı arasındaki mesafe o ana kadar geçmiş olduklarından çok daha fazlaydı. Şu anda durup düşünerek ya da hız kaybederek riske giremezdi; tek umudu kilisenin çatısının şimdi atlamak zorunda kalacağı çatıdan daha alçakta olmasıydı. Kendini yeteri kadar güçlü bir şekilde ileri itebilirse ve doğru şekilde havaya sıçrarsa, geri kalanı yerçekimi yapacaktı. Bir-iki saniye havada kuş gibi süzülecekti. Başarısızlığının getireceği sonuçlara dair aklına gelen her düşünceyi kafasından attı.

Üzerinde durduğu çatının kenarı hızla yaklaştı ve ardından – boşluk. Hızla yükselirken gözlerini sulandıran, kulaklarına fısıldayan havayı dinledi. Kilisenin çatısı ile arasındaki uzaklık sanki hiç bitmiyordu. Oraya asla ulaşamayacaktı. Bir daha asla gülemeyecek, dövüşemeyecek ve bir kadını kollarına alamayacaktı. Nefes alamıyordu. Gözlerini kapattı ve...

İki büklüm olmuş halde, elleri ve ayaklarıyla dengesini sağlamaya çalışıyordu ama yeniden sert yüzeyin üzerindeydi: Başarmıştı; kilisenin çatısına, ucu ucuna da olsa atlamıştı!

Ama Federico neredeydi? Kulenin tabanına doğru güç bela tırmandı ve arkasına, geldiği yöne doğru baktı. Tam o anda ağabeyinin havada süzülerek yaklaştığını gördü. Federico sağlam bir iniş yaptı ancak ağırlığı altında bir-iki kırmızı kiremit yerinden çıktı. Aşağıda birkaç saniye sonra sert kaldırım taşlarının üzerinde tuzla buz olacak kiremitler çatıdan kayıp düşerken sendeleyecek gibi oldu. Ancak Federico dengesini sağlamıştı. Doğruldu, şüphesiz nefes nefeseydi ama yüzünde geniş, gurur dolu bir gülümseme vardı.

"O kadar da *tartaruga* değilmişsin meğer," dedi, yukarı çıkıp Ezio'nun omzuna bir şaplak atarken. "Fişek gibi geçtin gittin beni."

"Farkında bile değildim," dedi Ezio kısaca, soluklanmaya çalışırken.

"Pekâlâ, kulenin tepesine benden önce çıkamazsın ama," diye hızlıca karşılık verdi Federico. Sonra da Ezio'yu kenara iterek şehrin yöneticilerinin daha modern tasarımlı bir yapıyla değiştirmeyi düşündüğü bodur kuleye tırmanmaya başladı. Bu kez Federico birinci geldi, hatta dinlenmenin fena bir fikir olmadığını düşünmeye başlayan yaralı kardeşine el uzatmak zorunda bile kaldı. Her ikisinin de soluğu kesilmişti. Kendilerine gelirlerken şafak vaktinin ışığıyla adeta istiridye rengine bürünmüş sakin, sessiz şehre bakmak için durdular.

"İyi bir hayat sürüyoruz, kardeşim," dedi Federico, ondan hiç beklenmeyecek bir ağırbaşlılıkla.

"En iyisini sürüyoruz," diye katıldı Ezio. "Hiç değişmesin."

Bu mükemmel anı bozmak istemedikleri için ikisi de sustu. Ama bir süre sonra Federico sessizce konuştu: "Bizi de hiç değiştirmesin, *fratellino*. Haydi, geri dönmeliyiz. Bizim *palazzo*'nun çatısı orada... Dua et ki babam tüm gece uyumamış olmasın, yoksa başımız belada demektir. Gidelim."

Aşağıya, tekrar çatıya inmek için kulenin kenarına yaklaştı ama Ezio'nun olduğu yerden ayrılmadığını görünce durdu. "Ne oldu?"

"Bekle bir dakika."

"Nereye bakıyorsun?" dedi Federico, onun yanına gelerek. Ezio'nun bakışlarını takip etti ve sırıtmaya başladı. "Seni yaramaz! Şimdi oraya gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi? Bırak da uyusun kızcağız."

"Olmaz! Sanırım Cristina'nın uyanma vakti geldi."

Ezio, Cristina Calfucci ile yalnızca kısa bir süre önce tanışmıştı ama şimdiden epey bir yakınlaşmışlardı sanki. Gerçi aileleri ciddi bir birliktelik için daha çok genç olduklarını düşünüyordu. Ezio aynı fikirde değildi, fakat Cristina daha on yedi yaşındaydı ve kızın ailesi, onun hakkında daha olumlu düşünmeye başlamak için bile Ezio'nun kötü alışkanlıklarını bırakıp düzelmesini bekliyordu. Tabii bu Ezio'yu daha da sabırsızlandırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

O ve Federico, kız kardeşlerinin Azizler Günü'nü kutlamak için birkaç hediyelik eşya almış, büyük pazar yerinde vakit geçiriyorlardı. Yanlarında birkaç *accompagnatrice* ile bir tezgâhtan diğerine geçen, bir tarafta dantellere diğer tarafta top top ipeklere göz gezdiren şehrin güzel kızlarını izliyorlardı. Ama bir kız, arkadaşlarının arasında dikkat çekiyordu. Ezio'nun daha önce hiç görmediği kadar güzel ve zarif biri... Ezio o günü hiç unutmayacaktı; onu ilk gördüğü günü...

"Vay be!" İstemsizce nefesini tutmuştu. "Baksana! Şu çok güzel..."

"O zaman..." demişti hep pratik düşünen ağabeyi. "Neden gidip bir merhaba demiyorsun?"

"Ne?" Ezio şaşırmıştı. "Merhaba dedikten sonra ne olacak peki?"

"Eh, onunla konuşmayı deneyebilirsin. Sen ne almışsın, o ne almış... Herhangi bir konuda... Senin anlayacağın, küçük kardeşim, çoğu erkek güzel kızlardan o kadar korkar ki kim gerçekten cesaretini toplayıp sohbet etmeye başlarsa şans ondan yana olur. Ne yani? Fark edilmek *istemediklerini* mi düşünüyorsun? Ya da bir erkekle küçük bir sohbet etmek *istemediklerini* mi düşünüyorsun? Tabii ki istiyorlar! Ayrıca, hiç de fena biri değilsin. Sen Auditore ailesindensin. Hadi

görevini sen! Ben dadıyı meşgul edeceğim. Ha bu arada, kız da hiç fena değilmiş."

Ezio her şeyi hatırlıyordu. Cristina ile baş başayken nasıl donup kaldığını, kelimelerin nasıl boğazında düğümlendiğini, kızın o güzel, kapkara gözlerine, o uzun, yumuşacık kumral saçlarına, hokka burnuna nasıl dalıp gittiğini...

Cristina dikkatli gözlerini onun üzerine dikerek, "Derdin nedir?" diye sormuştu.

"Nasıl yani?" diye atılıvermişti Ezio.

"Neden orada dikiliyorsun?"

"Ha! Şey... Sana bir şey sormak istemiştim."

"Nevmiş o sormak istediğin?"

"Adın ne?"

Cristina gözlerini devirmişti. *Kahretsin*, diye düşünmüştü Ezio, *kız daha önce bu soruyu birçok kez duymuş olmalı*. "Benim adımı bilmek senin gibi birinin işine yaramaz," diye cevap veren Cristina çekip gitmişti. Ezio bir süre arkasından baktıktan sonra peşinden yürümeye başlamıştı.

"Bekle!" demişti ona yetişirken. Bir kilometre koşsa bu kadar nefes nefese kalmazdı. "Hazır değildim. Olabildiğince hoş, güler yüzlü ve nazik olmaktı niyetim. Bana ikinci bir şans vermeyecek misin?"

Cristina dönüp ona bakmıştı. Hızını kesmeden yürümeye devam etse bile belli belirsiz gülümsemişti de. Ezio tüm umudunu kaybetmek üzereyken, olan biteni izlemekte olan Federico ona usulca seslenmişti. "Pes etme şimdi! Sana bakıp gülümsediğini gördüm. Seni unutmaz artık."

Cesaretini toplayarak takibe koyulmuştu Ezio; ancak mesafeyi korumuş, kızın fark etmemesine özen göstermişti. İki-üç kez fırlayıp bir tezgâhın arkasına saklanmaya, kız meydanı geçince de bir kapı boşluğuna gizlenmeye mecbur kalmıştı.

Ancak onu tam ahır kapısına kadar hiç sorunsuz takip etmeyi başarmıştı. Orada, kim olduğunu çıkartabildiği bir adam kızın önünü kesince, Ezio geriye çekilmişti.

Cristina adama öfkeyle bakmıştı. "Sana daha önce de söyledim, Vieri. Seni istemiyorum. Çekil de geçeyim."

Ezio, gizlendiği yerde nefesini tutmuştu. *Vieri de' Pazzi! Kim olacaktı ki?*

"Ama *signorita*, ben seni istiyorum. Hem de çok istiyorum," demişti Vieri.

"O zaman sıraya gir."

Cristina geçmeye çalışmış ama Vieri hareket ederek onun önünü kesmişti. "Hiç sanmıyorum, *amore mio*. Düşündüm de kendi arzumla bacaklarını açacağın günü beklemek artık beni usandırdı." Kızın kolunu sertçe kavramış ve onu kendine doğru çekmişti. Cristina kaçmaya çalışınca da diğer koluyla vücudunu sarmıştı.

"Mesajı almıyorsun galiba," demişti Ezio aniden, ileri doğru yürüyüp Vieri'nin gözlerinin içine bakarken.

"Ah, şu küçük Auditore sümüklüsü... *Cane rognoso!* Bu seni ne ilgilendirir ki? Defol git buradan."

"Sana da *buon' giorno*, Vieri. Araya girdiğim için özür dilerim, ama belli ki bu genç hanımefendinin gününü zehir ediyorsun."

Vieri, "Aa! Sahi mi? Affedersin tatlım; şu görmemişin ağzının payını bir vereyim," der demez Cristina'yı kenara itmiş ve sağ yumruğuyla Ezio'ya bir hamle yapmıştı. Ezio darbeyi kolayca savuşturarak kenara çekilmiş ve bu sırada, kendi hamlesinin hızıyla ileri doğru firlayan Vieri'ye çelme takmıştı. Vieri toz toprak içinde yere serilmişti.

"İyi geldi mi dostum?" demişti Ezio alay ederek. Ama Vieri hemen ayağa kalkmış ve yumruklarını savurarak öf-

keyle ona doğru yaklaşmıştı. Ezio'nun çenesinin yan tarafına sert bir yumruk indirse de Ezio kendini sonraki sol kroşeden korumuş ve hasmına iki yumruk geçirmişti. Karnına denk gelen ilk darbenin etkisiyle iki büklüm olan Vieri ikincisini de çenesine yemişti. Ezio, iyi mi değil mi bakmak için Cristina'ya dönmüştü. Soluksuz kalan Vieri geri çekilse de elini hızla hançerine götürmüştü. Cristina hamleyi görmüş ve Vieri hançeri Ezio'nun sırtına doğru hızla indirirken istemsizce, korku dolu bir çığlık atmıştı. Çığlıkla irkilen Ezio tam zamanında arkasına dönerek Vieri'nin bileğini sıkıca kavramıştı. Sıkmanın etkisiyle Vieri'nin elinden kurtulan hançer yere düşmüştü. İki genç adam yüz yüze gelmiş, hızla nefes alıp veriyorlardı.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" demişti Ezio, dişlerinin arasından.

"Kapa çeneni yoksa yemin ederim seni gebertirim!"

Ezio kahkaha atmıştı. "Seni hoş bir kıza kendini zorla kabul ettirmeye çalışırken gördüğüme şaşırmamam lazım sanırım. Hem de senin tam bir pislik olduğunu düşünen bir kıza... Tıpkı babanın maddi çıkarlarını Floransa'ya kabul ettirmeye çalıştığı gibi."

"Seni geri zekâlı! Asıl haddini bilmesi gereken senin baban."

"Siz Pazzi ailesi, adımızı kirletip durmaktan vazgeçin artık. Gerçi işiniz gücünüz çene çalmak."

Vieri'nin dudağı fena kanıyordu. Koluyla ağzını silmişti. "Bunu ödeyeceksiniz. Sen ve ailendeki herkes... Bunu unutmayacağım, Auditore!" Ezio'nun ayaklarına doğru tükürmüş, hançerini almak için eğilmiş, sonra arkasına dönmüş ve koşmaya başlamıştı. Ezio, onun gidişini izlemişti.

Kilisenin kulesinin üzerinde durmuş, Cristina'nın evine doğru bakarken tüm bu olan biteni hatırlamıştı Ezio. Cristina'ya geri dönüp baktığında hissettiği hazzı, kızın ona teşekkür ettiğinde fark ettiği gözlerindeki samimiyeti...

"İyi misiniz, *signorina*?" diye sormuştu.

"Şimdi iyiyim. Sayende..." Cristina tereddüt etmişti. Sesi korkudan hâlâ titriyordu. "Bana adımı sormuştun; şey, adım Cristina; Cristina Calfucci."

Ezio eğilerek selam vermişti. "Sizinle tanışmak benim için bir şeref, Signorina Cristina. Ben Ezio Auditore."

"O adamı tanıyor musun?"

"Vieri'yi mi? Birkaç kez yollarımız kesişti. Ama ailelerimiz birbirlerini hayatta sevmezler."

"Onu bir daha asla görmek istemiyorum."

"Bana bırakseniz, bir daha hiç görmezsiniz."

Cristina utanarak gülümsemiş, sonra da "Ezio, sana minnettarım... Ve bu yüzden sana ikinci bir şans vermeye hazırım. O kötü başlangıcından sonra..." demişti. Usulca gülmüş ve sonra, köşküne girmeden önce, Ezio'nun yanağına bir öpücük kondurmuştu.

İster istemez toplanan küçük kalabalık bu sırada Ezio'yu alkışa tutmuştu. Ezio gülerek eğilmiş ve kalabalığa selam vermişti. Oradan ayrılmaya başladığında yeni bir dost edinmiş olabileceğini biliyordu. Ancak, amansız bir düşman da edinmişti.

"Bırak da Cristina uyusun," dedi Federico tekrar, Ezio'yu dalıp gittiği hayalinden uyandırarak.

"Bu saate kadar yeterince uyumuştur; sonra uyusun. Onu görmem lazım," diye cevap verdi Ezio.

"Peki, madem görmen gerek... Ben seni babamın işlerinde idare ederim. Ama dikkat et; Vieri'nin adamları hâlâ etraf-

ta olabilir," der demez Federico kuleden çatıya indi ve oradan evlerine doğru giden sokakta bırakılmış bir saman arabasının içine atladı.

Ezio, onun gidişini izledi ve sonra ağabeyi gibi yapmaya karar verdi. Saman arabası çok aşağıda görünüyordu, ama Ezio ona öğretilenleri hatırladı. Nefes alıp verişini düzenledi, sakinleşti ve dikkatini topladı.

Ardından havaya fırladı. O zamana kadar hayatında hiç bu kadar yükseğe sıçramamıştı. Bir an için hedefini yanlış hesaplamış olabileceğini düşündü ama kısa süren bu endişesini yenerek samanların içine güvenli bir iniş yaptı. Tam bir kader atlayışı! Biraz soluksuz kalsa da başardığına çok sevinen Ezio kendini sokağa attı.

Güneş doğudaki tepelerin üzerinde belirmeye başlamıştı ama etrafta hâlâ çok az insan vardı. Ezio, tam Cristina'nın köşkünün olduğu yöne doğru yola koyulmak üzereydi ki yankılanan ayak sesleri işitti. Kendini çaresizce gizlemeye çalışarak, kilisenin sundurmasının gölgesine sığındı ve nefesini tuttu. Köşeden dönüp gelenler, Vieri ve iki Pazzi muhafızından başkası değildi.

"Vazgeçsek iyi olur, şef," dedi kıdemli muhafız. "Şimdiye kadar çoktan gitmişlerdir."

"Buralarda bir yerlerde olduklarını biliyorum," diye tersler gibi cevap verdi Vieri. "Neredeyse kokularını alıyorum." O ve adamları kilise meydanının etrafında bir tur attılar ama hiç yollarına devam edecek gibi görünmüyorlardı. Artan gün ışığı gölgeleri siliyordu. Ezio saman yığınının içine dikkatlice, hiç belli etmeden tekrar sığındı. Yola koyulmak için sabırsızlanıyordu. Orada kaldığı süre ona geceler, günler geçmiş gibi geldi. Bir kere, Vieri o kadar yakından geçmişti ki Ezio neredeyse onun kokusunu almıştı. Nihayet, Vieri yollarına

devam etmeleri için sınırlı bir el hareketiyle adamlarına işaret etti. Ezio hiç hareket etmeden biraz daha durdu ve sonra aşağı inerek uzun bir nefes koyuverdi. Üstünü başını toplayıp, Cristina ile onu ayıran kısa mesafeyi hızlıca kat etti. Bu sırada ev halkından kimse henüz uyanmamış olsun diye dua ediyordu.

Ezio, hizmetçilerin arka tarafta mutfaktaki ocakları hazırlıyor olacaklarını tahmin etse de köşk hâlâ sessizdi. Hangisinin Cristina'nın penceresi olduğunu biliyordu. Bir avuç dolusu çakıl taşı alıp penceresinin kepenklerine fırlattı. Çıkan ses adeta kulakları sağır etti. Yüreği ağzında, orada öylece bekledi. Bir süre sonra kepenkler açıldı ve Cristina balkonda göründü. Ezio ona bakakaldı; geceliği, muhteşem vücut hatlarını ortaya çıkarıyordu. Onu görür görmez arzulara kapıldı.

"Kim var orada?" diye usulca seslendi Cristina.

Ezio, kız onu görebilsin diye geri çekildi. "Benim!"

Cristina, samimiyetsiz bir tavırla olmasa da iç çekti. "Ezio! Tahmin etmeliydim."

"Yukarıya gelebilir miyim, *mia colomba*?"

Cristina omzunun üzerinden arkasına baktı ve sonra fısıldayarak cevap verdi: "Gel, tamam. Ama sadece bir dakikalığına..."

"Tek ihtiyacım olan da bu."

Cristina hafifçe gülümsedi. "Sahi mi?"

Ezio'nun aklı karıştı. "Hayır, pardon... Tam öyle demek istemedim! Bekle de göstereyim." Sokağın hâlâ tenha olduğundan emin olmak için etrafına bakındı. Atları bağlamak için evin gri taş duvarına çakılmış büyük demir halkalardan birine bastı ve kendini yukarı çekti. Kaba yontma taşlarla örülmüş duvarda nispeten daha zahmetsiz, tutunacak ve ayak

basacak yerler buldu. Bir-iki göz açıp kapayışta balkon korkuluğunun üzerinden atladı. Ve Cristina kollarındaydı.

"Ah, Ezio!" diye iç çekti genç kız, öpüşürlerken. "Şu başına bak! Bunca zamandır ne yapıyordun sen?"

"Önemli değil. Bir çizik sadece." Ezio gülümseyerek durdu. "Şu an yukarıda olduğuma göre içeriye de girebilirim herhalde?" dedi nazikçe.

"Nereye?"

Olanca masumiyetiyle, "Yatak odana elbette..." diye cevap verdi Ezio.

"Şey, belki de... Sadece bir dakikaya ihtiyacın olduğuna eminsen..."

Kolları birbirlerine sarılı halde, çift kanatlı kapıdan içeri, Cristina'nın hafifçe aydınlatılmış odasına doğru geçtiler.

Bir saat sonra, pencereden içeriye sızan gün ışığı, sokakta ilerleyen at arabalarının ve koşuşturan insanların gürültüsü ve en kötüsü, yatak odasının kapısını açan Christina'nın babasının sesi onları uyandırdı.

"Cristina," diye sesleniyordu adam. "Uyanma vakti, kızım! Öğretmenin birazdan burada... Bu herif de kim? Orospu çocuğu!"

Ezio, Cristina'yı hızla ama sertçe öptü. "Gitme vakti geldi sanırım," dedi ve kıyafetlerini kapıp çarçabuk pencereye yöneldi. Duvardan hemen aşağıya indi. Antonio Calfucci yukarıda balkona çıktığında Ezio çoktan kıyafetlerini giymeye başlamıştı. Antonio öfkeden bembeyaz kesilmişti.

"*Perdonate, messere,*" diye özrünü sunmaya çalıştı Ezio.

"Sana *perdonate, messere* neymiş göstereceğim," diye bağırdı Antonio. "Muhafızlar! Muhafızlar! Yakalayın şu *cimice* herifi! Bana kafasını getirin! Ayrıca *coglioni*'sini de istiyorum."

"Özür dilerim dedim..." diye konuşmaya başladı Ezio ama köşkün kapıları açılmıştı ve Calfucci muhafızları kılıçlarını çekmiş, koşarak geliyorlardı. Ezio, tam giyinmeden, yoluna çıkan at arabalarını bir yana kaçıp atlatarak ve şehir sakinlerini ittirip geçerek sokaktan aşağı koşmaya başladı. Ciddi, siyah giyinmiş varlıklı iş adamları, kahverengi ve kırmızı kıyafetli tüccarlar, ev yapımı tunikler giymiş daha sıradan halk ve bir de bir ayin alayı... Ezio alayla öyle beklenmedik bir zamanda çarpışmıştı ki kara cüppeli keşişlerin taşıdığı kutsal Meryem heykeline az kalsın takılıp düşüyordu. En sonunda, ara sokaklara dalıp duvarların üzerinden atladıktan sonra durdu ve etrafı dinledi. Sessizlik. Sıradan halkın arkasından kopardığı yaygaralar ve savurduğu küfür dolu sözler bile artık duyulmuyordu. Muhafızlara gelince, hepsini atlatmıştı, bundan emindi.

Tek isteği Signor Calfucci'nin onu tanımamış olmasıydı. Cristina onu ele vermezdi, bundan emin olabilirdi. Üstelik Cristina allem eder kallem eder ona çok düşkün olan babasını susturabilirdi. *Adam öğrense bile fena bir eş sayılmam*, diye düşündü Ezio. Babası o bölgedeki en büyük bankalardan birini işletiyordu ve belki de bir gün bankaları Pazzi bankasından ve hatta kim bilir, Medici bankasından daha büyük olacaktı.

Arka sokakları kullanarak evin yolunu tuttu. Onu ilk karşılayan Federico oldu. Ağabeyi ona ciddiyetle baktı ve hayra alamet olmayan bir tavırla kafasını salladı. "Başın belada!" dedi. "Uyarmadı deme."

İKİ

Giovanni Auditore'nin çalışma odası birinci kattaydı. Geniş bir balkona açılan iki çift pencereden, *palazzo*'nun arka tarafındaki bahçeye bakıyordu. İşlemeli, koyu meşe bölmelerden oluşan odanın ciddiyetini alçı tavanın şatafatlı işçiliği ancak kırıyordu. Odada, büyük olanı Giovanni'ye ait olan karşılıklı iki masa vardı. Duvarlar, uçlarından ağır, kırmızı mühürler sarkan parşömen tomarlarının ve hesap defterlerinin tıka basa doldurduğu kitaplıklarla kaplıydı. Oda, tasarımıyla ziyaretçisine şunu söylüyordu: Burası; huzuru, saygıyı ve güveni bulacağınız bir yer. En azından göstermelik de olsa Kutsal Roma İmparatorluğu sayılan bir yerde Cermen krallıklarına verilen borçlarda uzmanlaşan Uluslararası Auditore Bankası'nın yöneticisi olarak Giovanni Auditore, bulunduğu konumun öneminin ve getirdiği sorumlulukların gayet farkındaydı. İki büyük oğlunun bir an önce akıllarını başlarına toplamalarını ve kendisine, babasından miras kalan yükleri sırtlarken yardımcı olmalarını ümit ediyordu. Ancak, henüz böyle bir ışık göremiyordu. Her şeye rağmen...

Masasının başında, oturduğu yerden odanın karşısındaki ortanca oğluna öfkeyle baktı. Ezio diğer masanın yanında du-

ruyordu. Giovanni'nin yazıcısı, baba oğul baş başa konuşabilsin diye masadan kalkıp dışarı çıkmıştı. Ezio konuşmanın sert geçeceğinden korkuyordu. Saat öğleyi geçmişti. Bütün sabahı korku içinde, çağrılmayı bekleyerek geçirmiş, ama bu süre içinde ihtiyacı olan birkaç saatlik uykuyu alıp kendine gelmişti. Babasının onu azarlamadan önce bu gibi fırsatlar vermeyi istemiş olabileceğini tahmin ediyordu.

"Oğlum, benim kör ve sağır olduğumu mu zannediyorsun?" Giovanni bağırarak konuşuyordu. "Dün gece köprünün aşağı tarafında Vieri de' Pazzi ve çetesiyle çıkardığımız kavgadan hiç haberim yok mu sanıyorsun? Bazen, Ezio, ondan çok farklı olmadığını düşünüyorum. Pazzi ailesinden tehlikeli düşmanlar çıkar." Ezio konuşmak üzereydi ama babası elini kaldırarak onu engelledi. "Müsaade et de konuşmamı bitireyim." Soluklandı. "Ve bu da yetmezmiş gibi kalkmış Cristina Calfucci'nin, Toskana'daki en başarılı tüccarlardan birinin kızının peşine takılmış; bununla da kalmayıp kızı kendi yatağına atmışsın. Bu tahammül edilebilir bir şey değil! Ailemizin itibarını hiç mi düşünmüyorsun?" Konuşmayı keserken gözünde beliren ufak parıltı Ezio'yu şaşırttı. "Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın, değil mi?" diye devam etti Giovanni. "Bana kimi hatırlattığının farkındasın, değil mi?"

Ezio başını eğdi, ama babası ayağa kalkıp odanın karşısına geçince ve ağzı kulaklarında, kolunu omzunun üzerine atınca şaşkına döndü.

"Seni küçük yaramaz! Senin yaşındaki halimi hatırlatıyorsun tabii." Giovanni ansızın, yeniden ciddileşti. "Ancak şunu bilmiş ol ki, sana burada çok ihtiyacım olmasa kesinlikle ufak bir cezayla yırtamazdın. Eğer işime bu kadar yaramasan, sözlerime dikkat et, seni dosdoğru Mario Amca'nın yanına postalar ve ondan seni *condottieri* birliğine almasını isterdim.

Bu senin aklını başına getirirdi. Ama sana güvenmem lazım. Bunu anlayacak kadar zeki görünmesen de, şehrimizde çok önemli bir dönemden geçiyoruz. Başın nasıl? Sargıyı çıkarmışsın."

"Çok daha iyi, baba."

"O zaman, günün geri kalanı için sana vermiş olduğum görevi aksatacak bir şey çıkmaz sanırım."

"Söz veriyorum, baba."

"Tutman gereken bir söz bu." Giovanni masasına geri döndü ve bir gözden kendi mührünü taşıyan bir mektup çıkardı. Mektubu, deri bir kutunun içindeki iki parşömen evrakla birlikte oğluna verdi. "Bunları gecikmeden Lorenzo De' Medici'nin bankasına gidip kendisine teslim etmeni istiyorum."

"Neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim, baba?"

"Evraklardan bahsediyorsan, hayır. Fakat mektubun Milano ile anlaşmalarımıza ilişkin son gelişmeler hakkında Lorenzo'yu bilgilendirme maksatlı olduğunu bilmen iyi olur. Tüm sabahımı ona verdim. Aslında bu kadar bilgi yeterli ama sana güvenmezsem, sorumluluk almayı asla öğrenemezsin. Dük Galeazzo'ya karşı komplo düzenlendiğine dair bir söylenti var. Pis bir iş, itiraf etmeliyim. Ancak Floransa, Milano'nun istikrarının bozulmasını göze alamaz."

"Kimler var bu işin içinde?"

Giovanni oğluna dikkatle baktı. "Baş komploların Giovanni Lampugnani, Gerolamo Olgiati ve Carlo Visconti olduğu söyleniyor ama bizim sevgili Francesco de' Pazzi'miz de işin içinde sanki. Her şeyden önemlisi, bana öyle geliyor ki iki şehir devletinin politikasından çok daha fazla şeyi ilgilendiren bir plan var ortada. Buradaki *Gonfaloniere*, Francesco'yu şimdilik gözaltına aldı ama Pazzi ailesi bundan hiç

hoşlanmayacak." Giovanni konuşmasını kesti. "Haydi. Sana gereğinden fazla açıklama yaptım bile. Bunların vakit geçmeden Lorenzo'nun eline ulaşmasını sağla. Biraz kır havası almak için çok yakında Careggi'ye gideceğini duydum ve kedinin olmadığı yerde..."

"Evrakları bir an önce oraya ulaştıracağım."

"Aferin, evlat! Hadi git bakalım."

Ezio tek başına yola koyuldu. Vieri'nin onu hâlâ arıyor olabileceğini hiç düşünmeden arka sokaklardan hızla geçti. Fakat Medici Bankası'na birkaç dakika mesafede, sessiz bir sokakta Vieri, Ezio'nun karşısına çıkarak yolunu kesti. Ezio, geldiği yönden geri dönmeye çalıştı ama gördü ki Vieri'nin adamları artarak geri çekilmesini engelliyorlardı. "Affedersin kuzum," diye seslendi Vieri'ye, "yine dayağımın tadına bakardın ama şu an vaktim yok."

"Dayağı yiyecek olan ben değilim," diye seslenerek karşılık verdi Vieri. "Köşeye sıkıştın. Ama üzülme; cenazene güzel bir çelenk yollarım." Pazzi'nin adamları giderek yaklaşıyordu. Vieri'nin, babasının hapse girdiğinden şüphesiz haberi vardı. Ezio, etrafına çaresizce bakındı. Sokağın yüksek binaları ve duvarları dört bir yanını sarıyordu. Kıymetli evrakları içeren çantayı boynuna asarak sağlama aldı ve en yakınındaki binayı seçti. Binanın duvarına atladı ve tepeye çıkmadan önce ellerini de ayaklarını da kullanarak kaba yontma taşlarla örülmüş duvarı tırmandı. Çatıya çıkar çıkmaz Vieri'nin öfkeli yüzüne doğru bakmak için biraz durdu. "Üzerine işeyecek vaktim bile yok," dedi ve çatıyı boydan boya, koşabildiği kadar hızla koştu. Takipçilerinden kurtulur kurtulmaz yere atladı; vücudunun bu kadar çevik olduğunu ilk kez fark ediyordu.

Birkaç dakika sonra bankanın kapısındaydı. İçeriye girdi

ve Lorenzo'nun en güvenilir uşaklarından Boetio'yu gördü. Bu kez şansı yaver gitmişti. Hemen uşağın yanına koştu.

"Hey, Ezio! Ne bu acele? Hangi rüzgâr attı seni buraya?"

"Boetio, kaybedecek vakit yok. Lorenzo'ya babanın mektubunu ve evraklarını getirdim."

Boetio ciddileşti ve ellerini iki yana açtı. "*Ahimè*, Ezio! Çok geç kaldın. Kendisi Careggi'ye gitti."

"O zaman bunların hemen eline geçmesini sağla."

"En fazla birkaç günlüğüne gittiğinden eminim. Bu gibi zamanlarda..."

"Bu gibi zamanları az da olsa biliyorum artık! Bunları ona kesinlikle ulaştır. Ayrıca kimsenin haberi olmasın, Boetio. Elini çabuk tut!"

Palazzo'ya döner dönmez, babasının çalışma odasına doğru yola koyuldu. Ne bahçede, ağacın altında yan gelip yatan Federico'nun laf atma maksatlı dostça seslenişine karşılık verdi; ne de Giovanni'nin özel inziva odasının kapalı kapısından geçerken yazıcı Giulio'nun onu engelleme çabalarını dikkate aldı. İçeriye girdiğinde, babasının Floransa Mahkeme Reisi *Gonfaloniere* Uberto Alberti ile konuşmaya dalmış olduğunu gördü. Şaşılacak bir şey yoktu; ikisi de eski dostlardı. Ezio da Alberti'yi amcası gibi görüyordu. Ancak ikisinin de yüzlerinde son derece ciddi ifadeler olduğunu fark etmişti.

"Ezio, oğlum!" dedi Uberto şefkatle. "Nasılsın? Her zamanki gibi nefes nefese kalmışsın."

Ezio hemen babasına baktı.

"Babanı sakinleştirmeye çalışıyordum," diye konuşmaya devam etti Uberto. "Biliyorsun, çok sorun yaşadık ama..." Giovanni'ye dönerken sesi daha da samimileşti. "... tehlike geçti."

"Evrakları teslim ettin mi?" diye sertçe sordu Giovanni.

"Evet, baba. Ama Duk Lorenzo çoktan ayrılmıştı."

Giovanni kaşlarını çattı. "Bu kadar erken ayrılmasını beklemiyordum."

"Onları Boetio'ya verdim," dedi Ezio. "En kısa zamanda Lorenzo'ya ulaştıracak."

"O kadar kısa sürmeyebilir," dedi Giovanni karamsarca.

Uberto, arkadaşının sırtını hafifçe sıvazladı. "Bak," dedi. "En fazla birkaç günde evraklar ulaşır. Francesco zaten hapiste. Bu kadar kısa sürede ne olabilir ki?"

Giovanni kısmen rahatlamış gibi göründü ama ikisinin de tartışması gereken daha çok mesele olduğu ve Ezio'nun orada kalmasının pek istenmediği belliydi.

"Git ve annenle kız kardeşini bul," dedi Giovanni. "Biliyorsun, zamanını sadece Federico ile değil, ailenin geri kalanıyla da geçirmelisin! Biraz da kafanı dinle hem. Sana sonra tekrar ihtiyacım olacak." Ve Ezio, babası elini sallar sallamaz oradan ayrıldı.

Biraz evin içinde dolaştı. Bir-iki uşağa ve her zamanki gibi kafası bir işle meşgul olan, elinde bir tomar kâğıtla bir yerden gelip çalışma odasına doğru aceleyle geri dönen Giulio'ya başıyla selam verdi. Hâlâ bahçede aylakça vakit geçiren ağabeyine el salladı ama canı onunla takılmak istemiyordu. Üstelik babası, annesine ve kız kardeşine eşlik etmesini söylemişti. Özellikle gün içinde yapmış oldukları tartışmanın ardından babasına itaat etmemenin nelere sebep olacağını artık daha iyi biliyordu.

Kız kardeşini, elinde Petrarca'nın eskimiş bir kitabı, yalnız başına avluda otururken buldu. Bu gayet mantıklıydı: Ezio kız kardeşinin âşık olduğunu biliyordu.

"*Ciao*, Claudia," dedi.

"*Ciao*, Ezio. Nerelerdeydın?"

Ezio ellerini iki yana açtı. "Babamın küçük bir işini hallediyordum."

Claudia. "Hepsi bu kadar değilmiş galiba," diye şakayla karışık ağzını aradı ama yüzünde donuk ve yapmacık bir gülümseme vardı.

"Annem nerede?"

Claudia iç geçirdi. "O bahsettikleri genç ressamı görmeye gitti. Hani şu, Verrocchio'nun yanında çıraklık eğitimini yeni tamamlayan..."

"Gerçekten mi?"

"Bu evde neler olup bitiyor, hiç ilgilenmiyor musun sen? Annem ona birkaç resim siparişi verdi. Zamanla iyi bir yatırım olacağına inanıyor."

"Tam anneme göre bir iş!"

Fakat Claudia cevap vermedi ve Ezio da ilk kez kız kardeşinin yüzündeki hüzün ifadesinin tam anlamıyla farkına vardı. Bu hüzün, Claudia'yı on altı yaşından daha büyük gösteriyordu.

"Canını sıkan ne, *sorellina*?" diye sordu Ezio; kız kardeşinin yanına, taş banka oturarak.

Claudia iç çekti ve kederle gülümseyerek Ezio'ya baktı. "Duccio," dedi sonunda.

"Ne olmuş Duccio'ya?"

Gözleri dolan Claudia, "Beni aldattığını öğrendim," dedi.

Ezio kaşlarını çattı. Duccio, henüz resmi olarak ilan edilmese de, Claudia ile nişanlı sayılırdı.

"Sana bunu kim söyledi?" diye sordu, elini kız kardeşinin omzuna atarak.

"Diğer kızlar." Claudia gözlerini sildi ve Ezio'ya baktı. "Arkadaşlarım olduklarını sanıyordum ama bana anlatırken çok zevk alıyor gibiydiler."

Ezio sinirlenerek ayağa kalktı. "O zaman mahalle kadınlarından hiç farkları yok! Onlarla takılma artık!"

"Ama onu seviyordum ben!"

Ezio bir müddet bekledikten sonra cevap verdi: "Emin misin? Belki de sevdiğini sanıyordun. Şu an ne hissediyorsun?"

Claudia'nın gözlerinde yaş yoktu. "Biraz da olsa acı çekmesini isterdim. Beni çok kırdı, Ezio."

Ezio kız kardeşinin yüzüne, hüzün dolu gözlerine baktı. Öfkenin kıvılcımıyla derinlerde kaybolup gitmiş bir hüzündü bu. Ezio, içinden geçenleri dışarı vurmadı.

"Ben onunla bir görüşeyim."

Duccio Dovizi evinde değildi ancak kâhya, Ezio'ya onu nerede bulabileceğini söylemişti. Ezio, Ponte Vecchio'dan geçip, Arno'nun güney kıyısı boyunca batıya doğru yürüyerek San Jacopo Soprano Kilisesi'ne ulaştı. Yakınlarda, sevgililerin ara sıra kaçamak yaptığı birkaç saklı bahçe vardı. Kız kardeşi adına çok sinirlense de Ezio'nun, Duccio'nun ihanetini ispatlamak için dedikodudan başka bir kanıta daha ihtiyacı vardı ve o kanıtı elde etmek üzere olduğu kanısındaydı.

Tam beklediği gibi, kısa süre sonra genç sarışın adam nehre bakan bankların birinde, şık kıyafetler içinde gözüne ilişti. Ezio'nun kim olduğunu çıkaramadığı esmer bir kızın beline kolunu dolamış oturuyordu. Ezio ileriye doğru dikkatlice yürümeye başladı.

"Hayatım, bu çok güzel," diyordu kız, elini uzatarak. Ezio elmas bir yüzüğün parıldadığını gördü.

"Her şeyin en iyisine layıksın, *amore*!" diye fısıldadı Duccio, kızı öpmek için kendine doğru çekerek.

Ama kız geri çekildi. "Bu kadar hızlı değil. Beni parayla

satın alamazsın. Birbirimizi tanıyalı o kadar olmadı. Hem, Claudia Auditore ile sözlendiğini duydum."

Duccio söylendi ve "Onunla ilişkimiz bitti. Babam da zaten Auditore ailesinin kızından daha iyisini bulabileceğimi söylüyor," dedi. Kızın kalçasını avuçladı. "Senin gibisini mesela!"

"*Birbante!* Hadi biraz yürüyelim."

"Yapacak çok daha zevkli bir şey var aklımda," dedi Duccio, elini kızın bacaklarının arasına götürerek.

Ezio'nun sabrı taşmıştı artık. "Hey, *lurido porco*!" dedi sinirli bir şekilde.

Duccio tamamen gafil avlanmıştı. Ellerini kızın üzerinden çekti ve deli gibi sağa sola bakındı. "Hey, Ezio, dostum," diye bağırdı ama sesi gergin çıkıyordu. Ezio ne kadarını görmüştü acaba? "Sen benim... kuzinimle tanışmış mıydın?"

Tanık olduğu ihanetten dolayı çılgına dönmüş olan Ezio ilerledi ve eski dostunun suratının tam ortasına bir yumruk indirdi. "Duccio, utan kendinden! Bu... bu *puttana* ile sürterek kız kardeşimin şerefini iki paralık ettin sen."

"Sen kime *puttana* diyorsun?" diye sertçe çıkıştı kız ama ayağa kalkıp geri çekildi.

"Doğru ya... Senin gibi bir kız bile bu şerefsizden daha iyisini bulabilirdi," dedi Ezio. "Sana hanımefendi muamelesi yapacağını mı düşünüyorsun gerçekten?"

"Onunla bu şekilde konuşma!" diye dişlerini sıkarak atıldı Duccio. "En azından senin o pimpirikli küçük kız kardeşinden daha rahat davranıyor yanımda. Ancak erkeksizlik Claudia'nın başına vurmuş olsa gerek. Yazık... Ona da bir-iki şey öğretirdim halbuki. Ama işte..."

Ezio, soğukkanlılıkla araya girdi. "Onun kalbini kırdın, Duccio..."

"Öyle mi? Ah yazık!"

"... ve bu yüzden senin kolunu kıracağım."

Bunu duyan kız çığlık attı ve kaçtı. Ezio, sızlanıp duran Duccio'yu zapt etti. Genç, gösterişli adamın sağ kolunu daha az önce, azmış halde oturduğu taş bankın üstünden arka tarafa çevirdi. Kolun ön kısmını taşa doğru bastırdı; ta ki Duccio'nun gözünden yaş gelene kadar...

"Yapma, Ezio! Yalvarırım! Ben babamın tek oğluyum!"

Ezio küçümser bir bakış attıktan sonra Duccio'yu serbest bıraktı. Duccio, yere düşüp yuvarlandı. Zedelenmiş kolunu tutup acıyla inliyordu. Güzelim kıyafetleri yırtılmış ve pisliğe bulanmıştı.

"Uğraşmaya değmezsin," dedi Ezio. "Yalnız, o kolun hakkındaki fikrimi değiştirmemi istemiyorsan, Claudia'dan ve benden uzak dur."

Bu hadiseden sonra Ezio, eve giderken, neredeyse açık arazilere varana dek nehir kenarı boyunca gezinip yolunu uzattı. Geri dönerken, karanlık çöküyordu ama kafası daha sakindi. Hiçbir zaman öfkesinin onu tamamen esir almasına izin vermek gibi bir çocukluk yapmayacaktı.

Evin yakınlarında, önceki günün sabahından beri görmediği küçük kardeşine rastladı. Çocuğa sıcak bir selam verdi. "*Ciao*, Petruccio. Ne yapıyorsun? Dersten mi kaçtın sen yoksa? Neyse, zaten yatma vaktin de geçmiş, değil mi?"

"Saçmalama. Artık büyüdüm sayılır. Birkaç yıl geçsin bak nasıl elimde kalacaksın, gör." İki kardeş birbirine bakıp sırıttı. Petruccio, göğsünün hizasında; oymalı, armut ağacından bir kutu tutuyordu. Ezio, ağzı açık kutunun içinde bir avuç dolusu beyaz ve kahverengi kuştüyü gördü. "Kartal tüyleri," diye açıkladı çocuk. Yakındaki bir binanın kulesinin tepesini parmağıyla gösterdi. "Orada terk edilmiş bir yuva var. Yav-

rular kanatlanınca uçup gitmiş olmalı. Taş duvara sıkışmış daha bir sürü tüy var." Petruccio ağabeyine yalvarır gibi baktı. "Ezio, bana birkaç tane daha getirebilir misin?"

"Peki bunlarla ne yapacaksın bakalım?"

Petruccio başını aşağıya eğdi. "Bu bir sır," dedi.

"Eğer getirirsem içeri girecek misin peki? Geç oldu."

"Evet."

"Söz mü?"

"Söz."

"Tamam o zaman." *Bugün Claudia'ya bir iyilik yaptım. Neden Petruccio'ya da bir iyilik yapmayayım ki?* diye düşündü Ezio.

Duvarın yüzeyi dümdüz olduğu için kuleye tırmanmak hüner istiyordu. Taşların arasındaki çıkıntılarda tutunacak ve ayak basacak yerler bulmak için dikkatini iyice vermek zorundaydı. Daha üste çıktığında, süslü kabartmalar da işine yaradı. Sonunda, yarım saatini almıştı ama, görebildiği kadarıyla, on beş tane daha tüy toplamayı başarmıştı. Hepsini, aşağıya inip Petruccio'ya verdi.

"Bir tanesini gözden kaçırmışsın," dedi Petruccio, yukarı işaret ederek.

"Çabuk yatağa!" diye hırladı Ezio.

Petruccio hemen ortadan kayboldu.

Ezio, annelerinin hediyeyi seveceğini umuyordu. Petruccio'nun sırlarını çözmek zor değildi.

Kendisi de eve girerken gülümsedi.

ÜÇ

Ezio ertesi sabah geç uyandı, ama neyse ki babasının elinde halletmesi gereken acil bir iş olmadığını öğrendi. Bahçeye doğru gezintiye çıktı. Annesi, çiçekleri henüz solmaya başlayan kiraz ağaçlarıyla ilgilenen işçilerin başında duruyordu. Ezio'yu görüp gülümsedi ve yanına çağırdı. Maria Auditore, kırklı yaşlarının başında, uzun boylu, asil bir kadındı. Uzun, siyah saçları; ailenin simgesi siyah ve altın sarısı renklerde kenarları olan bembeyaz bir muslin başlığın altında örülüp toplanmıştı.

"Ezio! *Buon' giorno.*"

"*Madre.*"

"Nasılsın? Daha iyisindir umarım." Maria usulca oğlunun başındaki yaraya dokundu.

"İyiyim."

"Baban 'Dinlenebildiği kadar dinlensin,' dedi."

"Dinlenmeye ihtiyacım yok, annecim."

"Bu sabah, ne olursa olsun, bir belaya karışmayacaksın. Baban sana göz kulak olmamı istedi. Neler çevirdiğini biliyorum."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Benimle oyun oynama, Ezio. Vieri ile çıkardığınız kavgadan haberim var."

"Ailemiz hakkında orada burada aptalca konuşuyor. Onu cezalandırmadan edemezdim."

"Vieri baskı altında. Babası yakalandığından beri daha da baskı hissediyor üzerinde." Maria durdu ve düşündü. "Francesco de' Pazzi'den her şey beklenir. Ancak bir dükü öldürmek için hazırlanan bir komploya dahil olabileceği hiç aklıma gelmezdi."

"Ona ne olacak peki?"

"Bir duruşma olacak. Dük Lorenzo döndüğünde babanın en önemli görgü tanığı olabileceği kanısındayım."

Ezio, tedirgin bir ifade takındı.

"Dert etme, korkulacak bir şey yok. Ayrıca hoşuna gitmeyecek bir iş yapmanı da istemeyeceğim senden. Aslında sadece, gitmem gereken bir yere kadar bana eşlik etmeni istiyorum. Çok uzun sürmez. Hatta bence hoş vakit de geçirirsin."

"Sana yardımcı olmak beni mutlu eder, annecim."

"Hadi o zaman. Uzak sayılmaz."

Palazzo'dan birlikte, kol kola yürüyerek ayrıldılar. Katedralin olduğu yöne, katedralin yanındaki küçük meydana doğru yol aldılar. Floransa'daki birçok ressamın atölyesi ve stüdyosu burada bulunuyordu. Bazıları, yardımcıların ve çırakların renkleri öğütmekle ve toz boyaları karıştırmakla meşgul olduğu büyük, kalabalık yerlerdi. Bunların arasında Verrocchio'nun ve şimdiden Botticelli takma ismiyle anılan, yükselen yıldız Alessandro di Moriano Filipepi'nin atölyeleri ve stüdyoları da vardı. Diğerleri ise daha çok kendi halinde yerlerdi. İşte Maria bu tarz bir yerin önünde durdu ve kapısına vurdu. Kapı hemen açıldı ve karşılarında yakışıklı, iyi giyimli, neredeyse züppe bir kılığa bürünmüş ama atle-

tık görünen, koyu kahve saçı ve gür sakalı birbirine karışmış genç bir adam belirdi. Muhtemelen Ezio'dan altı-yedi yaş büyüktü.

"Madonna Auditore! Hoş geldiniz! Sizi bekliyordum."

"Leonardo, *buon' giorno*." Birbirlerini öperek selamlaştılar. *Bu ressam ve annem sıkı dost olmalı*, diye düşündü Ezio. Adamın görünüşü hoşuna gitmişti. "Bu benim oğlum Ezio," diye devam etti Maria.

Ressam, eğilerek selam verdi. "Leonardo da Vinci," dedi. "*Molto onorato, signore.*"

"Ya da üstat."

"Tam olarak değil, henüz erken," diyen Leonardo gülümsedi. "Aman, ne diyorum ben? Geçin, geçin. Bekleyin, ben tabloları getirirken yardımcım size şarap ikram etsin."

Atölye büyük değildi. Ancak, içerideki dağınıklık mekânı olduğundan da küçük gösteriyordu. Masaların üzerinde kuş ve küçük memeli hayvan iskeletleri yığılıydı. Renksiz sıvıyla dolu kavanozların içinde de bin bir çeşit organik nesne vardı. Ezio bunların ne olduklarını anlamaya çalışırken akla karayı seçti. Arkadaki geniş bir çalışma masasının üstünde ahşaptan, el ile yapılmış birkaç ilginç eser duruyordu. İki şövalenin üzerinde renkleri alışılmıştan daha koyu, ana hatları nispeten daha az belirgin olan bitmemiş resimler vardı. Ezio ve Maria kendi evlerinde gibiydiler. Bu sırada içerideki bir odadan, üzerinde şarap ve küçük kekler bulunan bir tepsi ile yakışıklı bir delikanlı belirdi. Utangaç bir gülümsemeyle onlara ikramda bulundu ve uzaklaştı.

"Leonardo çok yeteneklı."

"Sen öyle diyorsan doğrudur, *Madre*. Sanattan hiç anlamam." Ezio, içinde bir yerlerde, Floransalı bir bankerin karakterine ters düşen asi ve hergele bir yanının olduğunu bilse

de hayatının babasının izinde yürümekten öteye gitmeyeceğini düşünüyordu. Her haliikârda kendini, aynı ağabeyi gibi, bir sanatkâr ya da duayenden ziyade macera tutkunu bir insan olarak görüyordu.

"Biliyorsun, hayatı anlamak ve ondan tam olarak zevk almak için kendini ifade edebilmen gerekir." Maria, Ezio'ya baktı. "Kendine bir çıkış yolu bulmalısın, canım."

Ezio gücenmişti. "Bir sürü çıkış yolum var zaten."

"Hafif kızlar dışında, demek istedim," diye lafı açıkça yapıştırdı annesi.

"Anne ya!" Maria, Ezio'nun bu sitemine yalnızca omuz silkerek ve dudaklarını bükerek cevap verdi. "Leonardo gibi birinin dostluğunu kazanırsan senin için iyi olur. Bence geleceği parlak biri."

"Buranın durumuna bakacak olursak, sana katılasım gelmiyor."

"Yüzsüzleşme!"

Konuşmaları Leonardo'nun iç taraftaki odasından çıkıp gelmesiyle bölündü. Ressam, taşıyıp getirdiği iki kutudan birini yere bıraktı. "Rica etsem şunu taşır mısın?" diye sordu Ezio'ya. "Agniolo'dan yardım isterdim ama burada kalıp atölyeye göz kulak olması lazım. Bir de, bu tarz bir işe gücünün yeteceğini sanmıyorum. Kıyamam ona!"

Ezio, kutuyu alıp kaldırmak için eğildi ama ne kadar ağır olduğunu anlayınca aklı şaştı. Kutuyu neredeyse elinden düşürüyordu.

"Dikkat et!" diye uyardı Leonardo. "İçindeki resimler hassastır ve annen onlar için bana iyi para ödedi."

"Gidelim mi?" diye sordu Maria. "Onları asmak için sabırsızlanıyorum. Umarım senin de uygun göreceğin yerler seçmişimdir," diye ekledi Leonardo'ya dönerek. Ezio, bunun

üzerine biraz duraksadı. Boy bir ressam gerçekten bu kadar saygıdeğer olabilir miydi?

Yürürlerken Leonardo hoşça sohbet etti. Ezio da, kendisinden hiç beklememesine rağmen adamın cana yakın tavırlarına yenik düşmüştü. Ama adamda onu rahatsız eden bir şey vardı. Ne olduğunu tam olarak çıkaramadığı bir şey... Bir tür rahatlık mı? Akranlarından ayrı kalma hissi mi? Belki de diğer pek çok ressam gibi, ya da Ezio'ya anlatıldığı gibi, onun da aklı bir karış havadaydı. Ancak Ezio adama karşı bir anda içgüdüsel bir saygı duymuştu.

"Ee, Ezio, ne iş yapıyorsun bakalım?" diye sordu Leonardo.

"Babası için çalışıyor," diye cevap verdi Maria.

"O! Maliyeci demek! Tam şehrinde doğmuşsun!"

"Ressamlar için de iyi bir şehir," dedi Ezio. "Tüm varlıklı mal sahipleri burada."

"Ama bizden çok var," diye yakındı Leonardo. "İlgi çekmek zor. Bu yüzden annene çok şey borçluyum. Dikkat et, çok zor beğenir."

"Daha çok ressamlık mı yapıyorsun?" diye sordu Ezio, atölyede gördüğü çeşitliliği anımsayarak.

Leonardo düşünür gibi oldu. "Zor bir soru. Doğrusunu söylemek gerekirse, tek bir işe yoğunlaşmak giderek zor geliyor; şu an tek başımayım. Ressamlığa bayılıyorum, yeteneğimin olduğunu da biliyorum ama... öyle ya da böyle, bir işin sonunu görmeden tahmin edebiliyorum. Bu da bazen başladığım işi bitirmemi zorlaştırıyor. Birinin beni zorlaması lazım. Ama bununla da bitmiyor. Çoğu kez, işimin... nasıl desem? ...belli bir amacı olmadığını düşünüyorum. Anlatabiliyor muyum?"

"Kendine daha çok güvenmelisin, Leonardo," dedi Maria.

"Sağ olun ama daha faydalı işler yapmak istediğimi düşündüğüm anlar oluyor. Hayatı yakından ilgilendiren işler... Hayatın nasıl ilerlediğini, her şeyin nasıl işlediğini; kısacası hayatı anlamak istiyorum."

"O zaman senin on tane elin olmalıymış," dedi Ezio.

"Keşke olsa. Neler üzerinde çalışmak istediğimi biliyorum: numarlık, anatomi ve hatta mühendislik. Fırçamla dünyayı bire bir yansıtmak istemiyorum. Onu değiştirmek istiyorum!"

O kadar hırslı konuşuyordu ki, Ezio biraz gıcık olsa da çok etkilenmişti. Adamın kendini övmeye çalışmadığı aşikârdı. Hatta içini kemiren bu düşüncelerle neredeyse işkence çekiyordu. *Şimdi müzik ve şiirle de ilgilendiğini söyler bu!* diye düşündü Ezio.

"Kutuyu yere koyup biraz dinlenmek ister misin, Ezio?" diye sordu Leonardo. "Sana biraz fazla ağır gelmiş olabilir."

Ezio dişlerini sıktı. "Hayır, *grazie*. Zaten vardık sayılır."

Palazzo Auditore'ye vardıklarında, Ezio kutuyu giriş salonuna taşıdı ve sızlayan kaslarının elverdiği kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde yere bıraktı. Kendisinin bile inanmayacağı kadar çok rahatlamıştı.

"Teşekkür ederim, Ezio," dedi annesi. "Sanırım geri kalanını sen olmadan da rahatça halledebiliriz. Ama tabii gelip resimlerin asılmasına yardım etmek istiyorsan..."

"Teşekkür ederim, anne. Bence bu tam ikinize bırakılması gereken bir iş."

Leonardo elini uzattı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Umarım yakın zamanda yeniden karşılaşırız."

"*Anch'io*."

"Uşaklardan birini Leonardo'ya yardım etmesi için çağırabilirsin," dedi Maria, Ezio'ya.

"Hayır," dedi Leonardo. "Ik başına halletmeyi yeğlerim. Kutulardan birini düşündüklerini düşünsenize!" Dizlerini kırarak, Ezio'nun yere bıraktığı kutuyu alıp dirseğinin hizasına kadar kaldırdı. "Başlayalım mı?" dedi Maria'ya.

"Bu taraftan," dedi Maria. "Güle güle, Ezio. Akşam yemeğinde görüşürüz. Hadi, Leonardo."

Salondan ayrılırlarken Ezio onları izledi. Bu Leonardo gerçekten saygı duyulması gereken biriydi.

Öğleden sonra, akşama doğru, Giulio, her zaman yaptığı gibi, koşarak Ezio'nun yanına geldi. Babasının onu çalışma odasında görmek istediğini söyledi. Ezio, yazıcıyı koşkun arka tarafına uzanan, meşe kaplamalı uzun koridor boyunca hızla takip etti.

"O! Ezio! İçeri gel oğlum." Giovanni'nin sesi bir iş ortamındaki kadar ciddiydi. Masasının arkasında ayağa kalktı. Masada parşömen kâğıdına sarılıp mühürlenmiş iki kalın mektup duruyordu.

"Dük Lorenzo'nun yarın ya da yarından sonra geri döneceği söyleniyor," dedi Ezio. "Biliyorum. Ancak kaybedecek vaktimiz yok. Bunları şehirdeki bazı iş ortaklarıma götürmeni istiyorum." Giovanni mektupları masanın üzerinde ileriye doğru itti.

"Tamam, baba."

"Bir de sokağın sonundaki meydanda bulunan kafese bir posta güvercini mesaj bırakacaktı. Onu getirmeni istiyorum. Mesajı alırken kimsenin seni görmemesine özen göster."

"Dikkat edeceğim."

"Güzel. İşini bitirir bitirmez buraya gel. Seninle tartışmam gereken önemli şeyler var." "Peki."

"Bu sefer akıllı ol. Kavga dövüş istemiyorum."

Ezio, önce güvercin kafesiyle ilgilenmeye karar verdi. Ha-

vanın kararmasına az kalmıştı. Bu saatlerde dışarıda az insan olacağını biliyordu. Bir süre sonra meydan *passeggiata* için dışarı çıkmış insanlarla kalabalıklaşacaktı. Hedefine ulaştığında kafesin arkasındaki duvarın üst tarafında bir yazı olduğunu fark etti. Şaşırdı; yeni mi yazılmıştı, yoksa daha önce hiç dikkatini çekmemiş miydi? Zebur'dan hatırladığı bir satır itinayla işlenmiştı duvara: BİLGİYİ ARTIRAN ACIYI DA ARTIRIR. Bunun biraz altına da nispeten kaba bir elyazısıyla şu eklenmişti: PEYGAMBER NEREDE?

Ancak çok geçmeden işine koyuldu. Aradığı güvercini hemen tanıdı – ayağına bir not iliştirilmişti. Notu çabucak çıkarıp kuşu tüneğine usulca geri koydu. Ardından tereddüde kapıldı. Onu okumalı mıydı? Mühürlenmemişti... Rulo halindeki küçük kâğıdı hızlıca açtı ve içinde sadece bir isim yazdığını gördü; Francesco de' Pazzi'nin ismi. Ezio omuz silkti. Bunun, kendinden ziyade babasını daha çok ilgilendirdiğini düşündü. Vieri'nın babasına, yani Milano Dükü'nü devirme girişimindeki olası komploculardan birine ait bir ismin –ki Giovanni bunları zaten biliyordu– neden ayrı bir önem taşıdığı Ezio'yu aşardı. Gerçi bir tür delile işaret ediyorsa başkaydı tabii...

Fakat elini çabuk tutmalıydı. Notu kemerindeki keseye gizleyerek, ilk mektupta yazan adrese doğru yola koyuldu. Adresin bulunduğu bölge onu şaşırtmıştı, çünkü genelevlerin bulunduğu bir semtti burası. Önceleri –yani Cristina ile daha tanışmadan– Federico ile sık sık buralara gelmişti ama içi hiç rahat etmemişti. Babasının belirttiği karanlık ara sokağa yaklaşırken kendini sağlama almak için elini kasaturasının sapına götürdü. Adres, ağzı geniş toprak bardaklarda ucuz Chianti servis edilen, loş aydınlatılmış, basık bir meyhane çıktı.

Etrafta kimse yokmuş gibi göründüğü için ne yapacağını bilemeyen Ezio yan tarafından gelen bir sesle irkildi.

"Sen Giovanni'nin oğlu musun?"

Ezio sese doğru döndü ve ağzı soğan kokan, kaba saba bir adamla karşılaştı. Adamın yanında, bir zamanlar belki de güzel olarak nitelendirilmiş, ama yılların verdiği yorgunlukla sahip olabileceği çekiciliğini neredeyse tamamen kaybetmiş bir kadın vardı. Hâlâ çekici kalan bir yeri varsa, o yer berrak ve zekâ fışkıran gözleriydi.

"Elbette o, seni aptal," dedi kadın, adama. "Baksana babasına nasıl da benziyor."

"Bize bir şey getirmişsin," dedi adam, kadını duymazdan gelerek. "Ver bakalım."

Ezio tereddüt etti. Adresi kontrol etti; doğru yerdeydi.

"Şunu bana ver, dostum," dedi adam, daha yakına gelerek. Ezio, adamın ağız kokusunu büsbütün duydu. Bu adam sadece soğan ve sarımsakla mı besleniyordu?

Mektubu adamın açık eline koydu. Adam elini hızla kapatarak mektubu kaptı ve yan tarafındaki deri kesenin içine koydu.

"Aferin evlat," dedi ve gülümsedi. Gülümsemenin adamın yüzüne hiç akla hayale gelmeyecek bir asalet getirdiğini görmek Ezio'yu şaşırttı ama konuşması için aynı şey söylenemezdi. "Korkma, bizden mikrop kapmazsın." Adam durdu ve kadına bir bakış attı. "En azından *benden* kapmazsın."

Ezio, içi rahatlamış halde, ara sokaktan çıktı. İkinci mektubun üzerindeki adres, onu Vaftizhane'nin tam batısındaki bir sokağa yönlendiriyordu. Çok daha iyi bir semtti burası ama günün bu saatinde epey sakindi. Ezio kent meydanından hızla geçti.

Sokağın üstünden geçen bir kemerin altında asker gibi

görünen, cüsseli bir adam onu bekliyordu. Üzerinde taşralıların giydiklerine benzer deri bir kıyafet vardı ama adam tertemiz kokuyordu ve temiz tıraşlıydı.

"Buradayım," diyerek elini salladı.

"Size bir şey vermem gerekiyor," dedi Ezio. "Bunu size..."

"Giovanni Auditore mi gönderdi?" Adam fısıldar gibi konuşmuştu.

"*Si*."

Adam etrafına, sokağın aşağı ve yukarı tarafına bakındı. Görünürde, biraz ötedeki bir sokak lambacısından başka kimse yoktu. "Seni takip eden oldu mu?"

"Hayır, neden olsun ki?"

"Boş ver. Bana mektubu ver. Acele et."

Ezio mektubu uzattı.

"İşler kızışıyor," dedi adam. "Babana bu gece harekete geçeceklerini söyle. Kendini korumaya çalışsın."

"Ne? Neden bahsediyorsunuz?"

"Fazla bile konuştum. Çabuk eve git." Ve adam karanlığın içinde kayboldu.

"Bekleyin!" diye bağırdı Ezio onun arkasından. "Ne demek istiyorsunuz? Geri gelin!"

Fakat adam gözden kaybolmuştu.

Ezio, sokağın yukarısına, sokak lambacısına doğru yürüdü. "Saat kaç?" diye sordu. Adam gözlerini kıstı ve gökyüzüne baktı. "Nöbete çıkalı bir saat olmuş olmalı," dedi. "Bu da saat sekize geliyor demek."

Ezio hemen hesapladı. *Palazzo*'dan iki saat önce ayrılmış olmalıydı, eve geri dönmesi de aşağı yukarı yirmi dakikasını alacaktı. Koşmaya başladı. İçine kötü bir his doğmuştu.

Auditore Köşkü önünde belirir belirmez Ezio bir şeylerin

ters gittiğini anladı. Hiçbir ışık yanmıyor ve büyük giriş kapıları açık duruyordu. Adımlarını hızlandırdı. "Baba! Federico!" diye bağırarak koştu.

Palazzo'nun büyük salonu karanlık ve boştu ama Ezio'nun, ters dönmüş masaları, paramparça olmuş sandalyeleri, kırılmış çanak çömlekleri ve cam eşyaları görmesine yetecek kadar ışık vardı. Leonardo'nun resimleri duvarlardan sökülüp atılmış ve ortaları bir bıçakla yarılmıştı. Ötedeki karanlıktan bir ağlama sesi geldi kulaklarına. Bir kadın ağlıyordu: annesi!

Sese doğru yürümeye başladığında arkasında bir gölge hareket etti ve gölgenin baş kısmının üzerinde bir cisim yükseldi. Ezio hemen arkasına döndü ve kafasına birisinin indirmek üzere olduğu ağır, gümüş bir şamdanı eliyle yakaladı. Hamleyi yapan kolu acımasızca bükünce, saldırgan şamdanı bırakarak acı bir çığlık attı. Ezio şamdanı uzağa, ulaşılamayacak bir yere doğru fırlattı. Saldırganı kolundan yakalayarak olan ışığa doğru çekti. Cinayet işleyesi vardı. Kasaturasını çoktan çekmişti.

"Ah! *Ser* Ezio! Senmişsin. Tanrıya şükür!"

Ezio sesi tanıdı, ardından da yüzü. Yıllardır ailenin yanında çalışan, gözü pek hizmetçi Annetta'ydı bu.

"Ne oldu?" diye sordu Annetta'ya, kadını iki bileğinden tutarak. Öfke ve endişesinden hizmetçiyi sallıyordu adeta.

"Geldiler; şehir muhafızları. Babanı ve Federico'yu tutukladılar. Küçük Petruccio'yu bile götürdüler. Annenin kollarından zorla aldılar onu!"

"Annem nerede? Claudia nerede?"

"Buradayız." Karanlığın içinden titrek bir ses duyulmuştu. Derken Claudia çıkageldi, annesi onun omzuna yaslanıyordu. Ezio, annesinin oturması için bir sandalyeyi düz çevirdi. Loş ışıkta, üzerindeki kıyafetleri kirlenmiş ve yırtılmış

olan Claudia'nın kanaması olduğunu gördü. Maria, Ezio'ya hiç tepki vermeden sandalyeye oturdu. Olduğu yerde öne arkaya sallanmaya başladı. İki eliyle Petruccio'nun iki gün değil de "bir ömür" önce verdiği o küçük, armut ağacından kuştüyü kutusunu sımsıkı tutuyordu.

"Tanrım, Claudia! İyi misin?" Ezio kız kardeşine bakınca içi öfkeyle doldu. "Yoksa sana..."

"Hayır... ben iyiyim. Beni biraz hırpaladılar çünkü senin nerede olduğunu söyleyeceğimi düşündüler. Ama annem... Ah, Ezio, babamı, Federico'yu ve Petruccio'yu Vecchio Sarayı'na götürdüler."

"Anneniz şokta," dedi Annetta. "Onlara karşı gelince..." Cümlesini tamamlamadı. "*Bastardi!*"

Ezio hemen düşündü. "Burası güvenli değil. Onları götürebileceğin bir yer var mı, Annetta?"

"Evet... evet, var. Kız kardeşimin evi. Orada güvende olurlar." Kelimeler Annetta'nın ağzından güç bela çıkmıştı. Korku ve endişe sesini boğuyordu.

"Acele etmeliyiz. Muhafızların benim için geri gelecekleri kesin. Claudia, anne... kaybedecek vaktimiz yok. Yanınıza hiçbir şey almayın, Annetta ile gidin yeter. Hemen şimdi! Claudia, annem sana yaslansın."

Kendisi de henüz şoku atlatamamıştı. Onlara, darmaduman olmuş evlerinden dışarı çıkarlarken eşlik etti. Sonra annesiyle kız kardeşini sakinleşmeye başlayan vefakâr Annetta'nın yetenekli ellerine teslim etti. Olayların bu şekilde gelişmesiyle dünyası sarsılan Ezio'nun aklı, bütün bunların nereye varabileceğine dair bin bir senaryoyla doluydu. Çaresizce, olan biteni değerlendirmeye, bundan sonra ne yapması gerektiğine kafa yormaya çalıştı; babasını ve kardeşlerini kurtarmak için ne yapması gerektiğine... Zaman geçmeden

babasıyla görüşmek ve ailesine yapılan bu saldırıya ve zulme neyin neden olduğunu öğrenmek için bir yol bulması gerektiğini biliyordu. Ama şu Vecchio Sarayı! Onları kuledeki iki küçük hücreye atmış olmalıydılar; bundan emindi. Belki bir şansı olabilirdi... Fakat saray bir kale kadar sıkı korunuyordu ve özellikle böylesine önemli bir gecede kulenin tepesinde güçlü ve gözü pek bir muhafız olmalıydı.

Kendini sakin olmaya ve sağlıklı düşünmeye zorlayarak sokakları geçip Signoria Meydanı'na çıktı. Duvarların arkasına gizlenerek yukarıya baktı. Siperlerin üzerinde ve kulenin tepesinde yanan meşaleler şehrin simgesi olan dev, kırmızı zambak amblemlerini ve kulenin büyük saatini aydınlatıyordu. Ezio, daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. Daha yukarıda, kulenin tepesine yakın bir konumdaki küçük, parmaklıklı bir pencereden zayıf bir mum ışığı geldiğini fark etti. Sarayın iki kanatlı büyük kapısının dışında muhafızlar nöbetteydi. Siperlerin üzerinde daha fazlası kol geziyordu. Ancak, Ezio'nun görebildiği kadarıyla kulenin tepesinde hiç muhafız yoktu. Zaten tepedeki siperler ulaşması gereken pencereden daha yukarıdaydı.

Meydana hiç girmeden, saraya uzak bir mesafeden geçti. Meydandan başlayıp sarayın kuzey yanı boyunca ilerleyen dar bir sokağa girdi. Neyse ki, etrafta yeterli sayıda insan vardı. Gezintiye çıkmış, akşam havasının tadını çıkarıyorlardı. Ezio, birdenbire onlarınkinden farklı bir dünyaya geçmiş, yalnızca üç-dört saat kadar önce içine karışabildiği halktan koparılmış gibi hissetti. Kendi ailesinin hayatı sarsılmışken bütün bu insanların hayatının hâlâ tüm sıradanlığıyla devam edebildiği düşüncesi onu çılgına çeviriyordu. Bir kez daha içinin boğucu bir öfke ve korkuyla kaplandığını hissetti. Ama

sonra halletmesi gereken işe tekrar sıkıca yoğunlaştı ve yüzünde sert bir ifade belirdi.

Önünde yükselen duvar dimdik ve baş döndürücüydü. Ancak duvarın karanlıkta kalmış olması onun işine yarayacaktı. Üstelik sarayın yapımında kullanılmış olan taşlar kaba yontmaydı ve bu sayede tırmanmasına yardım edecek bir sürü tutunacak ve ayak basacak yer bulabilecekti. Tek sorun, kuzeyde kalan siperlerde görevlendirilmiş muhafızlardı ama onlarla da sırası geldiğinde ilgilenecekti. Çoğunun binanın batıya bakan ana cephesi boyunca toplanmış olacağını ümit ediyordu.

Derin bir nefes aldı ve etrafına bakındı; sokakta başka kimse yoktu. Sıçradı ve duvara sıkıca tutundu. Yumuşak deri botlarının içindeki ayak parmaklarıyla duvarı kavradı ve tırmanmaya başladı.

Siperlere ulaştığında hemen yere çöktü. Baldırlarındaki kaslar tırmanmanın etkisiyle gergindi. İki muhafız vardı ama arkaları ona dönük, aşağıdaki ışıklandırılmış meydana doğru bakıyorlardı. Ezio, çıkardığı sesler yüzünden muhafızların onu fark etmediklerinden emin olana kadar bir süre kımıldamadan durdu. Sonra, eğilir halde, arkalarına doğru fırladı ve saldırdı. Muhafızları, tek elle boyunlarını sararak geriye çekti. Kendi ağırlıklarından ve şaşkınlıklarından faydalanarak her ikisini de sırtüstü yere serdi. Göz açıp kapayana kadar miğferlerini çıkardı ve kafalarını sertçe tokuşturdu. Muhafızlar, şaşkınlıklarını yüzlerine yansıtamadan bayıldılar. Eğer bu işe yaramasaydı, Ezio, bir saniye bile düşünmeden adamların boğazlarını kesmek zorunda kalacağını biliyordu.

Tekrar durdu, derin bir nefes aldı ve kuleye yöneldi. Zor bir tırmanıştı; bu kule daha düz yontulmuş taşlardan yapılmıştı. Üstüne üstlük, kuzey cephesinden, hücrenin pence-

resinin bulunduğu batı cephesine tur atarak tırmanmak zorundaydı. Meydanda ve siperlerde bulunan hiçbir muhafız yukarı bakmasın diye dua ediyordu. Bu kadar ilerlemişken bir arbalet okuyla aşağı indirilmeyi hayal edemiyordu.

Kuzey ve batı duvarlarının birleştiği köşe zorluydu ve pek ümit vaat etmiyordu. Ezio bir süre hiç kımıldamadan olduğu yerde kaldı. Tutunacak bir yer aradı ama görünürde hiç yoktu. Aşağıya baktı ve epey altında, siperlerdeki muhafızlardan birinin yukarıya baktığını gördü. Kendini duvara yapıştırdı. Siyah elbiseleriyle, beyaz bir masa örtüsünün üzerindeki bir hamamböceği kadar dikkat çekecekti. Ancak adam, garip bir şekilde, bakışlarını indirdi. Onu görmüş müydü? Gördüğüne inanamamış mıydı? Gerginlikten, Ezio'nun kalbi boğazında atıyordu. Bir müddet sonra anca rahatlayabildi ve bir kere daha soluklandı.

Epey bir uğraştan sonra hedefine ulaştı. Pencerenin ötesindeki dar hücreye bakarken üzerinde durabileceği dar bir çıkıntı bulduğuna şükretti. Babasını duruşundan tanıdı; *Tanrı merhametliymiş*, diye düşündü. Sırtı ona dönük olan babası, zayıf mum ışığında bir şey okuyor gibiydi.

"Baba!" diye seslendi sessizce.

Giovanni hızla döndü. "Ezio! Tanrı aşkına, sen buraya nasıl..."

"Boş ver onu, baba." Giovanni ona doğru yaklaşırken, Ezio babasının ellerinin kan içinde, mosmor olduğunu gördü. Beti benzi de atmıştı. "Tanrım, sana ne yaptılar, baba?"

"Biraz hırpaladılar ama bir şeyim yok. Asıl annen ve kız kardeşin ne durumda?"

"Şimdilik güvendeler."

"Annetta'nın yanında mı?"

"Evet."

"Tanrıya şükür."

"Ne oldu, baba? Böyle bir şeyi bekliyor muydun?"

"Bu kadar çabuk değil. Federico ve Petruccio'yu da tutukladılar; sanırım bunun arkasındaki hücredeler. Lorenzo burada olsaydı her şey farklı olurdu. Uyarıları dikkate almalıydım."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bunun için vakit yok!" Giovanni neredeyse bağırmıştı. "Şimdi, beni dinle: Hemen eve gidiyorsun. Çalışma odamda gizli bir kapı var. Kapının ardındaki odada saklı duran bir sandık var. İçindeki *her şeyi* al! Anladın mı? *Her şeyi*! Sana çoğu garip gelebilir ama hepsi de çok önemli."

"Tamam, baba." Ezio, tüm kuvvetiyle tutunduğu pencerenin parmaklıklarını bırakmadan ağırlığını biraz diğer yöne verdi. Aşağıya bakmaya cesaret edemiyor ve ne kadar daha böyle hareketsiz kalabileceğini bilmiyordu.

"Sandıktan çıkanların arasında bir mektupla birlikte birkaç evrak olacak. Onları vakit kaybetmeden –bu gece!– *Messer* Alberti'ye götürmen gerek."

"*Gonfalionere*'ye mi?"

"Aynen öyle. Hadi git!"

"Ama, Baba..." Ezio kelimeleri ağzından çıkarmakta zorlanıyordu. Birkaç evrakı teslim etmekten daha fazlasını yapabilmeyi dileyerek, "Pazzi ailesi mi var bu işin arkasında? Posta güvercinindeki notu okudum. Üzerinde..." diye ağzında geveledi.

Giovanni onu bir el hareketiyle susturdu. Ezio, hücre kapısının kilidinde bir anahtar sesi duydu.

"Beni sorgulamaya götürecekler," dedi Giovanni sert bir şekilde. "Onlar seni fark etmeden kaybol. Tanrım, cesur bir

delikanlısın sen. Hak ettiğin gibi yaşayacaksın. Evet, bir daha söylemeyeceğim – git!"

Ezio, çıkıntının üzerinde yan yan yürüdü ve kendini belli etmeden duvara yapıştı. Babasının götürüldüğünü çıkan seslerden anlayabiliyordu. Dinlemeye tahammül edemeyecekti. İnmek içi kendini ruhen ve bedenen hazırladı. İnişlerin, hemen her zaman çıkışlardan daha zor olduğunu biliyordu ama son kırk sekiz saat içinde bile tırmanma ve inme konusunda bolca deneyim kazanmıştı. Bir-iki kere kaysa da tekrar tutunarak, siperlere ulaşana kadar kuleden aşağı el ve ayak yordamıyla düz bir şekilde indi. İki muhafız bıraktığı yerde duruyordu. Şansı yine yaver gitmişti! Kafalarını birbirine vurabildiği kadar sert vurmuştu. Ama ya Ezio kulenin tepesindeyken şans eseri ayılıp ortalığı velveleye verselerdi... Olacakları hayal bile edemiyordu.

Aslında bunları düşünmenin sırası değildi. Siperlerin üzerinden karşı yöne, sokağa bakan tarafa geçti ve aşağıyı dikkatle süzdü. Kaybedecek zaman yoktu. Aşağıda düşme hızını kesecek bir şey görebilirse atlamaya cesaret edebilirdi. Gözleri karanlığa alıştığında, iyice aşağıda, duvarın dibinde, terk edilmiş bir tezgâhın sundurmasını gördü. Bu riski göze almalı mıydı? Başarırsa onun için çok gerekli olan birkaç dakikalık bir zaman kazanacaktı. Başaramazsa, kırık bir bacak, dert edeceği en son şey olacaktı. Kendine güvenmeliydi.

Derin bir nefes aldı ve karanlığa daldı.

Bu kadar yüksekten, tezgâhın sundurması, ağırlığı altında çöktü ama o kadar sağlam tutturulmuştu ki Ezio'nun hızını kesecek kadar dirençli çıktı. Ezio'nun nefesi kesilmişti ve sabah kalktığında da birkaç kaburga kemiğinin üzeri morarmış olacaktı. Ama artık aşağıdaydı! Kimsenin ruhu bile duymamıştı.

Silkelendi ve yalnızca birkaç saat önce evi olan yere doğru hızla yola koyuldu. Oraya ulaştığında babasının, aceleden, gizli kapının yerini nasıl belirleyeceğini söylemeyi unuttuğunu fark etti. Giulio bunu bilirdi. Fakat Giulio şu an neredeydi ki?

Neyse ki, evin civarında pusuda bekleyen muhafız yoktu; böylece hiç zorluk çekmeden içeriye girmeyi başarmıştı. Kendini girişteki karanlığın içinden neredeyse hiç geçemeyecek kadar güçsüz hissettiği için evin dışında bir an durmuştu. Kutsallığı ihlal edilen evleri gözüne değişmiş gibi geliyordu. Her hareketinin büyük önem taşıdığını bilen Ezio, kafasını bir kere daha toplamak zorundaydı. Ailesinin geleceği ona bağlıydı. Evlerine doğru, karanlığın içine daldı. Çok geçmeden, tek bir mumla esrarengiz bir şekilde aydınlanan çalışma odasının ortasına geldi ve etrafına bakındı.

Muhafızlar odanın altını üstüne getirmişti. Birçok banka evrakına da el koydukları belliydi. Devrilmiş dolapların, ters çevrilmiş sandalyelerin, yere fırlatılmış çekmecelerin ve sağa sola atılmış kitaplarla kâğıtların oluşturduğu tüm bu karmaşa Ezio'nun işini hiç de kolaylaştırmadı. Ancak çalışma odasına aşinaydı ve gözleri de keskindi. Mantığını kullandı. Duvarlar kalındı ve her birinin içinde gizli bir oda olabilirdi. Ama Ezio büyük şöminenin yerleştirilmiş olduğu duvara doğru hareket etti ve aramaya oradan başladı, çünkü bacaya giden kısım burada bulunduğundan en kalın duvar burası olmalıydı. Mumu yaklaştırdı ve etrafa iyice göz gezdirdi. Bir taraftan, geri gelecek muhafızların seslerini duyabilmek için dışarıyı pürdikkat dinliyordu. Sonunda, oymalı şömine rafının sol tarafında, tahta kaplamaya yerleştirilmiş bir kapının belli belirsiz çerçevesi gözüne ilişti. Yakınlarda onu açmaya yarayan bir şey olmalıydı. Şömine rafını omuzlarında taşıyan,

oyma taştan yapılmış *colossi* heykellerine baktı. Sol taraftakinin burnu bir kere kırılmış ve ardından tamir edilmiş gibi duruyordu çünkü alt kısmında büyük bir yarık vardı. Burna dokundu ve biraz gevşek olduğunu fark etti. Yüreği ağzında, yavaşça hareket ettirdi ve kapının sessiz, yaylı menteşelerin üzerinde içe doğru açılmasıyla, sola doğru giden, taş zeminli bir koridor belirdi.

İçeriye girdiğinde, sağ ayağına çarpan döşeme taşlarından biri ayağının altında hareket etti ve geçiş koridorunun duvarlarına yerleştirilmiş gaz lambaları birden yanarak canlandı. Kısa bir yoldu ve biraz aşağıya doğru eğimliydi. İtalya'dan çok Suriye tarzında dekore edilmiş, yuvarlak bir odada son buluyordu. Ezio'nun gözünün önüne, babasının özel odasının duvarında asılı Masyaf Kalesi'nin resmi geldi. Bu kale bir zamanlar kadim Assasın Tarikatı'nın merkeziydi. Ancak Ezio'nun, merakını uyandıran bu süslemelerin özel bir önem taşıyıp taşımadığı üzerine kafa yoracak vakti yoktu. Oda mobilyasızdı. Ortada, ağzı iki ağır asma kilitle sıkıca kapatılmış, büyük, taş gibi sağlam bir sandık duruyordu. Bir yerlerde bir anahtar olup olmadığını kontrol etmek için odanın içine göz gezdirdi. Ancak, süslü işlemelerden başka hiçbir şey yoktu. Ezio, anahtarı aramak için çalışma odasına geri mi dönmeli, yoksa özel odaya mı gitmeli, bunu yapabilecek zamanı var mı, merak ediyordu. O anda, şans eseri, eli kilitlerden birine hafifçe çarptı ve bunun üzerine kilit anıden açıldı. Diğer kilit de aynı kolaylıkla açıldı. Babası ona farkında olmadığı bir güç mü vermişti? Kilitler, belli bir kişinin dokunuşuna bir türlü tepki verecek şekilde mi ayarlanmıştı? Sırlar birbirini kovalıyordu. Ama onlara takılacak vakit yoktu.

Sandığı açtı ve içerisinde, görünüşe göre eski, ne olduğunu çıkaramadığı bir tür yünlü malzemeden yapılmış, beyaz

bir başlıklı cüppe olduğunu gördü. Bir şey Ezio'yu onu giymeye zorladı. Birden garip bir güç içine nüfuz etti. Başlığı gözüne indirdi ve bir daha çıkarmadı.

Sandığın içinde bir de; deriden bir ön kol zırhı, bir kabza yerine Ezio'nun nasıl çalıştığı konusunda en ufak bir fikir yürütemeyeceği garip bir mekanizmaya bağlı olan süngüye benzer bir bıçak, bir kılıç; bir planın parçası gibi görünen, üzeri semboller ve harflerle dolu parşömen kâğıdından bir sayfa ve babasının Uberto Alberti'ye götürmesini istediği mektupla evraklar vardı. Hepsini topladı ve sandığı kapattı. Gizli kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak babasının odasına geri döndü. Çalışma odasında, Giulio'ya ait, kenara atılmış bir evrak kesesi buldu. Sandıktan çıkanları kesenin içine yerleştirdi ve keseyi, ipi göğsünün üzerinden geçecek şekilde boynuna astı. Kılıcı da kemerine taktı. Bu garip eşyalarla ne yapacağını bilmiyordu. Babasının böyle şeyleri neden gizli bir odada tuttuğu konusunda fikir yürütecek zamanı yoktu. *Palazzo*'nun ana kapılarının olduğu tarafa geri dönmek için dikkatle yürümeye başladı.

Ancak, binanın ön avlusuna daha yeni girmişti ki iki şehir muhafızının içeriye girmek üzere olduğunu gördü. Saklanmak için çok geçti. Onu görmüşlerdi.

"Kal orada!" diye bağırdı adamlardan biri. İkisi de ona doğru hızla koşmaya başladı. Kaçabileceği bir yer yoktu. Muhafızların kılıçlarını çekmiş olduğunu görebiliyordu.

"Neden geldiniz? Beni yakalamak için mi?"

"Hayır," dedi ilk konuşan. "Bize seni öldürme emri verildi." Bunun üzerine diğer muhafız hemen saldırıya geçti.

Muhafızlar üzerine doğru gelirken, Ezio kendi kılıcını çekti. Bu silaha yabancıydı ama hafif ve kullanışlı geldi eline. Sanki tüm hayatı boyunca kullanmıştı. İki adamın aynı

anda üzerine saldırmasıyla gelen ilk hamleleri bir sağa bir sola eğilerek savuşturdu. Üç kılıçtan da kıvılcımlar çıktı ama Ezio, keskin ve ucu sivri olan yeni silahının eline sımsıkı oturduğunu hissedebiliyordu. İkinci muhafız Ezio'nun kolunu omzundan ayırmak üzere tam kılıcını indirirken, Ezio, gelen hamlenin altında sağ taraftan saldıracakmış gibi yaptı. Ağırlığını arkadaki ayağından öndeki ayağına verdi ve hızla ileri hareket etti. Kılıcı tuttuğu kolu Ezio'nun omzuna zarar vermeden çarpan muhafız gafil avlandı. Ezio, yeni silahını saplamak için düşmanının kendi hareketinden faydalandı ve kılıç, adamın kalbinin tam ortasını deldi geçti. Ezio, tekrar doğrularak topuklarının üzerinde geri döndü. Sol ayağını yukarı kaldırarak ölü muhafızı kılıcının üzerinden itti ve adamın silah arkadaşıyla karşılaşmak için tam zamanında arkasına döndü. Diğer muhafız elinde ağır bir kılıçla, böğürerek yaklaşıyordu. "Ölmeye hazırlan, *traditore*!"

"Ne ben ne de ailem... Bizler hain değiliz."

Muhafız saldırıya geçti. Hamlesi, Ezio'nun üzerindeki kıyafetin sol kolunu yırttı ve kolunu kanattı. Ezio acıyla geri çekildi, ama sadece kısa bir süre. Bunu fırsat bilen muhafız hücuma geçti. Ezio, düşmanının bir hamle daha yapmasına izin verdi ve sonra bir adım geri atarak adama çelme taktı. Kendi kılıcını gözü kararmış halde savurarak, düşmekte olan adamın boynuna sertçe indirdi. Adamın kafası, daha kendisi yere düşmeden, omuzlarından ayrıldı.

Ezio, bir süre, yaşanan arbedenin ardından ansızın çöken sessizliğin içinde durdu. Hızla nefes alıp veriyor ve titriyordu. Bunlar, hayatında öldürdüğü ilk insanlardı – peki gerçekten öyle miydi? Çünkü daha eski, başka bir hayat varmış gibi hissediyordu içinde. Sanki adam öldürme konusunda onca yıllık deneyim kazandığı bir hayat...

Bu his onu korkutuyordu. Bu gece onu kendi yaşından çok daha ileriye götürmüştü; ancak bu yeni his, içinde, ta derinlerde kalan karanlık bir gücün uyanışı gibi geliyordu. Son birkaç saatin vermiş olduğu üzücü deneyimlerin etkisi kadar basit bir şey değildi bu. Alberti'nin köşküne giden karanlık sokaklardan geçerken omuzlarını düşürdü. Çıkan her seste irkiliyor ve arkasına dönüp bakıyordu. Sonunda, yorgunluğun eşiğinde olsa da cesaretini elden bırakmadan *Gonfalonieri*'nin köşküne vardı. Kafasını kaldırıp binanın cephesine baktı ve ön pencerelerin birinde loş bir ışık gördü. Kılıcının topuzuyla kapıya sertçe vurdu.

Cevap veren olmadı. Gergin ve sabırsız halde kapıya bu sefer daha sert vurdu ve daha çok ses çıktı. Ama bir şey değişmedi.

Fakat üçüncü denemede, kapıdaki kapak kısa bir an açıldı, sonra yine kapandı. Neredeyse hemen ardından, kapı sonuna kadar açıldı ve şüpheyle bakan, silahlı bir uşak onu içeri kabul etti. Ezio oraya gelmesini gerektiren nedeni hemen söyledi ve birinci kattaki bir odaya alındı. Alberti kâğıtlarla kaplı bir masanın başında oturuyordu. Ezio, onun ilerisinde, sönmekte olan şöminenin yanındaki bir sandalyede yarı dönük halde oturan başka bir adam olduğunu gördü. Uzun boylu ve güçlü bir adamdı bu. Ancak bedeninin yalnızca bir kısmı görünüyordu. O da çok belirgin değildi.

"Ezio?" Alberti şaşkın bir halde ayağa kalktı. "Bu saatte burada ne işin var?"

"Ben... bilmi..."

Alberti ona doğru yaklaştı ve elini omzuna koydu. "Dur, evlat. Bir nefes al. Kafanı toparla."

Ezio kafa salladı. Şu an kendini daha güvende hissediyordu. Ama aynı zamanda daha savunmasız da hissediyordu.

Giovanni'nin mektuplarını teslim etmek için yola çıktığından bu yana, bu akşam ve gece patlak veren olaylar nihayet etkisini gösteriyordu. Masanın üzerindeki pirinçten yapılma ayaklı saate bakınca vaktin gece yarısına yaklaştığını gördü. Genç Ezio'nun annesiyle beraber bir ressamın atölyesinden resimler getirmesinin üzerinden gerçekten on iki saat geçmiş olabilir miydi? Kendisinden hiç beklemezdi ama ağlayacak gibi oldu. Kendini topladı. Konuşan, yetişkin Ezio'ydu. "Babam ve kardeşlerim hapse atıldı –kimin emriyle olduğunu bilmiyorum– annem ve kız kardeşim ise saklanıyorlar; yuvamız dağılmış halde. Babam bu mektubu ve belgeleri size getirmemi emretti." Evrakları kesesinden çıkardı.

"Teşekkür ederim." Alberti gözlüklerini taktı ve Giovanni'nin mektubunu masanın üzerinde yanan mumun ışığına götürdü. Odada saatten gelen tık tak sesinden ve şöminedeki ateşin közleri birbiri üzerine yıkılırken ara sıra çıkan hafif çatırtıdan başka bir ses yoktu. Ezio, odada olan ne varsa, hepsinin orada olduğunu unutmuştu.

Alberti şimdi de dikkatini evraklara çevirdi. Üzerlerinde biraz zaman harcadı ve sonunda bir tanesini siyah yeleğinin iç cebine özenle yerleştirdi. Diğerlerini de dikkatlice masasın üzerindeki diğer kâğıtlardan ayrı bir tarafa koydu.

"Korkunç bir yanlış anlaşılma oldu, sevgili Ezio," dedi gözlüklerini çıkararak. "Bazı iddiaların –ciddi iddiaların– ortaya atıldığı ve yarın sabaha bir duruşma yapılacağı doğru. Fakat birisi, belki kendisine göre nedenleri olan birisi, boyundan büyük işlere kalkışmış sanki. Sen dert etme. Her şeyi çözeceğim."

Ezio'nun ona inanası hiç gelmiyordu. "Nasıl?"

"Bana verdiğin belgeler babana ve şehrimize karşı düzenlenmiş bir komplonun kanıtını içeriyor. Bu belgeleri yarın

sabah duruşmada sunacağım, böylece Giovanni ile kardeşlerin serbest bırakılacaklar. Buna kefilim."

Genç adamın içi rahatladı. *Gonfaloniere* ile el sıkıştı. "Size ne kadar teşekkür etsem az."

"Adalet yönetimi benim işim, Ezio. Onu çok ciddiye alırım ve..." Bir an duraksadı. "... ve baban en değerli arkadaşlarımdan biridir." Alberti gülümsedi. "Ne kadar düşüncesizim? Sana bir kadeh şarap bile ikram etmedim," dedi ve duraksadı. "Geceyi nerede geçireceksin? Hâlâ ilgilenmem gereken birtakım acil işlerim var ama uşaklarım sana yiyecek, içecek ve yatacak yer verirler."

Ezio, o an, bu kadar ince bir teklifi neden reddettiğini bilmiyordu.

Gonfaloniere'nin köşkünden ayrıldığında saat gece yarısını epey geçmişti. Başlığını tekrar kafasına geçirerek sokaklarda gezindi. Düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Şu anda, ayaklarının onu nereye götürdüğünü biliyordu.

Hayal edebileceğinden daha büyük bir kolaylıkla balkona tırmandı –belki de durumun acil oluşu kaslarına güç vermişti– ve kepenklere hafifçe vurarak usulca seslendi. "Cristina! *Amore*! Uyan! Benim!" Hiç ses çıkarmadan, usulca bekledi ve içeriyi dinledi. Kızın uyanıp kalktığını anladı ve sonra da kepenklerin diğer tarafından gelen sesini duydu. Cristina korkmuştu.

"Kim var orada?"

"Ezio."

Kız kepenkleri hızlı hızlı açtı. "Ne var? Ne oldu?"

"İzin ver de içeri gireyim. Lütfen."

Ezio, Cristina'nın yatağına oturdu ve ona her şeyi anlattı.

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum," dedi Cristina. "Babam bu akşam sıkıntılı duruyordu. Ama her şey düzelecekmiş gibi geliyor kulağa."

"Bu gece burada kalmama izin ver, korkma şafak sökmeden çoktan gitmiş olurum, ayrıca sana bırakmam gereken bir şey var, emanet olarak." Ezio kesesini üzerinden çıkardı ve aralarına koydu. "Sana güvenmem lazım."

"Ah, Ezio! Tabii ki güvenebilirsin."

Ezio, Cristina'nın kollarında, huzursuz bir uykuya daldı.

DÖRT

Karanlık ve kasvetli bir sabahtı; sıcak ve boğucu hava, üzerine çöken buluttan kaçacak yer bulamadığı için şehri bunaltmıştı. Ezio, Signoria Meydanı'na vardığında şaşkına döndü; şimdiden yoğun bir kalabalık toplanmıştı. Bir platform kurulmuş ve üzerine, şehrin armasını taşıyan, sırmalı ipek kumaştan yapılmış battal bir örtüyle kaplı bir masa konmuştu. Masanın arkasında Uberto Alberti ile keskin, şeytani gözleri ve sipsivri bir burnu olan, uzun boylu, kan kırmızısı bir cüppe giymiş, irikıyım bir adam duruyordu – en azından Ezio için bir yabancıydı. Ancak Ezio'nun dikkati platformdaki diğer kişilere çevrildi: babasına ve kardeşlerine; hepsi zincire vurulmuştu. Tam arkalarında, tepesine yatay olarak kalın, çarmıh şeklinde, ahşap bir düzenek yerleştirilmiş, uzun bir direk duruyordu. Çarmıhın ucundan üç ilmik sallanıyordu.

Ezio meydana, endişe ve umutla karışık bir ruh haliyle gelmişti. *Gonfaloniere*, ona bugün her şeyin çözüleceğini söylememiş miydi? Fakat şimdi farklı şeyler hissetmeye başlamıştı. Bir şeyler kötü gidiyordu – hem de çok kötü. Kendini ileriye doğru itmeyi denedi ama kalabalığı yarıp geçemedi; bir an izdihamın içinden çıkamayacağı korkusuna kapıldı.

Çaresizce sakinleşmeye ve mantıklı davranmaya çalışarak, olduğu yerde durdu. Başlığını kafasını tam örtecek şekilde geçirdi ve belindeki kılıcı düzeltti. Alberti onu kesinlikle hayal kırıklığına uğratmayacaktı, değil mi? Kıyafetinden, yüzünden ve ten renginden bir İspanyol olduğu anlaşılan o cüsseli adamın, önündeki kitleyi delici gözlerle süzüp durması Ezio'nun gözünden kaçmıyordu. Kimdi o adam? Ezio'nun hafızasında neden bir şey canlandırmıştı? Onu daha önce bir yerde görmüş müydü?

Resmi cüppesiyle heybetli duran *Gonfaloniere* kalabalığı susturmak için kollarını kaldırdı ve meydana ansızın bir sessizlik çöktü.

"Giovanni Auditore," dedi Alberti, emreden ama Ezio'nun keskin kulaklarına korkusunu gizleyemiyormuş gibi gelen bir sesle. "Sen ve suç ortakların vatana ihanet ile itham ediliyorsunuz. Kendi lehine bir delil sunabilir misin?"

Giovanni'nin yüzü bir anda şaşkın ve endişeli bir hal aldı. "Evet, dün gece sana gönderilen evraklarla bütün deliller eline geçti."

Ama Alberti, "Böyle evraklardan hiç haberim yok, Auditore," dedi.

Ezio bunun göstermelik bir duruşma olduğunu hemen sezdi ancak Alberti'nin ciddi bir ihanete benzeyen bu davranışına bir anlam veremiyordu. Bağırdı: "Yalan söylüyor!" Ancak kalabalığın uğultusu sesini boğmuştu. Öfkeli insanları itip kakarak daha da yaklaşmaya çalıştı ama sayıları çok fazla olduğundan aralarında sıkıştı kaldı.

Alberti yeniden konuşmaya başladı: "Aleyhine sunulan deliller toplanmış ve inceleme altına alınmıştır. Bunların aksi iddia edilemez. Vazifem gereği seni ve suç ortakların Federico ile Petruccio'yu ve de *–in absentia–* oğlun Ezio'yu, aksine

bir kanıt bulunmadıkça, itham edildiğiniz yasadışı davranış-la *suçlu* ilan etmek durumundayım," dedi ve durdu; kalabalık tekrar sessizleşmişti. "Bu nedenle hepiniz idam cezasına çarptırılacaksınız. Ceza derhal uygulanacak!"

Kalabalıktan tekrar bir uğultu yükseldi. Alberti'nin tek bir işaretiyle cellat ilmikleri hazırladı. Yardımcılarından ikisi ilk önce, ağlamamak için direnen küçük Petruccio'yu darağacına götürdü. Çocuk ip boynuna geçirilirken hızlı hızlı dua ediyordu. Görevli rahip, başına Kutsal Su serpti. Ardından cellat, darağacına yerleştirilmiş bir kolu çekti. Çocuk havada asılı kaldı, hareketsiz kalana dek havayı tekmeledi. Ezio, "Hayır!" diye dudaklarını kımıldatabildi sadece; gördüklerine inanamıyordu. "Hayır, Tanrım, lütfen hayır!" Ama kelimeler boğazında düğümleniyordu; yaşadığı kayıp hepsini bastırıyordu.

Sırada Federico vardı. Onu darağacına zar zor götüren muhafızların ellerinden kurtulmak için boş yere çaba sarf ederken, ailesinin ve kendisinin suçsuz olduğunu haykırıyordu. Ezio, çılgına dönmüş halde, tekrar ileriye doğru hareket etmeye çalıştı. Babasının solgun yanağından aşağı bir damla gözyaşının süzüldüğünü gördü. Donakalmış halde, ağabeyinin, hayattaki en iyi dostunun ipin ucunda sallanışını izledi; Petruccio'ya kıyasla Federico'nun dünyadan ayrılması daha uzun sürdü ama sonunda o da hareketsiz kaldı; darağacında bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Sessizlikte ahşap düzeneğin çatırdayan sesini duymak zor değildi. Ezio, gördüklerine inanmakla inanmamak arasında gidip geldi; bunlar gerçek olabilir miydi?

Kalabalık homurdanmaya başladı ama tok bir ses uğultuyu kesti. Konuşan Giovanni Auditore idi. "Vatan haini olan asıl sensin, Uberto. En iyi iş ortaklarımdan, en iyi dostlarım-

dan biri olan, hayatımı emanet ettiğim kişi! Aptalmışım. *Onlardan* biri olduğunu anlayamadım." Bu noktada sesini yükseltti, öfke ve keder içinde bağırarak konuştu. "Bugün bizim hayatlarımıza son vermiş olabilirsin ama şunu unutma: Bir gün bizler de *seninkine* son vereceğiz."

Başını eğdi ve sessizleşti. Yalnızca rahibin mırıldandığı dualarla bölünen derin sessizlik, Auditore'nin darağacına doğru kendi şerefiyle yürüyüp ruhunu, çıkacağı son büyük yolculuğa teslim edene kadar sürdü.

Ezio, ilk başta, acısını hissedemeyecek kadar şoktaydı. Beyninden vurulmuşa dönmüştü. Ancak Giovanni'nin altındaki kapan açıldığında, kendini tutamadı. "*Baba!*" diye bağırdı, çatallaşan sesiyle.

İspanyol'un gözleri birden ona dikildi. Öyle bir kalabalığın içinde onu seçebilecek doğaüstü bir görme yetisi mi vardı bu adamın? Ezio, İspanyol'un ağır çekimdeymiş gibi Alberti'ye doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadığını ve parmağıyla kendisine doğru işaret ettiğini gördü.

"Muhafızlar!" diye bağırdı Alberti. O da parmağıyla Ezio'yu işaret ediyordu. "Orada! Onlardan biri daha! Yakalayın onu!"

Kalabalık tepki verip onu sıkıştırmaya fırsat bulamadan, Ezio, yolunu kesmeye çalışanlara yumruklarını geçirerek tüm gücüyle ilerledi ve kendini dışarı attı. Bir muhafız onu bekliyordu. Ezio'nun üzerine çullandı ve başlığını geriye doğru çekti. Ezio, artık içgüdüsel bir dürtüyle hareket ederek, adamın ellerinden kurtuldu ve tek eliyle kılıcını çekti. Diğer eliyle adamın gırtlağına yapıştı. Muhafızın tahmin ettiğinden çok daha hızlı tepki vermişti. Muhafız, savunmaya geçmek için kollarını kaldıramadan Ezio, biri adamın boğazını diğeri de kendi kılıcını tutan ellerini iyice sıktı ve seri

bir yumruk hareketiyle kılıcını saplayıp muhafızın içinden geçirdi. Kılıcı geri çekerken muhafızın bedenini öyle bir yardı ki adamın bağırsakları tuniğinin altından arnavutkaldırımlarının üzerine döküldü. Ezio cesedi kenara savurdu, platforma doğru döndü ve gözlerini Alberti'ye dikti. "Seni bu yaptığından ötürü geberteceğim!" diye haykırdı. Öfkeden ve nefretten sesi titriyordu.

Ancak diğer muhafızlar yaklaşıyorlardı. Hayatta kalma içgüdüsü ağır basan Ezio, muhafızları atlatmak için meydanın ilerisindeki nispeten güvenli, dar sokaklara doğru hızla kaçmaya başladı. Korktuğu gibi oldu: Ayağına tez iki muhafız önünü kesmek için hızla yaklaşıyordu.

Meydanın ucunda karşılaştılar. İki muhafız, Ezio'yla yüz yüze gelmiş, kaçış yolunu kapatmışlardı; diğerleri de arkasından yaklaşmaktaydılar. Ezio karşısındaki iki muhafızla delirmişçesine mücadele etti. Bir süre sonra, birinin ters bir savunma hareketiyle kılıcını elinden düşürdü. Her şeyin burada bitmesinden korkan Ezio, saldırganlarından kaçmak üzere döndü ama daha ayaklarının üzerinde tam anlamıyla doğrulamadan hiç beklenmedik bir şey oldu. Girmeye çalıştığı, birkaç metre ilerisindeki dar sokaktan kaba saba giyimli bir adam çıkageldi. Baş döndürücü bir hızla iki muhafıza arkadan hücum etti. Uzun bir kasaturayla, adamların kılıç taşıyan kollarını koltuk altlarından derince kesti. Kasatura sinirleri deşerek kopardı ve kollar kullanılamaz hale geldi. O kadar hızlı hareket ediyordu ki; Ezio, adam yere düşen kılıcını alıp ona doğru fırlatırken yaptıklarını zorlukla takip etti. Derken adamı hemen tanıdı; dayanılmaz soğan ve sarımsak kokusu bir kez daha burnuna gelmişti. O anda, Şam gülleri bile daha hoş kokamazdı.

Adam, "Buradan uzaklaş," dedi ve ardından kendisi de gözden kayboldu.

Ezio, sokaktan hızla aşağı indi. Federico ile her gece kalkıştığı kovalamacalardan çok iyi bildiği ara sokaklara ve dar geçiş yollarına girerek izini kaybettirdi. Arkasından gelen bağrış çağrış sesleri artık duyulmuyordu. Nehre doğru indi ve Cristina'nın babasına ait ambarlardan birinin arkasında bulunan, terk edilmiş bir bekçi kulübesine saklandı.

Geçen bir saat içinde, Ezio gençlikten çıkıp yetişkinliğe adım atmıştı. Bu çirkin yanlışın intikamını almak ve düzelmesini sağlamak için omuzlarında hissettiği sorumluluğun yükü ağır bir pelerininki gibiydi.

Kenara atılmış, yığın halindeki çuvalların üzerine attı kendini. Vücudunun baştan aşağı titremeye başladığını hissetti. Tüm dünyası az önce paramparça olmuştu. Babası... Federico... ve Yüce Tanrım, olamaz, küçük Petruccio... hepsi gitmişti, hepsi ölmüştü, öldürülmüştü. Başını avuçlarının arasına aldı ve kendinden geçti; kederden, korkudan ve nefretten boşanan gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Ancak birkaç saat sonra yüzünü açabildi; kan çanağı olan gözleri intikam ateşiyle yanıyordu. O anda, Ezio önceki hayatının sona erdiğini fark etti: Genç Ezio sonsuza dek gitmişti. O andan itibaren, hayatı tek bir amaç uğruna yeniden başlıyordu, sadece tek bir amaç uğruna: intikam.

Günün geç saatlerinde, devriyelerin bıkmadan usanmadan dışarıda onu arıyor olacağını çok iyi bildiğinden arka sokakları kullanarak Cristina'nın aile köşküne doğru yola koyuldu. Onu tehlikeye atmayı hiç istemiyordu ama içindeki değerli eşyalarla birlikte kesesini alması gerekiyordu. Leş gibi sidik kokan, karanlık bir duvar oyuğunda bekledi. Hiç hare-

ket etmedi; fareler ayağının altında cirit atarken bile olduğu yerde durdu. Ta ki Cristina'nın penceresinde beliren bir ışıktan kızın yatmaya gittiğini anlayana kadar...

"Ezio!" diye bağırdı Cristina onu balkonunda gördüğünde. "Tanrıya şükür, yaşıyorsun." Yüzüne bir rahatlama yayıldı, ama bu uzun sürmedi ve yerini hüzne bıraktı. "Baban ve kardeşlerin..." Cümlesini bitiremeyerek başını öne eğdi.

Ezio onu kollarına aldı ve birkaç dakika sadece birbirlerine sarılarak oldukları yerde kaldılar.

Sonunda, Cristina sessizliği bozdu. "Sen delisin! Hâlâ Floransa'da ne işin var?"

"Hâlâ halletmem gereken işler var," dedi Ezio sert bir tavırla. "Ama burada uzun süre kalamam. Bu, ailen için büyük bir risk. Eğer beni barındırdığını düşünürlerse..."

Cristina sustu.

"Çantamı ver, gideyim."

Cristina çantayı alıp getirdi ama ona vermeden önce, "Ailen ne halde peki?" diye sordu.

"İlk işim ölüleri gömmek olacak. Sıradan suçlular gibi kireç çukuruna atılmalarına göz yumamam."

"Onları nereye götürdüklerini biliyorum."

"Nasıl?"

"Şehir bütün gün bunu konuştu. Ama şu an orada kimse yoktur. San Niccolo Kapısı'nın aşağı tarafındalar, yoksulların cesetleriyle birlikte. Bir çukur açılmış, sabahleyin gelecek kireç arabaları bekleniyor. Ah, Ezio..."

Ezio, sakin ama sert bir tavırla konuştu: "Babamın ve kardeşlerimin bu dünyadan kendilerine yakışır şekilde ayrılmalarını sağlamam lazım. Onlar için bir Dua Ayini düzenleyemem ama bedenlerine saygısızlık yapılmasını engelleyebilirim."

"Seninle geleceğim!"

"Hayır! Benimle yakalanırsan bunun ne anlama geleceğinin farkında mısın?"

Cristina gözlerini düşürdü.

"Annemin ve kız kardeşimin de güvende olmalarını sağlamam lazım; sonra da aileme bir suikast borcum var." Ezio duraksadı. "Ancak ondan sonra terk ederim burayı. Belki bir daha hiç dönmemek üzere... Cidden benimle gelir misin?"

Cristina geriledi. Ezio, kızın içindeki onca karmaşık duyguyu gözlerinin içinde görebiliyordu. Aşk vardı; derin ve sonsuz. Ama birbirlerine ilk kez sarıldıklarından beri Ezio, Cristina'dan çok daha fazla büyümüştü. O daha genç bir kızdı. Böyle bir fedakârlıkta bulunmasını nasıl bekleyebilirdi ki? "İsterim Ezio, isterim de bunun ailemi... annemi babamı nasıl üzeceğini bilemezsin..."

Ezio ona usulca baktı. Aynı yaşta olsalar da son zamanlarda yaşadıkları onu Cristina'dan çok daha fazla olgunlaştırmıştı. Artık bel bağlayacak bir ailesi yoktu; sadece sorumluluğuna ve görevine bağlı yaşayacaktı. Bu çok zordu. "Sormamam gerekirdi. Hem kim bilir, belki de bir gün, tüm bunlar geride kaldığında..." Ellerini boynuna götürdü ve yaka kıvrımlarının altından altın zincirli, ağır, gümüş bir kolye çıkardı. Kolyeyi boynundan aldı. Basit bir tasarımı vardı; soyadının ilk harfi olan "A" şeklindeydi. "Bunun sende kalmasını istiyorum. Lütfen kabul et."

Cristina onu titreyen elleriyle aldı; usul usul ağlıyordu. Kafasını eğip kolyeye baktı. Sonra, teşekkür etmek için, biraz daha özür dilemek için kafasını kaldırdı.

Fakat Ezio gitmişti.

Ezio, Arno'nun güney kıyısında, San Niccolo Kapısı'nın yan tarafında; ölü bedenlerin büyük, ağzı geniş bir çukurun hemen yanında dizili olduğu ıssız yeri buldu. Görünüşlerine bakılırsa acemi olan, acınacak haldeki iki muhafız teberlerini taşımaktan çok sürükleyerek yakınlarda devriye geziyordu. Üniformalarını görmek Ezio'da bir öfke uyandırdı. İlk başta içinden onları öldürmek geçti ama o gün yeteri kadar ölü görmüştü ve bunlar, daha iyi bir iş bulamadıkları için tesadüfen üniformalara bürünmüş şehir çocuklarıydı. Babasının ve kardeşlerinin ölü bedenlerini çukurun kenarında yatar halde gördüğünde yüreği parçalandı. İlmikler, dağlanmış boyunlarında daha hâlâ duruyordu. Ancak görebildiği kadarıyla, muhafızlar uykuya dalar dalmaz, ki birazdan kesin dalacaklardı, cesetleri, içi çalı çırpı dolu bir sandalı hazır beklettiği nehrin kenarına taşıyabilirdi.

Saat gece üç sularıydı ve görevini tamamladığında gökyüzünün doğusu şafağın ilk, çelimsiz ışıklarıyla ağarmaya başlamıştı. Nehrin kenarında yalnız başına durdu ve babasıyla erkek kardeşlerine ait alevler içindeki ölü bedenleri taşıyan sandalın akıntıyla denize doğru sürüklenip gidişini izledi. Uzakta titrek bir ışık halinde kalıncaya dek...

Şehre geri dönmek üzere yola koyuldu. Güçlü bir kararlılık duygusu üzüntüsüne galip gelmişti. Yapılacak daha çok şey vardı. Ama ilk önce dinlenmeliydi. Bekçi kulübesine geri döndü ve elinden geldiğince rahat etmeye çalıştı. Birazcık uykuya hayır demezdi. Fakat uyurken bile Cristina aklından ya da rüyalarından çıkmadı.

Daha önce oraya hiç gitmemiş ya da Paola ile gerçekte hiç tanışmamış olsa da Annetta'nın kız kardeşinin evinin nerede olduğunu aşağı yukarı biliyordu. Annetta onun sütannesiydi

ve güvenebileceği kimse kalmadığında ona güvenebileceğinin farkındaydı. Acaba babasının ve kardeşlerinin başına gelen felaketten Annetta'nın haberi var mıydı? Eğer varsa annesine ve kız kardeşine anlatmış olabilir miydi?

Eve, dolambaçlı bir yol izleyerek, büyük bir dikkatle yaklaştı. Uberto Alberti'nin adamlarının onu kesinlikle arıyor olacağını düşündüğü işlek sokaklardan uzak durmak için, mümkün olan yerlerde damların üzerinde çömelir şekilde koşarak mesafeyi kapattı. Alberti'nin ihaneti Ezio'nun aklından hiç çıkmıyordu. Babası, darağacındayken hangi gruplaşmayı kastetmişti? Alberti'yi, en iyi müttefiklerinden birinin ölümüne sebep olmaya ne sürüklemiş olabilirdi?

Ezio, Paola'nın evinin katedralin tam kuzeyinde kalan sokakta olduğunu biliyordu. Fakat oraya vardığında hangisi olduğunu çıkaramadı. Burada, binaların önünden sarkan ve o yapıların kime ait olduklarını gösteren işaretler çok azdı ve Ezio da fark edilebileceği için durup oyalanmayı göze alamazdı. Tam ayrılmak üzereydi ki Annetta'nın San Lorenzo Meydanı'nın olduğu taraftan geldiğini gördü.

Yüzü gölgede kalsın diye başlığını öne doğru çekerek onunla karşılaşmak üzere yürümeye başladı. Olağan bir hızla ilerliyor ve şehir sakinleri kendi hallerinde yürürlerken onların arasına karışmak için elinden geleni yapıyordu. Derken Annetta'nın yanından geçip gitti ve Annetta'nın onu fark ettiğine dair hiç bir belirtti vermemesinden memnun oldu. Birkaç metre sonra, geldiği yönden geri döndü ve Annetta'nın tam arkasından yürümeye başladı.

"Annetta..."

Kadın arkasına dönüp bakmamayı akıl etti. "Ezio. Kurtulmuşsun."

"Tam sayılmaz. Annem ve kız kardeşim?.."

"Emin ellerdeler. Ah, Ezio, zavallı baban. Ve Federico. Ve..." Anetta hıçkırığını bastırdı. "... ve küçük Petruccio. San Lorenzo'dan yeni geldim. Onlar için San Antonio'ya bir mum yaktım. Dükün yakında burada olacağı söyleniyor. Belki de..."

"Annem ve Maria neler olduğunu biliyor mu?"

"Onlara anlatmamanın en iyisi olduğunu düşündük."

Ezio biraz düşündü. "Böylesi en iyisi. Vakti geldiğinde ben söyleyeceğim," dedi ve durdu. "Beni onlara götürür müsün? Kız kardeşinin evini çıkaramadım."

"Şu an oraya gidiyorum. Fazla uzaklaşmadan takip et beni."

Ezio biraz geride kaldı ama onu gözünden ayırmadı.

Anetta'nın girdiği binanın, görkemli Floransa yapılarının çoğunda bulunan kasvetli, hisar görünümlü bir ön cephesi vardı. Ezio içeri girer girmez afalladı. Hiç umduğu gibi bir yer değildi.

Kendini zengin süslemeli ve yüksek tavanlı, küçük bir giriş salonunda bulmuştu. Ortam karanlıktı ve içeriye ağır bir hava hâkimdi. Duvarlar, koyu kırmızı ve kahverengi kadife kumaşlarla kaplıydı. Kumaşların aralarına üzerlerinde zevkin ve cinsel hazzın apaçık sergilendiği Şark kilimleri serpiştirilmişti. Mekân, mum ışığıyla aydınlatılıyordu ve havayı bir tütsü kokusu sarmıştı. Mobilyalar genellikle oturma yerleri geniş kanepelerden ve alçak masalardan oluşuyordu. Kanepeler pahalı, sırmalı ipek kumaştan yastıklarla kaplıydı. Masalar da gümüş karaflarla Venedik kadehlerinde şarap, altın kâselerde şekerleme taşıyan tepsilerle donatılmıştı. Ancak en ilginç olanı, içerideki insanlardı. Floransa modasıyla tasarlanmış, yeşil ve sarı renklerde, ipekten ve satenden elbiseler giyen ama kalça hizasına kadar yırtmaçlı etekleri olan ve insanın aklına olmadık şeylerin vaadini getiren göğüs dekolteli

bir dolu güzel kız... Salonu çevreleyen üç duvarın üzerinde, kumaşların ve kilimlerin altında birkaç kapı seçiliyordu.

Ezio bir anlamda *nereye* bakacağını bilemeyerek etrafına bakındı.

"Buranın doğru yer olduğundan emin misin?" diye sordu Annetta'ya.

"*Ma certo*! Bak, kız kardeşim bizi karşılamaya geliyor."

Büyük ihtimalle otuzlu yaşlarının sonunda ama on yaş daha genç görünen, bir *principessa* kadar güzel ama çoğundan daha hoş giyimli, zarif bir kadın salonun ortasından onlara doğru yaklaşıyordu. Gözlerinde, çevresine yaydığı cinsel çekiciliği bir nebze artıran saklı bir hüzün vardı. Ezio kafasını meşgul eden tüm her şeye rağmen tahrik olduğunu hissetti.

Paola uzun parmaklı, mücevherlerle süslenmiş ellerini ona doğru uzattı. "Sizi tanımak büyük bir zevk, *Messer* Auditore." Ona alıcı gözüyle baktı. "Annetta seni çok methetti. Nedenini şimdi anlıyorum."

Ezio, nasıl olduysa yüzü kızararak, cevap verdi: "İltifatlarınız için teşekkürler, Madonna..."

"Lütfen bana Paola diye hitap et."

Ezio eğilerek selam verdi. "Annemi ve kız kardeşimi korumanız altına aldığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır, Mado... şey, yani, Paola."

"Elimden ancak bu kadarı geldi."

"Buradalar mı? Onları görebilir miyim?"

"Burada değiller; burası onlar için uygun bir yer değil, ayrıca bazı müşterilerim şehir yönetiminde yüksek makamlara sahip."

"O zaman burası, beni affet ama düşündüğüm gibi bir yer mi?"

Paola kahkaha attı. "Elbette! Ancak aşağıda, rıhtım tarafın-

da kalan genelevlere benzemez burası. İşe başlamak için henüz gerçekten çok erken, ama hazırda beklemeyi severiz; işe giden bir müşterimiz geçerken şöyle bir uğramak isteyebilir. Zamanlaman harika!

"Annem nerede? Claudia nerede?"

"Güvendeler, Ezio; ama şimdi seni onların yanına götürmek çok riskli olur; onların güvenliğini tehlikeye atamayız." Paola onu bir kanepeye götürdü. Yan yana oturdular. Bu sırada Annetta birtakım özel işleriyle ilgilenmek üzere evin iç kısmına geçip ortadan kayboldu.

"Bence en iyisi..." diye devam etti Paola. "Eline geçen ilk fırsatta onlarla birlikte Floransa'dan ayrılman. Ama ilk önce istirahat etmelisin. Gücünü toplamalısın çünkü önünde uzun ve zorlu bir yol var. Belki de..."

"Çok naziksin, Paola," diye kibarca araya girdi Ezio, "ve söylediklerinde haklısın. Ancak şu an kalamam."

"Neden? Nereye gidiyorsun?"

Sohbetleri esnasında Ezio, aklından geçen düşünceleri toparlayabildiği için gitgide daha da sakinleşiyordu. Sonunda üzerindeki şoku ve korkuyu atabilmişti çünkü artık bir karara varmış ve bir amaç saptamıştı. Bunların ikisinin de geri dönüşü olmadığını biliyordu. "Uberto Alberti'yi öldüreceğim," dedi.

Paola endişeli bir hal aldı. "İntikam alma isteğini anlayabiliyorum ama *Gonfaloniere* güçlü bir adamdır ve sen gerçek bir katil değilsin, Ezio..."

Kader beni böyle böyle bir katile çeviriyor, diye düşündü ama nezaketini elinden geldiğince bozmamaya çalışarak "Bu işi bana bırak," dedi, çünkü öldürmeyi kafasına koymuştu.

Paola onu duymazdan geldi ve cümlesini tamamladı: "... ama ben seni böyle bir katil yapabilirim."

Ezio şüphesini gizlemeye çalıştı. "Sen bana katil olmayı neden öğretmek isteyesin ki?"

Paola başını salladı. "Hayatta kalmayı öğretmek için."

"Senin eğitimine ihtiyacım var mı, emin değilim."

Paola gülümsedi. "Seni anlıyorum ama eminim özünde bazı yetenekler var. Onları ortaya çıkarmama lütfen izin ver. Benim öğrettiklerimi cephaneliğindeki fazladan bir silah olarak gör."

Paola, işi biten kızları ve vefakâr hizmetçileri kendisine yardım etmesi için görevlendirerek eğitime hemen o gün başladı. Evin arkasındaki yüksek duvarlı bahçede, çalışanlarından yirmisini, beşer kişilik dört gruba ayırdı. Sonra, bu gruplar, karşılıklı yürüyerek bahçenin içinde dolanmaya başladılar. Bazı kızlar Ezio'ya cesur bakışlar atıyor ve gülümsüyordu. İçinde değerli eşyaların bulunduğu kesesini hâlâ yanında taşıyan Ezio, onların cazibesine aldırış etmiyordu.

"Pekâlâ," dedi Paola, "tedbir bizim işimizin olmazsa olmazıdır. Sokaklarda özgürce dolaşabilmeliyiz – ortalıkta ama gizlice. Sen de, bizim gibi aralara sızmayı ve şehirdeki kalabalıklara karışmayı iyice öğrenmelisin." Ezio karşı çıkmak üzereydi ama Paola elini kaldırdı. "Biliyorum! Annetta bana bu işi fena yapmadığını söylüyor ama bildiklerin yeterli değil. Bir grup seçmeni ve bu grubun arasına sızmanı istiyorum. Seni seçemememiz lazım. İdam günü başına az kalsın neler geliyordu hatırla."

Bu sert sözler Ezio'yu incitmişti ama tedbirli davranıp kıvraklığını kullandığı takdirde ona o kadar da zor gelecek bir görev değildi. Buna rağmen, görevi beklediğinden zor çıktı; Paola'nın acımasız bakışları üzerindeydi çünkü. Acemi hareketlerle birkaç kişiyi itip kakarak ya da düşürerek seçtiği

gruptaki kızların ve da erkek uşakların onu ortada tek başına bırakacak şekilde dağılıp uzaklaşmasına neden oldu. Bütün gün ışığının vurduğu, vemiyeşil, hoş bir yerdi ve sus ağaçlarının üzerinde kuşlar cıvıldıyordu. Ancak burası Ezio'nun aklında, yanından geçen herkesi düşmanı gibi gördüğü soğuk şehir sokaklarından oluşan bir labirente dönüşmüştü. Şu rekli. Paola'nın durmak bilmeyen eleştirileriyle tepesi atıyordu. "Dikkat etsene!" "Oyle birden girme gruba." "Kızlarına biraz saygılı ol!" "Onların yanındayken dikkatli adım at." "Hep hakimlikle uğraşırken insanların arasına nasıl karışacağını sanıyorsun?" "Of! Ezio, senden daha iyisini bekliyordum."

Ama nihayet, üçüncü günde, sert yorumlar azaldı ve dördüncü günün sabahında Ezio, Paola'nın burnunun dibinden geçti. Paola farkına bile varmadı. Hatta, on beş dakika boyunca tek kelime bile etmeden durdu ve sonra şöyle seslendi: "Pe'dalla. Ezio! Pes ediyorum! Neredesin?"

Ezio kendinden memnun halde bir kız grubunun arasından çıktı. Onu genç uşaklardan biriyle karıştırmamak imkânsızdı.

Paola gülümsedi ve alkış tuttu; diğerleri de ona eşlik etti.

Fakat iş bununla bitmiyordu.

Ertesi günün sabahında, "Kalabalığın arasına sızmayı öğrendiğine göre," dedi Paola, "sana şimdi yeni keşfettiğin yeteneğini nasıl kullanacağını göstereceğim – bir şeyler yürütebilmen için."

Ezio buna razı gelmedi ama Paola açıkladı: "Bu, seferin esnasında ihtiyacın olabilecek, hayatta kalman için gerekli bir beceri. Para her şey demek ve her zaman dürüstçe para kazanacak durumda olmayabilirsin. Eşyalarını kaybetmeyi göze alamayacak birinden ya da bir arkadaşından asla bir

şeyler çalmaya değmez bir mesele. Bunu bir yatırım olarak düşün. Nadiren kullanacak da olsak, kullanımı bizlere bir rahatlık verir."

Cepçilik yapmayı öğrenmek çok daha zordu. Bir kızın yanına yaklaşmayı ne kadar da kolaylaştırdığını düşünen genç kız "Hadi lütfen" diye bağırıp ondan kaçıyordu. Bir sürü para aşırmayı tek başardığı anı, bir zafer kazanmış edasıyla olduğu yerde biraz durdu ve sonra omzunda ağır bir el hissetti. "Ti arresto." dedi uşaklardan biri sırıtarak. Şeytan beraşı takıldı yapıyordu. Ancak Paola gülmedi. "Bundan bir şeyler yürütüyorsun, Ezio." dedi. "Ovalanmamalısın."

Ama artık daha çabuk öğrenmeye ve onu öğretilen becerilerin görevini başarıyla tamamlaması için gerekli olduğu kanısına varmaya başlamıştı.

Son beşini Paola'nın bile fark etmediği on kızı başarıyla soyup soğana çevirdiğinde Paola eğlencenin sonuna geldiğini açıkladı.

"Hadi işinizin başına, kızlar." dedi. "Oyun vakti bitti."

"Gitmek zorunda mıyız?" diye nazlı nazlı söylendi kızlar. Ezio'nun yanından ayrılırlarken. "O kadar tatlı, o kadar masum ki..." Ancak Paola son derece kararlıydı.

Paola, bahçede Ezio'yla baş başa yürüdü. Her zaman olduğu gibi, Ezio bir elini kesesinde tutuyordu. "Düşmanına nasıl yaklaşman gerektiğini öğrendiğine göre." dedi Paola. "sana elverişli bir silah bulmamız gerek. Bir kılıçtan çok daha zarif bir şey."

"Tamam ama senin elinde ne gibi bir silah olabilir ki?"

"Bak sen! Cevabı zaten biliyorsun!" Paola, Ezio'nun babasının sandığından aldığı ve şu an bile kesesinin içinde emniyette olduğunu düşündüğü kısa bıçağı ve onkol zırhını çıkardı. Neye uğradığını şaşıran Ezio, kesesi açtı ve altüst etti. Gerçekten bomboştu içi.

"Paola! Sen nasıl oldu da?.."

Paola kahkaha attı. "Onları aldım? Sana yeni öğrettiğim becerileri kullanarak... Ancak alman gereken küçük bir ders daha var. Yankesicilik yapmayı artık gayet iyi biliyorsun ama aynı beceriye sahip insanlara karşı tetikte olmayı da öğrenmelisin!"

Ezio, Paola'nın önkol zırhı ile beraber ona geri uzattığı kırık bıçağa umarsızca baktı. "İkisi arasında bir tür çalışma prensibi var. Tam olarak çalışır durumda değiller."

"Evet," dedi Paola. "Haklısın. Ama zannediyorum *Messer* Leonardo'yu tanıyorsun, değil mi?"

"Da Vinci'yi mi? Evet, onunla tam tanıştıktan sonra..." Ezio o acı anıyı aklına getirmemek için kendini zorlayarak cümlesini yarım bıraktı. "Ama bir ressamın bu konuda bana nasıl bir yardımı dokunabilir ki?"

"O sadece bir ressam değil; bir ressamdan çok daha öte... Ona parçaları götür. Anlayacaksın."

Ezio, Paola'nın sözleriyle neyi kastettiğini anlayarak başıyla onayladı ve sonra, "Gitmeden önce sana son bir soru sorabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

"Neden bu kadar gönülden yardım ettin bana – bir yabancıya?"

Paola acı acı gülümsedi. Cevap mahiyetinde, elbisesinin kollarından birini sıyırdı. Solgun ve narin kolu meydana çıktı; kolunun zarafetini onu çizik çizik hale getiren, çirkin, uzun ve koyu yara izleri bozuyordu. Ezio, bakınca anladı: Bu kadın hayatının belli bir döneminde işkence görmüştü.

"Ben de ihanete uğradım," dedi Paola.

Ezio, hiç tereddüt etmeden, kendisi gibi bir insana rastladığının farkına vardı.

BEŞ

Paola'nın ihtişamlı Hazlar Evi, Leonardo'nun atölyesinin bulunduğu işlek arka sokaklardan uzakta değildi. Fakat Ezio, geniş ve kalabalık olan Duomo Meydanı'ndan geçmek zorundaydı. Burada, yeni kazandığı kalabalığa karışma becerisinin gerçekten işe yaradığını gördü. İdamların üzerinden tam on gün geçmişti ve Alberti'nin, Ezio'nun o zamandan beri Floransa'yı terk etmiş olacağını düşünmesi olasıydı. Ancak Ezio işini şansa bırakmak istemiyordu. Meydanın içinde ve etrafında konumlanmış muhafızların sayısına bakılacak olursa Alberti de öyle. Sivil kıyafetli muhbirler de görev başında olmalıydı. Ezio, özellikle meydanın en kalabalık yeri olan katedral ile Vaftizhane arasından geçerken, başını iyice aşağı indirdi. Yaklaşık yüz elli yıldır şehre tepeden bakan Giotto'nun çan kulesinin ve tamamlanalı daha on beş yıl olan Brunelleschi'nin katedralinin büyük, kırmızı kubbesinin yanından geçti. Onları görememişti ama Fransız ve İspanyol turist gruplarının şaşkınlık ve hayranlıkla kafalarını kaldırıp onlara baktıklarının farkındaydı. Birden şehri adına buruk bir gururla doldu içi. Ancak burası artık gerçekten onun şehri miydi?

Aklındaki tüm olumsuz düşünceleri bastırarak meydanın güney tarafından Leonardo'nun atölyesine doğru hızla yol aldı. Ezio'ya söylendiği kadarıyla, Üstat evinde, arka bahçedeydi. Stüdyo belki de hiç olmadığı kadar dağınık bir haldeydi ama bu karmaşanın ardında tam oturmamış bir mantık vardı sanki. Ezio'nun daha önceki gelişinde gözüne ilişen eserlerin sayısı artmıştı ve tavandan, ölçeği büyütülmüş bir yarasa iskeletini andıran, ahşaptan yapılmış garip bir aparat sarkıyordu. Şövalelerin birinin üzerindeki tahtaya raptiyeyle tutturulmuş büyük bir parşömen kâğıdında kocaman ve hiç çözülemeyecek kadar sıkı atılmış bir düğümün çizimi vardı. Aynı şövalenin bir köşesinde de Leonardo'nun eliyle karalanmış, okunması mümkün olmayan bir yazı yazılıydı. Agniolo'ya ek olarak, bir yardımcı daha gelmişti: Innocento. İkisi, malzemeleri kolayca takip edebilmek için listeler oluşturarak stüdyoda bir tür düzen oturtmaya çalışıyordu.

"Arka bahçede," dedi Agniolo, Ezio'ya. "Geçebilirsin. Bir şey demez."

Ezio, Leonardo'yu tuhaf bir işle meşgulken buldu. Floransa'nın her yerinde, kafesiyle birlikte satılan evcil kuşlar rahatlıkla bulunabiliyordu. İnsanlar kafesleri zevk için pencerelerinin önüne asarlar ve kuşlar öldüğünde hemen yenisini alırlardı. Leonardo'nun etrafında ondan fazla bu tür kafes vardı. Ezio onu izlerken Leonardo bir kafes seçti, kafesin küçük, hasırdan yapılmış kapısını açtı ve (bu sefer) bir ketenkuşunun açık kapının yolunu bulup dışarı çıkmasını ve ardından havada özgürce uçup gitmesini seyretti. Leonardo kuşun havalanışını büyük bir hevesle izledi ve bir kafes daha almak için tam arkasına dönerken Ezio'nun orada olduğunu gördü.

Ezio'yu görür görmez hoş bir tavırla, samimiyetle gülümsedi ve ona sarıldı. Sonra yüzünü ciddi bir ifade aldı. "Ezio!

Dostum. Başına gelenlerden sonra seni burada göreceğimi neredeyse hiç düşünmemiştim. Ama olsun, yine de hoş geldin. Bana bir dakika izin ver. Fazla sürmez!"

Ezio, Leonardo'nun çeşit çeşit ardıçkuşunu, şakrağı, tarla kuşunu ve çok daha pahalı bülbülleri birbiri ardına havaya salıp hepsini dikkatle, tek tek seyredişini izledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ezio, merak ederek.

"Her hayat değerlidir," diye cevap verdi Leonardo basit bir dille. "Sadece çok güzel sesleri var diye küçük dostlarımın bu şekilde hapsedilmesine göz yumamam."

"Yalnızca bu sebepten mi salıyorsun onları?" Ezio bunda bir art niyet olduğundan şüpheleniyordu.

Leonardo gülse de dolaylı bir cevap vermeyi tercih etti. "Artık et de yemeyeceğim. Zavallı hayvanlar sadece etleri lezzetli diye neden canlarından olsunlar ki?"

"O zaman çiftçilere iş kalmaz."

"Hepsi de mısır yetiştirebilir."

"Bu insanı nasıl bıktırır bir düşünsene. Her yer mısır olur artık."

"Sahi ya! Senin bir *finanziatore* olduğunu az kalsın unutuyordum. Hiç nezaket de bilmiyorum bak. Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Yardımına ihtiyacım var, Leonardo."

"Nasıl bir yardımım dokunabilir?"

"Bana... babamdan kalan bir şey var. Onu tamir etmeni isteyecektim. Eğer mümkünse..."

Leonardo'nun gözlerinin içi parladı. "Elbette. Bu taraftan gel. İç odaya geçelim; çocuklar her zamanki gibi stüdyonun altını üstüne getirmişler. Bazen onları nasıl oldu da işe aldım, merak ediyorum."

Ezio gülümsedi. Leonardo'nun ilk aşkının neden işi oldu-

günün varı sıra, işinden başka hiç sevgilisinin olmayacağını da sezinliyor ve bunun nedenini anlamaya başlıyordu.

"Bu taraftan."

Leonardo'nun nispeten küçük olan iç odası stüdyodan bile daha dağınıktı. Her zamanki gibi (ve bulunduğu ortamın aksine) üstü başı düzgün ve lüks bir kokuya bürünmüş olan ressam, büyük bir çizim masasının üzerinde yer açılana kadar kitap ve numune yığınlarının ve o hiç anlaşılmayan el yazısıyla karalanmış kâğıtların arasında birkaç şeyi üst üste koydu.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi. "Ama sonunda bir vaha gördük. Bakalım neymiş elindeki. Tabii önce bir kadeh şarap içmek istemiyorsan..."

"Yok, sağ ol.

"Peki," dedi Leonardo hevesle. "Hadi, bakalım şuna o zaman!"

Ezio, bıçağı, önkol zırhını ve mekanizmayı çıkardı. Onları daha önceden, yanlarından çıkan gizemli parşömen kâğıdının içine sarmıştı. Leonardo parçaları bir araya getirmeye çalıştı ama başaramadı. Bir an ümitsizliğe kapılmış gibi göründü.

"Bilmiyorum, Ezio," dedi. "Bu mekanizma eski –hem de çok eski– ama aynı zamanda çok ayrıntılı ve yapısının bizim zamanımızın da ilerisinde olduğunu söyleyebilirim. Fevkalade." Kafasını kaldırdı. "Daha önce kesinlikle böyle bir şey görmedim. Ama korkarım taslakların aslı olmadan yardımcı olabilmem neredeyse imkânsız."

Dikkatini parşömen kâğıdına çevirdi. Ezio'nun getirdiği parçaları geri sarmak için kâğıdı eline almıştı. "Dur bir saniye!" diye seslendi, kâğıda odaklanarak. Sonra kırık bıçağı ve zırhı bir yana koyup kâğıdı masanın üzerinde açtı. Arada kâğıda bakarak, yakındaki bir rafın üzerinde dizili duran

eski kitapların ve elyazmalarının arasında bir şeyler aramaya başladı. Aradığı bir-iki şeyi bulur bulmaz masanın üzerine koydu ve dikkatle sayfalarını çevirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ezio, biraz sabırsızlanarak.

"Çok ilginç," dedi Leonardo. "Bir Kodeks sayfasına çok benziyor."

"Neye?"

"Eski çağlara ait bir kitabın sayfası bu. Basılmamış, elle yazılmış. Gerçekten de çok eski. Elinde bunlardan başka var mı?"

"Hayır."

"Tüh. Sayfalar kitaplardan bu şekilde yırtılmamalı." Leonardo durdu. "Belki de hepsi olmadan..."

"Ne?"

"Yok bir şey. Bak, bu sayfanın içeriği şifrelenmiş. Ancak şayet düşündüğüm şey doğruysa... bu eskizlere bakarak belki de..."

Ezio bekledi ama Leonardo kendi âlemine dalmıştı. O, birtakım kitapları ve kâğıt tomarlarını araştırıp inceler ve sol elle, tersten yazdığı garip el yazısıyla notlar ve kaynak listesi çıkarırken Ezio bir yere oturdu ve sabırla bekledi. *Sürekli yakalanma korkusuyla yaşayan tek kişi ben değilim*, diye düşündü. Stüdyoda olup bitenlerden az-çok anladığı kadarıyla, Leonardo'nun çevirdiği işlerin bir kısmı Kilise'nin kulağına gitse şüphesiz arkadaşının canını okurlardı.

Nihayet Leonardo kafasını kaldırdı. Ancak Ezio artık kestirmeye başlamıştı. "Harika," diye kendi kendine söylenen Leonardo, sonra daha yüksek bir sesle konuşmaya başladı: "Harika! Harflerin yerini değiştirirsek ve sonra her üçüncü..."

Bıçağı, zırhı ve mekanizmayı kendine doğru çekip işe ko-

yuldu. Masanın altından bir alet kutusu çıkardı, bir mengene kurdu ve sessizce elindeki işe daldı. Zaman geçiyordu. Bir saat, iki saat... Ezio rahat bir uyku çekiyordu. Odanın sıcak, basık havası ve Leonardo çalışırken çıkan vuruş ve karalama sesleri onu iyice ağırlaştırmıştı. En sonunda...

"Ezio! Uyan!

"Hı?"

"Bak!" Leonardo masanın üzerine işaret ediyordu. Bir süngüyü andıran bıçak o garip mekanizmaya yerleştirilmiş ve kol zırhına sabitlenmişti. Her şey cilalanmıştı ve yeni yapılmış gibi görünüyordu ama hiçbir şey parlamıyordu. "Mat cila... Böyle olsun istedim," dedi Leonardo. "Bir Romalı zırhı gibi... Parlayan bir nesne güneşte göz alır ve bu da seni ele verir."

Ezio silahı aldı ve elleriyle tarttı. Hafifti ama sert süngüsü mekanizmanın üzerinde kusursuzca dengede duruyordu. Ezio daha önce böyle bir şey görmemişti. Bileğinin üzerinde gizleyebileceği yaylı bir süngü... Tüm yapması gereken bileğini bükmekti. Böylece, süngü hızla dışarı çıkacaktı. Deşmeye ya da saplanmaya hazır... Sahibi nasıl arzu ederse...

"Senin bir barış insanı olduğunu düşünmüştüm," dedi Ezio, kuşları hatırlayarak.

"Fikirler her şeyden önce gelir," dedi Leonardo kararlılıkla. "Ne olurlarsa olsunlar... Şimdi," diye ekledi, alet kutusundan bir çekiç ve keski çıkartarak. "Sen sağlaksın değil mi? Güzel. O zaman sağ yüzük parmağını şu kütüğün üstüne koy."

"Ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim ama böyle olmak zorunda. Tasarım, süngüyü kullanacak olan kişinin ona tamamen bağlı kalmasını gerektiriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"O parmağı kesmezsek süngü bir işe yaramaz."

Ezio gözlerini yumdu. Gözünün önünde birtakım sahneler canlandı: Alberti'nin, babasıyla olan sözde dostluğu; Alberti'nin, babasının tutuklanmasından sonra ona nasıl güvence verdiği; idamlar ve kendi arayışı... Dişlerini kenetledi. "Durma!"

"Satır kullansam belki daha iyi olur. Tek vuruşta keserim." Leonardo masadaki çekmeceden bir satır çıkardı. "Evet, parmağını yerleştir, *cosi*."

Leonardo satırı havaya kaldırdığında Ezio kendini kastı. Ardından gözlerini kapattı; ta ki satır aşağıya doğru hızla inerek kütüğe *–çat!–* diye saplanana kadar... Ancak hiç acı hissetmemişti. Gözlerini açtı. Satır, sapa sağlam duran elinden birkaç milim ötede kütüğe saplanmıştı.

"Seni adi!" Ezio donakaldı. Bu tatsız eşek şakasına çok sinirlenmişti

Leonardo ellerini kaldırdı. "Sakin ol! Biraz eğlenelim dedim. İnsafsız bir şakaydı, kabul ediyorum ama kendimi tutamadım. Senin ne kadar azimli olduğunu görmek istedim. İşte, bu aletin kullanımı *eskiden* böyle bir fedakârlık gerektiriyormuş. Eski çağlara ait bir kabul töreniyle ilgili bir şey olsa gerek. Ama parmağını kaybetmeyesin diye bir-iki değişiklik yaptım. Bak! Süngü, parmaklarının epey altından çıkıyor. Bir de bir kabza ekledim; süngü ilerlediğinde kabzanın ucu gözüküyor. Tüm yapman gereken süngü dışarıya *çıkarken* parmaklarını açmayı unutmamak! Böylece parmağını korursun. Ancak onu kullanırken eldiven giymek isteyebilirsin; süngü çok keskin!"

Ezio, Leonardo'ya uzun süre kızamayacak kadar hayran ve minnettar kalmıştı. "Bu olağanüstü bir şey!" dedi ve zaman-

lamasını tam olarak ayarlayana kadar süngüyü birkaç kez açıp kapattı. "İnanılmaz!"

"Değil mi?" diye onayladı Leonardo. "Sende buna benzer başka sayfaların olmadığından emin misin?"

"Maalesef."

"Pekâlâ. Dinle! Eğer daha fazla bulursan, onları rica ediyorum bana getir."

"Sözüm söz. Peki bunun için sana ne kadar borcum?.."

"Rica ederim. Benim için çok faydalı oldu. Hiç gerek..."

Stüdyonun dış kapısının sertçe vurulmasıyla konuşmaları bölündü. Agniolo ve Innocento korku içinde bakarken Leonardo binanın ön kapısına doğru hızla ilerledi. Kapının diğer tarafındaki kişi kalın bir sesle bağırmaya başladı: "Kapıyı aç! Floransa Emniyeti'nin emri!"

Leonardo "Bir dakika!" diye geri seslendi ama Ezio'ya daha alçak bir sesle, "Orada kal!" dedi.

Ardından kapıyı açtı ve muhafızın girmesini engellemek için girişte durdu.

"Leonarda Da Vinci sen misin?" dedi muhafız; muhafızlara özgü o yüksek, kaba ve resmi ses tonuyla.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi Leonardo, dışarıya, sokağa doğru hareket ederek. Muhafız geri adım atmak zorunda kalmıştı.

"Size birtakım sorular sormakla yükümlüyüm." Leonardo o ana kadar öyle hareket etmişti ki muhafızın sırtı stüdyonun girişine dönük duruyordu.

"Sorun nedir?"

"Az önce şehrin bilinen düşmanlarından biriyle düşüp kalkarken görüldüğüne dair bir bilgi elimize ulaştı."

"Ne, ben mi düşüp kalkmışım? Bu saçmalık!"

"Ezio Auditore'yi en son ne zaman gördün ya da onunla en son ne zaman konuştun?"

"Kim?"

"Aptal ayağına yatma! Aileyi yakından tanıdığını biliyoruz. Annesine şu eciş bücüş resimlerinden satmışsın. Biraz hatırlatmam gerekecek galiba, ha?" Muhafız, teberinin kabzasıyla Leonardo'nun karnına vurdu. Acı içinde tiz bir sesle bağıran Leonardo iki büklüm oldu ve yere yığıldı. Muhafız onu tekmelemeye başladı. "Konuşuruz artık değil mi? Ressamları hiç sevmem. İbne sürüleri."

Fakat bu, Ezio'ya kapının girişinden sessizce geçip muhafızın arkasında konumlanmak için yeteri kadar zaman vermişti. Sokak bomboştu. Adamın terli ensesi açıktaydı. Yeni oyuncağını denemek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Elini kaldırdı, çıkış mekanizmasını harekete geçirdi ve süngü sessizce dışarı fırladı. Açık olan sağ eliyle yaptığı usta bir hareketle, Ezio tek seferde süngüyü adamın boynuna sapladı. Yeni bilenmiş ucu delicesine keskin olan süngü, adamın şahdamarının içinden en ufak bir dirençle karşılaşmadan, kolaylıkla geçti. Muhafız çöktü; daha yere yığılmadan can verdi.

Ezio, Leonardo'nun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Teşekkür ederim" dedi sarsılmış ressam.

"Özür dilerim, onu öldürmek değildi niyetim, ama düşünecek zamanım..."

"Bazen başka seçeneğimiz olmaz. Ancak şimdiye kadar buna alışmam gerekirdi."

"Nasıl yani?"

"Saltarelli davasında adım geçmişti."

Ezio o anı hatırladı. Ressamlara modellik yapan Jacopo Saltarelli adında bir gencin fuhuş yaptığına dair birkaç hafta

önce isimsiz bir ihbar alınmış ve Leonardo üç ressam arkadaşıyla birlikte onun müşterisi olmakla suçlanmıştı. Dava delil yetersizliğinden düşmüştü ama atılan çamurun az da olsa izi kalmıştı. "Ama bu şehirde eşcinsel erkeklere hiç yasal işlem uygulanmaz ki," dedi Ezio. "Hatta Almanların eşcinseller için bir takma isim kullandıklarını hatırlıyor gibiyim – *Florenzer* diyorlar."

"Hâlâ kanuna resmen aykırı," dedi Leonardo duyarsızca. "Para cezası alabiliyorlar. Ayrıca başımızda Alberti gibi adamlar varken..."

"Cesedi ne yapacağız?"

"A!" dedi Leonardo. "Bu tam bir düşeş. Biri bizi görmeden onu içeri sürüklememe yardım et. Onu diğerlerinin yanına koyacağım."

"Düşeş mi? Diğerleri mi?"

"Kiler epey soğuk. Orada bir hafta kalırlar. Hastaneden ara sıra, hiç arayıp soranı olmayan birkaç kadavra alıyorum. Hiçbiri resmi değil elbette. İçlerini açıyorum, biraz inceliyorum; araştırmalarıma çok yardımcı oluyor."

Ezio'nun arkadaşına bakış şekli meraktan da öteydi. "Ne?"

"Sanırım sana söylemiştim; neyin nasıl işlediğini öğrenmeyi severim."

Cesedi göz önünden alıp içeri sürüklediler. Leonardo'nun iki yardımcısı onu var güçleriyle taşıyarak bir kapıdan geçirip birkaç taş basamaktan aşağı, görünmeyecek bir yere götürdü.

"Ya başına ne geldiğini öğrenmek için arkasından birini yollarlarsa?"

Leonardo omuz silkti. "Tüm bildiklerimi inkâr ederim." Göz kırptı. "Burada nüfuzlu dostlarım yok değil, Ezio."

Ezio hemen tepki veremeyecek kadar şaşkındı. "Hayret! Kendinden emin görünüyorsun."

"Bundan kimseye bahsetme."

"Bahsetmem; teşekkür ederim, Leonardo. Her şey için..."

"Rica ederim. Unutma..." Leonardo'nun gözleri iştahla açıldı. "Eğer yeni Kodeks sayfaları bulursan bana getiriyorsun. Kim bilir daha başka ne tasarımlar vardır içlerinde? "

"Söz, getireceğim."

Paola'nın evine geri dönerken Ezio'nun mutluluğuna diyecek yoktu. Kuzey yönüne geri dönmek için şehrin merkezinden geçerken, kalabalığın içinde kendini gizlemeyi unutmadı.

Paola, Ezio'yu karşıladı. Onu gördüğüne sevinmişti. "Bu kadar uzun sürmesini beklemiyordum."

"Leonardo'nun çenesi düşüktür."

"Ama tüm vakti konuşarak geçirmedi umarım?"

"Tabii ki hayır. Bak!" Ezio, abartılı bir gösteriş ve çocukça bir gülümsemeyle kolunu sıyırarak bileğindeki silahı Paola'ya gösterdi.

"Muhteşem."

"Aynen öyle," dedi Ezio, süngüye hayranlıkla bakarak. "Onunla biraz alıştırma yapmam gerek. Parmaklarımı kaybetmek istemiyorum."

Paola ciddi bir yüz ifadesi takındı. "Pekâlâ Ezio! Hiçbir eksiğin yok gibi. İhtiyacın olan becerileri sana kazandırdım, Leonardo da silahını onardı." Bir nefes alıp devam etti: "Geriye senin bu işi halletmen kalıyor."

"Evet," dedi Ezio usulca. Yüzünü yine karanlık bir ifade sardı. "Sorun şu: *Messer* Alberti'ye en kısa hangi yoldan ulaşılabilir?"

Paola bir süre düşündü. "Dük Lorenzo aramıza geri dön-

dü. Yokluğunda Alberti'nin resmen onayladığı idamlar hoşuna gitmedi. Ancak, *Gonfaloniere*'ye karşı gelecek yetkisi yok. Buna rağmen, yarın akşam Santa Croce'nin revaklı avlusunda Üstat Verrocchio'nun son eseri için bir açılış düzenlenecek. Alberti de dahil tüm Floransa sosyetesi orada olacak." Ezio'ya baktı. "Bence sen de gitmelisin."

Ezio, açılışı yapılacak olan eserin, güneyde Roma'nın ikiz Golyatları ile kuzeyde Fransa'nın toprak düşkünü kralları arasında kalmış kendi halinde bir şehir olsa da Floransa'nın kendisiyle özdeşleştirdiği, adı İncil'de geçen Davut'un bronz bir boy heykeli olduğunu öğrendi. Heykel, Medici Ailesi tarafından ısmarlanmıştı ve Vecchio Meydanı'na dikilecekti. Üstat onun üzerinde çalışmaya üç ya da dört sene önce başlamıştı ve baş kısmının Verrocchio'nun ta o zamanlarda yetiştirdiği yakışıklı, genç çıraklardan birisinin başı gibi tasarlandığına dair bir dedikodu dönüyordu; bu çırak kesinlikle Leonardo Da Vinci idi. Her halükârda, etrafı büyük bir heyecan sarmıştı ve insanlar bu özel gün için ne giyecekleri konusunda çoktan telaşlanmaya başlamışlardı.

Ancak Ezio'nun kafa yoracak başka meseleleri vardı.

"Ben yokken anneme ve kız kardeşime göz kulak ol!" dedi Paola'ya.

"Kendi annem ve kız kardeşimmiş gibi..."

"Eğer bana bir şey olursa..."

"İnan bana olmayacak."

Ezio, bir sonraki akşam Santa Croce'ye gitmek üzere tam vaktinde yola koyuldu. Önceki birkaç saati hazırlanarak ve yeni silahını kusursuz bir ustalıkla kullanabildiğine kanaat getirene kadar kendisini geliştirerek geçirmişti. Aklı babasının ve kardeşlerinin öldürüldüğü ana takıldı. Alberti'nin

onları cezalandırırken ağzından çıkan o acımasız sözler tüm netliğiyle kulaklarında çınlıyordu.

Kiliseye yaklaşırken önünde gözüne yabancı gelmeyen iki kişinin yürüdüğünü gördü. Üniformalarında sarı zemin üstünde beş kırmızı topun bulunduğu bir arma olan küçük bir yakın koruma bölüğünden biraz ötede ilerliyorlardı. Tartışıyor gibiydiler. Ezio, onları duyabilmek için hızla ileriye doğru yürüdü. Kilisenin girişinin önünde durdular ve Ezio onları dinleyebilmek için yakınlarda bir yerde, kendisini belli etmeden gezinmeye başladı. Adamlar birbirlerine dudaklarını kıpırdatmadan, mırıldanarak sesleniyordu. Biri Uberto Alberti idi; diğeri ise uzun bir burnu ve kararlı bir yüzü olan, yirmi beş-otuz yaşları arasında zayıf, genç bir adamdı. Kırmızı başlığı ve üzerine gümüş renginde bir tunik giydiği kırmızı kaftanı ile gösterişli duruyordu. Bu adam, Dük Lorenzo – veya halkın kendisine taktığı isimle *Il Magnifico*– idi. Pazzı ailesi ve onların yandaşları bu gösterişli lakaptan nefret ederdi.

"Beni bunun için vergi cezasına çarptıramazsın," diye konuşuyordu Alberti. "Ele geçen istihbarat bilgisine ve inkâr edilemeyecek delillere göre hareket ettim; kanun dahilinde ve yetkimin sınırları dışına çıkmadan hareket ettim."

"Hayır! Sen sınırlarını aştın, *Gonfaloniere* ve ben Floransa'da yokken fırsattan istifade bu eylemi gerçekleştirdin. Yaptıklarından hiç hoşnut değilim."

"Sen mi sınırlardan bahsediyorsun? Bu şehir üzerinde güç kullanıp kendini dük ilan ettin. Hem de Signoria'nın ve başka hiç kimsenin resmi onayını almadan..."

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

Alberti alaylı bir kahkahayla güldü. "Tabii ki öyle diyeceksin! Sen hiç suçlu olmazsın ki! Senin için her şey ne güzel değil mi! Careggi'de etrafına çoğumuzun tehlikeli gördüğü

o özgür düşünürleri topluyorsun – Ficino, Mirandola ve o dalkavuk Poliziano! Ama şu an en azından, elin kimlere kadar uzanıyor öğrenme şansımız oldu; ki bu da gösteriyor ki, gerçekçi konuşursak, hiç kimseye uzanmıyormuş. Bu, müttefiklerime ve bana çok şey öğretti."

"Evet. Şu müttefiklerin olan Pazzi ailesine... Aslında her şeyin nedeni burada yatıyor, değil mi?"

Alberti, cevap vermeden önce, uzun bir süre tırnaklarını inceledi. "Yerinde olsam sözlerime dikkat ederdim, *Duce*. İstemeyeceğin şekilde dikkat çekebilirsin." Ancak sesi kendisinden tam emin değilmiş gibi geliyordu.

"Asıl lafını bilmesi gereken sensin, *Gonfaloniere*. Bu tavsiyemi müttefiklerine iletmeni önerirm – bunu dostça bir uyarı say." Bunun ardından Lorenzo yakın koruması ile birlikte revaklı avluya doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Bir süre sonra, Alberti, kısık bir sesle söylenerek, onu takip etti. Ezio'nun duyduğu kadarıyla Alberti adeta kendine lanet okuyordu.

Bu özel gün için revaklara, yüzlerce mumdan gelen ışığı göz alıcı bir şekilde yansıtan altın işlemeli örtüler sarılmıştı. Avlunun ortasındaki havuzun yanında duran sahnenin üzerinde bir grup müzisyen çalgı çalıyor ve bir diğer sahnede de hemen hemen doğal boyutlarda, kusursuz bir güzelliği olan bronz bir insan heykeli duruyordu. Ezio, sütunları ve gölgeleri kendini gizlemek için kullanarak içeri girdiğinde Lorenzo'yu heykeltıraşa övgüler yağdırırken gördü. Ezio, idam gününde Alberti'nin yanındaki o gizemli, kırmızı cüppeli şahsın da orada olduğunu fark etti.

Biraz ileride Alberti ayakta duruyordu. Etrafı hayranlıklarını dile getiren yerel soylu sınıfından insanlarla çevrilmişti. Ezio, duyabildiği kadarıyla, şehri Auditore ailesi belasından

kurtardığı için *Gonfaloniere*'yi tebrik etmekte olduklarını anladı. Babasının şehirde, onca dostunun yanında, bu kadar çok düşmanının olacağı aklına hiç gelmemişti ama bu düşmanların yalnızca babasının baş müttefiki Lorenzo şehirde yokken ona karşı harekete geçmeye cesaret edebildiklerinin de farkına varmıştı. Soylu bir kadın Alberti'ye, "Umarım dük bu dürüstlüğünüzden ötürü sizi takdir etmiştir," dediğinde, Ezio gülümsedi. Alberti'nin bu sözden bir nebze bile hoşlanmadığı aşikârdı. Ezio biraz daha kulak kabarttı.

"Diğer çocuk ne durumda?" diye sordu soylu bir adam. "Ezio'ydu, değil mi? Temelli kaçtı mı peki?"

Alberti zoraki gülümsedi. "O çocuk hiçbir tehlike arz etmiyor. Yavru bir kuş gibi savunmasız. Kuş kadar da beyni var zaten. Yeni hafta girmeden yakalanıp idam edilecek."

Etrafındaki kalabalıktan bir kahkaha yükseldi.

"Eee... Sırada kim var Uberto?" diye sordu başka bir adam. "Signoria'nın Başkanı olabilir mi?"

Alberti ellerini iki yana açtı. "Gerisi Tanrı'nın takdiri. Benim tek amacım Floransa'ya hizmet etmeyi sürdürmek. Dürüstçe ve özenle..."

"Öyleyse, kararlarımızda hep arkanızda olduğumuzu unutmayın."

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum. Bakalım gelecek ne getirecek." Alberti'nin gözlerinin içi gülse de, yarım bir gülüştü bu. "Evet, dostlarım! Şimdi isterseniz politikayı bir kenara bırakıp, asil Medici tarafından cömertçe bağışlanan bu görkemli eserin tadını çıkartalım."

Ezio, Alberti'nin çevresindeki kalabalık *Davut*'un olduğu yöne doğru uzaklaşana kadar bekledi. Şansına, Alberti bir kadeh şarap aldı ve etrafa göz gezdirmeye koyuldu. Gözlerinde tatmin ve yorgunluk karışımı bir ifade vardı. Ezio bunun

aradığı fırsat olduğunu biliyordu. Diğer tüm gözler heykele çevrilmişti. Heykelin yan tarafında Verrocchio tekleyerek kısa bir konuşma yapıyordu. Ezio, Alberti'nin yanına doğru sessizce yaklaştı.

"En son sarf ettiğin iltifat dolu sözler boğazında düğümlenmiş olmalı," dedi dişlerinin arasından. "Ama sana da son nefesine kadar ikiyüzlü kalmak yakışır zaten."

Ezio'yu fark edince dehşete kapılan Alberti'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Sen!"

"Evet, *Gentiluomere*, ben; Ezio. Babamın –yani arkadaşının– ve masum kardeşlerimin intikamını almak için geldim."

Alberti, bir yayın hafifçe tıkırdadığını duydu; bir metal sesiydi bu. Sonra boğazının tam ortasına bir süngünün dayanmış olduğunu fark etti.

"Hoşça kal, *Gentiluomere*," dedi Ezio, soğukkanlı bir tavırla.

"Dur!" dedi Alberti, soluk soluğa. "Benim yerimde olsan, sen de aynı şeyi yapardın; sevdiklerini korurdun. Affet beni, Ezio; başka seçeneğim yoktu."

Ezio, Alberti'nin yalvarışına kulak asmayarak daha da yaklaşın. Adamın başka –ve şerefli– bir seçeneğinin olduğunu ama o seçimi yapamayacak kadar bencil davrandığını biliyordu. "Sence *ben de* şu an sevdiklerimi korumuyor muyum? Mesela annemi ve kız kardeşimi eline geçirebilsen onlara merhamet gösterir miydin, bir düşün bakalım? Çabuk söyle: Babamdan sana getirdiğim evraklar nerede? Onları saklı bir yerde tutuyor olmalısın."

"Evrakları asla bulamazsın. Onları hep üzerimde taşırım." Alberti, Ezio'yu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ve muhafızları çağırmak için nefes aldı. Ancak Ezio süngüyü onun boğazına batırdı ve şahdamarına kadar sapladı. En ufak bir ses bile çıkaramayacak halde olan Alberti, dizlerinin üzerine

çöktü ve ellerini akan kanı durdurmak için içgüdüsel olarak boğazına kenetledi. Ama nafileydi; kan çimlerin üzerine şelale misali dökülüyordu. Cansız bedeni yan tarafa devrildiğinde, Ezio hızla eğildi ve adamın cüzdanını kemerinden keserek kopardı. Cüzdanın içine baktı. Alberti, hayatında son kez gurur yaparken doğruyu söylemişti. Evraklar gerçekten oradaydı.

Ancak etrafa sessizlik çökmüştü. Neler olduğunu henüz anlamayan davetliler dönüp bakmaya başladıkları için Verrecchio konuşmasını kesmişti. Ezio olduğu yerde durdu ve davetlilerle yüz yüze geldi.

"Evet! Gördükleriniz gerçek! Bir intikama şahit oldunuz! Auditore ailesi hâlâ yaşıyor. Ben hâlâ ayaktayım! Ben, Ezio Auditore!"

Tam soluklanmıştı ki bir kadın çığlık atarcasına bağırdı: "*Assassino!*"

Çok geçmeden kargaşa sardı ortalığı. Lorenzo'nun korumaları Ezio'nun etrafında toplandı. Kılıçlarını çekmişlerdi. Davetliler sağa sola kaçışmaya başladılar. Bazıları kaçmak için elinden geleni yapıyor, daha cesur olanlar an azından Ezio'yu yakalamaya çalışarak bir işe yarıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. Ancak kimse gerçekten saldırmaya cesaret edemiyordu. Ezio, kırmızı cüppeli kişinin gölgelerin arasına sıvıştığını gördü. Verrocchio, heykelinin yanında durarak yapıtını tehlikeden koruyordu. Çığlık atan kadınlar, bağıran erkekler, kimin peşinden gideceklerini bilmeden revakların içine dalan şehir muhafızları... Ezio bu fırsattan faydalanarak revaklardan oluşan kemerin çatısına tırmandı ve çatının üzerinden karşı tarafa sıçrayıp öndeki avlunun içerisine atladı. Avlunun açık kapısı kilisenin önündeki meydana çıkıyordu.

Meydanda, içeride yaşanan arbedenin sesine gelen, meraklı bir kalabalık toplanmaya başlamıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu birisi Ezio'ya.

"Adalet yerini buldu," diye cevap verdi Ezio ve sonra Paola'nın köşküne gidip saklanmak üzere şehrin merkezinden geçerek kuzeybatıya doğru hızla yol aldı.

Yolda ilerlerken, Alberti'nin cüzdanının içindekileri kontrol etmek için bir an durdu. Adamın en azından son sözleri gerçeği yansıtıyordu. Evraklar cüzdanın içindeydi. Ancak bir şey daha vardı: Alberti'nin eliyle yazılmış, ama daha alıcısına ulaşmamış bir mektup... Belki de bu Ezio için yeni bir bilgi demekti. Ezio, mührü parçaladı ve parşömeni yırtarak açtı.

Ancak bu Alberti'nin eşine yazdığı kişisel bir nottan başka bir şey değildi. Ezio, mektubu okurken en azından ne tür baskıların bir adamı dürüstlükten vazgeçme noktasına getirebileceğini öğreniyordu.

Aşkım

Bu düşüncelerimi, bir gün seninle paylaşacak cesareti bulabilme ümidiyle kâğıda döküyorum. Zaman içinde, şüphesiz sen de Giovanni'ye ihanet ettiğimi, onu vatan haini olarak nitelendirip ölüme mahkûm ettiğimi öğreneceksin. Bu eylem muhtemelen tarihe bir politika ve hırs meselesi olarak geçecek. Ancak, bilmeni isterim ki beni bunu yapmaya zorlayan kader değil, korkuydu.

Mediciler sahip olduğumuz her şeyi elimizden aldığında telaşa kapıldım. Senin için, oğlumuz için, geleceğimiz için... Elinde avucunda hiçbir şey yokken böyle bir dünyada bir insanın ne ümidi kalır ki? Diğerleri ise bana işbirliğim karşılığında para, toprak ve makam teklif ettiler.

İşte bu yüzden en yakın arkadaşıma ihanet ettim. Ne kadar utanç verici de olsa, o anda gerekli bir kararmış gibi geldi.

Şu an bile geriye dönüp baktığımda, başka hiçbir çıkar yol göremiyorum...

Ezio mektubu özenle katladı ve cüzdanın içine geri yerleştirdi. Onu yeniden mühürleyecek ve alıcısına ulaştırmak için elinden geleni yapacaktı. Artık kesin kararlıydı; kimse hakkında kötü düşünmeyecekti.

ALTI

"Hallettim," dedi Ezio Paola'ya, hiç uzatmadan.

Paola ona kısa bir süre sarıldı, ardından geri çekildi. "Biliyorum. Seni sağ salim gördüğüme sevindim."

"Sanırım Floransa'dan ayrılma zamanım geldi."

"Nereye gideceksin?"

"Amcam Mario'nun Monteriggioni taraflarında bir malikânesi var. Oraya gideceğiz."

"Seni bulmak için sıkı bir av başlatıldı bile, Ezio. Her yere, üzerinde resmin bulunan 'Aranıyor' afişleri asıyorlar. Hatipler senin aleyhinde duyurular yapmaya başladı bile." Paola durdu; bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Elemanlarımın bazılarından dışarı çıkıp afişlerin yırtabildikleri kadarını yırtmalarını isteyeceğim. Hatiplerin de rüşvetle başka şeyler hakkında konuşmaları sağlanabilir." Başka bir fikir geldi aklına. "Ayrıca üçünüz için seyahat evrakları hazırlatsam iyi olacak."

Ezio, Alberti'yi düşünerek başını iki yana salladı. "Nasıl bir dünyada yaşıyoruz böyle? İnançlarla nasıl bu kadar kolay oynanabiliyor!"

"Alberti, çıkmayı imkânsız gördüğü bir duruma sokul-

muştu, ancak buna karşı gelebilirdi." Paola iç çekti. "Gün geçmiyor ki gerçek, parayla alınıp satılmasın. Buna alışman gerek, Ezio."

Ezio, Paola'nın ellerini kendi ellerinin içine aldı. "Teşekkür ederim."

"Floransa artık daha iyi bir yer olacak, özellikle de Dük Lorenzo kendi adamlarından birinin *Gonfaloniere* olarak seçilmesini sağlayabilirse. Ama şu anda kaybedecek vaktimiz yok. Annen ve kız kardeşin burada." Paola arkasına döndü ve ellerini çırptı. "Annetta!"

Annetta, Maria ve Claudia ile birlikte evin arka tarafından çıkageldi. Duygu yüklü bir kavuşma anı yaşandı. Ezio, annesinin çok da iyileşmediğini ve daha hâlâ Petruccio'nun küçük tüy kutusunu sımsıkı tuttuğunu gördü. Ezio'nun sarılmasına dalgınca da olsa karşılık verdi. Paola olanları yüzünde kederli bir gülümsemeyle seyrediyordu.

Claudia, tam tersine, Ezio'ya sımsıkı sarıldı. "Ezio! Nerelerdeydin? Paola ve Annetta çok misafirperver davrandılar ancak eve dönmemize izin vermiyorlar. Annem tek kelime bile etmedi o yaşadığımız olaydan..." Gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak konuşmasını yarıda kesti. "Şey..." dedi kendini toparlayarak. "Belki de babam artık bir çözüm yolu bulur. Tüm bu yaşananlar büyük bir yanlış anlaşılmadan kaynaklanmış olmalı, değil mi?"

Paola, Ezio'ya baktı. "Bence zamanı geldi," dedi usulca. "Zaten yakında gerçeği öğrenmek zorunda kalacaklar."

Claudia'nın bakışları Ezio'dan Paola'ya ve sonra tekrar Ezio'ya kaydı. Maria, Annetta'nın yanına oturmuştu. Annetta'nın kolu omzundaydı. Maria boşluğa bakıp boş boş gülümsüyor ve armut ağacından yapılmış kutuyu okşuyordu.

"Sorun ne, Ezio?" diye sordu Claudia. Sesinde korku vardı.

"Kötü bir şey oldu."

"Ne demek istiyorsun?"

Ezio sustu, ne diyeceğini bilemiyordu. Ama yüz ifadesi Claudia'ya her şeyi söylüyordu.

"Ah, Tanrım, hayır!"

"Claudia..."

"Bana doğru olmadığını söyle!"

Ezio başını öne eğdi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" diye ağlamaya başladı Claudia.

"Şşş..." Ezio onu sakinleştirmeye çalıştı. "Elimden ne geliyorsa yaptım, *pucina*."

Claudia başını Ezio'nun göğsüne gömdü ve ağladı. Derin, yürek dağlayan hıçkırıklarla... Ezio onu yatıştırmak için elinden geleni yaptı. Kız kardeşinin başının üzerinden annesine baktı ancak Maria söylenenleri duymuş gibi görünmüyordu. Belki de, bir şekilde, neler olduğunu zaten biliyordu. Hayatını altüst eden bütün o olaylardan sonra, kız kardeşinin ve annesinin çaresizliğe terk edilmiş olmalarını görmek zorunda kalmak Ezio'nun yüreğini paramparça etmeye yetti. Kız kardeşini kollarının arasında tutarak, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre boyunca öylece durdu. Omuzlarında sorumluluğun yükünü hissedebiliyordu. Ailesini korumak onun işiydi artık. Auditore ismini yüceltecek olan oydu. Genç Ezio artık gitmişti... Düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Kız kardeşi biraz biraz kendine gelmeye başladığında "Dinle," dedi Claudia'ya. "Şu an önemli olan, bizim buradan kaçmamız. Senin ve annemin güvende olabileceği bir yere... Ancak bunu başarmak istiyorsak, cesaretini toplaman gerek.

Benim için güçlü kalmalı ve annemize göz kulak olmalısın. Tamam mı?"

Claudia kardeşinin söylediklerini dinleyip boğazını temizledi; sonra Ezio'nun kollarından kendini biraz geri çekerek başını kaldırdı ve ona baktı. "Evet."

"O zaman hemen hazırlanmaya başlayalım. Gidip ihtiyacın olan ne varsa topla ancak yanına çok fazla şey alma –yürümemiz gerekecek– at arabası ayarlamak çok tehlikeli olur. En sıradan kıyafetlerini giy; dikkat çekmemeniz lazım. Acele et!"

Claudia, anneleri ve Annetta ile birlikte oradan ayrıldı.

"Bir duş alıp üzerini değiştir," dedi Paola, Ezio'ya. "Kendini daha iyi hissedersin."

İki saat içinde seyahat evrakları hazırlandı. Artık yola çıkabilirlerdi. Ezio çantasının içindekileri son bir kez yokladı. Belki de amcası, Alberti'den aldığı evrakların ne içerdiğini ona açıklayabilirdi. Onların Alberti için hayati önem taşıdığı kesindi. Yeni silahı sağ kolunun alt kısmına kayışla bağlıydı; hiç görünmüyordu. Ezio kemerini sıktı. Claudia, Maria'yı bahçeye kadar götürdü ve az sonra içinden geçip köşkü terk edecekleri duvardaki kapının yanında durdu. Annetta da onların yanındaydı; ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Ezio, Paola'ya döndü. "Hoşça kal. Her şey için yeniden teşekkür ederim."

Paola kollarını onun boynuna doladı ve Ezio'yu ağzının kenarından öptü. "Kendini koru, Ezio. Ve uyanık ol. Önünüzde gideceğiniz uzun bir yol var sanıyorum."

Ezio, ağırbaşlılıkla, eğilerek selam verdi ve başlığını kafasına geçirdi. Hazırladıkları çantayı yerden alarak annesiyle kız kardeşinin yanına gitti. Hepsi Anneta ile vedalaştı. Birkaç dakika sonra sokakta, kuzey yönünde yürüyorlardı. Clau-

dia ve anneleri kol kolaydı. Bir süre hiçbirinden ses çıkmadı. Ezio, artık üstlenmek zorunda olduğu sorumluluğu kara kara düşünüyor ve bu zor vazifeyi hakkıyla yapabilmek için dua ediyordu. Güçlü kalmak zorundaydı. Kendisini dış dünyadan tamamen soyutlanmış gibi görünen biricik annesinin ve kız kardeşinin hatırına bunu başaracaktı.

Claudia konuşmaya başladığında şehrin merkezine ulaşmışlardı; aklı sormak istediği sorularla doluydu genç kızın. Ancak Ezio, kız kardeşinin sesinin dinç çıktığını fark edince buna çok sevindi.

"Bütün bunlar başımıza nasıl gelmiş olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Bir daha geri dönebilecek miyiz sence?"

"Bilmiyorum, Claudia."

"Evimize ne olacak?"

Ezio kafasını iki yana salladı. Evle ilgili bir şeyler yapacak zamanı olmamıştı hiç. Zaten olsaydı da kimle yapabilirdi ki? Belki Dük Lorenzo evi kapatıp başına muhafız dikerdi ama bu pek muhtemel görünmüyordu.

"Onlara... Onlara düzgün bir cenaze töreni düzenlendi mi?"

"Evet. Ben... hallettim." Arno Nehri'nden geçiyorlardı. Ezio, aşağıya, nehre bakmayı ihmal etmedi.

Sonunda şehrin güney kapısına yaklaşmışlardı. Bu kadar mesafeyi fark edilmeden gelmeleri Ezio'yu sevindirmişti. Ancak tehlikeli bir andı bu. Çünkü kapıda çok sıkı güvenlik vardı. Neyse ki Paola'nın onlara sahte isimlerle hazırlatıp verdiği dokümanlar teftişten sorunsuz geçti. Zaten muhafızlar da tek başına kalmış, çaresiz bir gencin peşindeydiler; mütevazı giyimli, küçük bir ailenin değil.

Tüm gün güneye doğru, hızlarını hiç kesmeden yürü-

dıler. Sadece, şehirden yeterince uzaklaştıklarında, bir çiftlik evinden ekmek, peynir ve şarap alıp bir mısır tarlasının kenarındaki meşe ağacının gölgesinde dinlenmek için ara verdiler. Ezio'nun artık sabrı tükeniyordu çünkü Monteriggioni'ye daha neredeyse otuz kilometre vardı ve annesinin hızıyla hareket etmek zorundaydılar. Maria, kırklı yaşlarının başında metanetli bir kadındı ancak yaşadığı büyük şok onu yaşlandırmıştı. Ezio, amcası Mario'nun evinde annesinin iyileşebilmesi için dua ediyordu. Ancak Ezio'ya öyle geliyordu ki annesi iyileşecekse bile bu süreç çok yavaş ilerleyecekti. Ezio, bir aksilik çıkmazsa, Mario'nun malikânesine ertesi gün akşamüzerine doğru varacaklarını umuyordu.

O geceyi en azından temiz ve sıcak samanların bulunduğu, terk edilmiş bir ahırda geçirdiler. Öğle yemeklerinden kalanları yediler ve Maria'yı mümkün olduğunca rahat ettirmeye çalıştılar. Maria hiç şikâyet etmedi. Doğrusu, çevresinden tamamen habersiz gibi görünüyordu. Yalnız, Claudia onu yatmaya hazırlarken Petruccio'nun kutusunu elinden almaya çalıştığında Maria şiddetle karşı çıktı ve ağza alınmayacak küfürler yağdırarak kızını önünden sertçe itti.

Ancak rahat bir uyku çekti ve ertesi günün sabahı dinç uyandı. Bir ırmakta ellerini yüzlerini yıkadılar ve kahvaltı yerine ırmağın temiz suyundan içip yollarına devam ettiler. Güneşli bir gündü. Tatlı, ılık bir hava vardı ama arada serin bir meltem esiyordu. İyi mesafe kat ettiler. Yoldan sadece birkaç at arabası geçip gitti; önünden geçtikleri tarla ve bostanlarda çalışan tek tük işçi hariç kimseyi görmediler. Ezio'nun, en azından Claudia'ya ve annesine yetecek kadar meyve alacak parası vardı. Zaten kendisi aç değildi; bir şey yiyemeyecek kadar tedirgindi.

Öğleden sonra, duvarlarla çevrili, küçük Monteriggioni

kasabasını nihayet karşısında görmek Ezio'yu çok sevindirdi. Kasaba, uzakta, bir tepenin üzerinde gün ışığına bürünmüştü. Mario'nun bölgeyi iyi idare ettiği kesindi. Bir-iki kilometre sonra kasabanın sınırlarından içeri girmiş olacakları. Her biri daha da hevesle yürüyerek hızlarını artırdı.

"Yaklaştık," dedi Claudia, yüzünde bir gülümsemeyle.

"*Grazie a Dio*," diye cevap verdi Maria, Claudia'nın sözüne karşılık.

Keyifleri yerine gelmeye başlamıştı ki yolun dönemecinde, mavi ve altın sarısı renkte üniformalar giymiş ondan fazla adamıyla birlikte, gözlerine hiç de yabancı gelmeyen bir kişi yollarını kesti. Adamlardan biri, mavi zemin üstünde altın rengi yunuslar ve haçlardan oluşan, nefret verici ve tanıdık armanın bulunduğu sancağı taşıyordu.

"Ezio! *Buon' giorno!*" diye onları selamladı o kişi. "Ailen de buradaymış ya da ailenden geriye ne kaldıysa... Ne hoş bir sürpriz!" Adamlarına başıyla işaret verdi ve hepsi yola yelpaze şeklinde yayıldı. Teberleri ellerinde hazırdı.

"Vieri!"

"Ta kendisi. Babam serbest bırakılır bırakılmaz büyük bir mutlulukla benim için bu küçük av partisini düzenletti. Çok kalbimi kırdın. Düşünsene, yaşadığımız onca şeyden sonra, bir veda bile etmeden nasıl Floransa'dan ayrılırsın?"

Ezio, Claudia'yı ve annesini arkasına alarak bir adım öne çıktı.

"Ne istiyorsun, Vieri? Pazzi'nin bu başarısının seni memnun edeceğini düşünmeliydim."

Vieri ellerini iki yana açtı. "Ben ne mi istiyorum? Nereden başlayacağımı bilmiyorum. O kadar çok şey var ki! Bakalım... Daha büyük bir *palazzo*, daha güzel bir eş, daha çok para ve.. başka? Ah, evet! Bir de senin kellen!" Adamlarına

hazırda beklemeleri için bir el hareketiyle işaret ederek kılıcını çekti ve tek başına Ezio'ya saldırıya geçti.

"Şaşırdım, Vieri! Gerçekten bana tek başına mı saldıracaksın? Ama doğru ya, haydutların tam arkanda hazır bekliyor."

"Kılıcıma layık olduğunu düşünmüyorum," diye sertçe cevap veren Vieri kılıcını kınına geri soktu. "Senin işini yumruklarımla bitireceğim. Bu seni rahatsız edecekse, özür dilerim, *tesora*," diye Claudia'ya seslendi. "Ama üzülme, uzun sürmeyecek. Sonra seni sakinleştirmek için elimden geleni yaparım; kim bilir belki anneciğin de bundan nasibini alır!"

Ezio ileri atıldı ve yumruğunu Vieri'nin çenesine öyle bir geçirdi ki düşmanı serseme dönüp sendeledi; gafil avlanmıştı. Ancak tam düşmek üzereyken dengesini tekrar sağlayan Vieri arkaya doğru, adamlarına işaret etti. Öfkesinden kalın bir sesle bağırıp yumruklarını art arda sallayarak Ezio'nun üzerine çullandı. Vieri'nin saldırısı o kadar ani gelmişti ki Ezio yumrukları beceriyle savuştursa da kendisi adamakıllı bir yumruk indiremedi. İki genç adam birbirine kenetlenmiş, hâkimiyet çabası içinde boğuşmaya başlamıştı. Ara sıra geri sendeleseler de güçlerini toplayıp yeniden birbirlerine giriyorlardı. Ezio, sonunda, Vieri'nin öfkesini kendi lehine kullanmayı başardı – sonuçta kimse burnundan solurken iyi dövüşemezdi. Vieri sağ eliyle balyoz gibi bir yumruk indirmek üzere gerildi. Ezio o anda bir adım ileri attı ve darbe omzuna teğet geçti; boşa gitmişti. Bütün ağırlığını öne vermiş olan Vieri hızını kontrol edemedi. Ezio'nun çelme takmasıyla yere yuvarlanarak toz toprak içinde kaldı. Hezimete uğramıştı; her tarafı kan içindeydi. Yerde sürünerek ilerledi ve adamlarının arkasına sığındı. Sonra, ayağa kalkıp üstünü başını çizik çizik olmuş elleriyle silkti.

"Yeter be!" dedikten sonra adamlarına seslendi. "İşini biti-

rin şunun. Kadınların da... O ufak tefek, cılız, kurbağa suratlı kızdan ve *carcassa* annesinden daha iyisini bulabilirim."

"*Coniglio!*" diye bağırdı Ezio. Nefes nefeseydi. Kılıcını çekti. Ancak adamlar bir daire oluşturup üçünün etrafını sarmış ve teberlerini onlara doğru uzatmışlardı. Ezio, onlara yaklaşmanın zor olacağının farkındaydı.

Daire gittikçe daraldı. Ezio, kılıcını savurarak arkasında duran kız kardeşini ve annesini korumaya çalışıyordu. Ancak durum hiç de iç açıcı değildi. Vieri zafer kazanmış edasıyla çirkin çirkin gülüyordu.

Ansızın, keskin ve adeta tüm gökyüzünü saran tız bir ıslık sesi duyuldu. Ezio'nun solundaki adamlardan ikisi dizlerinin üzerine düştü ve silahlarını ellerinden düşürerek yüzüstü yere kapaklandı. Her ikisinin de sırtında birer bıçak vardı; dibine kadar saplanmış ve hedefe kusursuzca, öldürme amaçlı fırlatılmıştı bıçaklar. Ölen adamların gömleklerinin üzerine, açmakta olan al güller gibi dalga dalga kan yayılıyordu.

Diğer muhafızlar panik içinde geri çekilmeye daha yeni başlamışlardı ki içlerinden biri daha yere yığıldı. Onun da sırtına bir bıçak saplanmıştı.

"Bu nasıl bir büyü böyle?" diye telaş içinde haykırdı Vieri. Korkudan sesi titriyordu. Kılıcını çekti ve delirmişçesine etrafına bakındı.

Vieri, yükselen tok ve gür bir kahkahayla cevabını aldı. "Büyüyle falan alakası yok, evlat – buna kabiliyet denir." Ses yakındaki bir çalılığın içinden geliyordu.

"Çık ortaya!"

Ağaçlık alandan cüsseli, sakallı bir adam çıkageldi. Diz üstü çizmeleri ve hafif bir göğüs zırhı vardı. Arkasından, aynı tarzda giyinmiş ve zırh kuşanmış birkaç kişi daha belirdi. "Nasıl istersen," dedi adam, alaycı bir tavırla.

"Paralı askerler!" diye hırlayan Vieri adamlarına döndü. "Ne bekliyorsunuz? Öldürün şunları! Gebertin hepsini!"

Ancak cüsseli adam öne çıktı ve Vieri'nin bileğini olağanüstü bir zarafetle bükerek kılıcını elinden aldı. Ardından, ince bir dal parçasını kırar gibi kılıcı dizının üstünde ortadan ikiye ayırdı. "Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Pazzicik. Ancak şunu belirtmeliyim ki tam ailenin adına yakışır şekilde davranıyorsun."

Vieri cevap vermedi ancak adamlarına saldırıya geçmelerini emretti. Pek hevesli olmasalar da adamlar yabancılarla karşı karşıya geldi. Bu arada Vieri de, ölen muhafızlardan birinin teberini alıp Ezio'ya saldırıya geçti. Ezio tam kılıcını çekecekken Vieri bir hamle yapıp kılıcı onun elinden uzağa savurdu.

"Al, Ezio, bunu kullan!" dedi cüsseli adam ona başka bir kılıç fırlatarak. Kılıç havayı yararak ilerledi ve Ezio'nun ayaklarının önünde yere saplandı. Saplandığı yerde titriyordu. Ağır bir kılıçtı. Ezio onu iki eliyle kullanmak zorunda kalsa da Vieri'nin teberini sapından kesmeyi başardı. Adamlarının *condottieri* karşısında bozguna uğradığını ve iki adamını daha kaybettiğini gören Vieri saldırıyı sona erdirdi ve geri çekilip kaçtı. Uzaklaşıp giderken beddualar savuruyordu. Cüsseli adam yüzünde geniş bir gülümsemeyle Ezio'ya ve kadınlara doğru yaklaştı.

"İyi ki sizi karşılamaya gelmişim," dedi. "Tam zamanında geldim sanırım."

"Her kimseniz size teşekkür borçluyum."

Adam tekrar güldü. Sesi Ezio'ya tanıdık geliyordu.

"Ben sizi tanıyor olabilir miyim?" diye sordu Ezio.

"Aradan epey bir zaman geçti tabii. Ancak kendi amcanı tanımaman beni şaşırttı."

"Mario Amca?"

"Ta kendisi!"

Mario, Ezio'ya ciğerlerini sökecekmiş gibi sarıldı. Sonra Maria ve Claudia'ya döndü. Maria'nın durumunu gördüğünde hüzün sardı yüzünü. "Dinle evlat..." diye seslendi Claudia'ya. "Ezio'yu *castello* tarafına götüreceğim. Adamlarımı sızı kollamak üzere burada bırakıyorum. Size yiyecek içecek bir şeyler de verirler. Önden bir süvarı göndereceğim; at arabasıyla beraber geri döner. Yolun geri kalanına onunla devam edersiniz. Bir gün için yeteri kadar yürümüşsünüz zaten. Bir de gördüğüm kadarıyla zavallı baldızım..." Biraz durdu ve kelimeleri dikkatle seçti: "... bitkin halde."

"Teşekkürler, Mario Amca."

"Tamam o halde. Görüşürüz: hemen döneriz." Mario dönüp adamlarına emir verdi. Daha sonra elini Ezio'nun boynuna atıp onu kalesine doğru götürdü. Kale küçük kasabanın üzerinde kalıyordu.

"Buraya geleceğimi nereden bildin?" diye sordu Ezio.

Mario kaçamak bir cevap verecekmiş gibi görünüyordu. "Şey, Floransa'daki bir ahbabım sizden önce atlı bir ulak gönderdi. Ancak olanları zaten biliyordum. Floransa'nın üzerine yürüyecek kadar gücüm yok ama Lorenzo artık orada. Dua edelim de Pazzileri kontrol altına alsın. Kardeşimin ve yeğenlerimin akıbeti hakkında beni aydınlatırsan sevinirim."

Ezio bir şey demedi. Babasının ve kardeşlerinin öldürülüşü en acı, en çok ıstırap veren hatırası olarak hâlâ aklını meşgul ediyordu.

"Hepsi... hepsi vatan hainliğinden idam edildi..." Biraz durdu ve devam etti: "Ben şans eseri kurtuldum!"

"Tanrım!" dedi Mario, acıyla yüzünü buruşturarak. "Neden böyle bir şey oldu, biliyor musun?"

"Hayır, ama bu soruya cevap bulabilmem için umarım

bana yardımcı olursun." Ezio amcasına aile köşklerindeki gizli sandıktan ve sandığın içindekilerden bahsetti. Ona, Alberti'den intikam aldığını söyledi ve adamın cebinden çıkan evraklardan söz etti. "En önemli görüneni, isimlerden oluşan bir liste," diye ekledi ve sonra birdenbire durdu; kederlenmişti. "Başımıza böyle bir şeyin gelmiş olmasına hâlâ inanamıyorum."

Mario, Ezio'nun kolunu sıvazladı. "Babanın işiyle ilgili bir şeyler biliyorum," dedi ve Mario'nun odadaki gizli sandığı öğrendiğinde çok şaşırmamış olması Ezio'nun bir kez daha dikkatini çekti. "Bu meseleyi açıklığa kavuştururuz elbet. Ancak annen ve kız kardeşinin rahat etmesi için de elimizden geleni yapmamız gerek. Kale, hangi sınıftan olursa olsun bir kadın için çok uygun bir yer değil. Benim gibi bir asker hiçbir zaman bir yere kalıcı olarak yerleşmez. Ancak bir kilometre ileride bir manastır var. Orada tamamen güvende olurlar ve iyi bakılırlar. Kabul edersen, onları oraya göndereceğim. Zaten ikimizin yapacak çok işi var."

Ezio başıyla onayladı. Kız kardeşiyle annesini manastıra yerleştirecek ve bunun o an için en iyi çözüm olduğuna Claudia'yı ikna etmeye çalışacaktı; çünkü kız kardeşinin her şeyden uzak bir yerde uzun süre kalmak istemeyeceğini biliyordu.

Kasabaya yaklaşıyorlardı.

"Monteriggioni kasabasının Floransa'nın düşmanı olduğu sanırdım," dedi Ezio.

"Daha çok Pazzi tarafının düşmanı," dedi amcası. "Ancak, ister büyük ister küçük olsunlar şehir devletlerinin nasıl ittifak kurduklarını anlayacak yaştasın. Bir yıl dostluk olur; bir sonraki yıl, düşmanlık. Ertesi yıl, tekrar dostluk olur ve bu sonsuza dek böyle devam edecekmiş gibi gelir. Tıpkı insanı

deliye döndüren bir satranç oyunu gibi... Ama buraya geldiğine memnun olacaksın. İnsanlar dürüsttür, çalışkandır. Ürettiğimiz ürünler son derece dayanıklıdır. Rahip desen iyi bir insan; çok fazla içmez, sadece kendi işiyle ilgilenir. Ben de onun yanındayken üstüme düşeni yapıyorum ancak hiçbir zaman Kilise'ye çok bağlı olmadım. En çok da şarabımızdan hoşlanacaksın. Tadabileceğin en kaliteli Chianti benim bağlarımdan gelir. Haydi, çok az kaldı; birazdan oraya varırız."

Mario'nun kalesi Auditore ailesinin kadim ikametgâhıydı ve 1250'li yıllarda inşa edilmişti. Öncesinde yerinde çok daha eski bir yapı varken Mario onu yenileyip eklemeler yaptırmıştı. Şu anda daha çok, lüks bir villa gibi duruyordu. Fakat yüksek ve kalın duvarları olan mülk gayet iyi korunuyordu. Kalenin önünde, bahçenin yerine bir idman sahası vardı. Ezio'nun gördüğü kadarıyla silahlar kuşanmış yirmiden fazla adam dövüş tekniklerini geliştirmek için sahada çeşitli alıştırmalar yapıyordu.

"*Casa, dolce casa!*" dedi Mario. "En son küçükken gelmiştin buraya. O zamandan beri bazı şeyler değişti. Nasıl buldun?"

"Çok şahane, amca."

Günün geri kalanı çok hareketli geçti. Mario, Ezio'ya kaleyi dolaştırdı ve ona kalacak yer ayarladı. Claudia ve Maria'nın yakındaki manastıra güvenli bir şekilde yerleşmelerini sağladı. Manastırın başrahibesi Mario'nun eski ve yakın bir dostuydu (ve söylentilere göre uzun süre önce metresiydi). Ezio sonraki sabah amcasının çalışma odasına çağırıldı. Oda, yüksek tavanlı, büyük bir yerdi. Duvarlarda haritalar, zırhlar ve silahlar asılıydı. Mobilya olarak sadece ağır, meşe masalar ve sandalyeler vardı.

"Derhal kasabaya iniyorsun," dedi Mario. Sesi bir iş ortamındaki kadar ciddiydi. "Uygun bir şeyler kuşan. Bir ada-

nım seninle gelecek. İşlerini halledince buraya dön. Sonra hemen başlarız."

"Neye başlarız, amca?"

Mario şaşırmıştı. "Buraya eğitim almak için geldiğini sanıyordum."

"Hayır, amca – niyetim bu değildi. Floransa'dan kaçtığımızda aklıma gelen ilk güvenli yer burasıydı. Ama amacımı soracak olursan, annemi ve kız kardeşimi daha da uzağa götürmek istiyorum."

Mario sert ve ciddi bir ifade takındı. "Ama ya baban? Yarım kalan işleri tamamlamanı isteyeceğini hiç düşünmedin mi?"

"Nasıl yani? Banker olarak mı? Ailemizi ilgilendiren ticari işler artık bitti. Auditore Köşkü artık yok; tabii şayet Dük Lorenzo onu Pazzilerinden elinden kurtaramadıysa."

"Ben onu kastetmemiştim..." diye başladı Mario ama sonra kendi konuşmasını böldü. "Giovanni sana hiç söylemedi mi yani?"

"Özür dilerim amca ama ne demek istiyorsun, hiçbir fikrim yok."

Mario başını iki yana salladı. "Baban ne düşünmüş olmalı, bilmiyorum. Belki de ona göre henüz zamanı gelmemişti. Ancak olaylar aldı başını gitti." Ezio'ya ciddi bir bakış attı. "Konuşmamız gerek. Uzun ve yorucu bir konuşma olacak bu. Kesendeki evrakları bana bırak; onları etraflıca okumam gerek. *Sen de* kasabaya in, eksiklerini tamamla. İhtiyacın olanlar bu listede yazılı. Paran da hazır."

Ezio şaşkın bir halde, Mario'nun çavuşlarından birinin eşliğinde kasabaya doğru yol aldı. Kır saçlı, kıdemli çavuşun adı Orazio idi. Ezio, Orazio'nun rehberliğinde kasabadaki silah yapımcısından bir hançer ve hafif bir gövde zırhı; kasaba doktorundan ise bandaj ve birkaç tıbbi teçhizat aldı. Kaleye

geri döndüğünde Mario'nun onu sabırsızca beklediğini gördü.

"*Salute.*" dedi Ezio. "İstediğini yerine getirdim."

"Çabuk hallettin doğrusu. *Ben fatto*! Şimdi de sana nasıl savaşacağını usulüyle öğretmemiz gerek."

"Amca, affet beni ama kalmaya niyetim yok."

Mario dudağını ısırarak öfkesini gizlemeye çalıştı. "Ezio, dinle! Vieri'ye karşı kendini güçlükle savundun. Eğer zamanından gelmeseydim..." Konuşmayı kesti. "Pekâlâ, istersen git. Ancak gitmeden en azından kendini savunman için gerekli bilgi ve beceriyi öğren. Yoksa yolda bir hafta sağ kalmazsın."

Ezio bir şey demedi.

"Beni düşünmüyorsan, kız kardeşini ve annenı düşün." Mario, Ezio'ya ısrar ediyordu.

Ezio diğer seçenekleri de göz önünde bulundurdu ve düşündü. Kabul etmeliydi ki amcası haklıydı. "Tamam öyleyse." dedi. "Madem silah ve zırh kuşanmam için yardımcı oldun..."

Mario'nun gözlerinin içi güldü ve Ezio'nun omzuna bir şaplak attı. "Akıllı delikanlı! Bana çok teşekkür edeceksin."

Takip eden haftalar, silah kullanımına dair çok yoğun bir eğitimle geçti. Ezio hem yeni savaş teknikleri öğreniyor hem de ailesinin geçmişi ve babasının açıklamaya zaman bulamadığı sırlar hakkında daha fazla bilgi sahibi oluyordu. Mario, kütüphanesinin idaresini ona verdiğinde bir gerçek onu yavaş yavaş rahatsız etmeye başladı: Hiç beklemediği kadar mühim bir hayatın eşiğinde olabilirdi.

"Babam sadece bir banker değildi yani?" diye sordu Ezio.

"Ona banker demek çok basit kaçar," diye ciddi bir sesle cevap verdi Mario. "Baban çok iyi eğitilmiş bir suikastçıydı."

"Bu olamaz, babam hayatı boyunca malıyecilik yaptı. O bir iş adamıydı... Nasıl bir suikastçı olabilir ki?"

"Hayır, Ezio. Baban bundan çok daha fazlasıydı. Öldürmek için doğmuş ve yetiştirilmişti. Assasin Tarikatı'nın en kıdemli üyelerinden biriydi." Mario duraksadı. "Kütüphanedeyken bu konu hakkında daha fazla bilgi edinmiş olmalısın. Sana emanet edilen ve –Tanrı'ya şükürler olsun ki!– akıllı davranıp Alberti'den geri aldığın evraklar hakkında konuşmamız gerek. Şu isim listesi... bir borçlu listesi değil, anlamışsındır. Babanın ölümünden sorumlu olan herkesin ismini taşıyor. Bu adamlar daha büyük bir komplonun parçası."

Ezio duyduklarını anlamakta güçlük çekti; babası ve ailesi hakkında bildiğini sandığı her şey şu anda ona eksikmiş gibi geliyordu. Babası bu gerçeği ondan nasıl gizleyebilmişti? Akıl fikir erecek gibi değildi. Ezio kelimelerini dikkatle seçti: babası bu sırrı ondan bilerek gizlemiş olmalıydı. "Kabul ediyorum, babam benim bildiğim gibi biri değilmiş. Seni sorguladığım için de kusura bakma ama bu sır neden bu kadar gizli tutulmaya çalışıldı?"

Mario cevap vermeden önce biraz durdu. "Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nı biliyor musun?"

"Evet, daha önce bu ismi duymuştum."

"Yüzyıllar önce, ilk Haçlı Seferleri'nden hemen sonra kuruldular ve Tanrı adına mücadele eden savaşçılardan oluşan soylu, muharip bir güç haline geldiler; bunlar zırh kuşanmış keşişlerdi aslında. Evlenmeme ve mülk edinmeme yemini ettiler. Ancak yıllar geçtikçe yapıları ve konumları değişti. Zamanla uluslararası ticarete merak sardılar ve bu alanda da çok başarılı oldular. Diğer Şövalye Tarikatları –Hospitalye Şövalyeleri ile Töton Şövalyeleri– Tapınak Şövalyeleri'ne kuşkuyla baktı. Tapınak Şövalyeleri'nin gücü artık krallar için

bile bir endişe sebebiydi. Güney Fransa'da bir üs kurdular ve kendi devletlerini oluşturmaya karar verdiler. Hiç vergi ödemeyip kendi özel ordularına maddi destek verdiler. En sonunda, yaklaşık iki yüz yıl önce, Fransız Kralı Yakışıklı Philippe, Tapınak Şövalyeleri'nin üzerine yürüdü. Korkunç bir tasfiye hareketine girişildi. Tapınakçılar tutuklandı, defedildi, topluca katledildi ve en sonunda Papa tarafından aforoz edildi. Ancak kökleri tamamen kazınamadı: Avrupa'ya yayılmış on beş bin tane dernekleri vardı. Ama yine de, toprakları ve mülkleri işgal edilen Tapınakçılar artık etkisiz gibiydi. Güçlerinin kırıldığı aşikârdı."

"Onlara ne oldu peki?"

Mario başını iki yana salladı. "Ortalıkta görünmemeleri elbette bir aldatmacaydı. Ancak bu şekilde hayatta kalabilirlerdi. Faaliyetlerini gizli olarak sürdürmeye başladılar. Kurtardıkları malları istifleyerek örgütlerinin devamını sağladılar. Artık asıl amaçlarına daha çok odaklandılar."

"Asıl amaçları neydi?"

"'Asıl amaçları *neydi* değil, *ne*?' demek istedin sanırım." Mario'nun gözleri öfkeyle açıldı. "Niyetleri dünyaya hâkim olmaktan başka bir şey değil. Kendini onlara engel olmaya adamış tek bir örgüt var: Assasin Tarikatı. Baban ve ben bu örgüte mensup olma şerefine nail olduk."

Ezio ona söylenenleri anlamak için biraz düşündü. "Alberti de Tapınakçılardan biriydi o zaman?"

Mario büyük bir ciddiyetle başını salladı. "Evet. Babandan aldığın listedeki isimler de öyle..."

"Peki ya Vieri?"

"O da öyle... Babası Francesco da... Tüm Pazzi ailesi, Tapınakçı."

Ezio bunun üzerinde uzun uzun düşündü. "Bu birçok

şeyi açıklıyor," dedi ve ekledi: "Sana henüz göstermediğim bir şey var."

Gizli süngüyü göstermek için kıyafetinin kolunu sıvadı.

"Ah!" dedi Mario. "Akıllı davrandın; süngüyü göstermeden önce bana bile tamamen güvenebilmen gerektiğini düşündün. Ona ne olduğunu merak ediyordum. Gördüğüm kadarıyla tamir ettirmişsin. O süngü babana aitti. Ona da babanız vermişti. Babam da kendi babasından almış. Gizli süngü, yıllar önce babanın girdiği bir çatışma esnasında kırıldı ancak baban onu tamir edebilecek kadar becerikli ve güvenilir bir usta bulamamıştı. Sen başarmışsın evlat."

"Yine de..." dedi Ezio. "Bu Assasin-Tapınakçı sohbeti çok eski bir hikâyeden alınmış gibi geliyor kulağa: masalları andırıyor."

Mario gülümsedi. "Üzerinde gizemli yazıların olduğu eski bir parşömenden alınmış olmasın?"

"Kodeks sayfasından haberin var mı?"

Mario omuz silkti. "Unuttun mu? Bana verdiğin kâğıtların arasında o da vardı."

"Onun ne olduğunu bana açıklar mısın?" Ezio çok gerekli olmadıkça arkadaşı Leonardo'yu bu işin içine dahil etmeyi pek istemiyordu.

"Aslında, süngüyü tamir eden kişinin onun en azından bir kısmını okumuş olması lazım," dedi Mario ve Ezio tam konuşmak üzereyken elini kaldırdı. "Ama sana soru sormayacağım. Birini korumak istediğinin farkındayım. Buna saygı duyarım. Ancak sayfa, silahını çalıştırmak için gerekli talimatlardan daha başka şeyler de içeriyor. Kodeks sayfaları İtalya'nın dört bir yanına dağılmış durumda. Kodeks, Assasin Tarikatı'nın ış prensiplerine, temeline, amacına ve tekniklerine ışık tutuyor. Kodeks, bir nevi bizim Anentümüz. Baban

Kodeks'in güçlü bir sır içerdiğine inanıyordu. Dünyayı yeniden şekillendirebilecek bir sır. " Mario durdu ve biraz düşündü. "Belki de bu yüzden onu aramızdan aldılar."

Bu bilgi Ezio'nun kafasını allak bullak etti – tek seferde anlaşılamayacak kadar karışıktı. Assassinler. Tapınakçılar ve o garip Kodeks sayfası...

"Kodeks senin rehberin olacak, Ezio. Ancak ilk başta zihnini açık tutmayı öğrenmelisin; ayrıca şunu da hiçbir zaman unutma: Hiçbir şeye inanma, sana her yol mubah."

Ezio ısrar etse de Mario daha fazla bilgi vermemek konusunda kararlıydı. Onun yerine Ezio'yu çok sert bir ordu eğitiminden geçirmeye devam etti. Ezio sabahtan akşama idman sahasında genç *condotieri* grubu ile çalışıyordu. Her gece yatağa o kadar bitkin halde gidiyordu ki uykusuzluktan aklına hiçbir şey gelmiyordu. Sonra, bir gün...

"Aferin, yeğen!" dedi amcası. "Sanırım artık hazırsın."

Ezio mutlu olmuştu. "Teşekkürler, amca. Bana kattığın her şey için..."

Mario'nun karşılığı Ezio'ya kemiklerini kırarcasına sarılmak oldu. "Sız benim ailemsiniz. Sizi korumak benim vazifem olduğu kadar isteğim de."

"İyi ki ısrar etmişsin de kalmışım."

Mario, Ezio'ya hevesle baktı. "Eee... Buradan ayrılma fikrini tekrar düşündün mü?"

Ezio, Mario'nun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Özür dilerim amca ama kararım kesin. Annemin ve Claudia'nın güvenliği için kıyıya inip gemiyle İspanya'ya gitme niyetindeyim."

Mario hoşnutsuzluğunu gizlemedi. "Beni bağışla yeğenim ama sana bu becerileri ne kendi keyfim ne de senin

kişisel çıkarların için öğrettim. Onları sana düşmanlarımıza saldırırken daha hazırlıklı olman için kazandırdım."

"Tamam işte; beni bulurlarsa, saldırıya geçerim."

"Yani..." dedi Mario acı acı. "Ayrılmak mı istiyorsun? Babanın uğruna savaşıp canını verdiği her şeyi bir kenara mı atacaksın? Atalarından kalan mirasını inkâr mı edeceksin? Haval kıtlığına uğramamış gibi davranamam; çok büyük haval kıtlığına uğradım. Ama öyle olsun, sen nasıl istersen... Annenin seyahat etmeye hazır olduğuna karar verdiğin an Orazio seni manastıra götürür. Sana yolda göz kulak da olur. *Buona fortuna*."

Bunun üzerine, Mario yeğenine sırtını döndü ve ağır adımlarla uzaklaşıp gitti.

Monteriggioni'de bir müddet daha kaldılar çünkü Ezio, annesinin iyileşmesini hızlandırmak için ona ihtiyacı olan huzurlu ortamı yeteri kadar sağlaması gerektiğini düşünüyordu. Ayrılmak üzere hazırlıklarını yaparken asıl yüreği buruk olan kendisiydi. Sonunda yola çıkmadan önce annesini ve kız kardeşini ziyaret etmek için manastıra doğru yola koyuldu. Bunun belki de oraya yapacağı son ziyaret olduğunu düşünüyordu. Annesini ve kız kardeşini hiç ummayacağı kadar iyi gördü. Claudia bazı genç rahibelerle arkadaş olmuştu ve Ezio, oradaki hayatın kız kardeşinin hoşuna gitmeye başladığını rahatlıkla görebiliyordu. Bu durum onu şaşırttı ama çok memnun etmedi. Bu arada annesinin durumunda da istikrarlı ancak yavaş bir iyileşme vardı. Başrahibe, Ezio'nun aklındakileri duyar duymaz itiraz etti ve annesinin dinlenmeye çok ihtiyacı olduğunu, henüz başka bir yere taşınmaması gerektiğini belirtti.

Mario'nun kalesine döndüğünde kafası duyduklarından ötürü kuşkularla dolu olan Ezio bu kuşkuların zamanla artmış olduğunun farkındaydı.

O esnada, Monteriggioni'de bir tür savaş hazırlığı yapılmaktaydı ve bu çalışmalar artık tamamlanma safhasına gelmiş gibi görünüyordu. Bunlar Ezio'yu rahatsız etmişti. Amcasını hiçbir yerde bulamıyordu ancak Orazio'yu harita odasına doğru inerken yakaladı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Amcam nerede?"

"Çarpışma için hazırlanıyor."

"Ne? Kiminle?"

"A! Sanırım kalacağını düşünseydi sana da söylerdi. Ancak hepimiz böyle bir niyetinin olmadığını biliyoruz."

"Şey..."

"Dinle! Eski arkadaşın Vieri de' Pazzi, San Gimignano kasabasını ele geçirmiş durumda. Oradaki garnizon kuvvetlerini üç misli artırıyor ve işlerini bitirir bitirmez Monteriggioni kasabasını yerle bir etmeye geleceğini ilan etti. Bu yüzden ilk önce biz oraya gideceğiz. O küçük yılanı kapana kıstırıp Pazzi ailesine kolay kolay unutamayacakları bir ders vereceğiz."

Ezio derin bir nefes aldı. Bu her şeyi değiştiriyordu hiç kuşkusuz. Belki de bunca zamandır hiç farkında olmadan aradığı o harekete geçirici kuvvet, kaderden başka bir şey değildi. "Amcam nerede?"

"Ahırların o tarafta."

Ezio odadan çıkmış, çoktan yolu yarılamıştı.

"Hey! Nereye gidiyorsun?"

"Ahırlara. Benim için de bir at vardır mutlaka."

Orazio, Ezio'nun gidişini izlerken gülümsedi.

YEDİ

Mario, 1477 yılında, bir bahar gecesinin ortasında, kuvvetlerini San Gimignano kasabasının görüş alanına kadar sürdü. Sert bir mücadele başlamak üzereydi. Ezio, Mario'nun yanında, atın üzerinde ilerliyordu.

"Bir daha söylesene, fikrini neden değiştirdin?" diye sordu Mario. Yeğeninin karar değiştirmesi onu çok memnun etmişti.

"Laf olsun diye soruyorsun."

"Sorsam ne olacak ki? Neyse, Maria'nın iyileşmesinin uzun süreceğini biliyordum. Ayrıca, kaldıkları yerde güvendeler; bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Ezio gülümsedi. "Daha önce söylediğim gibi: sorumluluk almak istedim. Yine daha önce söylediğim gibi: Vieri, *benim* yüzümden *senin* başına bela oluyor."

"Benim de sana söylediğim gibi genç adam; şüphesiz ki sen ne kadar önem taşıdığının bilincindesin. Gerçek şu: Vieri başımızı ağrıtıyor çünkü o bir Tapınakçı, biz de Assasin'iz."

Mario konuşurken San Gimignano kasabasının dip dibe inşa edilmiş yüksek kulelerini inceliyordu. Kare şeklindeki

yapılar adeta göğü deliyordu. Ezio, garip bir şekilde, daha önce bu manzarayı gördüğü hissine kapıldı. Ama ya bir rüyada ya da başka bir hayatta görmüş olmalıydı çünkü o an, hafızasında tam olarak yer etmemişti.

Kulelerin her birinin tepesinde meşaleler yanıyordu. Girişlerde ve surların üzerindeki siperlerde de birçok meşale görmek mümkündü.

"Sağlam bir garnizon yerleştirmiş," dedi Mario. "Meşalelere bakacak olursak Vieri gelmemizi bekliyor olabilir. Çok yazık! Ama hiç şaşırmadım. Sonuçta, onun da benim gibi casusları var." Bir müddet durduktan sonra devam etti: "Surların üzerinde okçular görüyorum, giriş kapılarında da sıkı koruma var." Kasabayı incelemeyi sürdürdü. "Ama yine de her girişi yeterince koruyabilecek sayıda adamı yok gibi. Güneydeki giriş daha savunmasız gibi görünüyor; en az saldırı beklediği yer orası olmalı. Bu yüzden, o taraftan saldırıya geçeceğiz."

Bir kolunu kaldırdı ve atının sağrısını tekmeledi. Bölüğü arkasından hızla onu takip etti. Ezio amcasının yanında ilerliyordu. "Şöyle hareket edeceğiz," dedi Mario, kararlı bir sesle. "Ben ve adamlarım kapıdaki muhafızları oyalayacağız. Sen de bu arada surların üzerinden bir yol bulup içeriye sızacak ve kapıyı açacaksın. Sessizce ve seri bir şekilde hareket etmemiz gerek."

Mario, üzerinde fırlatma bıçakları olan bir palaskayı boynundan çıkardı ve Ezio'ya verdi. "Bunları al. Okçuları indirmek için kullanırsın."

Kapıya yaklaşır yaklaşmaz atlarından indiler. Mario, en iyi adamlarından oluşan bir grubu kasabanın güney girişinde konumlanmış muhafız birimine kadar götürdü. Ezio onlardan ayrıldı. İlerleyişini gizlemek için çalıların arasına girdi

ve kendini surların dibinde bulana kadar, son yüz metrelik mesafeyi koşarak aldı. Başlığını kafasına geçirdi. Kapıdaki meşalelerin ışığında, başlığının duvara vuran gölgesinin garip bir şekilde kartal başına benzediğini gördü. Duvar, önünde dimdik yükseliyordu. En az on beş metre vardı. Yukarıdaki siperlerde konumlanmış muhafız var mı yok mu, görmek mümkün değildi. Palaskasını gövdesine sıkıca bağladıktan sonra tırmanmaya başladı. Zor bir tırmanıştı; yontulmuş taşlardan örülmüş duvarda ayak basacak yer bulmak neredeyse imkânsızdı. Ancak tepeye yakın bir noktadaki mazgal delikleri, Ezio'nun siperlerin kenarına dikkatle göz gezdirirken ayaklarının üzerinde güvenle konumlanmasını sağladı. Siperin Ezio'ya göre sol tarafında kalan iki okçu, sırtları ona doğru dönük halde, surun üzerinden eğilmiş aşağı bakıyorlardı. Yaylarını çıkarmışlardı. Mario'nun saldırıya geçtiğini görmüş olan bu iki okçu, Assasin *condottieri* üzerine ok yağdırmaya hazırlanıyordu. Ezio bir an bile düşünmedi. Ya okçular ölecekti ya da arkadaşları. Amcasının öğretmekte ısrar ettiği yeni becerilerin önemini şu an anlıyordu. Titrek, yarı karanlık ışıkta dikkatini ve gözlerini hedefine yoğunlaştırdı. Çıkardığı iki bıçağı birbiri ardına hızla fırlattı. İkisi de hedeflerine tam isabet etti. İlk bıçak okçulardan birinin ensesine denk geldi – hedefi anında indiren bir darbeydi bu. Adamı en ufak bir ses bile çıkaramadan mazgalların üzerine yığıldı kaldı. İkinci bıçak biraz daha aşağıdan ilerleyerek vardı hedefe. Diğer okçuyu tam sırtının ortasından öyle bir hızla vurdu ki adam boğuk bir haykırışla ileriye fırladı ve aşağıdaki karanlık boşluğa düştü.

Giriş kapısı aşağıda, taş merdivenin dibindeydi. Ancak Ezio şu an fark etmişti ki Vieri'nin muhafızlarının sayısı kasabayı etkin şekilde korumaya yeterli değildi çünkü kapının

iç kısmında hiçbir koruma yoktu. Ezio, uçuyormuşçasına, merdivenleri üçer üçer indi. Çok geçmeden, on metre yüksekliğindeki sert, meşe ağacından yapılmış kapıyı kilitleyen ağır, demir sürgüleri çalıştıracak kolu buldu. Kolu çekmek için bütün gücünü kullanması gerekti. Çünkü kol sadece bir kişinin zorlamasıyla hareket edecek şekilde yapılmamıştı. Ama en sonunda sürgüler hareket etti ve Ezio, kapıya omuz hizasında yerleştirilmiş kocaman halkalardan birini çekti. İşe yaradı! Kendiliğinden açılmaya başlayan kapının ardında Mario ve adamları kanlı görevlerini tamamlamak üzereydiler. İki Assasın ölmüştü ancak Vieri'nin yirmi adamının ruhu Tanrı'ya teslim edilmişti.

"Aferin, Ezio!" diye kısık sesle bağırdı Mario. O ana kadar kasabada herhangi bir tehlike uyarısı verilmemiş gibi görünüyordu; ancak böyle bir uyarının verilmesi an meselesiydi.

"Bu taraftan!" dedi Mario. "Sessiz olun!" Çavuşlarından birine döndü ve emretti: "Geri dönüp ana birliği buraya getir."

Ardından, adamlarına sessiz sokaklarda dikkatle yol gösterdi; Vieri bir tür sokağa çıkma yasağı uygulamış olmalıydı çünkü ortalıkta kimse görünmüyordu. Ansızın, bir Pazzi devriye ekibi ile başları neredeyse belaya giriyordu. Gölgelerin arasına çekilerek devriyenin geçmesini beklediler. Sonra adamlara arkadan saldırıp çok ince bir hünerle her birini etkisiz hale getirdiler.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Ezio.

"Buradaki muhafız yüzbaşısının yerini belirlememiz gerek. Adı Roberto. O, Vieri'nin nerede olduğunu bilir." Mario, her zamankinden daha gergindi. "Böyle çok vakit alıyor. Ayrılsak daha iyi olacak. Dinle, ben Roberto'yu tanıyorum. Gecenin bu vaktinde ya en sevdiği meyhanede kafayı bulmuştur

ya da kalede çoktan uykuya dalmıştır. Sen kaleye git. Yanına Orazio'yu ve yeterli sayıda adam al." Yeni ağarmaya başlayan gökyüzüne doğru baktı ve yeni doğacak günün esintisini taşıyan havayı içine çekti. "Şafak sökmeden katedralin önünde buluşalım. Şunu da bil. Bu çetenin komutasını sana veriyorum." Adamlarına seveceen bir gülüş attı ve kendi adamlarını alıp tepeye doğru çıkan bir sokağa girerek uzaklaştı.

"Kale, kasabanın kuzeybatısında kalıyor, 'efendim'," dedi Orazio. Diğerleri gibi o da imalı imalı gülümsüyordu. Ezio, hem Mario'ya olan itaatkârlıklarını hem de böylesine deneyimsiz bir savaşçıya emanet edilmekten duydukları endişeyi sezebiliyordu.

"Gidelim o zaman," dedi Ezio kararlı bir tavırla. "Beni izleyin. İşaretimle."

Kale, kasaba meydanının içinde kalıyordu. Katedralden çok uzakta değildi ve kasabanın üzerinde bulunduğu dağın tepesine yakındı. Ezio ve adamları tepeye hiç zorluk çekmeden ulaştılar. Ancak, kaleden içeriye girmeden önce, Ezio girişte birkaç Pazzi muhafızının nöbette olduğunu gördü. Adamlarına oldukları yerde beklemeleri için işaret verdi ve muhafızlara doğru yaklaştı. Muhafızlardan ikisinin arasında geçen konuşmayı duyabilecek mesafeye gelene kadar gölgelerin içinde tilki gibi sinsice ilerledi. Adamların Vieri'nin liderliğinden memnun olmadıkları belliydi ve birinin öfkesi had safhadaydı.

"Demedi deme, Tebaldo," diyordu arkadaşına. "O çelimsiz Vieri'den hiç memnun değilim. Çetin bir kuvvete karşı kasabayı savunmak şöyle dursun, ben onun ayakta işeyebildiğini bile zannetmiyorum. Capitano Roberto'ya gelince... O kadar çok içiyor ki üniforma giymiş bir Chianti şişesinden farkı yok."

"Çok konuşma, Zohane," diye tembihledi Tebaldo. "Ağzını açmaya kalktığında Bernardo'ya ne olduğunu bilmiyor musun?"

Diğer muhafız kendine hâkim olmaya çalıştı ve ona söylenenleri ciddiye alarak başıyla onayladı. "Haklısın. Vieri'nin onu kör ettiğini duydum."

"Yani ben gözlerimi kaybetmek istemezdim. Anlayışın için teşekkür ederim. Öyleyse bu konuyu burada kapatalım. Silah arkadaşlarımızın kaçı bizim gibi düşünüyor bilmiyoruz; ancak Vieri'nin her yerde casusu olduğu kesin."

Ezio duyduklarıyla yetinerek kendi birliğine geri döndü. İşinden şikâyetçi olan bir garnizon, görevini nadiren eksiksiz yerine getirirdi. Ancak, Vieri'nin, Pazzi yandaşlarından güçlü ve sadık bir çekirdek kadro oluşturmadığının da garantisi yoktu. Vieri'nin geri kalan adamları içinse, Ezio kumandan korkusunun ne kadar güçlü olabileceğini kendi kulaklarıyla duymuştu. Fakat, şimdiki görevi kalenin içine sızmaktı. Ezio meydana göz gezdirdi. Pazzi muhafızlarından oluşan küçük birliğin dışında etrafta kimse yoktu; her yer karanlık ve sessizdi.

"Orazio?"

"Evet, efendim."

"Bu adamları meşgul edip etkisiz hale getirebilir misin? Sessizce ve seri bir şekilde hareket etmeni istiyorum. Ben çatıya çıkmaya çalışacağım. Avluda nöbet tutan başka adam var mı bir bakayım."

"Zaten bunun için buradayız, efendim."

Orazio'yu ve adamlarını muhafızlara saldırmaları için bırakan Ezio, palaskasında hâlâ daha yeteri kadar fırlatma bıçağı olduğunu kontrol edip kalenin bitişiğindeki sokağa doğru kısa bir süre koştu. Yandaki bir binanın çatısına tırmandı ve

oradan kalenin çatısına atladı. Kale, daire şeklindeki iç avlunun etrafına inşa edilmişti. Ezio, Tanrı'ya şükretti; görünüşe bakılırsa Vieri, bölgedeki nüfuzlu ailelere ait evlerin yüksek kulelerine adam yerleştirmeyi ihmal etmişti. Kasabayı dört bir yandan tüm çıplaklığıyla gören bu kulelerin tepesine çıkıldığında, aşağıda olan biten her şeyi rahatça seçebilecek görüş mesafesi edinmek mümkündü. Ezio, Mario'nun ana birliğinin ilk iş olarak bu kuleleri kontrol altına alacağını biliyordu. Kalenin çatısından avlunun boş olduğunu gördü ve revaklı kemerin üzerine atladı; oradan da yere indi. Kapıları açıp adamlarını içeri almak zor olmadı. Adamları, yenik düşmüş Pazzi devriyesine ait cesetleri kemerin altına doğru sürükleyip ortalıktan kaldırmıştı. Şüpheye mahal vermemek için kapıları arkalarından kapattılar.

Kale, her anlamda terk edilmiş gibi duruyordu. Ancak çok geçmeden ilerideki meydandan sesler yükseldi ve Vieri'nin adamlarından oluşan başka bir grup belirdi. Kapıları açıp avluya girmişlerdi. Aralarında, iri yapılı, neredeyse şişman denebilecek, her halinden sarhoş olduğu anlaşılan bir adamı ayakta tutmaya çalışıyorlardı.

"Kapıdaki muhafızlar nereye defoldu?" diye sordu adam. "Sakın bana Vieri'nin, emrimi geçersiz sayıp onları şu lanet devriyelerden biri için görevlendirdiğini söylemeyin!"

"*Ser* Roberto," dedi adamlardan biri, yalvarır bir şekilde. "Dinlenme vaktiniz gelmedi mi?"

"Ne diyo' bu ya? Başıma bir şey gelmeden buraya kadar gelebildim, değil mi? Zaten gece yeni başlıyor."

Yeni gelen muhafızlar şeflerini alıp avlunun ortasında bulunan havuzun kenarına oturtmayı başardılar. Sonra, ne yapacaklarını bilmeyerek toplandılar.

"Kim olsa, benim iyi bir komutan olmadığımı düşünür," dedi Roberto, kendi haline acıyarak.

"Alakası yok, efendim," dedi, ona en yakın duran adamlardan biri.

"Vieri öyle olduğumu düşünüyor," dedi Roberto. "Benimle nasıl konuştuğunu bir duymalısınız." Durdu ve etrafına bakındı. Sarhoş ve ağlamaklı bir ses tonuyla devam etmeden önce düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Görevimin elimden alınması an meselesi – hatta daha kötüsü de olabilir." Yine durdu. Burnunu çekti. "Nerede şu lanet şişe? Getirin onu buraya!" Ne varsa bir yudumda içti ve ardından şişeye baktı. Tamamen boş olduğuna kanaat getirdikten sonra şişeyi uzağa fırlattı. "Kabahat Mario'nun. Casuslarımız, yeğenini yanına aldığını bildirdiğinde hiç inanmamıştım. O küçük şeytanı Vieri'nin elinden bizzat kurtarmış. Şu an Vieri öfkesinden düzgün düşünemiyor; o yüzden eski *compagno*'m ile yüzleşmek zorundayım." Sulu gözlerle etrafına bakındı. "Eski dostum Mario! Bir zamanlar silah arkadaşıydık; bunu biliyor musunuz? Ancak benimle birlikte Pazzi tarafına geçmeyi reddetti. Bu her ne kadar daha çok para, daha iyi bir ev ve daha iyi teçhizat –kısaca huzur ve bolluk – anlamına gelse de... Keşke şu an burada olsaydı. Elimde olsa..."

"Affedersiniz," diye araya girdi Ezio, ileri doğru yürüyerek.

"Anlamadım?" dedi Roberto. "Sen de kimsin?"

"Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Mario'nun yeğeniyim."

"Ne?" diye boğuk bir sesle bağırdı Roberto. Ayağa kalkıp kılıcını çekmeye çalıştı ancak başaramadı. "Yakalayın şu haylazı!" Öne doğru eğildi. Ezio ağzındaki ekşi şarap ve soğan kokusunu duyabiliyordu. "Biliyor musun, Ezio?" dedi

Roberto. "Sana teşekkür etmeliyim. Seni yakaladığıma göre, Vieri artık ne istesem yapar. Bakarsın emekli olurum. Belki sahilde küçük bir villam bile olur."

"Dereyi görmeden paçaları sıvama, *Capitano*," dedi Ezio. Roberto hızla arkasına dönünce adamlarının ne halde olduğunu gördü: Etrafları Assasın Tarikatı'na mensup paralı askerlerle sarılmıştı.

"Ah!" dedi Roberto, yeniden çökerek. Mücadele etme hevesini kaybetmiş gibiydi.

Pazzi muhafızları kelepçelenip kalenin zindanına atıldıktan sonra Roberto, avlunun dışındaki bir odada Ezio ile masaya oturup konuştu. Elinde yeni bir şarap şişesi vardı. Sonunda Roberto ikna olmuştu.

"Vieri'yi mi istiyorsun? Sana nerede olduğunu söyleyeyim. Zaten mahvoldum. Kuzey kapısının yakınlarındaki meydanda Yunus Sarayı vardır, oraya git. Orada bir toplantı yapılacaktı..."

"Kiminle görüşecek? Biliyor musun?"

Roberto omuz silkti. "Floransa'dan gelen adamlarıyla herhalde... Takviye kuvvetleriyle birlikte gelmeleri bekleniyor."

Orazio konuşmalarını böldü. Endişeli görünüyordu. "Ezio! Acele et! Katedralin orada bir çatışma çıkmış. Gitsek iyi olur!"

"Hadi gidelim öyleyse!"

"Peki o ne olacak?"

Ezio, Roberto'ya baktı. "Burada bırakalım. Sanırım sonunda doğru tarafı seçti."

Ezio, meydana çıktığı an katedralin önündeki boş alandan gelen arbede seslerini duydu. İyice yaklaşınca fark etti ki sırtları ona dönük savaşan amcasının adamları. Pazzi birliklerinden oluşan büyük bir tugay tarafından geri çekilmeye

zorlanıyordu. Önünü açmak için fırlatma bıçaklarını kullandı ve savaşarak amcasının yanına geldi. Ona az önce edindiği bilgileri aktardı.

"Roberto adına sevindim," dedi Mario, saldırganlarını kesip biçerken hiç ara vermeden. "Onun Pazzı tarafına geçmesi beni hep çok üzmüştü. Demek sonunda yola geldi. Sen git ve Vieri'nin ne yapmaya çalıştığını öğren."

"Peki ya sen? Onları geri püskürtebilecek misin?"

Mario'nun yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bir süreliğine evet. Ana birliğimiz şu ana kadar kulelerin çoğunu kontrol altına almış olmalı. Birazdan bize katılırlar. Acele et, Ezio! Vieri'nin kaçmasına izin verme!"

Saray kasabanın kuzey ucundaydı; çatışmalarla arasında epey bir mesafe vardı. Ancak, çok sayıda Pazzı muhafızı tarafından korunuyordu – muhtemelen Roberto'nun bahsettiği takviye kuvvetleriydi bunlar. Ezio, onları atlatmak için dikkatli bir yol çizmek zorundaydı.

Saraya tam zamanında vardı: Toplantı bitmişe benziyordu. Ezio, dört cüppeli adamın bir grup bağlı ata doğru ilerlediğini gördü. Jacopo de' Pazzi'yi, yeğeni Francesco'yu ve Vieri'yi tanıdı. Babasının idam edildiği anda Alberti'nin yanında olan uzun boylu İspanyol gözüne iliştiğinde şaşkınlıktan bir soluk koyuverdi. Daha da ilginci, Ezio'nun fark ettiği kadarıyla, adamın pelerininin omuz kısmına bir kardinal arması işlenmişti. Adamlar atlara yaklaşınca durdular. Ezio yakındaki bir ağaca ulaştı ve adamların konuşmalarından bir şey yakalayabilmek için ağacın altına gizlendi. Biraz kendini zorladı; kelimeler kesik kesik geliyordu. Ancak onu ilgilendiren kısımları duymayı başardı.

"O zaman her şey tamam." Konuşan İspanyol'du. "Vieri sen burada kalıp en kısa zamanda tekrar konumlanmamızı

sağlıyorsun. Francesco zamanı geldiğinde saldırıya geçmek üzere Floransa'daki birliklerimizi örgütleyecek. Ve Jacopo, sen de kontrolü ele geçirdiğimizde halkı yatıştırmak için hazır durumda olmalısın. Acele etmeyin: Ne kadar planlı hareket edersek, başarma şansımız o kadar yüksek olur."

"Ama, *Ser* Rodrigo," diye araya girdi Vieri. "Şu *ubriacone* Mario'yu ne yapacağım peki?"

"Temizle onu! Neler yapmaya çalıştığımızı asla öğrenmemeli." Rodrigo denilen adam atına binip eyere oturdu. Ezio adamın yüzünü bir an çok rahat gördü. Soğuk bakışlı, kartal burunlu bir yüz... Adamın kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordu.

"Hep başımıza bela oldu," dedi Francesco kızgınlıkla. "Tıpkı o *bastardo* kardeşi gibi..."

"Endişelenme, *padre*," dedi Vieri. "Sayemde kısa zamanda yeniden kavuşacaklar – öteki dünyada."

"Hadi," dedi Rodrigo denilen adam. "Çok vakit harcadık." Jacopo ve Francesco da onun yanında atlarına bindi ve hepsi kuzey kapısına doğru döndü. Pazzi muhafızları kapıyı açmaya başlamıştı bile. "Anlayışlı Babamız mürşidimiz olsun!"

Yola koyulmak üzere dışarıya doğru atlarını sürdüler ve kapılar arkalarından tekrar kapandı. Ezio, merak ediyordu: Acaba Vieri'yi indirmek için bu iyi bir fırsat olabilir miydi? Vieri, çok sıkı korunuyordu. Üstelik, onu öldürmeyip sorgulamak daha faydalı olabilirdi. Ezio, dinlediği adamların isimlerini aklına iyice kazıdı. Onları babasının kara listesine ekleyecekti, çünkü hepsinin dahil olduğu bir komplonun planlandığı aşikârdı.

Tam o anda, bir Pazzi muhafız bölüğünün daha gelmesiyle dikkati dağıldı. Bölüğün başı Vieri'ye doğru koşarak yaklaşıyordu.

"Ne oldu?" diye tersler gibi sordu Vieri.

"Çevremdeki... kötü bir haberim var. Mario Auditore'un adamları son savunma birliğimizi de bozguna uğrattılar."

Vieri, küçümser bir tavırla gülümsedi. "Ancak kendini kandırır. Bak..." Çevresindeki güçlü birliği elvle gösterdi. "Floransa'dan ek kuvvet geldi. Günün doğmasını beklemeden San Gimignano topraklarını o pislikten arındıracağız." Hazırda bekleyen muhafızlara doğru sesini yükseltti. "Koşun, düşmanla vuruşun! Onları böcek gibi ezin!"

Pazzi milisleri, kılıkları tırmalayan bir savaş narası atarak, kumandanlarının emri altında toplandılar. Mario'nun *condotta*'sının birliği ile çatışmak üzere kuzey kapıdan geçip, güney yönünde kasabaya doğru hareket ettiler. Ezio, amcasının hazırlıksız yakalanmaması için dua ediyordu çünkü düşman güçleri sayıca epey fazla olacaklardı. Fakat Vieri arkada kalmıştı. Kişisel koruması dışında yanında kimse yoktu ve *palazzo*'ya sığınmak için geri dönüyordu. Şüphesiz, yaptıkları toplantı ile ilgili içerde sonlandırması gereken işleri vardı. Veya belki de mücadeleye katılmak üzere zırhını kuşanmak için geri dönüyordu. Her halükârda, kısa süre sonra güneş doğacaktı. Ezio bunu ya şimdi yapacaktı ya da hiç. Gizlendiği karanlıktan dışarı çıktı ve başlığını kafasının üzerinden arkaya çekerek indirdi.

"İyi sabahlar, *Messer* de' Pazzi," dedi. "Hareketli bir geceydi, değil mi?"

Vieri ona doğru döndü; bir an yüzünü şaşkınlık ve korkuyla karışık bir ifade sardı. Sakinleştikten sonra tehditler savurdu: "Yeniden ortaya çıkacağını tahmin etmeliydim. Son duanı et, Ezio. Şu an senden daha önemli işlerim var. Gözümde bir piyon kadar değerin yok."

Muhafızlar Ezio'ya doğru hızla hücum etti ancak Ezio ha-

gıklıydı. Muhafızlardan birini son fırlatma bıçağıyla yere indirdi, küçük bıçak mutlu bir sesle vınlayarak havayı yarıp geçmişti. Ezio, ardından kılıcını ve hançerini çekip muhafızların geri kalanına yaklaştı. Kan gırtlabının içinde kurnaz ve ölümcül hamlelerle adamları delirmişçesine kesip biçti. Takımın sonuncusu ağır yara aldıktan sonra topallayarak kaçana kadar... Ancak bu sefer Vieri üzerine doğru geliyordu. Elinde korkunç bir savaş baltası vardı. Baltayı, başta diğerleriyle birlikte bağlı olduğu yerde hâlâ durmakta olan atının yerinden çıkarmıştı. Ezio, baltadan kaçmak için hızla yönünü değiştirdi ancak darbe, gövde zırhını teğet geçse de, onu sendeletti. Ezio yere düşerken kılıcı da elinden kaydı. Kısa bir süre sonra Vieri, Ezio'nun başında dikildi. Ayağıyla kılıcı uzağa ittikten sonra baltasını kafasının üzerinde havaya kaldırdı. Ezio, kalan tüm gücünü toplayarak rakibinin tam kasıklarına gelecek şekilde bir tekme attı ama hamlenin geldiğini gören Vieri geri sıçradı. Ezio, ayağa kalkmak için bu fırsatı değerlendirirken Vieri baltasını onun sol bileğine fırlattı. Balta darbesi, elindeki hançerin savrulmasına neden olurken sol elinin arka tarafında da derin bir yara açtı. Vieri kılıcını ve hançerini çekti.

"Bir işi adamakıllı yapmak istiyorsan, kendin yapacaksın," dedi. "Bazen bu sözde korumalara neden para ödediğimi merak ediyorum. Hoş çakal, Ezio!" dedikten sonra da düşmanına saldırıya geçti.

Baltanın elini yarmasıyla hissettiği acının şiddeti genç adamın tüm vücudunu etkisiz hale getirmişti. Başı dönüyordu; gözlerinin önüne perde inmişti. Ama birden ona öğretilen her şeyi hatırlayarak kendini içgüdüsüne teslim etti. Silkelendi ve tam Vieri güya silahsız düşmanına ölümcül darbeyi indirmek üzere harekete geçmişken sağ elinin parmaklarını aniden yukarı doğru açtı. Bir anda, babasının gizli süngüsü

bir tık sesiyle parmaklarının altından dışarı fırladı ve o öldürücü, son uzunluğa erişti. Kût metal govdesi, keskin ucunu gizliyordu. Vieri'nin kolu havada olduğundan böğrü açıktaydı. Ezio, silahını düşmanının yan tarafına sapladı; süngü en ufak bir dirençle karşılaşmadan içeriye doğru kaydı.

Vieri bir an hareketsiz kaldı. Sonra, silahlarını atıp dizlerinin üzerine çöktü. Kaburgalarının arasından şakır şakır kan akıyordu. Ezio, onu yere yığılmadan yakaladı.

"Çok zamanın kalmadı, Vieri," dedi hızla. "Asıl *sen* şimdi son duanı et. Çabuk anlat: ne tartışıyordunuz? Planlarımız ne?"

Vieri ağır ağır gülümseyerek cevap verdi. "Bizi asla yenemeyeceksiniz," dedi. "Pazzi ailesini asla ele geçiremeyeceksiniz ve Rodrigo Borgia'yı asla ve asla düşüremeyeceksiniz."

Ezio çok az vaktinin olduğunu biliyordu; az sonra bir cesetle konuşuyor olacaktı. Daha da hırslanarak ısrarla sordu: "Anlat bana, Vieri! Babam sizin planlarınızı öğrenmiş miydi? O yüzden mi öldürdünüz onu?"

Ancak Vieri'nin yüzü bembeyaz kesilmişti. Ezio'nun kolunu sıkıca kavradı. Ağzının kenarından bir damla kan sızdı; gözlerinin feri sönüyordu. Ama yine de, alaycı bir gülümseme yerleştirdi dudaklarına. "Ezio, ne bekliyorsun? Her şeyi itiraf etmemi mi? Affedersin ama zamanım... kalmadı..." Soluğu kesildi ve ağzından daha fazla kan geldi. "Gerçekten, yazık. Farklı bir hayatta, belki de... arkadaş bile olabilirdik."

Ezio kolundaki elin gevşediğini hissetti.

Fakat sonra yarasının acısı yeniden bastırdı. Babasıyla kardeşlerinin öldürüldüğü o acı hatıra tekrar gözlerinin önüne geldi. Soğuk bir öfke içini paramparça etti. "Arkadaş mı?" dedi cesede. "Arkadaşmış! Seni aşağılık herif! Cesedin ölü kargalar gibi yol kenarına çürümeye bırakılmalı senin! Yok-

luğunu hiç kimse hissetmeyecek! Keşke daha çok acı çekseydim! Keşke..."

"Ezio," dedi, tam arkasından gelen güçlü, zarif bir ses. "Yeter ama! Biraz saygı göster!"

Ezio ayağa kalktı ve hızlı arkasına döndü. Amcasıyla yüz yüze geldi. "Saygı mı? Bütün bu olanlardan sonra mı? Eğer o kazansaydı, bizi en yakındaki ağaçta sallandırmaz mıydı sence?"

Mario hırpalanmıştı; üstü başı toz ve kan içindeydi. Ancak dimdik ayakta duruyordu.

"Ama o kazanmadı, Ezio. Üstelik sen onun gibi değilsin. Sakın onun gibi biri olma." Cesedin yanına diz çöktü. Eldivenli eliyle uzanarak cesedin gözlerini kapattı. "Çaresiz ve inatçı ruhuyla aradığı huzuru ölümle bulsun," dedi ve ekledi: "*Requiescat in pace.*"

Ezio sessizce seyretti. Amcası ayağa kalktığında sordu: "Bitti mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Mario. "Mücadele hâlâ kıran kırana devam ediyor. Ancak olaylar bizim lehimize gelişiyor. Roberto adamlarından bazılarını bizim tarafımıza çekti. Kazanmamız an meselesi," dedi ve durdu. "Eminim bu vereceğim haber seni çok üzecek; Orazio öldü."

"Orazio..."

"Ölmeden önce senin ne kadar cesur bir insan olduğunu söyledi. Bu övgüye yaraşır şekilde yaşa, Ezio."

"Elimden geleni yapacağım." Ezio dudağını ısırarak hislerini gizlemeye çalıştı. Hiç farkında olmasa da buradan da bir ders öğrenmişti.

"Adamlarımın yanına geri dönmeliyim. Bu arada sana vermem gereken bir şey var – sana düşmanın hakkında biraz daha bilgi verecek bir şey. Bu mektubu buradaki rahiplerin

birinden aldık. Vieri'nin babasına yazılmış. Ancak Francesco görünüşe bakılırsa artık burada değil ve mektubu alamayacak." Ezio'ya, mührü parçalanarak açılmış bir zarf uzattı. "Bu rahip aynı zamanda cenaze törenleriyle de ilgilenecek. Çavuşlarımın birinden hazırlık yapmasını isteyeceğim."

"Sana söyleyeceklerim var..."

"Sonra; buradaki işimiz bittiğinde... Bu yenilgiden sonra düşmanlarımız umdukları kadar hızlı hareket edemeyecekler ve Lorenzo, Floransa'da tetikte olacak. Şimdilik, onlardan üstün konumdayız." Mario durdu. "Şu an geri dönmeliyim. Mektubu oku, Ezio ve ne anlatmak istiyor, düşün. Bir de şu elinin çaresine bak."

Gitmişti. Ezio, Vieri'nin cesedinden uzaklaştı ve daha önce gizlendiği ağacın altına oturdu. Vieri'nin yüzünün üzerinde sinekler uçuşmaya başlamıştı. Mektubu açtı ve okudu:

Messer *Francesco:*

İstediğinizi yaptım; oğlunuzla konuştum. Fikrinize katılıyorum; ama kısmen. Evet, Vieri küstah biri; ihtiyatsız davranmaya meyilli. Adamlarına oyuncak muamelesi yapmayı huy edinmiş. Fildişinden ya da ahşaptan yapılmış satranç taşları olsalar, onlara ancak bu kadar ilgisiz davranabilirdi. Uyguladığı cezalar da gerçekten insanlık dışı: En az üç adamın sonuç itibariyle tanınmaz hale geldiğine dair bilgiler ulaştı elime.

Ancak, sizin de belirttiğiniz gibi, düzeltilemeyecek bir tarafı olduğunu zannetmiyorum. Daha ziyade, çözümün basit olduğu kanısındayım. Onu tasvip etmenizi bekliyor. Sizden ilgi istiyor. Onun bu çıkışları, yetersizlik hissinin ortaya çıkardığı kendine güven eksikliğinden kaynaklanmakta. Sizden sevgiyle, sıkça bahsediyor ve size yakın olma arzusunu dile getiriyor. Dolayısıyla, sesi fazla çıkarsa,

ölçüsü ve yakışık almayan bir tavır sergilerse, bunu ilgi çekmek istediği için yaptığı görüşündeyim. Sevilmek istiyor.

Burada vermiş olduğum bilgiye bağlı kalarak, nasıl uygun görürseniz öyle hareket edin. Ancak bu yazışmaları sonlandırmamızı isterim edeceğim. Vieri konuşmalarımızın mahiyetini öğrenirse başına neler gelir, açıkçası korkuyorum.

Gereğini saygılarımla arz ederim.

Peder Giocondo

Ezio, mektubu okuduktan sonra uzun bir süre oturup düşündü. Vieri'nin cesedine baktı. Kemerinin üzerinde daha önce fark etmediği bir cüzdan vardı. Cesedin yanına gidip cüzdanı aldı ve içindekilere göz atmak için ağaca geri döndü. Bir kadına ait minyatür bir resim, bir para kesesinin içinde birkaç florin, hiç kullanılmamış küçük bir not defteri ve dikkatle sarılmış ince bir parşömen kâğıdı... Ezio, elleri titreyerek açtığı parşömen kâğıdının ne olduğunu hemen çıkardı: Bir Kodeks sayfası...

Güneş daha da yükseldi ve bir grup keşiş ahşap bir sedyeyle belirdi. Vieri'nin cesedini sedyeye yerleştirdiler ve onu taşıyarak uzaklaştılar.

Mevsim bahardan tekrar yaza döndüğünde, mimozalar ve açelyalar yerini zambaklara ve güllere bıraktığında gergin bir barış dönemi Toskana'ya geri döndü. Annesinin durumunun iyiye gittiğini görmek Ezio'yu mutlu ediyordu. Ancak, başına gelen faciadan dolayı Maria'nın sinirleri o kadar yıpranmıştı ki Eziyo'ya artık annesi manastırdaki huzurlu ve sakin ortamdan muhtemelen hiç ayrılmayacakmış gibi geliyordu. Claudia ise mürit olma yolunda ilk yeminleri etme düşüncesindeydi. Bu düşünce Ezio'yu o kadar memnun etmiyordu

ama Ezio, kız kardeşinin kendisi gibi doğuştan inatçı bir yapısının olduğunun farkındaydı. Onu vazgeçirmeye çalışmanın da kararlılığını güçlendirmekten başka bir işe yaramayacağını biliyordu.

Mario ise bu zamanı, artık avlık ve içki illetinden nispeten kurtulmuş durumdaki eski silah arkadaşı Roberto'nun kontrolü altında olan San Gimignano kasabasının ve kasabaya ait toprakların artık bir tehdit oluşturmamasını ve son Pazzi direniş bölgelerinin de dağıtılmasını sağlayarak geçirmişti. Monteriggioni artık güvendeydi ve zafer kutlamaları tamamlandıktan sonra da Mario'nun *condottieri*'sine hak ederek kazandıkları bir sıla izni verilmişti. Savaşçılar bu zamanı istedikleri gibi kullanarak ya aileleriyle vakit geçirmiş, ya içki içmiş ya da cinsel isteklerini yerine getirmişlerdi. Ancak eğitimlerini asla ihmal etmemişlerdi. Silahtarları onların silahlarını bileyip zırhlarını paslanmaya karşı korurken, duvar ustaları ve marangozlar da kasabaya ve kaleye ait surların bakımlı kalması için ellerinden geleni yapmışlardı. Fransa'nın oluşturabileceği kuzeydeki dış tehdit de geçici olarak ortadan kalkmıştı çünkü Kral Louis, İngiliz istilasının son akınlarını geri püskürtmekle ve Burgonya Dükü'nün neden olduğu sorunlara karşı koymakla meşguldü. Güneyde ise Pazzi ailesinin olası bir müttefiki olan Papa IV. Sixtus, kendi akrabalarını terfi ettirmekle ve Vatikan'da haşmetli, yeni bir kilisenin inşaatına nezaret etmekle o kadar meşguldü ki Toskana'ya müdahale etmeyi aklına bile getiremezdi.

Ne var ki Mario ve Ezio, ortadan kalkmadığını çok iyi bildikleri tehlike hakkında birçok kez, uzun uzun sohbet etmişlerdi.

"Seni Rodrigo Borgia hakkında daha fazla bilgilendirmem gerek," dedi Mario yeğenine. "Valencia'da doğdu ama Bolog-

na'da hukuk okudu ve bir daha asla İspanya'ya dönmedi çünkü burada emellerini gerçekleştirmek için daha müsait bir konumda. Şu anda, Roma'daki *Curia*'nın önde gelen üyelerinden biri ancak gözü hep yükseklerdedir. Tüm Avrupa'daki en güçlü adamlardan biri ancak sadece Kilise bünyesinde çalışan kurnaz bir politikacı değil o." Sesini alçalttı. "Rodrigo, Tapınak Şövalyeleri Tarikatı'nın lideri."

Ezio'nun yüreği yerinden oynadı. "Demek bu yüzden babam ve kardeşlerim öldürüldüğü an o da oradaydı. Cinayetin arkasında o vardı."

"Evet ve seni asla unutmayacak; özellikle Toskana'daki üssünü büyük oranda senin yardımınla kaybetmesinden ötürü. Ayrıca, hangi soydan geliyorsun ve ona nasıl bir tehlike arz ediyorsun, biliyor. Gözünü dört aç, Ezio; eline fırsat geçse seni anında öldürtür."

"Öyleyse, özgür kalmak istiyorsam, ona karşı durmam gerekiyor."

"Onu gözümüzden kaçırmamamız gerek. Ancak ilk önce, halletmemiz gereken daha hassas meseleler var. Yeteri kadar vakit kaybettik. Çalışma odama gidelim."

Bir süredir yürüyüş yaptıkları bahçeden geçip kaledeki bir iç odaya doğru yol aldılar. Burası, harita odasından başlayan bir koridorun diğer ucundaydı. Sessiz ve karanlık bir yerdi ama boğuk değildi. Dört duvarında kitapların dizili olduğu oda, bir kumandan odasından çok bir *accademico* odası gibiydi. Raflarda ayrıca, Anadolu'dan ya da Suriye'den gelmiş gibi görünen sanat eserleri ile Ezio'nun sırtlarında yazan yazılardan anladığı kadarıyla Arapça yazılmış ciltler vardı. Ezio, amcasına onları sormuş ama alabileceği en belirsiz cevabı almıştı.

Odaya varır varmaz, Mario ağzı kilitli bir sandığı açtı. San-

diktan, deri bir evrak çantası çıkardı ve çantanın içinden bir tomar kâğıt aldı. Kâğıtlardan bazısını hemen tanıdı Ezio. "Bu babanın listesi, evlat – gerçi sana artık böyle hitap etmemem lazım çünkü sen artık bir yetişkinsin ve gerçek bir savaşçısın. Listeye bana San Gimignano'dayken bahsettiğin isimleri de ekledim." Yeğenine baktı ve kâğıdı ona verdi. "Artık işe koyulma zamanı."

"Listedeki her Tapınakçı tek tek kılıcımın ucunda ölecek," dedi Ezio sakince. Gözü, Francesco de' Pazzi'nin adına takıldı. "Bu adamla başlayacağım. Ailenin yüz karası. Müttefikimiz Medici ailesine karşı tarifsiz bir nefret besliyor."

"Haklısın," diye onayladı Mario. "O zaman, Floransa'ya gitmek üzere hazırlıklara başlıyor musun?"

"Kararım o yönde."

"Güzel. Ancak her anlamda hazır olman için öğrenmen gereken bir şey daha var. Gel." Mario bir kitaplığa doğru döndü ve kitaplığın yan tarafına yerleştirilmiş gizli bir düğmeye bastı. Kitaplık menteşelerin üzerinde sessizce dışa doğru açıldı ve az önce kitaplığın olduğu yerde taş bir duvar belirdi. Duvarın üzerinde kare şeklinde açılmış girintiler vardı. Beş tanesi dolu, geri kalanlar boştu.

Duvarı görünce Ezio'nun gözlerinin içi parladı. O dolu olan beş boşlukta Kodeks sayfaları vardı!

"Anladığım kadarıyla bunun ne olduğunu çıkardın," dedi Mario. "Şaşırmadım. Sonuçta, babanın sana bırakmış olduğu bir sayfa var. Floransa'daki o zeki arkadaşının şifresini çözdüğü sayfa... Ve bunlar da Giovanni'nin ölmeden önce bulup tercüme edebildikleri..."

"Ve bir de Vieri öldükten sonra üzerinden aldığım..." diye ekledi Ezio. "Ancak içeriğinin ne olduğu hâlâ bir sır."

"Maalesef, haklısın. Ben baban gibi bir âlim değilim ancak

eklenen her sayfayla ve çalışma odamdaki kitapların yardımıyla sırrı giderek çözüyorum. Baksana! Kelimelerin bir sayfadan diğerine nasıl geçtiğini ve sembollerin nasıl birleştiğini görüyor musun?"

Ezio odaklandı. Zihnine garip bir anımsama hissi akın etti: ırsi bir içgüdü uyanıyor gibiydi. Bunun etkisiyle Kodeks sayfalarının üzerindeki karalamalar canlanır gibi oldu: gizemleri, ne anlatmak istedikleri Ezio'nun gözlerinin önünde açığa çıkıyordu. "Evet, altta bir tür resim parçası var gibi – baksana, haritaya benziyor!"

"Giovanni –ve artık ben– bu sayfaların üzerinde bir tür kehanetmiş gibi duran bir yazı olduğunu tespit ettik. Ancak ne ifade ediyor, henüz öğrenemedim. *'Cennet Bahçesi'nden bir parça'* hakkında bir şey. Çok uzun yıllar önce bizim gibi bir Assasın tarafından yazılmış. Adı Altair imiş sanki. Bir şey daha var: Yazısında *'yeryüzünün altında gizli, kadim olduğu kadar güçlü bir şey'* olduğundan da bahsetmiş – ancak bunun ne olduğunu henüz bulamadık."

"İşte Vieri'nin üzerinden çıkan sayfa," dedi Ezio. "Onu duvara ekle."

"Henüz değil! Sen ayrılmadan önce o sayfayı kopyalayacağım. Aslını Floransa'daki o zekâ küpü arkadaşına götür. Bütün resmi, en azından şu ana kadar çıkan kısmını bilmek zorunda değil; doğrusu böyle bir bilgi edinmesi başını derde de sokabilir. Vieri'nin sayfasını diğerlerinin yanına daha sonra ekleriz ve böylece sırrı çözmeye biraz daha yaklaşmış oluruz."

"Peki ya diğer sayfalar?"

"Bulunmaları gerek," dedi Mario. "Sen kafanı onlarla meşgul etme. Çünkü dikkatini üstlendiğin göreve vermelisin."

SEKİZ

Monteriggioni kasabasından ayrılmadan önce Ezio'nun yapması gereken hazırlıklar vardı. Amcasının yanında Assasin Amentüsü hakkında daha çok şey öğrenmesi ve onu bekleyen görev için daha sağlam hazırlanması gerekiyordu. Ayrıca, nispeten de olsa, Floransa'da daha güvende olacağından emin olması gerekiyordu. Nerede ikamet edebileceği de ayrı bir meseleydi, çünkü Mario'nun şehirdeki casusları ailelerine ait köşkün kapatıldığı, kapılarına ve pencerelerine tahta vurulduğu bilgisini vermişti. Ancak mülk henüz Medici ailesinin koruması ve gözetimi altındaydı ve bu yüzden kendi haline bırakılmıştı. Birtakım gecikmeler ve aksamalar zaman ilerledikçe Ezio'nun sabrını daha da tüketti; ta ki bir sabah amcası eşyalarını hazırlamasını söyleyene kadar...

"Uzun bir kış oldu..." dedi Mario.

"Gereğinden de uzun," diye araya girdi Ezio.

"... ama artık her şey yolunda," diye devam etti amcası. "Ayrıca çoğu zaferin arkasında titiz bir hazırlık süreci olduğunu sana hatırlatmalıyım. Şimdi beni can kulağıyla dinle! Floransa'da, bir kadın arkadaşım kendi evinin yakınlarında sana güvenle kalabileceğin bir yer ayarladı."

"Kim o, amca?"

Mario bir şey gizliyormuş gibi bir tavır takındı. "Adı seni alakadar etmez. Ancak, seni temin ediyorum, bana nasıl güveniyorsan ona da öyle güvenebilirsin. Zaten şu anda şehirde değil. Yardıma ihtiyacın olursa eski hizmetçiniz Annetta ile iletişime geç; yine aynı evde yaşıyor ve Medici ailesine çalışıyor. Ancak, senin Floransa'da olduğundan ne kadar az kişinin haberi olursa o kadar iyi olur. Bir de, kendisine ulaşmak her ne kadar güç olsa da görüşmen *gereken* birisi var. İsmi burada yazılı. Onu dikkatle ara sor; kimsenin haberi olmamalı. Kodeks sayfasını gösterirken şu bilimle uğraşan arkadaşına da sor! Ancak fazla bilgi verme. Bu, arkadaşın için iyi olur. Bu arada, bu da kalacağın yerin adresi." Ezio'ya iki kâğıt şeridi ve tıka basa dolu bir kese uzattı. "Ayrıca işe koyulman için yüz florin... ve de seyahat belgelerin... Hepsi tarih sırasına göre dizili. Sana en iyi haberi veriyorum: Yarın yola çıkabilirsin!"

Ezio aradaki kısa süreyi annesiyle ve kız kardeşiyle vedalaşmak üzere atını manastıra sürerek, tüm gerekli kıyafetlerini ve malzemelerini toplayarak ve son olarak da amcasına ve ona bunca süredir yoldaş ve müttefik olan kasaba insanlarına veda ederek geçirdi. Ancak, ertesi sabah şafak vaktinde, coşkulu ve kararlı bir yürekle atına semer vurdu ve kaleden çıkıp yola koyuldu. Hadisesiz geçen yolculuk gün boyu sürdü. Akşam saatlerine doğru yeni meskenine yerleşti. Tüm hayatı boyunca anayurdu olan ancak uzun süredir görmediği şehir ile yeniden tanışmaya hazırdı. Fakat bu, hasret giderme amaçlı bir geri dönüş değildi. Ezio, yeni yerine alıştıktan ve kendine eski aile evlerinin önünden son bir kez hüzünle geçme izni verdikten sonra, dosdoğru Leonardo da Vinci'nin atölyesinin yolunu tuttu. Vieri de' Pazzi'nin üzerinde bulduğu Kodeks sayfasını yanına almayı unutmamıştı.

Leonardo, Ezio gittiğinden beri işyerini soldaki binanın içine doğru genişletmişti. Geniş bir ambar olan bu yer ressamın hayalindeki düşüncelerin gerçek hayatta şekil bulabilmesi için yeterli alan sağlıyordu. Mekânda bir uçtan diğer uca uzanan iki uzun tezgâh vardı ve bunlar yalnızca gaz lambalarıyla ve duvarların yüksek kısımlarına yerleştirilmiş pencerelerden gelen ışıkla aydınlanıyordu – Leonardo'nun ihtiyacı olan son şey, dışarıdan kendisini izleyecek gözlerdi. Odada akıl almayacak kadar çok sayıda, parçalara ayrılmış ya da kısmen kurulu durumda bulunan cihaz, aygıt ve irili ufaklı teknik araç-gereç vardı. Kimisi duvarlardan sarkıyor, kimisi orta yerde duruyor; kimisi de masaların üzerlerini kaplıyordu. Ayrıca duvarlara yüzlerce çizim ve taslak asılmıştı. Yaratıcı aklın ürünü olan bu keşmekeşin arasında canla başla çalışan beş-altı yardımcı vardı. Yaşça biraz daha büyük ancak onlar kadar alımlı olan Agniolo ve Innocento tarafından denetleniyorlardı. Bir yanda bir taşıt maketi vardı. Ama bu taşıt daire şeklindeydi, silahlarla donatılmıştı ve tümsek bir tencere kapağı şeklinde zırhlı bir bingiyle kaplıydı. Binginin tepesinde içerideki kişinin aracın gittiği yönü teyit etmek için kafasını çıkarıp bakabileceği bir delik vardı. Diğer yanda da sırtında garip bir kule olan, köpekbalığı şeklindeki bir kayığın tasarımı mevcuttu. Daha da tuhafı, çizimden kayığın suyun altında ilerlediği anlaşılıyordu. Duvarlardaki tüm boşlukları çeşit çeşit haritalar, gözün nasıl çalıştığından cinsel birleşmeye ve rahimdeki embriyoya kadar her şeyi gösteren anatomik taslaklar –ve Ezio'nun çözümleyemeyeceği kadar karmaşık birçok diğer çizim– kaplıyordu. Masaların üzerindeki numune ve eşya yığınları Ezio'ya buraya en son geldiğinde fark ettiği o dağınıklık içindeki düzeni hatırlattı. Ancak bu dağınıklık o zamandan beri yüz kat artmıştı. Göze tanıdık gelen

türlerden doğaüstü olanlara kadar kusursuzca tasvir edilmiş hayvan resimlerinin yanı sıra, su pompalarından savunma surlarına kadar her şeyin tasarımı da vardı.

Ancak Ezio'nun dikkatini en çok çeken, tavandan aşağı sarkan aygıttı. Hatırlıyordu; daha önce onun küçük bir maketini görmüştü. Ancak karşısındaki şey, günün birinde belki de gerçek olacak bir aygıtın yarı ölçekli bir taklidi gibi duruyordu. Görünümü hâlâ daha bir yarasanın iskeletini andırıyordu ve üzerindeki iki ahşap düzeneğin çerçevelerine sıkıca bir tür dayanıklı hayvan derisi gerilmişti. Hemen yan tarafta duran şövaleye birtakım yazılar iliştirilmişti. Notların ve hesaplamaların arasında Ezio şunları okudu:

... boynuzdan ya da çelikten yapılmış yay, kanış içerisindeki söğüt ahşap parçasına tutturulur.

Bu kanatlar havaya baskı uygulamadığı için kazanılan ivme kuşların uçmaya devam etmesini sağlar, hatta yükseğe bile çıkarlar.

Eğer doksan kilo gelen bir adam *n* noktasında ve altmış sekiz kilo gelen kütlesiyle kanadı kaldırırsa toplam güç yüz elli sekiz kilo eder ve bu kişi iki kanat yardımıyla kendisini kaldırabilir...

Ezio'ya tüm bunlar hiç bilmediği bir dilde yazılmış gibi geldi, ancak hiç değilse kelimeleri okuyabiliyordu. Agniolo onları Leonardo'nun hiç okunmayan el yazısından dönüştürmüş olmalıydı. Ezio, tam o anda Agniolo'nun kendisine baktığını gördü ve aceleyle dikkatini başka yöne çevirdi. Leonardo'nun ne kadar tedbirli ve ketum olmak istediğini biliyordu.

Leonardo eski atölyenin olduğu taraftan gelip Ezio'nun

yanına koştu ve ona dostça sarıldı. "Ezio, dostum! Dönmüşsün! Seni gördüğüme öyle memnun oldum ki... Olanlardan sonra düşünmüştük ki..." Ancak cümlesini tamamlamadı; endişeli görünüyordu.

Ezio onu sakinleştirmeye çalıştı. "Şuraya baksana! Tabii bana göre hiç akıl fikir erecek gibi değil ama sen ne yaptığını çok iyi biliyorsun bence. Resim yapmayı bıraktın mı?"

"Hayır," dedi Leonardo. "Dikkatimi çeken... bazı şeyler var... Onları takip ediyorum sadece."

"Anlıyorum. Ayrıca, atölyeyi büyütmüşsün. İyi kazanıyor olmalısın. Son iki yıl senin için faydalı olmuş."

Ancak Leonardo, Ezio'nun gizlemeye çalıştığı, yüzüne yerleşmiş olan hüznü ve ciddiyeti görebiliyordu. "Belki de," dedi. "Beni rahat bırakıyorlar. Bence bir gün mutlak güce kim sahip olursa onun işine yarayacağımı düşünüyorlar. Gerçi ben kimsenin böyle bir güce sahip olamayacağı görüşündeyim," dedikten sonra da konuyu değiştirdi: "Sen neler yaptın, dostum?"

Ezio ona baktı. "Umarım bir gün oturup en son karşılaştığımızdan bu yana neler olup bittiğini konuşacak zamanımız olur. Ama şu an yardımına ihtiyacım var."

Leonardo ellerini iki yana açtı. "Senin için elimden geleni yaparım."

"Sana ilgini çekecek bir şey göstereceğim."

"O zaman stüdyoma geçsek daha iyi olur; orası biraz daha derli toplu."

Leonardo'nun eski yerine gelir gelmez Ezio cüzdanından Kodeks sayfasını çıkardı ve önlerindeki masanın üzerine serdi.

Leonardo'nun gözleri heyecanla fal taşı gibi açıldı.

"İlkini hatırlıyor musun?" diye sordu Ezio.

"Nasıl unutabilirim?" Ressam sayfaya dikkatle baktı. "Bu sayfalar çok ilgimi çekiyor. Bakabilir miyim?"

"Elbette."

Leonardo, parmaklarını parşömen kâğıdının üzerinde gezdirerek üzerinde yazanlara dikkatle göz attı. Ardından, önüne kâğıtlar ve kalemler çekerek kelimeleri ve sembolleri not etmeye koyuldu. Birkaç dakika henüz geçmişti ki elindeki işe iyice yoğunlaşarak stüdyonun içinde bir oraya bir buraya koşmaya ve kitaplara, elyazmalarına bakmaya başladı. Ezio onun çalışmasını memnuniyetle ve sabırla seyretti.

"İlginç," dedi Leonardo. "Kullanılan dillerin bazıları çok yabancı. Ya da en azından bana öyle geliyor. Ancak bir tür sistem var aralarında. Hımm. Evet, burada Aramî dilinde yazılmış bir tefsir var. Bununla her şey biraz daha netleşiyor." Başını kaldırdı. "Biliyor musun? Bunu diğer sayfayla yan yana koyunca adeta bir kılavuzun parçası ortaya çıkıyor; en azından bir açıdan bakıldığında. Çeşitli suikast şekillerini anlatan bir kılavuz gibi. Ancak tabii ki çok daha fazla şey içeriyor olmalı, fakat bunların neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, daha yolun başında olduğumuz. Tüm parçaları birleştirmemiz gerek, ama diğer sayfaların yerini bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Peki ya tam sayılarını?"

"Bunu... bunu bilmemiz mümkün olabilir."

"Aha!" dedi Leonardo. "Sırlar! Öyle olsun, onlara saygı duymam lazım." Ancak daha sonra dikkatini başka bir şey çekti. "Şuna bir bak!"

Ezio omzunun üzerinden baktı ancak yan yana gruplanmış birtakım sembol dizilerinden başka bir şey göremedi. "Nedir o?"

"Ne olduğunu tam olarak çıkaramadım ama yanılmıyorsam bu kısım hiç bilmediğimiz bir metalin ya da alaşımın formülünü içeriyor ve mantık açısından yaklaşacak olursak böyle bir şeyin var olması *imkânsız*."

"Başka bir şey bulabildin mi?"

"Evet – çözümlemesi en kolay kısmı da orası oldu. Temel olarak başka bir silahın taslağı diyebilirim ve bu silah elindekini tamamlıyormuş gibi görünüyor. Ancak bunun için her şeye sıfırdan başlamamız gerek."

"Nasıl bir silah bu?"

"Oldukça basit bir şey aslında. Deriyle kaplı metal bir kol zırhı. Sol koluna takıyorsun –ya da benim gibi solaksan sağ koluna– ve kılıçlardan hatta baltalardan gelen darbeleri savuşturmak için kullanıyorsun. Sıra dışı olan yanı şu: Belli ki çok sağlam bir silah ancak dökmemiz gereken metalin oldukça hafif olması gerek. Ayrıca çift kademeli bir süngüsü de var ve ilki gibi yaylı bir sistemle çalışıyor."

"Onu yapabilir misin sence?"

"Elbette. Ancak biraz zaman alacak."

"Çok zamanım yok."

Leonardo etraflıca düşündü. "Sanırım ihtiyacım olan her şey burada ve elemanlarım bu metali işleyecek kadar kabiliyetli." Bir müddet düşündü; hesaplamalar yaparken dudakları hareket ediyordu. "İki günümü alır," diye karar verdi. "O zaman tekrar gelirsin; çalışıyor mu, bir bakarız."

Ezio eğilerek selam verdi. "Leonardo, sana çok minnettarım ve çok şey borçluyum."

"Asıl ben *sana* minnettarım. Bu verdiğin Kodeksler bilgime bilgi katıyor – ben de kendimi mucit sanırdım, ancak bu eski sayfalarda beni çeken o kadar çok şey var ki..." Gülümsedi ve neredeyse kendi kendine mırıldanır gibi devam

etti. "Ayrıca Ezio, bana onları gösterdiğin için sana ne kadar borçlu olduğumu tahmin edemezsin. Olur da başka sayfalar bulursan bana getir – nereden geldikleri seni ilgilendirir elbette, orasını sormuyorum. Ben sadece içinde yazanlarla ilgileniyorum. Bir de, kendi yakın çevren dışında, ben hariç hiç kimse Kodeksler hakkında bilgi edinmemeli. Yardımıma karşılık sadece bunu istiyorum."

"Peki, hiç endişen olmasın."

"*Grazie*! O zaman, beni cuma gününe kadar idare et. Günbatımında görüşür müyüz?"

"Tamam, görüşürüz."

Leonardo ve yardımcıları iyi iş çıkardılar. Yeni silah pratikte savunma amaçlı olsa da son derece kullanışlıydı. Leonardo'nun genç yardımcıları Ezio'ya deneme amaçlı saldırdılar, ancak savaş baltası, çift elle kullanılabilen kılıç gibi gerçek silahlar kullandılar. Fakat hafif ve kullanımı kolay olan kol zırhı, en ağır darbeleri bile kolaylıkla savuşturmayı başardı.

"Harika bir silah bu, Leonardo."

"Katılıyorum."

"Pekâlâ hayatımı kurtarabilir."

"Artık sol elinin üzerindeki gibi bir yara almayacağını umalım..." dedi Leonardo.

"O yara eski bir... arkadaşın bana verdiği son hediye," dedi Ezio. "Yalnız şu anda sana bir şey daha danışmam gerek."

Leonardo omuzlarını silkti. "Elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım."

Ezio, Leonardo'nun yardımcılarına kısa bir bakış attı. "İkimiz konuşsak?"

"Benimle gel."

Stüdyoya geri döndüklerinde Ezio, Mario'nun ona verdi-

ği rulo halindeki kâğıt şeridi açtı ve Leonardo'ya uzattı. "Amcam bu kişiyle görüşmemi istedi. Onu doğrudan bulmaya çalışmanın sağlıklı olmayacağını belirtti..."

Ancak Leonardo hâlâ kâğıdın üzerindeki isme bakıyordu. Kafasını kaldırdı; yüzünü endişeli bir ifade sarmıştı. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

"İsmi okuyorum – *La Volpe*. Sanırım bir takma isim."

"Tilki! Evet! O ismi yüksek sesle ya da alenen telaffuz etme. Tilkinin her yerde gözü kulağı vardır ama kendisini görmek mümkün değildir."

"Onu nerede bulabilirim?"

"Bunu bilmek imkânsız. Ancak bir başlangıç yapmak –ve çok dikkatli ilerlemek– istiyorsan Mercato Vecchio bölgesini dene..."

"Yalnız orası kodeste ya da darağacında olmayan tüm hırsızların takıldığı yer değil mi?"

"Dikkatli olman gerekeceğini söyledim." Leonardo birisi tarafından dinleniyormuş gibi etrafına bakındı. "Ona... haber salabilirim... Yarın, akşam duasından sonra onu aramaya koyul. Şansın belki yaver gider... Belki de gitmez."

Amcasının uyarısına rağmen, Ezio Floransa'da birisiyle tekrar görüşmeyi kafasına koymuştu. Şehirden ayrı kaldığı süre boyunca bu kişi aklından hiç çıkmamış ve o sırada ona yakın olduğunu bilmek aşk sancısını daha da artmıştı. Ezio, şehirde fazla riski göze alamazdı. Yaşı ilerledikçe ve hayat tecrübesi artıkça yüzü değişmiş, daha da incelmişti ama hâlâ şehirde onu tanıyanlar çıkabilirdi. Başlığı işe yarıyor, kalabalığın içinde "kaybolmasını" sağlıyordu. Ancak biliyordu ki şu an şehrin hâkimiyeti Medici ailesinde olsa da, Pazzi ailesinin kökü henüz kazınmamıştı. Ezio onların fırsat kolladıklarından ve tetikte olduklarından emindi; tıpkı şehrin yönetimi

Medicilerde olsun ya da olmasın, gafil avlandığı takdirde Pazzilerin onu öldüreceklerinden emin olduğu gibi. Yine de ertesi sabah ne yaparsa yapsın ayaklarının kendisini Calfucci Köşkü'ne götürmesine engel olamadı.

Köşkün ana sokağa bakan kapıları açıktı ve bu sayede, gün ışığının aydınlattığı avlu görülebiliyordu. İşte, oradaydı. Daha da zayıflamış, belki boyu uzamıştı. Saçları başının üzerinde toplu duruyordu. Artık bir genç kız değildi; kadındı. Ezio ona ismiyle seslendi.

Cristina onu gördüğünde benzi öyle attı ki, Ezio kızın bayılacağını sandı. Ancak Cristina kendini toparladı ve hizmetçisine uzaklaşması için bir şey söyledi. Daha sonra kollarını iki yana açıp Ezio'ya doğru geldi. Ezio, onu hemen sokaktan alıp yandaki, sarı taşları sarmaşıkla örtülü olan kuytu bir kemerin altına çekti. Çenesini okşadı ve kolye ucunun asılı olduğu zincirin hâlâ boynunda olduğunu fark etti. Gerçi kolye ucu kızın göğüslerinin arasında gizlenmişti.

"Ezio!" diye bağırdı Cristina.

"Cristina!"

"Burada ne işin var?"

"Babamın bir işini halletmek için geldim."

"Nerelerdeydin? İki *yıldır* senden hiç haber alamadım."

"Ben... şehir dışındaydım. Yine babamın işleriyle uğraşıyordum."

"Senin için kesin ölmüştür dediler, annen ve kız kardeşin için de..."

"Kader bize bambaşka yollar çizdi," diyen Ezio durdu ve sonra, "Sana yazamadım. Ancak aklımdan hiç çıkmadın," diye ekledi.

Cristina'nın titreyen gözleri ansızın donuklaştı ve tedirgin bir bakışla bulandı.

"Ne oldu, *carissima*?" diye sordu Ezio.

"Yok bir şey." Cristina ondan kaçmaya çalıştı. Ezio buna izin vermedi.

"Bir şey var. Söylesene!"

Göz göze geldiler. Cristina'nın gözleri dolu dolu oldu. "Ezio! Ben nişanlandım."

Ezio, cevap veremeyecek kadar şaşırmıştı. Cristina'yı serbest bıraktı; kollarını sımsıkı sıktığı için kızın canını acıttığını fark etmişti. Artık önünde tek başına yürümesi gereken bir yol olduğunu biliyordu.

"Babam ısrar etti," dedi Cristina. "Beni sıkboğaz etti; bir seçim yapmam gerektiğini söyledi durdu. Sen de yoktun. Öldün sanıyordum. Sonra annem ve babam Manfredo d'Arzenta'nın ziyaretlerini kabul etmeye başladı – biliyorsun, şu külçecilerin oğlu. Sen Floransa'dan ayrıldıktan hemen sonra Lucca'dan gelip buraya taşındılar. Ah, Tanrım, Ezio! Aileyi geri çevirmemem ve iyi bir eş bulmuşken bu şansı kaçırmamam gerektiğini söyleyip durdular. Seni bir daha hiç göremeyeceğimi düşündüm. Ancak şu an..."

Konuşması, genç bir kızın korku içinde çığlık atmasıyla bölündü. Ses, küçük bir meydanın bulunduğu sokak başından gelmişti.

Cristina aniden gerginleşti. "Bu Gianetta'nın sesi; onu hatırlıyor musun?"

Artık daha fazla çığlık ve bağırış sesi geliyordu. Gianetta bir isim haykırdı: "Manfredo!".

"Gidip baksak iyi olur," dedi Ezio. Sokaktan aşağı, bağırışların geldiği yöne doğru ilerledi. Meydanda Cristina'nın arkadaşı Gianetta'yı ve Ezio'nun kim olduğunu çıkaramadığı başka bir kızı gördüler. Bir de, Ezio'nun bir zamanlar Cris-

tina'nın babasının yazıcısı olarak çalıştığını hatırladığı yaşlıca bir adam vardı.

"Neler oluyor burada?"

"Manfredo'nun başı dertte!" dedi Gianetta yüksek sesle. "Yine şu kumar borçları! Bu sefer onu kesin öldürecekler."

"Ne?" diye bağırdı Cristina.

"Çok üzgünüm, *signorina*," dedi yazıcı. "Borçlu olduğu iki adam onu sürükleyerek Yeni Köprü'nün altına götürdü. Borçlarını söke söke alacaklarını söylediler. Özür dilerim, *signorina*. Elimden bir şey gelmedi."

"Sorun değil, Sandeo. Gidip atlı muhafızları çağır. Ben de gitsem iyi..."

"Bir dakika," diye araya girdi Ezio. "Manfredo da kim?"

Cristina ona demir parmaklıkların arkasından bakar gibi baktı. "Benim *fidanzato*'m," dedi.

"Ben bir şeyler yapmaya çalışayım," dedi Ezio ve köprünün olduğu tarafa çıkan sokaktan hızla yola koyuldu. Kısa bir süre sonra, köprünün ilk kemerinin yanındaki dar bir kara parçasına bakan rıhtımın üzerindeydi. Arno'nun bulanık, ağır ağır akan sarı suyuyla arasında çok az mesafe vardı. Kemerin orada siyah ve gümüş rengi şık kıyafetlere bürünmüş genç bir adam dizlerinin üzerine çökmüştü. İki genç adam da kan ter içinde onu tekmeliyor, bazen de eğilerek yumruklu yordu.

"Borcumu ödeyeceğim, yemin ederim!" diye ağlayıp sızlıyordu siyah ve gümüş rengi kıyafetleri olan genç adam.

"Bıktık artık bu bahanelerinden," dedi işkencecilerinden biri. "Senin yüzünden aptal durumuna düştük. Bu yüzden ibret-i âlem için cezanı çekeceksin." Ayağını kaldırıp tabanını genç adamın ensesine geçirdi. Darbenin etkisiyle adam yü-

züstü çamura doğru düşerken diğer işkenceci kaburgalarına bir tekme indirdi.

İlk saldırgan tam genç adamın böbreklerine basacakken ensesinden ve ceketinin kuyruğundan yakalandığını hissetti. Birisi onu havaya kaldırıyordu; hemen ardından havada uçtuğunu fark etti. Saniyeler sonra suya, köprünün ilk ayağının dibinde birikmiş olan atık ve moloz yığının içine düştü. Ağzından girip genzine kaçan pis su ile cebelleşmekten arkadaşının da onunla aynı kaderi paylaşmış olduğunu fark edemedi.

Ezio çamura bulanmış genç adama elini uzatıp onu ayağa kaldırdı.

"*Grazie, signore*. Bu sefer beni gerçekten öldüreceklerini sandım. Ancak aptallık etmiş olurlardı. Onlara borcumu ödeyebilirdim – dürüst bir şekilde!"

"Tekrar peşine takılmalarından korkmuyor musun?"

"Şimdilik hayır. Çünkü sizin gibi bir korumam olduğunu düşünecekler."

"Kendimi tanıtmadım: Ben Ezio – de Castronovo."

"Manfredo d'Arzenta, emrinize amadeyim."

"Ben senin koruman değilim, Manfredo."

"Hiç önemli değil. Şu iki hödükten beni kurtardın ya... Sana nasıl minnettarım bilemezsin. Hatta seni ödüllendirmem gerek. İtiraz istemiyorum. Ama önce üstümü başımı temizlememe izin ver; sonra sana bir içki ısmarlarım. Via Fiardoliso'nun o tarafta küçük bir kumarhane var, ayrıca..."

"Bir dakika dur bakalım," dedi Ezio. Cristina'nın arkadaşlarıyla birlikte yaklaştığının farkındaydı.

"Ne oldu ki?"

"Çok mu kumar oynuyorsun sen?"

"Oynayamaz mıyım? Zaman başka türlü geçmiyor."

"Onu seviyor musun peki?" diye birden sordu Ezio.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin *fidanzata*'n –Cristina– *onu seviyor musun?*"

Manfredo, kurtarıcısının durduk yere hiddetlenmesi karşısında paniğe kapıldı. "Bu seni ilgilendirir mi bilmiyorum ama yine de söyleyeyim: Tabii ki seviyorum... Canımdan çok seviyorum onu."

Ezio duraksadı. Adam doğru söylüyor gibiydi. "O zaman dinle beni: Bir daha asla kumar oynamayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Tamam!" Manfredo korkmuştu.

"Yemin et!"

"Yemin ederim!"

"Ne kadar şanslı bir adam olduğunun farkında değilsin sen. Cristina'ya iyi bir eş olacağına söz vermeni istiyorum. Onu üzersen seni bulur kendi ellerimle öldürürüm."

Manfredo kurtarıcısının söylediği her şeyde ciddi olduğunu anlayabiliyordu. Soğuk, gri gözlere baktı. Hafızasında bir şeyler canlandı. "Seni tanıyor muyum?" diye sordu. "Sende dikkatimi çeken bir şey var. Gözüm seni bir yerden ısırıyor."

"Daha önce hiç karşılaşmadık," dedi Ezio. "Bir daha görüşmemize de lüzum yok, tabii eğer..." Konuşmasını kesti. Cristina köprünün ucunda bekliyor, aşağıya bakıyordu. "Onun yanına git ve sözünde dur."

"Duracağım." Manfredo duraksadı. "Onu gerçekten seviyorum, anla beni. Bugün belki de iyi bir ders aldım. Onu mutlu etmek için her şeyimi veririm. Bunun için hayatımla tehdit edilmeme gerek yok."

"Umarım öyledir. Hadi git!"

Ezio bir süre Manfredo'nun rıhtıma tırmanışını izledi. Gözleri istemeden Cristina'nın gözlerine takılıyordu. Bir

süre bakıştılar, sonra Ezio elveda dercesine hafifçe elini kaldırdı. Ardından arkasına dönüp uzaklaştı. Babasının ve kardeşlerinin ölümünden beri yüreği bu kadar çok ezilmemişti.

Cumartesi gecesi hâlâ derin bir hüzün vardı içinde. En kötüsü, her şeyini kaybettiğini hissettiği anlardı: babasını, kardeşlerini, yuvasını, itibarını, meslek hayatını ve şimdi de müstakbel eşini... Ama sonra Mario'nun sunduğu yardımseverlik ve koruma geldi aklına; hayatlarını kurtarmayı ve koruma altına almayı başardığı annesini ve kız kardeşini hatırladı. Geleceği ve meslek hayatı da halen vardı; sadece, şu ana kadar hayal ettiğinden farklı bir çizgide ilerleyecekti hepsi. Halletmesi gereken bir görev vardı ve durmadan Cristina'nın hasretiyle yanmak o görevi tamamlamasına hiç yardımcı olmayacaktı. Onu kalbinden söküp atması mümkün değildi ama kaderinin kendisine uygun gördüğü, tek başına çıkacağı serüveni kabul etmek zorundaydı. Belki de bir Assasin'in izlemesi gereken yol buydu... Belki de Amentü'ye bağlı olmak bunu gerektiriyordu.

Karamsar bir ruh haliyle Mercato Vecchio'ya doğru yola koyuldu. Tanıdığı çoğu kişi bu bölgeye uğramaktan kaçınırdı ve kendisi de daha önce sadece bir kez burada bulunmuştu. Eski pazar meydanı, onu çevreleyen binalar ve sokaklar gibi kirli ve bakımsızdı. Birkaç insan sokaktan gelip geçiyordu ama *passeggiata* maksatlı değildi. Bu insanlar belli bir amaçla yürüyorlardı; vakit kaybetmeden, başlarını önlerine eğerek. Ezio, sıradan giyinmeye gayret etmiş ve yanında kılıç getirmemişti. Ancak, ihtiyacı olur diye, yeni kol zırhını ve orijinal yaylı süngüsünü takmıştı. Yine de, etrafındaki kalabalıktan farklı görüneceğini biliyordu ve tetikteydi.

Bir sonraki adımının ne olması gerektiğini merak ediyor ve meydanın köşesindeki alçak tavanlı meyhaneye girip Tilki

ile nasıl iletişime geçebilir, dolaylı bir yolla öğrenmeyi düşünüyordu. Tam o anda zayıf, genç bir adam apansız belirdi ve onu itekleyerek geçti.

Adamı kibarca gülümseyerek "*Scusi, signore*," dedikten sonra Ezio'nun yanından hızla geçip gitmişti. Ezio içgüdüsel olarak elini kemerine götürdü. Değerli eşyalarını kaldığı yere bırakmıştı ve hepsi orada saklı duruyordu ancak içinde birkaç florin olan kemer kesesi yerinde yoktu. Etrafına hızla bakındı ve genç adamın meydandan başlayan dar sokaklardan birine girdiğini gördü. Hemen takibe koyuldu. Onu fark eden hırsız daha da hızlandı ama Ezio hırsızdan gözünü ayırmadan takibi başarıyla sürdürdü. Hırsız, Via Sant' Angelo üzerindeki yüksek ve alelade bir eve girmek üzereyken Ezio onu nihayet yakaladı ve yakasından tuttu.

"Geri ver," diye hırladı.

"Neyi kastediyorsun anlamadım," diye anında cevap verdi hırsız; gözleri korku doluydu.

Süngüsünü çıkarmak üzere olan Ezio, öfkesini bastırdı. Birden aklına geldi: Adam, istediği bilgiyi ona verebilirdi. "Senin canını yakmak gibi bir niyetim yok, dostum," dedi. "Kesemi geri ver, konu burada kapansın."

Genç adam biraz tereddüt ettikten sonra pişman bir halde "Sen kazandın," dedi ve vücudunun yan tarafına astığı çantaya doğru elini uzattı.

"Yalnız, bir isteğim var," dedi Ezio.

Adam bir anda dikkat kesildi. "Ne?"

"*La Volpe* takma ismini kullanan adamı nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

O an adamın yüzü korku dolu bir ifade aldı. "Bu ismi hiç duymadım. Buyurun, paranızı alın, *signore*. Bırakın gideyim!"

"Bana doğruyu söylene kadar bir yere gitmiyorsun."

"Bir dakika," dedi Ezio'nun arkasından gelen boğuk ve gırtlaktan bir ses. "Size yardımım dokunabilir."

Ezio arkasına döndü ve geniş omuzlu, kendisiyle hemen hemen aynı boyda ancak belki de on-on beş yaş daha büyük bir adamla karşılaştı. Adam kafasına Ezio'nunkinden farklı olmayan, yüzünü biraz da olsa gizleyen bir başlık geçirmişti. Ancak Ezio başlığın altında, insanı içine çeken garip bir güçle parıldayan iki keskin, menekşe rengi göz seçebiliyordu.

"Lütfen arkadaşımın gitmesine izin verin," dedi adam. "Ben ona kefil olurum." Genç hırsıza, "Beyefendiye parasını ver. Corradın ve toz ol. Senle sonra konuşuruz," dedi. Öyle otoriter bir edayla konuşuyordu ki Ezio hırsızın üzerinden elini çekti. Corradin, Ezio'nun kesesini geri verdi ve binaya girip gözden kayboldu.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu Ezio.

Adam usulca gülümsedi. "Adım Gilberto. Ama beni birçok farklı isimle bilirler: katil, mesela ya da *tagliagole*. Ancak arkadaşlarım bana kısaca Tilki derler." Hafifçe eğilerek selam verdi. O keskin bakışlarıyla Ezio'yu hâlâ etkisi altında tutuyordu. "Emrinize amadeyim, *Messer* Auditore. Aslında, sizi bekliyordum."

"İsmimi... ismimi nereden biliyorsunuz?"

"Bu şehirdeki her şeyi ve herkesi bilmek benim görevim. Ayrıca sanırım size yardımcı olabileceğimi düşünmemizin nedenini biliyorum."

"Amcam ismimizi verdi..."

Tilki yine gülümsedi ancak hiçbir şey söylemedi.

"Birini bulmam gerek, mümkünse, o beni bulmadan."

"Kimin peşindesiniz?"

"Francesco de' Pazzi'nin."

"Büyük bir av." Tilki ciddi bir yüz ifadesi takındı. "Size

yardımcı *olabilirim* herhalde," dedi ve durdu. bir şeyler düşünüyordu. "Elime ulaşan bir bilgiye göre, kısa süre önce Roma'dan birkaç kişi gelmiş ve iskeleye yanaşan bir gemiden şehre inmişler. Burada herkesten gizledikleri bir müzakere yapacaklarmış. Ama benim varlığımdan ve özellikle de bu şehirdeki her şeyi ve herkesi bildiğimden haberleri yok. Bu müzakerenin ev sahibi, aradığın adam."

"Peki ne zaman olacak bu müzakere?"

"Bu gece!" Tilki tekrar gülümsedi. "Merak etme. Ezio – bunlar tesadüf değil. Beni bulamasaydın birini yollayıp seni bana getirmesini isterdim. Ancak, seni denemek hoşuma gitti. Çok az kişi beni arayıp da bulur."

"Yani bana Corradin ile tuzak mı kurdun?"

"Sana oyun oynadığım için beni affet ancak kimsenin *seni* takip etmediğinden emin olmam gerekiyordu. Corradin henüz genç, bu onun için de iyi bir alıştırma oldu. Yani sana tuzak kurmuş olabilirim ama Corradin bana gerçekten hangi amaçla hizmet ettiğini bilmiyordu. Onun için bir kurban seçtiğimi düşündü, o kadar." Tilki'nin sesi biraz daha sertleşerek daha gerçekçi bir hal aldı. "Derhal bu müzakereyi gizlice dinlemenin bir yolunu bulmalısın ancak bu kolay olmayacak." Gökyüzüne baktı. "Güneş batıyor. Acele etmeliyiz. Çatıların üzerinden daha çabuk varabiliriz. Beni takip et!"

Başka tek bir kelime etmeden arkasına döndü ve önündeki duvara öyle bir hızla tırmandı ki Ezio ona ayak uyduramadı. Kırmızı kiremitli çatıların üzerinde hızla ilerlediler. Gümbatımıyla kızıllaşan gökyüzünün altında sokak boşluklarının üzerinden kediler kadar sessiz ve koşan tilkiler kadar çevik bir şekilde atladılar. Santa Maria Novella Bazilikası'nın on cephesi karşılarında belirene kadar şehrin üzerinden kuzeybatı yönünde ilerlediler. Bazilikanın on cephesini karşı-

larında bulur bulmaz Tilki durdu. Ezio ona saniyeler içinde yetişmişti ancak şimdi fark ediyordu ki kendisinden yaşça büyük olan adam onun kadar soluksuz kalmamıştı.

"Eğitmenin seni iyi yetiştirmiş," dedi Tilki; ancak Ezio şunu çok iyi biliyordu: Eğer yeni dostu isteseydi onu kolaylıkla geçebilirdi. Bu, Ezio'nun becerilerini daha da geliştirme konusundaki azmini artırmaya yaradı. Ancak şu an yarış yapmanın ya da eğlenmenin sırası değildi.

"*Messer* Francesco'nun görüşmeyi düzenleyeceği bina burası," dedi Tilki, aşağıyı işaret ederek.

"Kilisede mi?"

"Kilisenin altında. Hadi gidelim!"

O saatte kilisenin önündeki meydan neredeyse bomboştu. Tilki üzerinde bulundukları çatıdan aşağıya atlayıp çömelir vaziyette, zarafetle vere indi. Ezio da aynısını yaptı. Meydan ile binanın arasından yürüyerek kilisenin duvara yerleştirilmiş arka bahçe kapısına ulaştılar. Tilki, Ezio'yu kapıdan geçirdi ve kendilerini Rucellai Şapeli'nin içinde buldular. Tilki, ortadaki bronz mozolenin yanında durdu. "Şehrin dört bir yanına uzanan ve yeraltı mezarlıklarından oluşan bir ağ var. İşlerimde bana büyük fayda sağlıyor. Benden başka kullananlar da var tabii. Yine de çoğu kişi bu tünelleri bilmez ya da bilse bile içeride yolunu nasıl bulacağını kestiremez. Francesco de' Pazzi de benim gibi bir istisna. Roma'dan gelen şahıslarla olan müzakeresini yer altında düzenleyecek. Görüşmenin yapılacağı yere en yakın giriş burası. Fakat onlara giden yolu kendin bulmalısın. Buradan aşağıya indiğinde elli metre sağda, kullanılmayan bir mahzenin bir parçası olan bir şapel göreceksin. Dikkatli olman gerek çünkü aşağıda ses çok çabuk yayılıyor. Bir de içeride ilk başta ışık yok, bu yüzden

gözlerini karanlığa alıştır. Kısa bir süre sonra şapeli görürsün zaten. Onun ışıkları seni yönlendirir."

Tilki elini, mozoleyi taşıyan sütunun üzerindeki taş kabartmaya götürüp bastırdı. Ayaklarının önünde, yekpareymiş gibi görünen bir döşeme taşı görünmeyen menteşelerden aşağıya doğru açıldı ve birkaç merdiven basamağı ortaya çıktı. Tilki kenara çekildi. "*Buona fortuna*, Ezio."

"Sen gelmiyor musun?"

"Gerek yok. Her ne kadar yetenekli olsam da iki kişi daha çok gürültü çıkarırız. Seni burada bekleyeceğim. *Vá*, haydi!"

Ezio aşağıya indiğinde, sağ tarafında uzanan nemli, taş koridora girdi ve el yordamıyla ilerlemeye başladı. El yordamıyla yolunu bulabiliyordu çünkü her iki yandaki duvarlar elleriyle dokunabileceği kadar yakındı. Ayaklarının ıslak, toprak zemin üzerinde ses çıkarmaması onu rahatlattı. Ara sıra, takip ettiği yol başka tünellere çıkıyordu. Ezio, bu tünelleri görmekten ziyade hissediyordu çünkü kendisini yönlendiren elleri böyle anlarda kara bir boşluğa denk geliyordu. Burada kaybolmak bir kâbustan farklı olmazdı çünkü bir çıkış bulmak imkânsızdı. Ezio ilk başta, çıkan ufak tefek seslerle irkildi ama bir müddet sonra bunların sağa sola koşuşturan sıçanların sesinden başka bir şey olmadığını anladı. Yalnız, bir tanesi ayağının üzerinden geçerken bağırmamak için kendini zor tuttu. Duvarlara oyulmuş nişlerde, gömülmelerinin üzerinden seneler geçmiş, kafatasları örümcek ağı bağlamış cesetler ilişiyordu gözüne – yeraltı mezarlarının ilkel ve ürpertici bir havası vardı. Ezio, giderek içini saran korkuyu üzerinden atmak zorundaydı.

Nihayet ileride loş bir ışık gören Ezio o tarafa doğru yaklaştı. Artık daha yavaş hareket ediyordu. İleride, dar ve çok eski bir şapelin gaz lambasından gelen ışıkta siluetleri belli

olan beş adamı vardı. Onları duyabilecek mesafeye gelip karanlığın içinde hareket etmeden beklemeye başladı.

Franceso'yu hemen tanıdı; o kısa boylu, sıska ve gergin mahluk. Ezio şu an olduğu yere geldiği sırada, iki kel rahibe eğilerek selam vermekle meşguldü. Daha yaşlı olan rahip genizden gelen anlaşılır bir sesle dua ediyordu: "*Et benedictio Dei Omnipotentis, Patris et Filii et Spiritu Sancti descendat super vos et maneat semper...*" Işık yüzüne vurduğunda Ezio onu tanıdı; Francesco'nun amcası Jacopo'nun yazıcısı Stefano de Bagnone idi. Jacopo da yanında duruyordu.

Dua sona erdiğinde "Teşekkür ederiz, *peder*," dedi Francesco eğilerek. Sonra doğruldu ve rahiplerin yanında duran dördüncü bir kişiye seslendi. "Bernardo, bize teknilini ver."

"Her şey hazır. Cephaneliğimiz tıka basa kılıç, mızrak, balta, yay ve arbalet dolu."

"Basit bir hançer bu işi için en iyisi," diye araya girdi rahiplerden genç olanı.

"Şartlara göre değişir, Antonio," dedi Francesco.

"Ya da bir zehir," diye devam etti aynı rahip. "Ama öldüğü sürece bunun önemi yok. Onu kolay kolay affetmeyeceğim; Volterra'yı, doğduğum ve evim diye bildiğim yeri, haritadan sildi."

"Sakın ol," dedi Bernardo adlı adam. "Hepimizin yeterince gerekçesi vardı ve Papa Sixtus sayesinde artık bu iş için yeterince araç da var."

"Haklısınız, *Messer* Baroncelli," diye yanıt verdi Antonio. "Ancak kendilerinin harekete geçme onayını aldık mı?"

Şapelin arkasından, gaz lambasının ötesindeki koyu karanlıktan bir ses geldi: "'Kimsenin ölmemesi kaydıyla' bize onayını verdi."

Sesin sahibi lambanın ışığında belirdi. Yüzünün tamamı

ve dudaklarındaki küçümseyici ifade başlığının gölgesi altında gizlense de, Ezio kan kırmızısı bir cüppe giymiş olan bu adamı tanıdı ve nefesini tuttu. Bu, Roma'dan gelen baş konuk, *il Spagnolo* Rodrigo Borgia idi.

Tüm komplocular onun kurnaz gülümsemesine karşılık verdi. Hepsi de Papa'nın kime sadık olduğunu ve onu yönetenin önlerinde duran kardinal olduğunu biliyorlardı. Ancak elbette Papa kan dökülmesini açık açık tasvip edemezdi.

"Şu işin nihayet halledilecek olması insanı sevindiriyor," dedi Francesco. "Yeterince sorun yaşadık. Ama şu da var: Onları katedralde öldürmek ağır eleştiri almamıza sebep olur."

"Tek seçeneğimiz bu," dedi Rodrigo son sözü söylercesine. "Floransa'yı böyle bir beladan kurtararak Tanrı'ya hizmet etmiş olacağız. Bu yüzden, mekân gayet uygun. Üstelik şehir elimize geçince halk bize karşı bir söylensin de görelim bakalım – tabii buna cesaret eden olursa!"

"Yalnız, planlarını sürekli değiştiriyorlar," dedi Bernardo Baroncelli. "Aşai Rabbani Ayini'ne tam zamanında geleceğini teyit etmek için küçük kardeşi Giuliano'ya adam göndermem bile gerekecek."

Jacopo ve yüzündeki ciddi ifadeyi fark eden İspanyol dışında orada bulunan herkes buna güldü.

"Ne oldu, Jacopo?" diye sordu Rodrigo, yaşlı Pazzi'ye. "Bir şeyden mi şüpheleniyorlar sence?"

Jacopo tam ağzını açacakken yeğeni sabırsızca araya girdi. "Bu mümkün değil! Şüphelenmeyi bırak bir şeyi fark edemeyecek kadar küstah ve aptal bu Medici ailesi!"

"Düşmanlarımızı hafife alma," diye çıkıştı Jacopo. "San Gimignano'da bize karşı düzenlenen harekâta Medici'nin maddi destek verdiğini bilmiyor musun sen?"

"Bu sefer böyle sorunlar yaşamayacağız!" diye atıldı yeğe-

ni. Üst düzey insanların önünde azarlanmak onu kızdırmıştı ve oğlu Vieri'nin ölümü aklından çıkmıyordu.

Bir sessizlik oldu. Bernardo, Stefano de Bagnone'ye döndü. "Yarın sabah için senin rahip cüppelerinden birkaç tanesini ödünç almam gerekecek, *peder*. Etraflarında ne kadar çok papaz ve rahip var zannederlerse kendilerini o kadar çok güvende hissederler."

"Saldırıyı kim yapacak?" diye sordu Rodrigo.

"Ben!" dedi Francesco.

"Ve ben!" dedi Stefano, Antonio ve Bernardo hep bir ağızdan.

"Güzel!" dedi Rodrigo ve durdu. "İyice düşününce hançer kullanmak en doğrusu gibi geliyor bana; gizlemesi kolay ve yakın temas gerektiğinde gayet kullanışlı bir silah. Ama yine de Papa'nın silahlarını da yanımıza almakta fayda var; kaygım olduğundan değil ama Medici kardeşler öbür dünyayı boyladığında halletmemiz gereken ufak tefek meseleler çıkacaktır." Elini kaldırdı ve işbirlikçilerinin üzerinde bir haç işareti yaptı. "*Dominus vobiscum*, beyler," dedi ve ekledi: "Anlayışlı Babamız mürşidimiz olsun." Etrafına bakındı. "O zaman, sanırım işimiz burada sona eriyor. Şu an sizden ayrıldığım için ne olur beni affedin. Roma'ya geri dönmeden önce halletmem gereken işlerim var ve şafak sökmeden yola çıkmam gerek. Medici Köşkü'nün yerle bir olduğu gün Floransa'da bulunmam hiç yakışık almaz."

Altı kişi gaz lambalarını kapatıp oradan ayrılana kadar Ezio gölgelerin içinde bir duvara yapışarak bekledi ve sonra karanlıkta kaldı. Üzerinden kendi lambasını çıkardı. Tamamen yalnız kaldığından iyice emin olana kadar lambanın fitilini ateşlemedi.

Geldiği yoldan geri yürüdü. Tilki, karanlığın çöktüğü Ru-

cellai Şapeli'nde bekliyordu. Ezio, büyük bir heyecanla, duyduğu her şeyi ona anlattı.

"Demek yarın sabah Aşai Rabbani sırasında Lorenzo ve Giuliano de Medici'yi katedralde öldürecekler?" dedi Tilki. Ezio anlatmayı bitirdiğinde. Ezio'nun görebildiği kadarıyla adam ne söyleyeceğini bilemeyecek kadar şaşırmıştı. "Bu... bu. kutsala saygısızlık! Hatta daha da beter bir şey; Floransa Pazzilerin eline geçerse, Tanrı hepimizi korusun."

Ezio düşüncelere daldı. "Yarın için bana katedralde oturacak bir yer ayarlayabilir misin?" diye sordu. "Medicilerin yanında, sunağa yakın bir yer?"

Tilki'nin yüzü ciddi bir ifadeye büründü. "Zor, ama imkânsız sayılmaz." Karşısındaki genç adama baktı. "Ne düşündüğünü biliyorum, Ezio. Ancak bu, tek başına becerebileceğin bir iş değil."

"Deneyebilirim; onları gafil avlarım. Hem *aristocrazia* üyeleri arasında, ön sıralara yakın oturan birden fazla yabancı yüz, Pazzileri şüphelendirir. Ama her halükârda benim içeriye girmemi sağlamalısın, Gilberto."

"Bana Tilki de," diye cevap verdi Gilberto; sonra da sinsi sinsi gülerek, "Yalnızca tilkiler benim kadar kurnaz olur," diye ekledi. "Aşai Rabbani'den yarım saat önce *Duomo*'nun önünde buluşalım." Ezio'nun gözlerinin içine artık saygı dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Elimden geleni yapacağım, *Messer* Ezio. Baban burada olsa seninle gurur duyardı."

DOKUZ

Ertesi gün, yani 26 Nisan Pazar günü, Ezio şafak sökmeden uyandı ve katedralin yolunu tuttu. Etrafta çok az insan vardı. Ancak birkaç keşiş ve rahibe, Sabah Duası için yola koyulmuştu. Dikkat çekmemesi gerektiğinin farkında olan Ezio çan kulesinin en üstüne büyük bir gayretle tırmandı ve orada güneşin şehrin üzerine doğuşunu seyretti. Aşağıdaki meydan, aileler ve çiftlerden tüccarlar ve soylulara kadar her türden insanla yavaş yavaş dolmaya başladı. Hepsi de dükün küçük kardeşinin, vekilinin ve bizzat kendisinin katılımıyla onurlandıracağı, günün en önemli ayinini hevesle bekliyordu. Ezio insanları dikkatle süzdü ve Tilki'nin katedralin merdivenlerine geldiğini gördüğünde onun yanına gitmek üzere kulenin en az görünen tarafına geçti ve bir maymun çevikliğiyle, duvara kenetlenerek aşağıya indi. Başını öne eğmeyi ihmal etmeden ve kalabalığı mümkün olduğu kadar gizlenmek için kullanarak Tilki'nin yanına vardı. Tilki, bu özel tören için en iyi kıyafetlerini giymişti ve görünürde hiçbir silahı yoktu. Fakat zengin tüccar ve bankacı kesiminden pek çok erkek bel kemerlerinde merasim kılıcı taşıyordu.

Ezio'nun gözleri kalabalığın içinde Cristina'yı aradı, ancak ortalarda görünürde yoktu.

"Gelmişsin," dedi Tilki. Ezio vaklaşırken "Tüm hazırlıklar tamam; üçüncü sırada, koridor tarafında senin için bir yer ayarlandı." O konuşurken, merdivenlerdeki kalabalık iki yana açıldı ve bir dizi teşrifatçı, borazanlarını ağızlarına götürüp toren borusunu çaldı. "Geliyorlar," dedi Tilki.

Meydanda ilk önce, Vaftizhane tarafından gelen Lorenzo de' Medici ve yanında duran eşi Clarice belirdi. Kadın, en büyük evlatları küçük Lucrezia'nın elinden tutuyor, beş yaşındaki oğulları Piero ise babasının sağında gururla ilerliyordu. Arkalarından, üç yaşındaki Maddalena dadısının yanında, beyaz saten kundaktaki bebek Leo ise dadısının kucağında onlara eşlik ediyordu. Giuliano ve karnı burnunda hanımı Fioretta da aileye katılmıştı. Meydandaki halk kitlesi, *Duomo*'nun girişinde iki görevli rahip tarafından karşılanıncaya dek önlerinden geçen Medici ailesine eğilerek selam verdi. Ezio rahipleri tanıdığında tüyleri ürperdi: Biri Stefano da Bagnone idi; diğeri ise Volterra'dan gelen, Tilki'nin söylediğine göre tam adı Antonio Maffei olan rahipti.

Medici ailesi arkalarından gelen rahiplerle birlikte katedrale girdi. Floransa halkı da sınıf sırasına göre onları takip etti. Tilki, Ezio'yu dirseğiyle dürttü ve eliyle birisine işaret etti. Kalabalığın arasında Francesco de' Pazzi'yi ve papaz kılığına girmiş işbirlikçisi Bernardo Baroncelli'yi görmüştü. Ezio'ya üsiltiyla ve aceleyle "Gıt," dedi ve ekledi: "Yakınlarında dur."

Gitgide daha fazla insan katedrale doluştu. Artık adım atacak yer yoktu; oturacak yer bulma ümidiyle gelenler dışarıda beklemekle yetinmek zorunda kaldı. Toplanan insanların sayısı on bin vardı. Tilki, Floransa'da bu kadar büyük bir kitlenin toplandığına hayatı boyunca hiç tanık olmamıştı.

Ezio'nun işin üstesinden gelebilmesi için sessizce dua ediyordu.

İçeride, boğucu ve sıcak havanın altında kalabalık yerini almıştı. Ezio, Francesco ve diğerlerine dilediği kadar yaklaşamadı ama hepsini, harekete geçtikleri an yanlarına ulaşmak için neler yapması gerektiğini tasarlayabilecek kadar yakın mesafeden izleyebiliyordu. Bu esnada, Floransa Piskoposu da ana sunağın önünde yerini almıştı. Derken Aşai Rabbani başladı.

Tam piskopos ekmek ve şarabı kutsarken Ezio, Francesco ve Bernardo'nun birbirleriyle bakıştığını gördü. Medici ailesi tam önlerinde oturuyordu. Aynı anda, sunağın daha alçak basamaklarında duran ve Lorenzo ile Giuliano'ya en yakın olan rahipler, Bagnone ve Maffei de çaktırmadan, hızla etrafa bakındı. Piskopos cemaate yüzünü döndü ve altın kadehi yukarıya kaldırıp konuşmaya başladı.

"İsa'nın Kanı..."

Sonra her şey ansızın gelişti. Baroncelli, "*Creapa, traditore*!" diye bağırarak hızla ayağa kalktı ve Giuliano'nun ensesine, arkadan hançer sapladı. Açılan yaradan oluk oluk akan kan Fioretta'nın üzerine boşaldı ve kadın çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Şu soysuzu ne olur ben geberteyim!" diye bağırdı Francesco, Baroncelli'yi dirseğiyle kenara iterek. Elleriyle yarasını bastırmaya çalışan Giuliano'yu tutup yere fırlattı ve adamı bacaklarının arasına alacak şekilde diz çökerek hançerini kurbanının vücuduna defalarca sapladı. Hıncından gözü öyle dönmüştü ki, farkında olmadan darbelerden birini kendi bacağına isabet ettirdi. Francesco on dokuzuncu ve son darbeyi indirdiğinde Giuliano çoktan ölmüştü.

O süre zarfında, Lorenzo dehşet içinde bağırarak kardeşine

saldırganların kim olduğunu görmek için arkasına dönmüştü. Clarice ve dadıları ise çocukları ve Fioretta'yı güvende olabilecekleri bir yere götürmekle meşguldü. Ortalık karışmıştı. Lorenzo yakın korumalarını yanına alma fikrini reddetmişti -kilisede cinayete teşebbüs, hiç duyulmamış bir şeydi- ancak şu anda korumaları, dehşet alanından uzaklaşmak için birbirlerini ezen, şaşkına dönmüş ve paniğe kapılmış cemaatin arasından Lorenzo'ya ulaşmaya çalışıyordu. Ne var ki durum giderek çok daha berbat bir hal alıyordu; zira içeride sıcaktan nefes alınamıyordu ve kıpırdayacak yer yoktu.

Sunağın tam önündeki alan dışında her yer insan kaynıyordu. Piskopos ve yardımcı rahipler korkudan ve şaşkınlıktan oldukları yerde donakalmıştı. Ancak Bagnone ve Maffei, Lorenzo'nun sırtının kendilerine dönük olduğunu görünce bu fırsatı kaçırmadılar ve cüppelerinin altından hançerlerini çekip adama arkasından saldırıya geçtiler.

Rahiplerden nadiren deneyimli katiller çıkar. Peşinden koştukları amacın soyluluğuna ne kadar inansalar da Bagnone ve Maffei, Lorenzo'yu sadece birkaç sıyrıkla yaralayabildiler; Lorenzo onları üstünden atmayı başarmıştı. Ancak daha sonra rahipler mücadele ederek ona tekrar üstünlük sağladılar. Francesco da kendi bacağında açtığı yaradan ötürü topallayarak, fakat tüm benliğine yayılan öfkesiyle daha da güçlenmiş bir halde, Lorenzo'ya doğru geliyordu. Yaklaşırken, hançerini havaya kaldırıp lanetler savurdu. Yaptıklarından ötürü korkuya kapılan Bagnone ve Maffei bu sırada arkalarına dönüp apsise doğru kaçmaya başladılar. Ama kan revan içinde kalan Lorenzo ayakta zor duruyordu; sağ omzunun üst kısmındaki derin bir yara kılıç tutan kolunu etkisiz hale getirmişti.

"Sonun geldi, Lorenzo!" diye bağırdı Francesco. "Şu soysuz ailenin tümü kılıcımın ucunda can verecek!"

"*Infame*!" diye karşılık verdi Lorenzo. "Seni şimdi gebertece*ğ*im!"

"O kolla mı?" diye alay etti Francesco, sonra da saldırıya geçmek üzere hançerini kaldırdı.

Darbesini hızla indirirken güçlü bir el onu bileğinden yakalayıp kolunun hareket etmesini engelledi ve ardından tüm bedenini ters yöne çevirerek savurdu. Francesco o anda, kılıç kuşanmış başka bir düşmanla yüz yüze geldi.

"Ezio!" diye homurdandı. "Demek, buradasın!"

"Asıl *senin* sonun geldi, Francesco!"

Kalabalık dağılıyor ve Lorenzo'nun muhafızları giderek yaklaşıyordu. Baroncelli, Francesco'nun yanına gelmişti. "Hadi, acele etmeliyiz! İşimiz bitti!" diye bağırdı.

"Şu aşağılıkları bir halledeyim önce," dedi Francesco. Ancak yüzünün kanı çekilmişti; kendi yarasından çok kan geliyordu.

"Hayır! Geri çekilmeliyiz!"

Francesco öfkeyle baktı ancak yüzünden söyleneni onayladığı anlaşılıyordu. "Bu iş burada bitmedi," diye Ezio'ya seslendi.

"Evet, bitmedi. Nereye gidersen git seni gebertene kadar peşinden geleceğim, Francesco."

Francesco, ters ters bakarak sırtını döndü ve ana sunağın arkasında çoktan uzaklaşmaya başlayan Baroncelli'yi takip etti. Apsisin olduğu yerde katedralin dışına açılan bir kapı olmalıydı. Ezio takip etmek için hazırlandı.

"Bekle!" dedi arkasından gelen kısık bir ses. "Bırak gitsinler. Fazla uzaklaşamazlar. Sana şu an ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacım var."

Ezio arkasına döndüğünde dükün ters dönmüş iki sandalyenin arasında yere serilmiş olduğunu gördü. Yakında bir

yerde ailesi bir araya gelmiş ağlıyordu. Clarice, yüzünde bir korku ifadesiyle iki büyük evladına sımsıkı sarılmıştı. Fioretta ise Giuliano'nun eğri büğrü duran cesedinin olduğu yöne doğru boş boş bakıyordu.

Bu sırada Lorenzo'nun muhafızları olay yerine ulaşmıştı. "Ailemle ilgilenin," diye emir verdi dük onlara. "Şimdi tüm şehirde büyük bir kıyamet kopacak. Onları *palazzo*'ya götürün ve kapıları sürgüleyin."

Ezio'ya döndü. "Hayatımı kurtardın."

"Görevimi yaptım sadece! Şimdi Pazzi ailesi bunun tüm bedelini ödemek zorunda!" Ezio, Lorenzo'nun ayağa kalkmasına yardımcı oldu ve onu yavaşça bir sandalyeye oturttu. Etrafa bakındı ama piskoposu ve diğer rahipleri hiçbir yerde göremedi. Arkasında, insanlar katedralin batı cephesindeki ana girişten dışarı çıkmak için hâlâ birbirlerini itip kakıyordu. "Francesco'nun peşinden gitmem gerek!" dedi.

"Hayır!" dedi Lorenzo. "Tek başıma kendimi koruyamam. Bana yardım etmelisin. Beni San Lorenzo'ya götür. Orada arkadaşlarım var."

Ezio iki arada bir derede kalmış. Ancak Lorenzo'nun, ailesi için neler yaptığını biliyordu. Babasının ve kardeşlerinin öldürülmesine engel olamadığı için onu suçlayamazdı. O ani saldırıyı kim tahmin edebilirdi ki? Şu anda da Lorenzo mağdur durumdaydı. Henüz yaşıyordu ama Ezio onu en kısa sürede tedavi görebileceği bir yere götürmezse bu çok uzun sürmeyecekti. San Lorenzo Kilisesi, Vaftizhane'nin kuzeybatı tarafında, yakın bir mesafedeydi.

Ezio, dükün yaralarını kendi gömleğinden yırttığı kumaş parçalarıyla elinden geldiğince iyi sarmaya çalıştı. Sonra onu yavaşça ayağa kaldırdı. "Sol kolunu omzuma at. Güzel. Sunağın arkasında dışarı çıkan bir yol olmalı."

Saldırganlarının gittiği yönde aksayarak yürüdüler ve kısa süre sonra eşiğinde kan lekelerinin olduğu küçük, açık bir kapıya vardılar. Şüphesiz Francesco bu yolu kullanmıştı. Pusuda bekliyor olabilir miydi? Sağ tarafında Lorenzo'yu taşırken, savaşmak şöyle dursun gizli süngüsünü çıkarmak bile Ezio için zor olurdu. Ancak kol zırhını sol koluna geçirmişti.

Katedralin kuzey duvarının dışında kalan meydana çıktıklarında büyük bir kargaşayla karşılaştılar. Ezio, Lorenzo'yu gizlemek için geçici bir önlem olarak dükün omuzlarını peleriniyle örttükten sonra katedralin hizasında batıya doğru ilerlediler. Katedral ve Vaftizhane'nin arasında kalan meydanda Pazzi ve Medici ailesinin üniformalarını giymiş muhafız grupları birbirleriyle yumruk yumruğa mücadele ediyordu. Adamlar dövüşe o kadar dalmıştı ki Ezio yanlarından gizlice yürüyüp geçti. Ancak San Lorenzo Meydanı'na çıkan sokağa vardıklarında kıyafetlerinde yunus ve haç işaretleri olan iki adamla karşı karşıya geldiler. İkisi de üzerlerinde hiç de hoş görünmeyen orak biçimli kılıçlar taşıyordu.

"Dur!" dedi muhafızlardan biri. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bu adamı güvenli bir yere götürmem gerek," dedi Ezio.

"Sen de kimsin ki?" diye sordu diğer muhafız, hiç de hoş olmayan bir tavırla. Öne çıkıp Lorenzo'nun yüzüne dikkatle baktı. Lorenzo yarı baygın halde yüzünü çevirdi. Ancak üzerindeki pelerin kaydı ve yeleğinin üzerindeki Medici arması göründü.

"Aha," dedi muhafız ve arkadaşına döndü. "Sanırım çok büyük bir balık yakaladık, Terzago!"

Ezio hızla düşündü. Hâlâ kan kaybetmekte olan Lorenzo'yu bırakamazdı. Ama bırakmazsa da silahını kullanamayacaktı. Sol ayağını hızla kaldırıp adamın kıçına güçlü bir tekme

geçirdi. Saniyeler içinde, diğer muhafız kılıcını havaya kaldırarak saldırıya geçti. Kılıç hızla aşağıya inerken Ezio yana kaçtı ve kol zırhıyla darbeyi engelledi. Bu hareketi yaparken sol kolunu tüm gücüyle savurup adamın elindeki kılıcı düşürdü. Kol zırhına takılı çift kademeli süngüyle adamı yaraladı ancak onu öldürecek mesafeye erişemedi. Diğer muhafız şimdi yine ayaklanmıştı ve darbenin etkisiyle geri sendeleyen silah arkadaşına yardıma geliyordu. Arkadaşının, Ezio'nun sol kolunu koparamamış olmasına şaşırmıştı.

Ezio ikinci kılıç darbesini de aynı şekilde engelledi. Ancak bu sefer, kol zırhını, kılıcın keskin ağzından kabzasına çarpana kadar aşağıya doğru kaydırabilmişti. Eli, adamın bileğine yakın mesafede duruyordu. Adamın bileğini kapıp öyle bir hızla ve sert bir hareketle çevirdi ki adam acı içinde bağırarak silahını elinden bıraktı. Ezio, kılıcı tam yere düşecekken kaptı. Lorenzo'nun ağırlığı üzerindeyken sadece sol koluyla mücadele etmek zordu ama muhafız henüz kendine gelmeden kılıcı adamın boynuna saplayıp yarısına kadar soktu. Diğer muhafız öfkeyle böğürerek yine üzerine doğru geliyordu. Ezio elindeki kılıçla gelen darbeyi savurdu. Çıkan düelloda o ve muhafız birkaç kez kılıçlarını birbirlerine savurdular. Ancak Ezio'nun gizli kol zırhından haberi olmayan muhafız, rakibinin sol koluna üst üste başarısız darbeler indiriyordu. Kolu ağrıyan Ezio ayakta zor duruyordu ama nihayet bir açık yakaladı. Adamın başındaki miğfer gevşemişti fakat muhafız bunun farkında değildi; sadece Ezio'nun koluna bakıyor ve başka bir darbe indirmeye hazırlanıyordu. Ezio, ıskalar gibi yaparak kılıcını bir anda havaya kaldırıp miğferi iteledi ve adamın başından düşürmeyi başardı. Sonra, adam tepki bile veremeden Ezio kılıcı kaldırdığı gibi muhafızın kafatasına indirdi ve kellesini ortadan ikiye böldü. Kılıç oraya saplı

kaldı ve Ezio sıkışmış kılıcı yerinden oynatamadı. Adam bir an, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış halde, hıç kımıldamadan durdu ve sonra kaldırdıkları toz bulutunun içine yığıldı. Ezio, etrafına hızla bakınarak Lorenzo'yu sokaktan yukarı taşıdı.

"Az kaldı, *Altezza*."

Kiliseye başka bir belaya bulaşmadan vardılar. Ancak kapılar sımsıkı kapalıydı. Ezio arkasına dönüp baktı ve sokağın sonunda, öldürdüğü muhafızların cesetlerinin bir grup başka muhafız tarafından fark edilmiş olduğunu gördü. Muhafızlar o sırada onların olduğu yöne doğru bakıyordu. Ezio kapılara sertçe vurdu. Açılan gözetleme deliğinde bir göz ve şüpheyle bakan yarım bir yüz göründü.

"Lorenzo yaralı," dedi Ezio soluk soluğa. "Bizi yakalayacaklar! Kapıyı açın!"

"Parola gerekli," dedi içerideki adam. Ezio ne diyeceğini bilemedi. Ancak Lorenzo adamın sesini duymuştu. Onu tanıdı ve öfkeyle cevap verdi.

"Angelo!" dedi yüksek sesle. "Benim; Lorenzo! Aç şu lanet kapıyı!"

"İlah Hermes aşkına," dedi içerideki adam. "Öldüğünü sanıyorduk!" Arkasına dönüp dışarıdan görünmeyen bir kişiye seslendi. "Şu sürgüleri kaldır! Acele et!"

Gözetleme deliği kapandı ve hızla çekilen sürgülerin sesi duyuldu. O esnada, arkadaki sokaktan yukarıya çıkmakta olan Pazzi muhafızları koşmaya başlamıştı. Ağır kapılardan bir tanesi son anda açılınca Ezio ve Lorenzo içeri girdi. Kapı arkalarından hızla çarptı ve sürgüler görevli bekçiler tarafından yerlerine geçirildi. Dışarıdan korkunç çatışma sesleri geliyordu. Ezio, muhtemelen yirmi dört yaşında, sakin bakışlı, yeşil gözlü zarif bir adamla göz göze geldi.

"Angelo Poliziano," diye kendini tanıttı adam. "Adamlarımızdan bazılarını şu Pazzi köpeklerinin önlerine çıkmaları için arka yoldan gönderdim. Artık bize daha fazla sıkıntı veremezler."

"Ezio Auditore."

"Aaa, Lorenzo senden bahsetmişti." Adam kendi konuşmasını böldü. "Sonra sohbet ederiz. Onu bir banka taşıyalım. Yaralarına orada göz atarız."

"Şu an güvende," dedi Ezio, Lorenzo'yu iki yardımcıya teslim ederken. Yardımcılar onu alıp yavaşça, kilisenin kuzey duvarına dayalı duran taş bir banka götürdüler.

"Yaralarını sarıp kanamayı durduracağız. Yeterince iyileştiğinde de evine geri dönmesini sağlayacağız. Endişelenmene gerek yok Ezio; şu an Lorenzo gerçekten emin ellerde ve senin yaptığın iyiliği unutmayacağız."

Ancak Ezio'nun aklı Francesco de' Pazzi'de idi. Adam, rahatça kaçabilmek için epey bir zaman kazanmıştı. "Ben gideyim," dedi.

"Bekle!" diye bağırdı Lorenzo. Ezio, Poliziano'ya başıyla selam vererek Lorenzo'nun olduğu tarafa gitti ve yanında diz çöktü.

"Sana çok şey borçluyum, *signore*," dedi Lorenzo. "Bana niçin yardım ettiğini bilmiyorum; benim casuslarım bile öğrenemezken sen nasıl oldu da başıma gelecekleri öğrendin, hiçbir fikrim yok," dedi ve durdu; yardımcılardan biri yarasını temizlerken acıdan gözlerini sımsıkı sıktı. "Kimsin sen?" diye devam etti, biraz kendine geldiğinde.

"O, Ezio Auditore," dedi Poliziano. Yanlarına gelip Ezio'nun omzuna elini koydu.

"Ezio!" Lorenzo ona dikkatle baktı; sarsılmıştı. "Baban yüce bir şahıstı ve çok iyi bir dosttu. En güçlü müttefiklerim-

den biriydi. Gurur, sadakat ne demek, bilirdi. Hiçbir zaman kendi çıkarlarını Floransa'nın çıkarlarının üstünde tutmazdı. Ama..." Tekrar durdu ve biraz tebessüm etti. "Alberti öldüğünde ben de oradaydım. O sen miydin?"

"Evet."

"Yerinde ve sert bir intikamdı. Gördüğün gibi, ben o kadar başarılı olamadım. Ama Pazzi ailesi, hiç bitmeyen hırsları yüzünden, nihayet, kendi kazdığı kuyuya kendi düştü. Umarım..."

Ezio'nun peşine düşen Pazzi muhafızlarıyla ilgilenmek için gönderilen Medici devriyelerinden biri hızla yaklaşarak yanlarına geldi. Suratı kan ter içindeydi.

"Sorun nedir?" diye sordu Poliziano.

"Kötü haber, efendim. Pazzi birlikleri yeniden toplandı ve Vecchio Sarayı'na akın ediyorlar. Onları daha fazla tutamayız."

Poliziano'nun benzi attı. "Gerçekten de kötü habermiş. Sarayı kontrol altına alıp ellerine geçirdikleri takdirde tüm destekçilerimizi öldürürler ve yönetimi ele geçirirlerse..."

"Yönetimi ele geçirirlerse," dedi Lorenzo, "benim hayatta kalmam hiçbir şey ifade etmez. Hepimiz zaten ölmüş oluruz." Ayağa kalkmaya çalıştı ama acı içinde inleyerek arkaya düştü. "Angelo! Burada ne kadar birliğimiz varsa topla ve..."

"Hayır! Benim yerim sizin yanınız. Sizi derhal Medici Köşkü'ne götürmemiz gerek. Belki orada yeniden toplanıp karşı saldırıya geçebiliriz."

"Ben gidiyorum," dedi Ezio. "*Messer* Francesco ile bildiğiniz üzere yarım kalan bir işim var."

Lorenzo, Ezio'ya baktı. "Yapacağını yaptın."

"Bu iş tamamen hallolana kadar bir şey yapmış sayılmam, *Altezza*. Ayrıca Angelo haklı, halletmesi gereken daha önemli bir iş var: Sizi *palazzo*'nuza götürüp koruma altına almak."

"Signori," diye araya girdi Medici ulağı. "Diyeceklerim bitmedi. Francesco de' Pazzi'yi Vecchio Sarayı'nın arka tarafına bir birlik sürerken gördüm. Signoria'nın kör noktasından içeriye sızmaya çalışıyor."

Poliziano, Ezio'ya baktı. "Harekete geç. Silah kuşanıp buradan bir müfreze topla; hızlı davran. Bu adam seninle gelip sana kılavuzluk edecek. Kiliseden ayrılabileceğin en güvenli çıkış noktasını gösterir sana. Oradan Vecchio Sarayı'na ulaşman on dakikanı alır."

Ezio eğilerek selam verdi ve ayrılmak üzere arkasını döndü.

"Floransa, bu fedakârlıklarını asla unutmayacak," dedi Lorenzo. "Tanrı yardımcın olsun."

Dışarıda, kiliselerden gelen çan sesleri, bağırışların, inlemelerin ve birbirine çarpan silahların ortak gürültüsüne eşlik ediyordu. Şehir savaş alanına dönmüştü. Ateşe verilen at arabaları sokaklarda alev alev yanıyor, her iki tarafın askerleri ya oraya-buraya koşuşturuyor ya da büyük meydan kavgalarında birbirlerine giriyordu. Meydanlara, yol kenarlarına, her yere cesetler saçılmıştı. Ancak kargaların sert, kapkara gözlerle tünedikleri çatılardan bu ziyafet için aşağıya inmeye cesaret edemeyeceği kadar yoğun bir kargaşa vardı etrafta.

Vecchio Sarayı'nın batı kapısı açık duruyordu ve içerideki avludan çatışma sesleri geliyordu. Ezio, onu takip eden küçük birliğine durması için emir verdi ve başka bir bölüğün başında saraya doğru koşturan bir Medici komutanına yaklaşıp seslendi.

"Neler olduğu hakkında bir bilgin var mı?"

"Pazzi grupları arka taraftan içeriye girip kapıları açtılar. Ancak sarayın içindeki adamlarımız onları yaklaştırmıyor.

Avlunun ötesine geçemediler. Şansımız yaver giderse onları dört bir taraftan sıkıştırırız!"

"Francesco de' Pazzi'den haber var mı?"

"O ve adamları sarayın arka girişini tutuyor. Eğer o tarafı kontrol altına alabilirsek, onları kapana kıstırmamız işten bile değil."

Ezio adamlarına döndü ve "Gidelim!" diye bağırdı.

Meydandan hızla karşıya geçip dar bir sokağa girdiler. Bu sokak, uzun zaman önce çok farklı bir Ezio'nun, babasının hücre penceresine çıkmak için tırmandığı sarayın kuzey duvarı boyunca uzanıyordu. Sonra, ilk sağdan sapıp ansızın, sarayın arka kapısını kollayan, Francesco'nun komutası altındaki Pazzi birliğiyle karşı karşıya geldiler.

Francesco, Ezio'yu fark edip "Yine mi sen? Sen daha ölmedin mi? Sen oğlumun katilisin!" diye bağırınca Pazzi birliği saldırmak için hemen harekete geçti.

"Asıl senin oğlun beni öldürmeye çalıştı!"

"Öldürün onu! Öldürün hemen!"

İki taraf büyük bir sertlikle birbirine girdi ve adamlar öfkelerinden gözleri dönmüş halde birbirlerini doğrayıp biçmeye başladılar. Çünkü Pazzi tarafı, ricat hatlarını korumanın ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu. Ezio, içi soğuk bir öfkeyle dolarak, sırtını sarayın kapısına vermiş olan Francesco'ya doğru mücadele ederek ilerledi. Ezio'nun Medici cephaneliğinden aldığı kılıç gayet dengeliydi ve Toledo çeliğinden yapılmıştı. Fakat Ezio bu silaha yabancıydı ve bu yüzden onunla yaptığı hamlelerin etkisi, olması gereken kadar değildi. Yoluna çıkan adamları öldürmekten ziyade sakatlamıştı. Francesco bunu fark etti.

"Sen kendini usta bir silahşor mu sanıyorsun, evlat? Kim-

seni adam akıllı öldüremedin bile. Gel de sana nasıl adam öldürülürmüş göstereyim."

Birbirlerine saldırdılar. Kılıçları çarpıştığı an havada kıvılcımlar uçuştu. Ancak Francesco, Ezio kadar hareket edecek alana sahip değildi ve gün içinde rakibine nazaran daha az mücadele etmiş olsa da ondan yirmi yaş büyük olduğu için yorulmaya başlıyordu.

"Muhafızlar!" diye bağırdı en sonunda. "Destek verin!"

Fakat adamları Medici saldırısına karşı koyamayıp geri çekilmişti. Ezio ve Francesco baş başa mücadele edecekti. Francesco, kaçıp gitmek üzere bir yol bulmak için çaresizce etrafına bakındı ancak sarayın içi dışında hiçbir yer yoktu. Arkasındaki kapıyı hızla açtı ve duvarın iç kısmında bulunan taş bir merdivenden yukarıya doğru çıkmaya başladı. Ezio o an şunu fark etti: Medici muhafızlarının büyük çoğunluğu çatışmanın en yoğun olduğu bölge olan ön cephede toplandıkları için muhtemelen arka cepheyi de koruyacak yeteri kadar adamları olmayacaktı. Böylece Francesco'yu hızla takip edip bir üst kata çıktı.

Buradaki odalar bomboştu, çünkü onları görür görmez korkup kaçan beş-altı yazıcı dışında sarayın tüm sakinleri aşağıda, Pazzi ordusunu avludan öteye geçirmemek için uğraşıyordu. Francesco ve Ezio, Signoria Meydanı'nın üzerindeki bir balkona gelene kadar varaklı, yüksek tavanlı resmi odaların içinden geçtiler. Aşağıda devam eden arbedenin sesi kulaklarına geliyordu. Francesco, çaresizce destek çağrısında bulundu ancak onu duyacak kimse yoktu ve son kaçışında da önü kesilmişti.

"Kaçma, saldır hadi," dedi Ezio. "Bak, artık teke tek."

"*Maledetto!*"

Ezio, rakibine kılıcıyla saldırarak adamın sol kolunu ka-

natti. "Hadi, Francesco, babamı öldürtürken gösterdiğin o cesaret nereye gitti öyle? Bu sabah Giuliano'yu hançerlerken de böyle değildin hiç!"

"Defol git başımdan, seni şeytanın dölü!" Francesco hızla bir hamle yaptı ama vurulmuştu artık; hedefini şaşırdı. Dengesini kaybedip ileri doğru sendeledi. Ezio, akıllı davranarak kenara çekildi ve ayağını kaldırıp Francesco'nun kılıcının üzerine sertçe indirdi. Hamlenin etkisiyle adam yüzüstü yere serildi.

Ezio, henüz kendine gelemeyen Francesco'nun eline basarak onu, tuttuğu kılıcın kabzasını bırakmaya zorladı ve ardından adamı omzundan tuttuğu gibi sırtüstü çevirdi. Francesco ayağa kalkmaya çalışınca, Ezio yüzüne sert bir tekme attı. Bilincini kaybetmek üzere olan Francesco'nun gözleri arkaya dönüvordu. Ezio, yarı baygın olan adamın üstünü aramak için yanında diz çöktü. Zırhını ve yeleğini söküp atınca alttaki solgun ve cılız beden açığa çıktı. Ancak Francesco'nun üzerinde ne bir evrak ne de Ezio için önemli sayılabilecek bir şey vardı; kesesindeki birkaç florin dışında hiçbir şey yoktu.

Ezio, adamın kılıcını öteye fırlattı ve kendi yaylı süngüsünü çıkardı. Öne eğilip bir kolunu Francesco'nun boynunun altına yerleştirdi ve onu yüzleri adeta birbirine değecek şekilde yukarı kaldırdı.

Francesco'nun göz kapakları titreyerek açıldı. Gözlerinde korku ve dehşet dolu bir ifade vardı. Boğuk bir sesle "Canımı bağışla!" diyebildi sadece.

Tam o anda aşağıdaki avludan zafer çığlıkları yükseldi. Ezio, Pazzi tarafının bozguna uğratıldığını anlayana kadar bu sesleri kısa bir süre dinledi. "Bağışlamak mı?" dedi. "Kuduz bir köpeğin canını bağışlarım daha iyi."

"Hayır!" diye feryat etti Francesco. "Yalvarıyorum!"

"Bu babam için," dedi Ezio, gizli süngüsünü adamın kuralına batırırken. "Bu Federico için," dedi ve süngüyü tekrar sapladı. "*Bu* Petruccio için. Ve *bu da* Giuliano için."

Francesco'nun açılan yaralarından kan fışkırıyordu. Ezio'nun üstü başı kan olmuştu. Aslında ölmekte olan adama süngüsünü saplamayı sürdürürdü, ama o an Mario'nun sözleri geldi aklına: "*Sakın onun gibi biri olma.*" Geriye kayıklıp topuklarının üzerinde durdu. Francesco'nun gözlerinin içi hâlâ parlıyordu ama feri giderek sönüyordu. Bir şeyler mırıldanıyordu. Ezio eğilip dinledi.

"Rahip... bir rahip... Tanrı aşkına! Rahip bul bana!"

Orkesi dinmeye başlayan Ezio, adamı böylesi bir vahşetle öldürmüş olduğunu görünce derinden sarsıldı. Bu yaptığı Amentü ile uyuşmuyordu. "Vakit yok," dedi. "Senin için bir ayin düzenletirim."

Francesco'nun artık boğazı hırıldıyordu. Bir müddet sonra bacakları kasıldı ve titredi; can çekişiyordu. Ardından, hepimizin bir gün yüzleşmek zorunda kalacağı o yenilmez düşmanla bu hayattaki son, amansız savaşını verirken ağzı açık bir halde kafasını arkaya attı ve hareketsiz kaldı. Artık cansız, bir deri bir kemik kalmış, küçülmüş ve rengi atmış bir varlıktan başka bir şey değildi.

"*Requiescat in pace*," diye mırıldandı Ezio.

Bu sırada meydandan başka bir uğultu yükseldi. Meydanın güneybatı köşesinden elli-altmış adam koşarak geliyordu. Başlarında Ezio'nun görür görmez tanıdığı bir adam vardı: Francesco'nun amcası, Jacopo! Hepsi de elinde Pazzi sancağı taşıyordu.

Yaklaşırlarken "*Libertà! Libertà! Popolo e libertà!*" diye bağırıyorlardı. Tam o anda, Medici birlikleri de onlarla karşı kar-

şıya gelmek üzere saraydan dışarı akın etti. Ancak, Ezio'nun gördüğü kadarıyla yorgundular ve sayıları azdı.

Geri dönüp cesede baktı. "Pekâlâ, Francesco," dedi. "Bu haldeyken bile kalan borcunu bir şekilde ödeyebilirsin sanırım." Vakit geçirmeden cesedi omuzlarından tutup yukarı kaldırdı –ceset şaşırtıcı bir şekilde hafifti– ve sonra Francesco'nun ölüsünü balkona kadar taşıdı. Burada, bir flamanın asılı olduğu bir sicim buldu ve sicimin bir ucunu ölü adamın boynuna sıkıca bağladıktan sonra diğer ucunu sert bir taş sütuna doladı. Bütün gücünü toplayarak cesedi kaldırıp balkon duvarının üzerinden sarkıttı. Sicim önce gevşedi ancak sonra birden çatırdayarak gerildi ve titredi. Francesco'nun gevşek bedeni havada sallanıyor; ayak parmaklarının uçları cansızca epey aşağıdaki zemini işaret ediyordu.

Ezio kendisini sütunun arkasına gizledi. "Jacopo!" diye gür bir sesle bağırdı. "Jacopo de' Pazzi! Bak! Lideriniz öldü! Artık bir amacınız kalmadı!"

Ezio, Jacopo'nun kafasını kaldırıp baktığını ve geri çekildiğini görebiliyordu. Arkasındaki adamları da duraksamıştı. Jacopo'nun bakışını takip edip Francesco'nun cesedini gören Medici birlikleri ise tezahürat yaparak Pazzi birliklerinin üzerine yürüyordu. Ancak Pazzi birlikleri çoktan dağılmıştı; kaçıyorlardı.

Birkaç gün içinde her şey sona erdi ve Floransa'daki Pazzi gücü kırıldı. Pazzi'ye ait mallara ve topraklara el konuldu; armalı bayrakları yırtılıp çiğnendi. Lorenzo'nun merhamet çağrılarına rağmen Floransa çetesi bulabildiği her Pazzi sempatizanını yakalayıp öldürdü. Ancak asli faillerin bazısı çoktan kaçmıştı. Yakalananlardan sadece birine merhamet gösterildi; o da Papa'nın yeğenlerinden biri olan Raffaele Riaro

idi. Lorenzo bu adamı ciddi bir olaya karışamayacak kadar saf ve naif görüyordu. Ancak dükün danışmanlarının çoğu, Lorenzo'nun politik dirayet sergilemek yerine fazlaca insancıl davrandığı kanısındaydı.

Fakat bu olanlar Papa IV. Sixtus'u sinirlendirmişti. Floransa'da papalık yasağı ilan etti ama elinden bunun dışında başka hiçbir şey gelmiyor ve Floransalılar ona aldırış etmiyordu.

Ezio ise dükün huzuruna çağrılan ilk kişilerden biri oldu. Lorenzo'yu Arno'ya bakan bir balkonda nehri izlerken buldu. Dükün yaraları hâlâ sarılıydı ama hepsi iyileşiyordu ve yanaklarındaki solgunluk da gitmişti. Gururla ayakta dururken, Floransa halkının ona verdiği takma isme yakışır bir havası vardı: *Il Magnifico*.

Birbirlerini selamladıktan sonra, Lorenzo nehre doğru eliyle işaret etti. "Biliyor musun, Ezio? Yedi yaşımdayken Arno'ya düşmüştüm. Hemen karanlığın içine sürüklenmeye başladım. Hayatımın sonu gelmişti, emindim. Ama annemin ağlama sesine uyandım. Yanında bir yabancı duruyordu; sırılsıklam, gülümseyen bir yabancı... Annem onun beni kurtardığını söyledi. O yabancının adı Auditore idi. Ardından, ailelerimiz arasında uzun soluklu, kazançlı bir ilişki başladı." Dönüp Ezio'ya baktı. Yüzünde keder dolu bir ifade vardı. "Üzgünüm, ben onların hayatını kurtaramadım."

Ezio ne diyeceğini bilemedi. Doğruyla yanlış arasındaki ayrımın genellikle belirsiz olduğu soğuk politika dünyası, anladığı ancak reddettiği bir âlemdi. "Elinizden gelseydi kurtarırdınız, biliyorum," dedi.

"En azından aile eviniz güvende, şehrin koruması altında. Eski hizmetçiniz Anetta'yı evle ilgilenmesi için görevlendirdim. Masraflar bana ait olmak üzere ev bakım görüp koru-

nuyor. Ne zaman dönmek istersen senin için daima hazır olacak."

"Çok cömertsiniz, *Altezza*." Ezio durdu. Cristina'yı düşünüyordu. Acaba Cristina'yı nişanını bozup onunla evlenmeye ve Auditore ailesini yeniden kurmakta kendisine yardımcı olmaya ikna etmek için çok mu geçti? Ancak iki yıl gibi kısa bir süre Ezio'yu tanınmayacak kadar değiştirmişti ve şu anda artık başka bir görevi vardı: Amentü'ye olan görevi.

"Büyük bir zafer kazandık," dedi sonunda. "Ancak savaşı henüz kazanmadık. Düşmanlarımızın çoğu kaçtı."

"Ama Floransa'nın güvenliği sağlandı. Papa Sixtus, Napoli'yi bize karşı hareket etmesi için ikna etmek istiyor ama ben Ferdinando'yu böyle bir harekete geçmemesi konusunda ikna ettim. Bologna ve Milano da böyle bir girişimde bulunmayacak."

Ezio, içine girdiği nispeten daha büyük mücadeleden düke bahsedemezdi çünkü Lorenzo'nun Assasinlerin sırları hakkında bilgisi var mı yok mu, emin değildi. "Daha da güvende olabilmemiz adına..." dedi. "Jacopo de' Pazzi'yi bulmak için izninizi istemek durumundayım."

Lorenzo'nun yüzünü endişe dolu bir ifade sardı. "Şu korkak şey!" dedi sinirli sinirli. "Onu yakalayamadan elimizden kaçtı."

"Nereye gitmiş olabileceği hakkında bilginiz var mı?"

Lorenzo başını iki yana salladı. "Hayır. Kendilerini çok iyi gizlediler. Casuslarım Baroncelli'nin Konstantinopolis'e gidiyor olabileceğini söyledi, ama diğerlerine gelince..."

"Bana isimlerini verin," dedi Ezio. Lorenzo'ya karşısındaki adama itiraz etmenin çok tehlikeli olabileceğini ima eden bir sertlik vardı sesinde.

"Kardeşimin katillerinin isimlerini nasıl unutabilirim ki?

Eğer onları arayıp bulursan sana sonsuza dek teşekkür borçlu olacağım. Antonio Maffei ve Stefano da Bagnone isimli iki rahip. Bernardo Baroncelli'den zaten bahsetmiştim. Ayrıca, bir kişi daha var. Onun cinayetlerle doğrudan ilgisi yok ama düşmanlarımızın tehlikeli bir müttefiki kendisi. Pisa'nın Başpiskoposu Francesco Salviati – Riario ailesinin başka bir üyesi ve Papa'nın av köpeklerinden biri. Kuzenine merhamet gösterdim; zira onlar gibi bir adam olmayı hiç istemem. Ama böyle yaparak mantıklı davranmış oluyor muyum bazen merak ediyorum doğrusu."

"Benim bir listem var," dedi Ezio. "İsimlerini o listeye ekleyeceğim," dedi ve ayrılmak için hazırlandı.

"Şimdi nereye gideceksin?" diye sordu Lorenzo.

"Monteriggioni kasabasındaki amcamın yanına döneceğim. Orası benim üssüm olacak."

"O zaman, Tanrı yardımcı olsun sevgili Ezio. Ancak gitmeden önce, elimde ilgini çekecek bir şey var..." Lorenzo kemerinin üzerindeki deri çantayı açtı ve içinden bir parşömen kâğıdı çıkardı. Lorenzo daha onu açmadan, Ezio ne olduğunu anladı.

"Babanla yıllar önce eski çağlara ait belgelerden konuştuğumuzu hatırlıyorum," dedi Lorenzo sessizce. "Ortak ilgi alanımızdı. Birkaç tanesini tercüme ettirdiğini biliyorum. Al bunu – Francesco de' Pazzi'nin evraklarının arasında buldum. Artık bu belgeye ihtiyacı yok. İlgini çeker diye düşündüm çünkü bana babanı hatırlattı. Belki de onu babanın... koleksiyonuna eklemek istersin, ha?"

"Size gerçekten çok minnettarım, *Altezza*."

Lorenzo öyle bir edayla "Memnun kalacağını düşündüm," dedi ki Ezio, dükün gerçeklerin ne kadarını bildiğini merak etti.

Ezio, yolculuğa çıkmak üzere hazırlanmadan önce Lorenzo'nun ona verdiği yeni Kodeks sayfasıyla birlikte arkadaşı Leonardo'yu ziyaret etmek için hızla yola koyuldu. Bir haftadır olup biten olaylara rağmen, atölye hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam ediyordu.

"Seni sağ salim gördüğüme sevindim, Ezio," diyerek onu karşıladı Leonardo.

"Gördüğüm kadarıyla sen de sorunları kazasız belasız atlatmışsın." diye karşılık verdi Ezio.

"Sana söyledim; bana pek dokunmuyorlar. Beni ya çok aptal ya çok kötü ya da çok tehlikeli görüyorlar. Biraz şarap al. Bir yerlerde de, henüz bayatlamadıysa, biraz kek olmalı. Hizmetçim hiç işe yaramıyor. Söyle bakalım, ne var aklında?"

"Floransa'dan ayrılıyorum."

"Bu kadar çabuk mu? Ama bana senin için günün kahramanı dediler. Neden kalıp bunun tadını çıkarmıyorsun?"

"Vaktim yok."

"Düşmanlarının peşinde misin hâlâ?"

"Nereden bildin?"

Leonardo gülümsedi. "Hoş çakal demeye geldiğin için teşekkür ederim."

"Gitmeden önce," dedi Ezio, "sana yeni bir Kodeks sayfası getirdim."

"Bu gerçekten iyi bir haber. Onu görebilir miyim?"

"Elbette."

Leonardo yeni sayfayı dikkatle inceledi. "Kodekslerin mantığını kavramaya başlıyorum," dedi. "Ama bu arka plandaki ortak şekil nedir, tam olarak çözemedim. Başka bir silahın tarifi gibi duruyor." Ayağa kalktı ve masaya birkaç eski ve yıpranmış kitap getirdi. "Bakalım... Şunu belirtmeliyim ki tüm bunları yazan mucit kimse kendi zamanının epey ötesi-

ne geçmiş olmalı. Sadece tekniği bile..." Sesi duyulmaz olurken düşüncelere daldı. "Ah! Evet! Ezio, bu başka bir silahın tasarımı – koluna taktığın mekanizmayla uyumlu çalışıyor. gerekirse ilk taktığımız silah yerine bunu kullanabilirsin."

"Farkı nedir?"

"Yanılmıyorsam, epey zarar verici bir silah. Orta yeri çukur, gördün mü? Ve bıçağının içine gizlenmiş bir kanal yoluyla kurbanına zehir enjekte edebiliyor. Vurduğun herkesi öldürürsün! Bu şey seni neredeyse yenilmez kılacak!"

"Onu yapabilir misin?"

"Daha önceki şartlar geçerli mi?"

"Tabii ki."

"Güzel. Ne kadar zamanım var?"

"Hafta sonu uygun mu? Yapmam gereken birtakım hazırlıklar var. Bir de... görmek istediğim birisi. Onunla vedalaşacağım. Ancak elimi mümkün olduğunca çabuk tutmam gerek."

"Bu halde çok fazla zamanım olmayacak ama ilk iş için kullandığım araç gereçler hâlâ duruyor. Yardımcılarım da işe el attılar zaten. Peki, yetişmemesi için hiçbir sebep yok."

Ezio aradaki zamanı Floransa'daki işlerini hallederek, çantalarını hazırlayarak ve Monteriggioni kasabasına mektup götürmesi için bir ulak ayarlayarak geçirdi. Farkındaydı; gönüllü olarak üstüne aldığı son vazifesini sürekli erteliyordu ama onu yerine getirmek zorunda olduğunu da biliyordu. Nihayet, sondan bir önceki akşam Calfucci Köşkü'ne doğru yürüdü. Her ne kadar ayakları geri geri gitse de...

Ancak köşke yaklaştığında binanın ışıklarının yanmadığını ve her yerinin kapalı olduğunu fark etti. Yaptığı şeyin aptallık olduğunu biliyordu ama yine de Cristina'nın balkonuna

ırmandı ve kızın pencere kepenklerinin sımsıkı kapalı olduğunu gördü. Saksılardaki latmiçekleri solup ölmüştü. Bitkin bir halde aşağıya geri merken, içinin kararduğunu hissetti. Kapının önünde bir ümit bekledi; ne kadar süredir bilmiyordu ama birisi onu mutlaka izliyor olmalıydı. Zira sonunda, ilk kattaki bir pencere açıldı ve bir kadın başını dışarı çıkardı.

"Burada yoklar artık, anla işte. Bay Calfucci tehlikenin yaklaştığını gördü ve aileyi Lucca'ya taşıdı. Kızının nişanlısı oralı."

"Lucca'ya mı?"

"Evet. Ailelerin bayağı yakınlaştığını duydum."

"Ne zaman gelecekler peki?"

"Hiçbir fikrim yok." Kadın ona baktı. "Ben seni bir yerden tanıyor olabilir miyim?"

"Sanmıyorum," dedi Ezio.

O geceyi bir Cristina'yı bir de Francesco'nun kanlı sonunu düşünerek geçirdi.

Sabahleyin hava kapalıydı; tam da Ezio'nun ruh haliyle örtüşüyordu. Leonardo'nun atölyesine doğru yol aldı. Floransa'dan ayrılacağı günün gelmesine memnundu. Yeni silahı hazırdı. Mat gri renkte çelik bir kaplaması vardı. Çok sağlam görünen süngünün kenarları, üzerine ipek bir mendil düşse onu bile ortadan ikiye ayıracak kadar keskindi. Ucundaki delik küçücüktü.

"Zehir kabzanın içinde ve onu zerk etmek için kol kasını şu içerideki düğmeye doğru şişirmen yeterli. Ama dikkat et, çok hassas."

"Ne tür bir zehir kullanmam gerek?"

"Başlangıç için güçlü bir katranağacı özü kullandım. Ama bittiğinde herhangi bir hekime sorabilirsin."

"Zehri hekime mi soracağım?"

"Yüksek konsantrasyonlu ilaçlar tedavi etmenin yanında öldürücü etkiye de sahiptir."

Ezio, üzülerek başıyla onayladı. "Sana borcum arttı."

"Bu da Kodeks sayfan. Bu kadar erken ayrılmak zorunda mısın?"

"Floransa güvende – şimdilik. Ancak halletmem gereken işler henüz bitmedi."

ON

"Ezio!" dedi Mario sevinçten gözlerinin içi gülerek. Sakalı her zamankinden daha gürdü ve yüzü Toskana güneşinden yanmıştı. "Hoş geldin bakalım!"

"Amca!"

Mario'nun yüzünü daha ciddi bir ifade aldı. "Yüzünden anlaşılıyor ki son buluşmamızdan bu yana birçok şey yaşamışsın. Önce güzel bir banyo yapıp dinlen; sonra da hepsini bana anlat." Bir an duraksadı. "Floransa'yla ilgili tüm haberler bize ulaştı. Ben –bak ben bile– bir mucize olsun da canını bağışlasınlar diye dua ediyordum. Ama görüyorum ki canını kurtarmakla kalmamış, durumu Pazzilerin aleyhine çevirmişsin. Tapınakçılar bu yüzden senden nefret edecekler, Ezio."

"O nefret karşılıksız kalmaz."

"Önce dinlen; sonra bana her şeyi anlat."

O akşam, iki adam Mario'nun çalışma odasında oturdular. Ezio, Floransa'da olanlar hakkında bildiği her şeyi anlatırken Mario onu hevesle dinledi. Ezio, Vieri'nin üzerinde bulduğu Kodeks sayfasını amcasına verdi; sonra Lorenzo'nun verdi-

ğini de ona teslim etti. İkinci Kodeks'in üzerindeki zehirli sayfanın tasarımını anlattı ve kolundaki zehirli ulabı gösterdi. Mario kelimenin tam anlamıyla şoke oldu. Ancak tüm dikkatini yeni sayfaya yoğunlaştırdı.

"Arkadaşım, silahın tarifinden başka hiçbir kısmı deşifre edemedi," dedi Ezio.

"Böylesi daha iyi. Tüm sayfalar böyle talimatlar içermiyor ve zaten yalnızca bu tarz bilgiler içeren sayfalar onu ilgilendirmeli," dedi Mario. Sesinde gizli bir uyarı vardı. "Her halükârda, Kodeks'in tam olarak ne anlatmak istediğini yalnızca tüm sayfalar yeniden bir araya geldiğinde anlayabileceğiz. Ama bu sayfayı Vieri'nin sayfasıyla beraber diğerlerinin yanına yerleştirdiğimizde bir adım daha atmış olacağız."

Ayağa kalktı ve Kodeks sayfalarının asılı durduğu duvarı gizleyen kitaplığa doğru yürüdü. Kitaplığı açarak yeni sayfaların nereye yerleştirilmesi gerektiğini bulmaya çalıştı. İki sayfadan biri, halihazırda yerinde duranlarla birleşti. Diğeri ise bu sayfanın bir köşesine uyum sağladı. "Vieri ve babasının birbirine besbelli yakın sayfalar edinmiş olmaları ilginç," dedi. "Şimdi bir bakalım..." Konuşmasını yarıda keserek dikkatini yoğunlaştırdı. "Hımm," dedi en sonunda, ama sesi endişeli geliyordu.

"Bir ilerleme var mı, amca?"

"Emin değilim. Belki daha yolun başında sayılırız ama bir peygamberden bahsedildiği kesin. Ancak bu peygamber İncil'den değil; şu anda yaşayan ya da gelecek olan biri."

"Kim olabilir ki?"

"Çok hızlı gitmeyelim." Mario sayfalara yoğunlaştı; dudakları hareket ediyor, Ezio'nun anlamadığı bir dilde konuşuyordu. "Çıkarabildiğim kadarıyla, buradaki metin 'Yalnızca peygamber onu açabilir...' şeklinde çevrilebilir. Ve şurada da

"Cennet Bahçesi'ne ait parçalar'dan ikisine gönderme yapılıyor. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Yeni Kodeks sayfaları bulana kadar sabırlı olmalıyız."

"Kodeks'ın önemli olduğunun farkındayım, amca. Fakat onun sırrını çözmekten ziyade, benim için daha ağır basan bir nedenden ötürü buradayım. Dönek Jacopo de' Pazzi'nin peşindeyim."

"Floransa'dan kaçtıktan sonra kesin güneye gitmiştir." Mario konuşmasına devam etmeden önce biraz duraksadı. "Bu akşam seninle bunu konuşmak niyetinde değildim Ezio, ama bu mesele görebildiğim kadarıyla senin için olduğu kadar benim için de önem arz ediyor. Kısa zamanda hazırlıklara başlamamız lazım. Eski arkadaşım Roberto, San Gimignano kasabasından sürüldü ve kasaba yeniden Tapınakçıların müstahkem mevkii oldu. Ama uzun süre Tapınakçıların elinde kalamaz çünkü hem Floransa'ya hem bize çok yakın mesafede bulunuyor. Jacopo'nun orada saklandığını düşünüyorum."

"Diğer komplocuların listesi elimde," diyen Ezio, listeyi cüzdanından çıkarıp amcasına uzattı.

"Güzel. Bu adamlardan bazısı, Jacopo'ya kıyasla, kendini koruma altına alabilecek çok daha az güce sahip; bu nedenle onların kökünü kurutmak daha kolay olabilir. Şafak vaktinde kasaba dışına casus yollayacağım. Bir baksınlar bakalım onlarla ilgili bir şey bulabilecekler mi... Bizim de bu arada San Gimignano'yu tekrar ele geçirmek için hazırlıklara başlamamız lazım."

"Sen elbette adamlarını hazır et. Ancak eğer bu katilleri ortadan kaldıracaksam benim kaybedecek zamanım yok."

Mario düşündü. "Galiba haklısın; tek başına bir adam

çoğu kez bir ordunun yapamadığını yapıp kale surlarını aşabilir. Onları kendilerini hâlâ güvende sanırlarken bulup ortadan kaldırmamız gerek." Biraz düşündü ve devam etti: "Bu yüzden, sana izin veriyorum. Sen önden gidip etrafa bir göz at. Bugünlerde kendi başının çaresine gayet iyi baktığını biliyorum."

"Teşekkürler, amca!"

"Ancak bu kadar hızlı değil, Ezio! Sana bu izni bir şartla veririm."

"Nedir o?"

"Burada bir hafta daha kalacaksın."

"Bir *hafta* mı?"

"Eğer meydana yanında hiçbir destek olmadan tek başına çıkacaksan, o Kodeks silahlarından daha fazlasına ihtiyacın olacak. Artık yetişkin bir erkek ve Assasinler uğruna mücadele veren cesur bir savaşçısın. Ancak şanın, kanını akıtmak isteyen Tapınakçıları daha çok üzerine çekecek. Ayrıca bazı savaş becerilerinin eksik olduğunun farkındayım."

Ezio sabırsızca kafasını iki yana salladı. "Olmaz, amca. Özür dilerim ama bir *hafta*!.."

Mario kaşlarını çattı ve sesini biraz daha yükseltti. "Senin hakkında iyi şeyler duydum Ezio ama kötü şeyler de duydum. Francesco'yu öldürürken kendinden geçmiş ve Cristina'ya beslediğin duyguların seni yolundan çevirmesine izin vermişsin. Artık tüm vazifen Amentü'ye bağlı kalmak, çünkü onu ihmal edersen önünde zevkini süreceğin bir hayat olmayacak." Biraz durdu ve sonra devam etti: "Bana itaat etmeni gerektiren emirler verirken, bunu babanın yerine yapıyorum."

Ezio, amcasının konuşurken daha cüsseli bir adama dönüştüğüne şahit oldu. Kabul etmesi her ne kadar acı olsa da

ona söylenenleri onayladı. İstemeye istemeye, başını "kabul ediyorum" manasında eğdi.

"Güzel," dedi Mario daha yumuşak bir ses tonuyla. "Bana bunun için teşekkür edeceksin. Yeni savaş eğitimin sabah başlıyor. Unutma: İş hazırlanmakta biter."

Ezio, bir hafta sonra, silahlı ve hazır halde San Gimignano kasabasına doğru atını sürüyordu. Mario ona San Gimignano'da neler olup bittiğini takip edebilmek için kasabayı gören bir noktada görevlendirdiği *condottieri* devriyelerinden biriyle iletişime geçmesini söylemişti. Ezio böylece Monteriggioni'den ayrıldıktan sonraki ilk gecesini *condottieri* kamplarından birinde geçirdi.

Birliğe komuta eden Gambalto adlı çavuş, Ezio'ya kalın bir dilim ekmekle birlikte pecorino peyniri ve bir kupa sert Vernaccia şarabı verdi. Gambalto, yirmi beş yaşında, sert görünümlü, vücudunda savaş yaraları olan genç bir adamdı. Ezio yiyip içerken o da Ezio'ya bildiklerini anlattı.

"Bence Antonio Maffei'nin Volterra'yı terk etmesi utanç verici bir şey. Kafayı Lorenzo'ya takmış. Dükün, doğduğu şehri yerle bir ettiğini düşünüyor ama Lorenzo'nun tek yaptığı, şehri Floransa'nın himayesi altına almak oldu. Şu an Maffei çıldırmış durumda. Kendini katedral kulesinin tepesine kapattı. Etrafına Pazzi okçuları yerleştirdi ve her gününü yüksek sesle kutsal kitaptan alıntılar okuyup ok fırlatarak geçiriyor. Kim bilir ne planlıyor! Ya vaazlarıyla insanları kendi lehine çevirmeyi ya da oklarıyla onları öldürmeyi... San Gimignano halkı ondan nefret ediyor. Ancak bu denli korku yayarak hüküm sürmeye devam ederse, kasabanın ona karşı bir şey yapmaya gücü yetmez."

"Bu yüzden etkisiz hale getirilmeli."

"Evet, bu kesinlikle kasabadaki Pazzi kuvvetlerini zayıflatır."

"Savunmaları nasıl?"

"Gözetleme kulelerinde ve kapılarda bir sürü adam var. Ancak şafak vaktinde nöbet değiştiriyorlar. O sırada, senin gibi biri surların üzerinden kasabanın içine sızabilir."

Ezio etraflıca düşündü. Bu onu Jacopo'yu yakalama görevinden alıkoyar mıydı, merak ediyordu. Ancak sonra, olayı bir bütün olarak ele alması gerektiği kanısına vardı; bu Maffei denen adam Pazzi destekçisiydi ve bir Assassin olarak bu adamı indirmek Ezio için daha geniş çaplı bir görevdi.

Ertesi gün, gündoğumuna doğru, San Gimignano kasabasının dikkatli sakinleri zayıf, gri gözlü ve başlıklı birinin katedral meydanına çıkan sokaklardan hayalet gibi süzülüp geçtiğini fark etmiş olabilirdi. Pazarcılar şimdiden tezgâhlarını kurmaya başlamıştı. Ancak muhafızlar için günün en yorucu kısmıydı. Hepsi de sıkılmış ve bitkin halde teberlerine yaslanmış uyukluyordu. Çan kulesinin batı kısmı hâlâ koyu karanlıklar içindeydi. Siyahlara bürünmüş adamı, duvara bir örümceğin zarafeti ve rahatlığı ile tırmanırken kimse fark etmedi.

Çukur gözlü, dağınık saçlı ve sıska rahip çoktan konumunu almıştı. Ayrıca dört yorgun Pazzi okçusu da yerlerine geçmişti; her biri bir köşede duruyordu. Fakat Antonio Maffei sanki onu koruma konusunda okçulara güvenmiyormuş gibi sol elinde bir İncil'i sımsıkı tutuyor ve sağ elinde de bir hançer taşıyordu. Nutuk çekmeye çoktan başlamıştı. Ezio kulenin tepesine yaklaştıkça Maffei'nin ağzından çıkan kelimeleri seçmeye başladı.

"San Gimignano sakinleri, sözlerimi iyi dinletin! Tövbe etmelisiniz. TÖVBE EDİN! Ve af dileyin... Evlatlarım, dua

ederken bana eşlik edin ki aziz Toskana'yı saran kara bulutlara karşı omuz omuza mücadele edelim. Ey Gök, bana kulak ver de konuşayım; ey Yeryüzü ağzımdan çıkan kelimeleri duy. Vaazlarım yağmur gibi yağsın, sözlerim çiy gibi damlasın; tıpkı genç bitkilerin üzerindeki yağmur damlaları gibi, tıpkı çimlerin üzerine yağan sağanak gibi. Çünkü ben Tanrı'nın Adını anıyorum! O, En Güçlü! O'nun Eseri kusursuz! Çünkü O'nun her yolu adil! En dürüst ve en yüce, O! Ama yoldan çıkanlar, O'nun çocukları değil. Onlar, kötü, sapkın ve namussuz bir nesil! San Gimignano sakinleri – o zaman, Tanrı ile yüzleşmeye hazır mısınız? Ah, sizi aptal, cahil insanlar! O, sizi dünyaya getiren Babanız değil mi? Onun merhametinin ışığında bütün günahlarınızdan arının."

Ezio, kulenin siper duvarının üzerinden yavaşça atladı ve aşağıya inen bir merdivene açılan tavan kapağının yanında konum aldı. Okçular arbaletleriyle ona nişan almaya çalıştılar ama mesafe kısaydı ve Ezio onları gafil avlamıştı. Çömelip okçulardan birini topuklarından yakaladı ve onu siper duvarının üzerinden boşluğa bıraktı. Adam, iki yüz metre aşağıdaki arnavutkaldırımlarının üzerine çakılıp ölene kadar korkuyla feryat etti. Diğerleri tepki bile veremeden Ezio ikinci bir okçuya saldırıp onu kolundan yaraladı. Adam ilk başta küçücük yaraya hayretle baktı ancak sonra benzi attı ve yere yığıldı. Ezio adamın koluna yeni zehirli süngüsünü saplamıştı, çünkü şu an adil bir dövüşün sırası değildi. Üçüncü okçuyu yakalamak üzere hızla döndü. Arbeletini yere bırakmış olan okçu, Ezio'dan kaçıp merdivenlerden aşağıya inmeye çalışıyordu. Merdivenlere yaklaştığında, Ezio onun kıçına bir tekme geçirdi ve adam alışap basamakların üzerinde tökezledi. Merdivenin ilk katını sağa sola çarparak kafa üstü inerken birkaç kemiği kırıldı. Son okçu ellerini havaya

kaldırıp bir şeyler homurdandı. Ezio başını aşağıya indirdi ve adamın altına işemiş olduğunu gördü. Kenara çekilip alaycı bir şekilde eğildi ve dehşete kapılmış adamın, silah arkadaşının kırık dökük kalıntılarının arkasından aşağı inmesine izin verdi.

Tam o anda, birisi ensesine bir hançerin çelik topuzuyla sertçe vurdu. Maffei saldırının şokunu atlatmış ve Ezio'ya arkadan saldırmıştı. Ezio öne doğru sendeledi.

"Dizlerinin üzerine çökeceksin, pis günahkâr!" diye bağırdı rahip, ağzının kenarları köpürerek. "Af dile!"

İnsanlar neden zamanlarını konuşarak harcarlar ki, diye düşündü Ezio. Rahip konuşurken darbenin şokunu atlatmış ve arkasına dönmüştü.

İki adam dar alanda yüz yüze gelerek dönmeye başladılar. Maffei ağır hançerini sağa sola savurarak hamleler yapıyordu. Beceriksiz bir savaşçı olduğu kesindi ama çaresizlik ve bağnazlık onu gerçekten çok tehlikeli bir hale getirmişti. Ezio, delicesine savrulan hançerin darbelerinden kaçmak için bin bir şekle giriyordu ve kendisi bir kez bile saldırıya geçememişti. Fakat en sonunda rahibi bileğinden yakalayıp öne doğru çekmeyi başardı. Göğüs göğse gelmişlerdi.

"Acı içinde inleyip cehennemin dibini boylayacaksın," diye hırladı Maffei.

"Ölüme karşı biraz saygılı ol dostum," diye karşılık verdi Ezio.

"Sana saygıyı göstereceğim!"

"Teslim ol! Sana son duanı etmen için zaman tanıyacağım."

Maffei, gözlerine tükürerek Ezio'yu bileğini bırakmaya zorladı. Sonra da bağırarak hançerini Ezio'nun sol koluna sapladı. Yalnız, silahının hiçbir zarar vermeden kenara kay-

dığını görünce şaşırdı. Oradaki metal kol zırhı darbeyi engellemişti. "Nasıl bir şeytan icadı koruyor seni?" diye öfkeyle sordu.

"Çenen çok çalışıyor," diyen Ezio, silahının ucunu hafifçe rahibin boynuna batırdı ve kolunu kastı. Zehir, süngüden Maffei'nin şahdamarına akarken, rahip taş kesildi ve bağırmak için ağzını açtı ama pis kokulu bir nefesten başka hiçbir şey çıkmadı. Sonra kendini Ezio'dan uzaklaştırarak siper duvarına doğru geri geri sendeledi. Bir an hareketsiz kaldı ve ardından yüzüstü düşüp kendini ölümün kollarına teslim etti.

Ezio, Maffei'nin cesedinin üzerine eğildi ve cüppesinden bir mektup çıkardı. Mektubu açıp üzerinde yazanlara göz gezdirdi.

Patron:

Bu mektubu korku içinde yazıyorum. Peygamber geldi! Hissediyorum. Kuşlar garip davranıyor; gökyüzünde amaçsızca uçuyorlar. Onları kulemden görüyorum. Öngördüğünüz toplantı gününde orada olmayacağım çünkü bu şekilde halkın ortasına çıkıp kendimi ele veremem; Şeytan'ın gelip beni bulmasından korkuyorum. Affedin beni ama içimdeki sesi dinlemeliyim. Anlayışlı Babanız mürşidiniz ve mürşidim olsun.

Kardeş A.

Gambalto haklıymış, diye düşündü Ezio. Adam kafayı sıyırmıştı. Amcasının uyarısını hatırlayarak, ağırbaşlı bir şekilde rahibin gözlerini kapattı ve bunu yaparken "*Requiescat in pace*," dedi.

Canını bağışladığı okçunun ortalığı ayağa kaldırmış olabileceğinin farkında olan Ezio, kulenin siper duvarından aşağıya, kasabaya baktı. Ancak, onu endişelendirecek bir ha-

reketlenme yoktu. Pazzi muhafızları nöbet tuttukları alanlarda hâlâ aylak aylak geziniyordu. Pazar daha yeni açılmıştı ve alışveriş yapan tek tük insan vardı. Şüphesiz, kaçan okçu yargılanabileceğini hatta işkenceye maruz kalabileceğini bildiği için firar etmeyi tercih etmişti ve şu ana kadar kırsalda evine giden yolu yarılamış olmalıydı. Ezio, sadece eldivenli eliyle dokunmaya dikkat ederek süngüsünü kolunda gizli duran mekanizmaya geri itti ve kulenin merdivenlerinden aşağıya inmek üzere yola koyuldu. Güneş doğmuştu ve bu yüzden, aşağıya inmek için çan kulesinin duvarını kullansaydı çok göze batardı.

Mario'nun paralı askerlerden oluşan birliğine tekrar katıldığında Gambalto onu heyecanla karşıladı. "Sizin gelmeniz bize şans getirdi," dedi. "Keşif erlerimiz Başpiskopos Salviati'yi bulmuşlar."

"Nerede?"

"Buraya yakın bir yerde. Şu ileride, tepenin üzerinde duran köşkü görüyor musunuz?"

"Evet."

"Orada kalıyor." Gambalto bir şey hatırladı. "Ama önce size sormam gereken bir şey var, *Capitano*. Kasabada işler nasıl gitti?"

"Artık o kulenin tepesinden nefret dolu vaaz sesleri gelmeyecek."

"İnsanlar size şükredecek, *Capitano*."

"Ben sizin komutanınız falan değilim."

"Bizim için öylesiniz," dedi Gambalto fazla uzatmadan. "Buradan bir müfreze toplayın. Salviati'nin çok sayıda muhafızı var; köşk de eski ve müstahkem bir yapı."

"Çok güzel," dedi Ezio. "Yumurtaların birbirine yakın olması ve hemen hemen aynı yuvada durmaları iyi."

"Diğerleri de çok uzakta olamaz, Ezio. Siz yokken onların da yerini bulmaya çalışacağız."

Ezio, Gambalto'nun göğüs göğüse muharebelerde iyi olan dokuz-on adamını seçti ve Salviati'nin sığındığı köşkle birliğin arasında kalan boş arazileri geçerken onlara önderlik etti. Adamlarının yayılmalarını, fakat birbirlerini duyabilecek mesafede seyretmelerini istemişti. Salviati'nin yerleştirdiği Pazzi muhafız birliklerinden saklanmak ya da onları etkisiz hale getirmek zor olmadı. Ancak Ezio köşke yaklaşırken adamlarından ikisini kaybetti.

Ezio, köşktekilerin saldırıdan henüz haberleri yokken harekete geçip herkesi şaşkına çevirmeyi ummuştu ancak ağır ana kapılara yaklaştığında yukarıdaki surların üzerinde bir belirdi. Üzerinde başpiskopos cüppesi olan bu adam, siperlerin duvarlarını pençe gibi elleriyle tutuyordu. Yırtıcı bir kuşunkini andıran yüzüyle dikkatle aşağıyı süzdü ve hemen geri çekildi.

"Bu Salviati," dedi Ezio kendi kendine.

Kapıların dışında nöbette duran muhafız yoktu. Ezio, ilerleyip surlara yaklaşmaları için adamlarına başıyla ve eliyle işaret etti. Okçular, üzerlerine ok yağdırabilecek açıyı bulamasınlar istiyordu. Salviati, aşılamayacak kadar yüksek ve kalın görünen surların içerisinde elinde kalan muhafızları şüphesiz sıklaştırmıştı. Ezio, surlara tırmanıp iç tarafa geçmeyi ve kapıyı açıp birliklerini içeriye sokmayı bir kez daha denemeli miydi, merak ediyordu. Fakat kendisinin varlığından haberdar olan içerideki Pazzi muhafızlarının harekete geçmiş olacaklarını tahmin edebiliyordu.

Eliyle adamlarına surların dibine sokulup görünmemelerini işaret etti. Sonra da eğilip gür çimenlerin arasından gerisin geriye ilerleyerek bir düşman cesedinin durduğu nok-

tava ulaştı. Hızla adamın üniformasını çıkarıp kendi üzerine geçirdikten sonra, kendi kıyafetlerini de toplayıp kolunun altına aldı.

İlk başta bir Pazzi muhafızının yanlarına yaklaştığını sanarak saldırmaya yeltenen adamlarının yanına geri döndü ve işlerinden birine kıyafetlerini verdi. Sonra kılıcının topuzuyla kapıya vurdu.

"Kapıyı aç!" diye bağırdı. "Anlayışlı Babamız adına!"

Gergin bir bekleyiş anı yaşandı. Ezio, surlardan görünebilmek için geri çekildi. Sonra, ağır sürgülerin çekilmesiyle gelen sesi işitti.

Kapılar açılır açılmaz, Ezio ve adamları hücum ederek kapıları sonuna kadar itip içerideki muhafızları sağa sola savurdular. Kendilerini bir avlunun ortasında bulmuşlardı. Köşk avlunun üç kenarına üç kanat halinde yayılıyordu. Salviati, ana kanadın ortasındaki merdivenlerin tepesinde, ayaktaydı. Başpiskoposla Ezio'nun arasında, tüm silahlarını kuşanmış dokuz-on iriyarı muhafız duruyordu. Avluda da daha fazlası vardı.

"Kalleş pislik!" diye bağırdı başpiskopos. "Ancak girdiğin kadar kolay çıkamayacaksın buradan." Sesini yükselterek emir veren bir ses tonuyla kükredi: "Öldürün onları! Hepsini öldürün!"

Pazzi birlikleri yaklaşarak Ezio'nun adamlarının etrafını neredeyse dört bir taraftan sardılar. Ancak Pazzi muhafızları Mario Auditore gibi bir adam tarafından eğitilmemişti ve Ezio'nun *condottieri* birliği, tüm şartlar aleyhlerine olmasına rağmen rakipleriyle başarıyla mücadele etti. Ezio, bu arada hızla merdivenlere doğru koştu. Zehirli süngüsünü çıkarıp Salviati'nin etrafındaki adamları onunla yaraladı. Süngüyü nereye isabet ettirdiği önemli değildi, bu silahla ne zaman

saldırıya geçip kan akıtsa, darbe kurbanının yanağına denk gelse bile, adam saniyeler içinde ölüyordu.

"Sen gerçekten şeytanın ta kendisisin! Cehennem'in Dokuzuncu Katı'nın Dördüncü Kapısı'ndan çıkıp gelmişsin!" dedi Salviati titrek bir sesle. Ezio ile sonunda baş başa, karşı karşıya gelmişlerdi.

Ezio zehirli süngüsünü geri çekip diğer süngüyü çıkardı. Salviati'yi, cüppesinin ense kısmından yakaladı ve süngüyü başpiskoposun boynunun hizasına getirdi. "Tapınakçılar, bankacılığı öğrendiğinde Hıristiyanlıktan çıktılar," dedi sakin bir sesle. "Kendi öğrettiğin hakikati bilmiyor musun? 'Siz hem Tanrı'ya hem paraya kulluk edemezsiniz.' Ama artık günahlarından arınabilirsin. Söyle! Jacopo nerede?"

Salviati meydan okur bir edayla baktı. "Onu asla bulamayacaksın!"

Ezio süngüyü sakin ama kararlı bir tavırla adamın kursağına dayadı ve biraz kan akıttı. "Tekrar düşün bakalım, *Arcivescovo*."

"Bir araya geldiğimizde, gece karanlığı korur bizi – hadi, bitir şu işi!"

"Yani siz katiller karanlıkta sinsice gizleniyorsunuz. Verdiğin bilgi için teşekkür ederim. Son kez soruyorum: O *nerede*?"

"Anlayışlı Babamız biliyor ki şu anda bunu herkesin iyiliği için yapıyorum," dedi Salviati soğukkanlılıkla. Sonra, ansızın Ezio'nun bileğini iki eliyle tuttu ve süngüyü kendi boğazına sapladı.

"Söylesene!" diye bağırdı Ezio. Ancak ağzı kanla dolan başpiskopos çoktan Ezio'nun ayaklarının dibine yığılmıştı. O haşmetli, sarı-beyaz cüppesi giderek kırmızıya boyandı.

Ezio peşine düştüğü komplocular hakkında yem haberler alana kadar birkaç ayın geçmesi gerekti. Bu esnada Mario ile birlikte, San Gimignano kasabasını tekrar nasıl alabilecekleri ve kasaba sakinlerini Tapınakçıların acımasız esaretinden nasıl kurtarabilecekleri konusunda plan yapmaya çalıştılar. Ancak Tapınakçılar son saldırıdan iyi bir ders almışlardı; kasabayı sıkı muhafaza ediyorlardı. Onların da halen kayıp olan Kodeks sayfalarını arıyor olabileceklerini tahmin eden Ezio tek başına sayfaları köşe bucak aradı ama hiçbir olumlu sonuç alamadı. Assasinlerin şu an elinde olan sayfalar Mario'nun sıkı koruması altında gizli tutuluyordu, çünkü onlar olmadan Amentü'nün sırrı hakkında Tapınakçılar hiçbir şey öğrenemezdi.

Sonra bir gün Floransa'dan gelen bir ulak atını Monteriggioni kasabasına sürüp Leonardo'nun Ezio'ya yazdığı bir mektup getirdi. Ezio, mektubu alıp hemen bir aynanın karşısına geçti, çünkü solak arkadaşının tersten yazma alışkanlığının olduğunu biliyordu; Leonardo'nun karman çorman el yazısını deşifre etmek en yetenekli okuyucu için bile bu yazıya aşina olmadıktan sonra oldukça zor olsa gerekti. Ezio mührü kırarak mektubu açtı ve her satırda kalbi çarparak büyük bir hevesle okumaya başladı.

Kıymetli Ezio,

Dük Lorenzo sana haber yollamamı istedi – Bernardo Baroncelli hakkında. Görünen o ki adam Venedik'e giden bir gemiye binmeyi başarmış ve oradan, gizli bir kimlikle, Konstantinopolis'teki Osmanlı sultanının sarayına geçmiş. Oraya sığınmayı planlıyormuş. Fakat Venedik'te hiç zaman geçirmediği için Venediklilerin geçtiğimiz günlerde Türkler ile barış antlaşması imzaladığından hiç haberi olmamış – hatta Venedikliler Sultan Mehmet'in portresini çizmesi için ikinci

en iyi ressamları Gentile Bellini'yi şehre göndermişler. Böylece Baroncelli şehre varıp da gerçek kimliği ortaya çıktığında tutuklanmış.

Hal böyle olunca Bahıâli ile Venedik arasında ne kadar mektup alışverişi olduğunu şüphesiz tahmin edebiliyorsundur; fakat bil ki Venedikliler bizim de müttefikimiz –en azından şimdilik– ve Dük Lorenzo her şeyden önce usta bir diplomat. Baroncelli eli kolu zincirlere vurulmuş halde Floransa'ya geri gönderildi ve şehre varır varmaz sorguya çekildi. Ancak inatçılık mı desem, aptallık mı ya da korkusuzluk mu desem bilmiyorum ama bir türlü yola gelmedi – işkence sehpası, kızgın maşa, kırbaç ve ayaklarının ucunu kemiren fareler... Hiçbiri işe yaramadı; hepsine direndi. Sadece, eskiden geceleri Santa Maria Novella Bazilikası'nın altındaki eski bir mahzende toplandıklarını söyledi. Elbette bir arama yapıldı ama bir sonuç alınamadı. Sonra da Baroncelli asıldı. Adamın ipte asılı duran halinin güzel bir çizimini yaptım; bir daha buluştuğumuzda sana gösteririm. Anatomik açıdan bakacak olursak, bence mükemmel bir şey oldu.

Distinti Saluti
Arkadaşın
Leonardo Da Vinci

"Adamın ölmesi iyi olmuş," diye yorum yaptı Mario, Ezio ona mektubu gösterdiğinde. "O ailesini bile satacak türden bir insandı. Ancak ne yazık ki bu bize Tapınakçıların bir sonraki planının ne olduğu ve hatta Jacopo'nun nerede olduğu konusunda hiçbir bilgi vermiyor."

Ezio, sakin manastırda cömert rahibelerin gözetimi altında günlerini geçiren annesini ve kız kardeşini ziyaret edecek zamanı bulmuştu. Üzülerek gördüğü kadarıyla Maria artık daha fazla iyileşemeyecekti. Saçları erkenden ağarmıştı ve

gözlerinin kenarlarında da belirgin çizgiler vardı. Ancak iç huzura kavuşmuştu artık. Ölmüş eşinden ve oğullarından bahsederken onları şefkatle ve gururla anıyordu. Fakat yatağının kenarına koyduğu küçük Petruccio'nun armut ağacından yapılmış kartal tüyü kutusunu gördüğünde gözleri hâlâ dolu dolu oluyordu. Claudia ise artık bir *novizia* olmuştu. Ezio, kızın güzelliğine ve ruhuna burada yazık olduğunu düşünerek üzülse de yüzüne bir renk geldiğini kabul ediyordu. Bu yüzden, onun kararına saygı duyuyor ve onun adına seviniyordu. Noel geldiğinde onları tekrar ziyaret etti ve yeni yılda savaş eğitimine yeniden başladı. Fakat içindeki sabırsızlık giderek kabarıyordu. Buna engel olmak için Mario onu kalenin yardımcı kumandanı olarak görevlendirmişti ve Ezio amansızca peşine düştüğü kurbanını bulmak üzere bıkmadan usanmadan kendi casuslarını ve keşif erlerini ülkeyi didik didik aramaları için dışarı gönderiyordu.

Nihayet bir müddet sonra beklenen haber geldi. Bahar mevsiminin sonlarına doğru bir sabah, Gambalto harita odasının kapısında belirdi. İçeride, Mario ve Ezio derin bir sohbete dalmıştı. Gambalto'nun gözlerinin içi gülüyordu.

"*Signori*! Stefano de Bagnone'yi bulduk! Asmodeo Manastırı'na sığınmış. Buradan birkaç fersah güneyde kalıyor. Bunca zaman burnumuzun dibindeymiş meğer."

"Köpek sürüleri gibi beraber geziyorlar!" dedi Mario öfkeyle. Kısa ve kalın işçi parmaklarıyla önündeki haritada bir rota çizdikten sonra Ezio'ya baktı. "Ancak sürünün başında o var. Jacopo'nun yazıcısı. Eğer Jacopo hakkında ondan bir şey koparamazsak..."

Fakat Ezio çoktan adamlarına atına eğer vurup hayvanı yolculuğa hazırlamaları için emir vermeye başlamıştı. Hemen karargâhının yolunu tuttu ve Kodeks silahlarını kolla-

rına geçirdi. Bu kez, zehirli süngü yerine orijinal yaylı süngüyü seçmişti. Monteriggioni doktorunun tavsiyesi üzerine Leonardo'nun başta silaha koymuş olduğu katranağacı özünü banotu ile değiştirmişti ve süngünün kabzasındaki zehir pompası ağzına kadar doluydu. Zehirli süngüyü artık daha dikkatli kullanacaktı; silahın ucunu yanlışlıkla kendine batırırsa istemeden hayatına mal olabilecek dozda zehir alabilirdi. Bu nedenle ve parmaklarında ufak tefek çizikler olduğu için, her iki süngüyü kullanırken de esnek ama kalın deri eldivenler giyiyordu.

Manastır, antik çağlardan kalma kalesiyle küçük bir tepenin üzerine kurulmuş olan Monticiano kasabasının yakınlarındaydı. Servi ağaçlarıyla bezeli, iyi güneş alan bir yamaca sokulmuş olan manastır, yeni bir binaydı. Belki de yalnızca yüz yıllık bir geçmişi vardı. Pahalı, ithal, sarı renkte kefeki taşlarıyla inşa edilmişti. İçinde geniş bir avlu, onun da tam ortasında bir kilise yer alıyordu. Binanın dış kapıları sonuna kadar açık duruyordu ve manastırın koyu sarı cüppeler giymiş keşişlerini binanın etrafındaki tarlalarda, meyve bahçelerinde ve üst kısımda kalan üzüm bağında çalışırken görmek mümkündü. Manastır, şarabıyla ünlüydü ve bu şarap Paris'e kadar ihraç ediliyordu. Ezio'nun hazırlık sürecinin bir bölümü, kendisine bir keşiş kıyafeti bulmakla geçmişti. Resmi bir ulak olduğunu söyleyerek oda tuttuğu hanın seyisine atını bıraktıktan sonra, manastıra varmadan keşiş kıyafetini üzerine geçirmişti.

Bölgeye ulaşmasından kısa süre sonra Stefano'yu hemen fark etti. Adam manastırdaki *hospitarius* ile derin bir sohbete dalmıştı. *Hospitarius*, vücudu besbelli sıkça içlerini boşalttığı şarap fıçılarının şeklini almış şişman bir keşişti. Ezio, fark

edilmeden onların konuşmasını duyabilecek kadar yakın bir mesafeye yanaşmayı başardı.

"Dua edelim, kardeşim," dedi keşiş.

"Dua mı?" dedi Stefano. Kapkara giysisi, etrafındaki gün ışığı rengi taşlarla hiç uyumlu değildi; bir pastanın üzerindeki örümcek gibi duruyordu. "Ne diye?" diye sordu, alaycı bir tavırla.

Keşiş şaşkına döndü. "Tanrı bizi korusun diye."

"Tanrı'nın bizim meselelerimizle ilgilendiğini sanıyorsan, Girolamo Kardeş, yeniden bir düşün istersen! Ama lütfen, eğer vakit geçsin diyorsan, hay hay, kendini kandırmaya devam edebilirsin."

Girolamo şoktaydı. "Bu söylediklerin, Tanrı'ya karşı gelmekten başka bir şey değil!"

"Hayır, hakikatten bahsediyorum."

"Ancak, O'nun yüce Varlığı'nı inkâr etmek..."

"... gökyüzünde göze görünmeyen bir delinin yaşadığını duyduğunda verebileceğin en mantıklı tepki! Ve inan bana, bizim pek değerli İncil'imiz eğer gerçeği anlatıyorsa, O gerçekten kafayı yemiş."

"Nasıl olur da böyle şeyler söylersin? Sen bir rahipsin."

"Ben bir yöneticiyim. Bu papaz cüppesini de lanet olası Medici ailesine daha yakın olmak için, onları kör topal bırakmak için üzerimde taşıyorum. Ben gerçek efendimin hizmetinde çalışıyorum. Ancak ilk başta şu Assasin Ezio'nun işini bitirmem lazım. Uzun süredir derimize yerleşmiş bir diken. Artık o dikeni çıkarmamız lazım."

"Bak, burada haklısın işte. Şu pis şeytan!"

"Güzel," dedi Stefano çarpık bir gülümsemeyle. "En azından bir noktada anlaşıyoruz."

Girolamo sesini alçalttı. "Şeytan'ın ona doğaüstü bir hız ve güç verdiğini söylüyorlar."

Stefano ona baktı. "Şeytan mı? Hayır, dostum. Onlar kendi kendine, yıllarca sert bir eğitimden geçerek öğrendiği marifetler." Durdu ve dalgın bir tavırla cılız bedenini öne doğru büktü. "Biliyor musun, Girolamo, insanları anlamamakta ısrar etmen beni rahatsız ediyor. Elinden gelse tüm dünyayı kötüleyeceksin."

"İnanç eksikliğini ve sivri dilini affediyorum," diye cevap verdi Girolamo, dindar bir edayla. "Hâlâ Tanrı'nın bir evladı sayılırsın."

"Sana söyledim..." diye sert bir çıkış yaptı Stefano, ama sonra vazgeçerek ellerini iki yana açtı. "Ne faydası var ki? Yeter artık! Boşa konuşuyorum."

"Senin için dua edeceğim."

"Nasıl istersen. Ama sessizce, gizlice et duanı. Benim nöbete devam etmem gerek. Bu Assasin'in ölüsü çıkana kadar hiçbir Tapınakçı bir an bile gardını düşürmemeli."

Keşiş eğilerek selam verip ayrıldı ve Stefano avluda tek başına kaldı. Birinci ve İkinci Kıyam için çan çalmış ve tüm Cemaat manastırdaki kilisede toplanmıştı. Ezio gölgelerin arasından hayalet gibi çıkıp geldi. Güneş, öğle vaktinin sessiz, ağır havasının üzerinde parlıyordu. Kargaya benzeyen cılız ve kapkara görünümüyle Stefano, kuzey duvarının yanında aşağı-yukarı sinsice yürümekteydi. Tedirgin, aceleci ve dalgın bir tavır vardı üzerinde.

Ezio'yu görünce hiç şaşırmadı.

"Üzerimde hiçbir silah yok," dedi. "Ben aklımla savaşırım."

"Aklını kullanabilmek için hayatta kalman gerek. Kendini savunabilecek misin?"

"Beni acımasızca öldüreceksin yani?"

"Seni ölmen gerektiği için öldüreceğim."

"Güzel bir cevap! Ama hiç düşünmüyor musun? Belki de işine yarayacak sırlar biliyorumdur."

"Hiçbir işkenceye boyun eğmeyeceğini görebiliyorum."

Stefano ona tedbirli bir bakış attı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum ama ben kendim bu kadar emin değilim. Yalnız bu, işin teknik boyutu sadece." Durdu ve o ince sesiyle devam etti: "Şansını kaybettin, Ezio. Ok yaydan çıktı. Assasin Tarikatı davasını kaybetti. Biliyorum, ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım beni öldüreceksin. Öğle duası bitmeden ölmüş olacağım. Ancak ölümün sana hiçbir şey kazandırmayacak. Tapınakçılar seni çoktan buldular ve yakın bir zamanda mat olacaksın."

"Bu kadar emin olma."

"Az sonra Yaratıcım ile yüzleşeceğim – eğer gerçekten varsa tabii. Onu görmek bana iyi gelecek. Bu arada, neden yalan söyleyeyim ki?"

Ezio süngüsünü çıkardı.

"Zekice," diye yorum yaptı Stefano. "Başka neler icat edecekler acaba?"

"Kendini affettir," dedi Ezio. "Bildiğin ne varsa anlat."

"Ne bilmek *istiyorsun*? Efendim Jacopo'nun nerede olduğunu mu?" Stefano gülümsedi. "Bunu söylemekte ne var? İşbirlikçilerimizle kısa bir süre sonra, yani bu gece, Roma tanrılarının gölgesi altında buluşacak," dedi ve durdu. "Umarım bu seni mutlu eder çünkü ne yaparsan yap sana başka hiçbir şey söylemeyeceğim. Bu bilgi de pek önem arz etmiyor çünkü kalben inanıyorum ki artık yetişemezsin. Üzüldüğüm tek şey, senin mahvını göremeyecek olmam. Ama kim bilir? Bel-

ki de ahiret diye bir şey *vardır*. Senin ölümünü yukarıdan seyredebilirim. Ama şimdi, şu hoş olmayan işe bir son vereyim."

Manastırın çanı bir kez daha çaldı. Ezio'nun çok az zamanı vardı. "Sanırım bana çok daha fazlasını öğretebilirdin," dedi.

Stefano ona üzgün bir tavırla baktı. "Bu dünyada asla," dedi ve cüppesinin boyun kısmını açtı. "Bir iyilik yap ve beni gecenin karanlığına çabucak teslim et."

Ezio, süngüyü sonuna kadar bir kez sapladı ve adamı kusursuz bir hamleyle öldürdü.

Ezio geri döndüğünde, Mario düşüneli bir ifadeyle "San Gimignano kasabasının güneybatısında Mithras Tapınağı'nın kalıntıları var," dedi. "Yakınlarda bu kalıntılar dışında önemli sayılabilecek başka bir Roma kalıntısı yok. 'Roma *tanrılarının* gölgesi altında,' demiştin, değil mi?"

"Aynen öyle."

"Tapınakçılar da kısa bir süre sonra orada buluşacaklarmış, öyle mi?"

"Evet."

"Öyleyse acele etmeliyiz. Bu geceden itibaren orada gece nöbeti tutalım."

Ezio ümitsizdi. "Da Bagnone bana onları durdurmak için artık çok geç kaldığımı söyledi."

Mario sinsice güldü. "Bu durumda onu haksız çıkarmak bizim elimizde."

Gece nöbetinin üçüncü günüydü. Mario, Tapınakçılara karşı düzenlediği planlar üzerinde çalışmaya San Gimignano'da devam etmek için üssüne geri dönmüş ve Ezio'yu Mithras Tapınağı'nın ıssız harabelerinin kenarındaki gür or-

manlık alanda gizlenerek etrafı gözetlemesi için aralarında Cambalto'nun da bulunduğu beş güvenilir adamının yanında bırakmıştı. Bu tarihi mekân, yüzyıllar boyunca sayısı giderek artmış yapılardan oluşan bir alandı. Roma ordusunun benimsediği tanrı olan Mithras da aslında oranın en son sakiniydi. Ancak alanda bir zamanlar Minerva, Venüs ve Merkür'e adanmış daha eski şapeller de vardı. Tarihi komplekste bir de, sahnesi şimdiye kadar sağlam kalmış olsa da yarım daire şeklindeki basamaklı taş oturma yerleri tahrip olmuş bir tiyatro vardı. Arkasındaki kırık dökük bir duvarla ayakta duran ve baykuşların tepelerine yuva yaptığı kırık sütunlarla yanlardan desteklenen tiyatro artık akreplerin ve farelerin yuvası olmuştu. Her yere tırmanan sarmaşıkların arasında, sert kelebek çalıları da kararıp çürümeye yüz tutmuş mermerlerde açtığı yarıklardan kendine yol bulmayı başarmıştı. Hepsinin üzerine ayın kasvetli ışığı vuruyordu. Adamlardan birkaçı, ölümlü düşmanlarla korkusuzca başa çıkmaya her ne kadar alışık olsalar da, gece vakti olduğunda bu harabelerin yanında aşikâr bir tedirginliğe kapılıyorlardı.

Ezio, kendi kendine, gözetlemeye bir hafta boyunca devam edilmesi kararı almıştı ama biliyordu ki, pagan geçmişin ruhlarının halen kendini hissettirdiği böylesi bir yerde adamlarının o kadar uzun süre cesaretlerini muhafaza etmeleri zordu. Ne var ki hareketsizlikten ve uzun süredir çalışmamaktan eklemleri ağrıyan Assasinler gece yarısına doğru bir koşumun uzaktan gelen tıngırtısını duydular. Ezio ve adamları silahlarını kuşanıp hazırlandılar. Kısa bir süre sonra, ellerinde fener taşıyan dokuz-on asker tarihi kompleksin içinden atlarıyla geçtiler. Başlarında üç adam vardı. Tiyatro bölümüne doğru ilerliyorlardı. Ezio ve *condottieri* birliği onları tiyatronun olduğu yere kadar gizlenerek takip etti.

Adamlar atlarından indiler ve üç liderin etrafında koruma amaçlı daire oluşturdular. Olan biteni izleyen Ezio, uzun süredir aradığı adamın yüzünü tanıdığında zafer kazanmış gibi sevindi. Altmış yaşında, kır sakallı, hayattan bezmiş Jacopo de' Pazzi, orada, tam karşısındaydı. Ezio ona eşlik edenlerden birini tanımıyordu ama diğerini çıkarmıştı: gaga burunlu, kan kırmızı cüppe giymiş, kim olduğu kolayca anlaşılan Rodrigo Borgia'nın ta kendisiydi bu!

Ezio, acımasız bir bakışla, zehirli süngüsünü sağ kolundaki mekanizmaya yerleştirdi.

"Sizi buraya neden çağırdığımı biliyorsunuz," diye konuşmaya başladı Rodrigo. "Sana gereğinden fazla zaman tanıdım, Jacopo. Ancak henüz vaadini yerine getiremedin."

"Özür dilerim, *Commendatore*. Elimden ne geliyorsa yaptım. Assasinler bana üstünlük sağladı."

"Floransa'yı tekrar ele geçiremedin."

Jacopo başını eğdi.

"Şu Ezio Auditore denen veledin bile başını ezemedin. Bize karşı zafer kazandıkça daha da güçleniyor, daha da tehlikeli oluyor."

"Yeğenim Francesco'nun suçuydu," diye mırıldandı Jacopo. "Çok sabırsız davrandığından yenik düştü. Ben, aklın sesi olmaya çalıştım..."

"Korkaklığın sesi desek daha doğru olur," diye sertçe araya girdi üçüncü adam.

Jacopo, adama dönüp baktı. Ona, Rodrigo'ya gösterdiği kadar saygı beslemediği bakışından apaçık belli oluyordu. "Öyle mi, *Messer* Emilio? Belki de siz Venediklilerin silah diye tabir ettiği o külüstürler yerine bize kaliteli silahlar yollasaydınız daha iyi iş görürdük. Ancak siz Barbarigi ailesi hep üçün beşin hesabını yapmışsınızdır zaten."

Rodrigo, "Yeter!" diye gür bir sesle bağırdı ve tekrar Jacopo'ya döndü. "Biz sana ve ailene güvendik. Peki ya sen bize nasıl karşılık verdin? Hiçbir şey yapmadan, beceriksiz davranarak... San Gimignano'yu geri aldın! Bravo! Ama orada boş boş oturdun. Onların sana orada saldırmasına bile izin verdin. Yoldaşımız Maffei, ülkümüz uğruna çalışan değerli bir hizmet eriydi. Kendi yazıcını bile koruyamadın, ki aklı senin aklının on katı çalışırdı!"

"*Allezza*! Bana her şeyi telafi etmem için şans verin; göreceksiniz..." Jacopo etrafını çevreleyen sert yüzlere baktı. "Size göstereceğim..."

Rodrigo yüz ifadesini yumuşattı. Hatta bir tebessüm bile etti. "Jacopo. Artık atmamız gereken adımı biliyoruz. Geri kalanı sen bize bırak. Gel buraya. Gel de sana bir sarılayım."

Jacopo, tereddüt ederek, söyleneni yaptı. Rodrigo sol kolunu onun omzuna koydu ve sağ eliyle cüppesinden bir kama çıkardı. Onunla, Jacopo'nun göğüs kafesinin ortasını sertçe yardı. Ona tıpkı bir babanın serseri oğluna baktığı gibi bakarken, Jacopo da kendisini kamadan uzaklaştırdı ve yarasını iki eliyle kavradı. Rodrigo önemli bir organı deşmemişti. Belki de...

Ancak o anda Emilio Barbarigo ona doğru yanaştı. Jacopo, içgüdüsel olarak, kanlı ellerini kendisini korumak için havaya kaldırdı. Çünkü Emilio çok korkunç görünümlü bir hançer çıkarmıştı. Hançerin bir kenarı tırtıklıydı ve keskin olan kısmında baştan aşağı derin bir kan oluğu vardı.

"Hayır," diye inledi Jacopo. "Elimden geleni yaptım. Ülkümüze hep sadakatle hizmet ettim. Tüm hayatım boyunca... Lütfen yapma... Lütfen..."

Emilio zalimce güldü. "Lütfen yapma ha, seni sümüklü piç?" dedi ve Jacopo'nun yeleğini yırtıp adamın bağrını açtı.

Hiç vakit geçirmeden ağır hançerinin tırtıklı kısmıyla Jacopo'nun göğsünü kesip yardı.

Jacopo acı içinde bağırarak önce dizlerinin üstüne düştü, sonra yana yattı. Kanlar içinde kıvranmaya başladı. Başını kaldırıp bakınca, tepesinde duran Rodrigo Borgia'nın elinde ince bir kılıç tuttuğunu gördü.

"Efendim, merhamet edin!" dedi zorlanarak. "Hiçbir şey için geç kalınmış değil. Her şeyi yoluna sokmak için bana son bir şans verin..." Tam bu sırada kendi kanıyla boğulur gibi oldu.

"Ah, Jacopo," dedi Rodrigo usulca. "Beni nasıl hayal kırıklığına uğrattın, bir bilsen."

Kılıcını kaldırıp Jacopo'nun boynuna öyle bir hızla sapladı ki silahın ucu adamın ensesinden çıktı; omurliği ikiye ayırmış gibi duruyordu. Rodrigo silahını açılan yaranın içinde çevirerek yavaşça çıkardı. Jacopo yattığı yerde doğruldu; ağzı kanla doluydu. Ancak çoktan ölmüştü. Sırtüstü düşüp uzun süre titredikten sonra nihayet hareketsiz kaldı.

Rodrigo kılıcını ölü adamın kıyafetleriyle sildi ve cüppesini kaldırarak kınına soktu. "Ortalık mahvoldu," diye mırıldandı. Sonra arkasına dönüp Ezio'nun olduğu yöne doğru baktı. Sinsi sinsi gülerek bağırdı: "Şimdi çıkabilirsin, Assasin! Seni avından mahrum bıraktığım için özür dilerim!"

Daha tepki bile veremeden Ezio iki muhafız tarafından yakalandığını hissetti. Adamların tuniklerinde sarı bir zırh deseninin içinde kırmızı bir haç sembolü vardı: Ezio'nun baş düşmanının arması. Yardım için Gambalto'ya seslendi, ancak adamlarının hiçbirinden bir cevap gelmedi. Muhafızlar onu antik tiyatronun sahnesine kadar sürüklediler.

"Merhabalar, Ezio!" dedi Rodrigo. "Adamların için üzgünüm. Yalnız, gerçekten benim seni burada bulmayı bekle-

mediğimi mi düşündün? Ya da seni burada yakalamak için en baştan plan yapmadığımı mı? Stefano de Bagnone'nin bu görüşmenin yerini ve zamanını sana benim bilgim ve onayım olmadan söylediğini mi zannediyorsun? Elbette durumu biraz zorlaştıracaktık; yoksa bunun bir tuzak olduğunu anlardın." dedi ve kahkaha attı. "Zavallı Ezio! Gör işte; biz senden çok daha uzun zamandır bu oyunu oynuyoruz. Siz daha buraya gelmeden muhafızlarıma ormanlık alanda gizlenmelerini söyledim. Korkarım adamların da en az senin kadar şaşkına uğradılar. Ama seni aramızdan ayrılmadan önce son bir kez canlı görmek istedim. Buna çocukça bir heves diyebilirsin. Ama istediğim oldu." Rodrigo gülümsedi ve Ezio'nun kollarından tutan muhafızlara seslendi: "Teşekkür ederim. Şimdi onu öldürebilirsiniz."

Emilio Barbarigo ile birlikte atlarına binip gittiler. Yanlarındaki muhafızlar da onlara eşlik etti. Ezio onların gidişini izlerken çabucak düşündü. İki cüsseli adam onu tutuyordu – ormanlık alanda gizlenmiş daha kaç muhafız olabilirdi acaba? Ezio'nun birliğini pusuya düşürmek için Borgia kaç adam yerleştirmiş olabilirdi?

"Son duanı et, evlat," dedi onu esir alanlardan biri.

"Bakın," dedi Ezio. "Sadece emirlere uyduğunuzu biliyorum. Eğer beni serbest bırakırsanız canınızı bağışlarım? Ne diyorsunuz?"

Ezio'nun bu söyledikleri az önce konuşan muhafızın hoşuna gitmişti sanki. "Hadi ya? Şuna bak sen! Böyle bir anda senin gibi şaka yapabilen biriyle daha önce karşılaştığımı..."

Ancak cümlesini tamamlayamadı. Ezio, gizli süngüsünü çıkarmış ve adamların şaşkınlığından faydalanarak, onu sağ kolundan tutan adamı yaralamıştı. Zehir işe yarıyordu; adam geri geri sendeleyip fazla uzaklaşmadan olduğu yerde çöktü.

Diğer muhafız tepki bile veremeden Ezio süngüsünü adamın koltuk altına sapladı; burası gövde zırhının örtmediği tek bölgeydi. Serbest kalan Ezio sahnenin kenarındaki gölgelik alana doğru hızla koştu ve bekledi. Çok uzun süre beklemesine gerek kalmadı. Ormanlık alandan Rodrigo'nun oraya gizlediği diğer on muhafız çıkageldi. Bazıları tiyatronun kenarlarında dikkatle aramaya koyuldu, diğerleri ise yenik düşmüş silah arkadaşlarının üzerine eğildi. Ezio, bir vaşak gibi müthiş bir hızla hareket ederek kendini adamların arasına attı ve onları orak gibi kesip biçmeye başladı; vücutlarının savunmasız kalan bölümlerine odaklanmaya çalışıyordu. Zaten dehşete kapılmış olan ve yarı yarıya gafil avlanan Borgia birliği onun karşısında bozguna uğradı. Ezio, beş adamı etkisiz hale getirdikten sonra geriye kalan muhafızlar panik içinde feryat ederek tabanları yağlayıp ormanlık alana doğru kaçmaya başladı. Ezio onların gidişini izledi. Başarısızlıklarından dolayı asılmak istemiyorlarsa Borgia'ya bilgi vermezlerdi. Kaçtıklarının anlaşılması ve Rodrigo'nun şeytani planının istediği sonuca ulaşmadığını anlaması biraz zaman alacaktı.

Ezio Jacopo de' Pazzi'nin cesedinin yanında diz çöktü. Tüm haysiyeti çiğnenmiş olan adamdan geriye sadece içler acısı, kimsesiz, yaşlı bir beden kalmıştı.

"Zavallı adam," dedi Ezio. "Rodrigo'nun kurbanımı elimden alması beni çok kızdırmıştı ama şimdi, şimdi..."

Ezio sessizleşti ve de' Pazzi'nin gözlerini kapatmak için uzandı. Sonra adamın gözlerinin ona baktığını fark etti. Mucizevi bir şekilde Jacopo hâlâ yaşıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı. Can çekişmenin en acı, son evrelerini geçiriyordu. Ezio'nun ilk düşüncesi onu yavaş bir ölüme terk etmekti. Ancak adamın gözleri ona yalvararak ba-

kıyordu. Bir anda hatırladı: *Sana kimse merhamet etmemiş olsa bile sen merhamet göster.* Bu da Amentü'nün bir parçasıydı.

"Huzur içinde yat," dedi ve Jacopo'yu alnından öptükten sonra süngüsünü eski düşmanının kalbine sertçe sapladı.

ON BİR

Dük Lorenzo, Floransa'ya dönen Ezio'dan Pazzi ailesinin son üyesinin öldüğü haberini alınca çok sevindi. Fakat Floransa'nın ve Medici ailesinin güvenliğini sağlamak için bu kadar çok kan dökülmüş olması onu üzüyordu. Lorenzo, ihtilaflara diplomatik çözümler bulmayı tercih eden biriydi ama bu arzusu onu emsallerinin, yani diğer İtalyan şehir devletlerinin yöneticilerinin arasında aykırı kılıyordu.

Lorenzo Ezio'yu, ona Floransa'nın Özgürlük Simgesi unvanını bahşeden bir merasim cüppesiyle ödüllendirdi.

"Bu çok kıymetli bir hediye, *Altezza*," dedi Ezio. "Ama korkarım bana bahşettiği fırsatlardan neredeyse hiç yararlanamayacağım."

Lorenzo şaşırdı. "Ne? Yine şehirden hemen ayrılmayı mı düşünüyorsun? Kalıp aile köşkünü yeniden açacağını ve benim yanımda, şehrin yönetiminde bir göreve geleceğini umuyordum."

Ezio eğilerek selam verdi, ama "Üzülerek belirtmeliyim ki Pazzi ailesinin düşmesiyle sorunlarımızın henüz sona ermediği kanısındayım. Onları yöneten daha büyük bir güç var. Şu an Venedik'e gitme niyetindeyim," dedi.

"Venedik'e mi?"

"Evet. Francesco ile yapılan görüşmede Rodrigo Borgia'nın yanında duran adam Barbarigo ailesinden."

"La Serenissima'daki en güçlü ailelerden biri. Demek bu adamın tehlikeli olduğunu düşünüyorsun."

"O, Rodrigo'nun müttefiki."

Lorenzo biraz düşündü, sonra ellerini iki yana açtı. "Büyük bir esefle gitmene müsaade ediyorum, Ezio. Ancak hakkını hiçbir zaman ödeyemeyeceğimin farkındayım. Bu yüzden sana emir veremem. Üstelik bana öyle geliyor ki üstlenmiş olduğun görev uzun vadede şehrimize yarar sağlayacak. Bunu görmeye ömrüm yetmeyebilirse bile..."

"Öyle demeyin, *Altezza*."

Lorenzo gülümsedi. "Umarım yanılıyorumdur. Ancak bu devirde bu ülkede yaşamak Vezüv Yanardağı'nın yamacında yaşamak gibi; tehlikeli ve belirsiz!"

Eski aile evlerini ziyaret etmek acı verici olsa da, Ezio şehirden ayrılmadan önce eve uğrayıp Annetta'ya olan biteni anlattı ve hediyelerini sundu. Yalnız evden içeri girmedi. Ayrıca Calfucci Köşkü'nün önünden geçmemeye de özen gösterdi. Ancak Paola'yı ziyaret etmeyi ihmal etmedi. Kadın cana yakın davransa da Ezio onu aklı başka bir yerdeymiş gibi telaşlı bir halde gördü. En son Leonardo'nun atölyesine uğradı. Ancak oraya vardığında etrafta Agniolo ve Inncento'dan başka kimseyi göremedi; atölye yakında kapatılacakmış gibi duruyordu. Leonardo ortalarda yoktu.

Ezio içeri girdiğinde Agniolo gülümseyerek ona selam verdi. "*Ciao*, Ezio! Çok oldu görüşmeyeli!"

"Gereğinden çok!"

Ezio sorgular gibi etrafına bakındı.

"Leonardo'nun nerede olduğunu merak ediyorsun sanırım."

"Buradan ayrıldı mı?"

"Evet ama geri gelecek. Birkaç malzemesini yanında götürdü, hepsini alamadı. Bu yüzden, o yokken buraya Innocento ve ben göz kulak oluyoruz."

"Peki nereye gitti?"

"Anlatayım da gül. Üstat, Milano'da Sforza ile görüşmeler yapıyordu. Ancak sonra Conte de Pexaro onu Venedik'e davet etti – beş adet aile portresi çizmesi isteniyor." Agnolo, manalı manalı gülümsedi. "Sanki *hepsini* yapabilecek de... Ama görünüşe bakılırsa Venedik Konseyi onun mühendislik yanıyla ilgilenmekte ve ona bir atölyeden yardımcılara kadar her şeyi sağlıyorlar. Yani, sevgili Ezio, Leonardo ile işin varsa Venedik'e gitmen gerekecek."

"Ben de tam oraya gidiyordum," dedi Ezio heyecanla. "Bu mükemmel bir haber. Buradan ne zaman ayrıldı peki?"

"İki gün önce. Ancak ona kolayca yetişebilirsin. Tıka basa malzeme yüklü koca bir yük arabasıyla yola çıktı. Arabanın önüne de iki öküz koştu."

"Yanında birileri var mı?"

"Arabacılar ve birkaç atlı uşak dışında kimse yok. Onları da bir sorun çıkarsa yardımcı olsunlar diye yanına aldı. Ravenna yolundan gittiler."

Ezio yanına yalnızca eyer çantalarına sığacak kadar eşya aldı ve tek başına yola çıktı. Bir buçuk günlük seyirden sonra yoldaki bir dönemeçte, ağır öküzlerin çekmesi için yapılmış bir araba ile karşılaştı. Arabanın üzerindeki keten brandanın altında çok sayıda dikkatle istiflenmiş makine ve maket vardı.

Arabacılar yolun kenarında duruyorlardı. Başlarını kaşıyorlardı; endişeli bir halleri vardı. Üzerlerinde arbalet ve mızrak bulunan, genç, ince yapılı iki atlı uşak ise yakındaki bir tepeciğin üzerinde durup etrafı gözleyerek nöbet tutu-

yorlardı. Leonardo da arabanın yanındaydı. Görünüşe göre bir tür manivela düzeneği kurmaya çalışıyordu. Kafasını kaldırdı ve Ezio'yu gördü.

"Ne haber, Ezio? Bu ne şans böyle?"

"Leonardo! Ne oldu?"

"Ufak bir sorunumuz var gibi. Tekerleklerden biri..." Leonardo arka tekerleklerden birini işaret etti, tekerlek dingilden çıkmıştı. "Sorun şu ki tekerleği yerine takabilmemiz için arabayı iyice yukarı kaldırmamız gerekiyor ama buna bizim gücümüz yetmez. Bu aceleyle yaptığım manivela da aracı yeterince yukarı kaldıracak türden değil. Yardım edebilir misin?"

"Elbette."

Ezio, iki arabacıyı yanına çağırdı. İriyarı olan bu adamlar zayıf, atlı uşaklardan daha çok işine yarabilirdi. Üçü birden, Leonardo'nun tekerliği dingile geri takıp sıkıca tutturabilmesi için arabayı yeterince yukarı kaldırdı ve bir müddet o şekilde tuttu. Leonardo bu işi hallederken, Ezio bir yandan diğerleriyle birlikte arabayı yukarda tutmaya, diğer yandan arabanın içindekilere bakmaya çalışıyordu. Malzemelerin arasında daha önce gördüğü o yarasaya benzer araç vardı. Ancak üzerinde birçok değişiklik yapılmış gibi görünüyordu.

Leonardo arabayı tamir eder etmez arabacılardan biriyle ön oturakta yerini aldı. Diğer arabacı da öküzlerin önünden yürüdü. Atlı uşaklar ise arabanın önünde ve arkasında tedirgin bir halde devriye geziyordu. Ezio, Leonardo ile konuşmak için atını onun yanına sürdü ve onlarla birlikte ilerledi. Epeydir görüşmemişlerdi ve birbirlerine anlatacakları çok şey vardı. Ezio, Leonardo'yu olanlardan haberdar etti. Leonardo da ona yeni aldığı işlerden bahsederek Venedik'i göreceği için heyecanlandığını belirtti.

"Senin gibi bir seyahat arkadaşım olduğu için çok mutluyum, Ezio. Yalnız şunu belirteyim: Benim hızımla seyahat etmesen oraya çok daha erken varırsın."

"Bu, benim için bir zevk. Ayrıca oraya kazasız belasız ulaşmana yardımcı olmak istiyorum."

"Atlı uşaklarım var zaten."

"Leonardo, yanlış anlama ama ağzı süt kokan yol kesiciler bile tereyağından kıl çeker gibi bu ikisinin üstesinden gelirler."

Leonardo önce şaşırdı, sonra gücenir gibi oldu ve ardından neşeli bir yüz ifadesi takındı. "O zaman şimdi, yanımda olman beni iki misli daha memnun etti." Şakacı bir ifade vardı yüzünde. "Ayrıca bana öyle geliyor ki benim oraya tek parça ulaşmamı istemenin altında sadece duygusal nedenler yatmıyor."

Ezio gülümsedi ancak bir cevap vermedi. Onun yerine "Anladığım kadarıyla şu yarasa görünümlü düzenek üzerinde hâlâ çalışıyorsun," dedi.

"Nasıl?"

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Ha, şu şey. Önemli değil canım. Sadece üzerinde deneyler yaptığım bir nesne. Ama onu atölyede bırakamadım."

"Peki ne işe yarıyor?"

Leonardo cevap vermek istemedi. "Henüz hazır olmayan şeyler hakkında konuşmayı sevmem."

"Leonardo! Bana güvenebilirsin!" Ezio sesini alçalttı. "Sonuçta ben sana sırlarım konusunda hep güvendim."

Leonardo kendiyle mücadele etti, sonra rahatlayarak, "Pekâlâ, ama kimseye söylemeyeceksin," dedi.

"*Promesso.*"

"Eğer gidip birine söylersen senin deli olduğunu sanır

aten," dive devam etti Leonardo; ama sesinden heyecanlı olduğu anlaşılıyordu. "Dinle. Sanırım bir insanı uçurmanın yolunu buldum."

Ezio ona baktı ve bir kahkaha attı; duyduklarına inanmamıştı.

"Zaman gelecek, böyle gülümsediğin için pişman olacaksın," dedi Leonardo, hiç bozulmadan.

Sonra konuyu değiştirdi ve İtalya'nın öbür ucundaki Venedik şehri ya da diğer adıyla La Serenissima hakkında konuşmaya başladı. Bu şehir hem ticari nedenlerle hem de korkudan dolayı batıdan ziyade doğuya odaklanan bir şehirdi. Çünkü o günlerde Osmanlı Türkleri kuzey Adriyatik kıyılarının neredeyse yarısına hâkimdi. Leonardo, Venedik'in güzelliğinden ve ihanetinden, şehrin kendini nasıl para kazanmaya adadığından, *richesse*'sinden yani zenginliğinden, garip yapısından –burası, bataklıkların beslediği su kanallarıyla dolu ve yüz binlerce devasa ahşap kazığın üzerine kurulu bir şehirdi–, acımasız bağımsızlık anlayışından ve politik gücünden söz etti. Üç yüzyıldan daha kısa bir süre önce Venedik Doçu, tüm ticari ve askeri rakiplerini ortadan kaldırmak, kendi şehir devletine olan muhalefeti yok etmek ve Bizans İmparatorluğu'na diz çöktürmek için, Kutsal Topraklardan dönen koca bir Haçlı Ordusu'nu kendi çıkarları için kullanmıştı. Leonardo, Ezio'ya mürekkep mavisi suları olan gizli kanallardan, meşalelerle aydınlanan, şehrin en yüksek binası *palazzi*'den, insanların konuştuğu garip İtalyan lehçesinden, şehre hâkim olan sessizlikten, insanların giydiği şatafatlı kıyafetlerden, tanışmak için can attığı Giovanni Bellini'nin başını çektiği muhteşem ressamlardan, çalan müziklerden, düzenlenen maskeli festivallerden, halkın havalı, gösterişli davranışlarından ve zehir üretmedeki maharetinden bahsetti.

"Ve tüm bunlar..." diye başladığı son cümlesini, "sadece kitaplardan okuduklarım. Düşün artık gerçekte nasıllar," diye tamamladı.

Bu şehir, diğer her şehir gibi, kirli ve insanla dolu olmalı, diye düşündü Ezio, sakince. Ancak arkadaşına, dediklerine katılıyormuş gibi gülümsedi. Leonardo hayalperestti. Hayalperestler rahatça hayal görebilmeliydi.

Bu sırada, seslerinin çarpıp yankılandığı kayalıklarla çevrili dar bir vadiye girdiler. Onları her iki taraftan saran uçurumların neredeyse hiç görünmeyen doruklarına göz gezdiren Ezio ansızın gerildi. Önlerinde ilerleyen atlı uşaklar aralarındaki mesafeyi açmıştı. Ancak Ezio'nun böylesine kapalı bir alanda, uşakların atlarından gelen toynak seslerini duyabilmesi gerekiyordu. Fakat hiç ses yoktu. Hava ansızın serinlemiş ve hafif bir sis yükselmişti. Ama ne sis ne de serinlik Ezio'nun içini ferahlatmaya yardımcı olmadı. Leonardo etrafından habersizdi. Ancak Ezio arabacıların da gerginleştiğini ve atlı uşakları bulabilmek için dikkatle etrafa bakındıklarını görebiliyordu. Ansızın, bir miktar küçük çakıl taşı vadinin kayalıklarından aşağı doğru kayıp yola saçıldı ve Ezio'nun atının irkilmesine neden oldu. Ezio, kafasını kaldırıp tepedeki güneşe karşı gözlerini kıstı ve bir kartalın yükseldiğini gördü.

Şu an Leonardo bile durumun farkındaydı. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Yalnız değiliz," dedi Ezio. "Üzerimizde, uçurumların tepesinde düşman okçuları olabilir."

Ancak sonra arkalarından hızla onlara doğru yaklaşan birkaç atın toynak sesleri duyuldu.

Ezio atını geri çevirdi ve beş-altı süvarinin yaklaştığını gördü. Adamların taşıdığı sancakta sarı kalkan üzerinde kırmızı bir haçın görüldüğü bir amblem vardı.

"Borgia!" diye fısıldadı Ezio kılıcını çekerek. O esnada, bir arbalet oku arabanın yan tarafına hızla saplandı. Arabacılar çoktan öndeki yolda kaçmaya başlamıştı. Öküzler bile şaşkınlaşmıştı; zira kendi iradeleriyle ileriye doğru yavaş yavaş hareket etmeye başlamışlardı.

"Dizginleri al, hayvanları sür," diye bağırdı Ezio, Leonardo'ya. "Benim peşimdeler; senin değil. Ne olursa olsun, hiç durma!"

Ezio süvarilerle karşılaşmak üzere geri dönüp atıyla yol alırken Leonardo aceleyle onun dediklerini yapmaya çalıştı. Ezio'nun Mario'dan ödünç aldığı kılıç, topuzundan tutulduğunda gayet dengede duruyordu. Bindiği at ise düşmanlarınınkinden daha hafif ve atikti. Ancak karşı tarafın adamları zırhlarla iyi korunuyordu; Ezio'nun Kodeks silahlarını kullanma gibi bir şansı yoktu. Ezio, atının her iki yanına topuklarıyla vurarak onu düşman kanadının tam ortasına doğru mahmuzladı. Eyerin üzerinde eğilerek grubun arasına daldı. Darbeden ürken düşman atlarından ikisi aniden şahlandı ve ardından kılıç savaşı tüm yoğunluğuyla başladı. Ne var ki Ezio'nun sol koluna taktığı koruyucu kol zırh, ona yöneltilen birçok kılıç darbesini savurmayı başarıyordu. Hatta Ezio, kılıç darbesinin hiçbir işe yaramadığını gören düşman askerlerinden birinin şaşkınlığından faydalanarak isabetli bir hamlede bulunmayı bile başardı.

Çok geçmeden, adamlardan dördünü atlarının üzerinden düşürmüştü. Bu esnada kurtulmayı başaran iki asker, atlarının üzerinde arkaya dönüp geldikleri yoldan hızla geri gitmeye başlamıştı. Ancak Ezio bu kez kimseye Rodrigo'nun yanına geri dönme şansı bile vermemesi gerektiğini biliyordu. Böylece adamların arkasından atını hızla sürdü. Onlara

ulaştığında birini kılıcıyla bir hamlede biçti; diğer[illegible] yine bir kılıç darbesiyle atından düşürdü.

Adamların cesetlerini çabucak yokladı. Ancak ikisinin de ceplerinde dikkate değer bir şey yoktu. Daha sonra onları yol kenarına çekerek üzerlerini taş toprakla örttü. Atına tekrar binerek geri dönüp ilerledi. Yolda yalnızca, sağa sola savrulmuş cesetleri kenara çekip bulabildiği taşlar ve çalı çırpıyla üzerlerini örtmek, yani adamları ilkel bir şekilde gömmek için durdu. Adamların atları için yapabileceği bir şey yoktu. Hepsi çoktan kaçmıştı.

Ezio, Rodrigo'nun intikamından bir kez daha kurtulmuştu. Fakat kardinalin onu kesinkes öldürene kadar vazgeçmeyeceğini biliyordu. Atının her iki yanına topuklarıyla vurup, Leonardo'ya tekrar katılmak için yola koyuldu. Ressama yetiştikten sonra kayıp arabacıları bulmak için adamların isimlerini seslendiler ancak nafileydi.

"Bu araba ve öküzler için onlara yüklü miktarda kapora ödedim," diye söylendi Leonardo. "Giden paramı tekrar görebileceğimi hiç zannetmiyorum."

"Hepsini Venedik'te satarsın."

"Orada gondol kullanılmıyor mu?"

"İç kesimde bir sürü çiftlik var."

Leonardo ona baktı. "Tanrım, Ezio, pratik düşünen insanlara hayranım!"

Kırsal alanda geçen uzun seyahatlerine devam ettiler. Kendi halinde küçük bir şehir devleti olan antik Forlì şehrini geçip Ravenna'ya ve birkaç kilometre ötedeki, şehre ait geçiş kapısına vardılar. Oradan, Ancona'dan çıktığı yolculuğuna Venedik'e uğrayarak devam edecek olan bir sahil kalyonuna bindiler. Ezio, güvertedeki kimsenin hiçbir tehlike arz etmediğinden emin olduktan sonra bu fırsatı biraz dinlenerek

değerlendirdi. Ancak bunun gibi nispeten küçük bir gemide bile, gece yarısı olduğunda birinin boğazını kesip cesedini mavi-siyah sulara atmanın çok zor olmayacağının farkındaydı, bu yüzden yanaştıkları her küçük limanda gelen gidenleri dikkatle süzdü.

Fakat birkaç gün sonra hiçbir olay yaşamadan Venedik ufkununa vardılar. Ezio için bir sonraki aksilik burada çıktı ve bu da hiç beklenmedik bir kaynaktandı.

Kalyondan inmişlerdi ve onları adalar şehrine götürecek olan yerel tekneyi bekliyorlardı. Tekne zamanında vardı ve denizciler Leonardo'ya arabasını tekneye yüklerken yardımcı oldular. Tekne arabanın ağırlığı altında ciddi şekilde sallandı. Kaptan, Leonardo'ya Conte da Pexaro'nun birkaç adamının onu yeni meskenine götürmek üzere iskelede bekliyor olacağını söyledi. Eğilerek selam verdi ve yüzünde bir gülümsemeyle Leonardo'yu güverteye aldı. "Geçiş izniniz elbette vardı, değil mi *signore*?"

"Tabii ki," dedi Leonardo, adama bir evrak uzatarak.

"Peki ya siz, efendim?" diye kibarca sordu kaptan, Ezio'ya dönerek.

Ezio afalladı. Buraya hiçbir davet almadan gelmişti, bu yerel yasadan haberi yoktu. "Şey... benim geçiş iznim yok." dedi.

"Sorun değil," diye araya girdi Leonardo, kaptana dönerek. "Biz beraberiz. Ben ona kefil olurum ve eminim ki *Conte*..."

Ancak kaptan elini kaldırdı. "Üzgünüm, *signore*. Konsey'in kuralları kesindir. Hiç kimse Venedik'e geçiş izni olmadan giremez."

Leonardo itiraz etmek üzereydi ama Ezio onu durdurdu. "Dert etme, Leonardo. Ben bir yolunu bulurum."

"Keşke size yardımcı olabilseydim, efendim," dedi kaptan. "Fakat ben de emir kuluyum." Yolculardan oluşan kalabalığa dönerek yüksek bir sesle, "Dikkat, dikkat! Dikkat, dikkat! Tekne, saat tam onu gösterdiğinde hareket edecektir," diye duyuru yaptı. Ezio, bunun kendisine biraz zaman kazandırdığını biliyordu.

Çok iyi giyimli bir çift dikkatini çekti. Onları, kendisiyle aynı zamanda kalyona binerken görmüştü. En iyi kamarada yolculuk etmişler ve daha çok kendi kendilerine vakit geçirmişlerdi. Şu anda şalısa özel birkaç gondolun bağlı durduğu iskelelerden birinin yanındaydılar ve besbelli çok sert bir tartışmaya girmişlerdi.

"Bir tanem, ne olur..." diyordu adam. Kızıl saçlı ve sert bakışlı eşinden yaklaşık yirmi yaş büyük, zayıfça görünümlü bir adamdı.

"Girolamo, sen aptalın tekisin! Seninle neden evlendiğimi Tanrı bilir, ancak bu yüzden ne kadar acı çektiğimi de bilir! Sürekli kusur buluyorsun. Beni o iğrenç, ufacık taşra şehrinde kafesin içine hapsedilmiş bir kuş gibi tutuyorsun. Şimdi de... Şimdi de Venedik'e gidebileceğimiz bir gondol bile ayarlayamıyorsun! Bir de şu lanet Papa amcan olacak! Duyan da seni nüfuzlu bir adam sanır. Ama şu haline bak! Bir salyangoz kadar omurgan yok!"

"Caterina..."

"Bana 'Caterina' deme, seni kurbağa suratlı! Adamlara söyle şu bavullarla ilgilensinler ve Tanrı aşkına beni derhal Venedik'e götür. Duş alıp temizlenmem lazım, şarap içmem lazım."

Girolamo baş kaldırdı. "Bak seni burada bırakır, Perdonone'ye tek başıma giderim."

"Zaten karadan gitmek en iyisiydi."

"Karadan seyahat etmek çok tehlikeli."

"Doğru! Senin gibi onurgasız bir yaratık için öyle."

Girolamo hiçbir şey demedi, Ezio onları izlemeye devam ediyordu. Derken Girolamo kurnaz bir edayla. "Neden şurada duran gondola binmiyorsun," diyerek eliyle bir tanesini gösterdi. "Ben de hemen gidip iki gondolcu bulayım."

"Hmm. Sonunda mantıklı bir şey söyledin," diye homurdandı Caterina. Sonra da gondola binerken Girolamo'nun kendisine yardım etmesine izin verdi. Ama kadın gondola biner binmez Girolamo gondolun halatını çözüp attı ve baş tarafından tutarak onu hızla ittirdi. Gondol laguna doğru yol almaya başlamıştı.

"*Buon viaggio*!" diye bağırdı Girolamo kötü kötü.

"*Bastardo*!" diye ona geri seslendi Caterina. Sonra başına gelen belanın farkına vararak, "*Aiuto! Auito!*" diye bağırmaya başladı. Ancak Girolamo, ne yapacaklarını bilmez halde bavulların etrafında dolanan hizmetkârların olduğu yere doğru yürüyüp onlara emir vermeye başladı. Sonra eşyaları da alarak hizmetkârlarla birlikte limanın başka bir tarafına gitti. Orada kendisi için özel bir tekne hazırlatmaya başladı.

O esnada Ezio, Caterina'nın içine düştüğü durumu elbette biraz eğlenerek ancak biraz da endişelenerek izlemişti. Kadın Ezio ile göz göze geldi.

"Hey, sen! Durma öyle orada! Yardım et!"

Ezio kılıcını kemerinden çözdü, ayakkabılarıyla yeleğini çıkardı ve sonra suya daldı.

İskeleye geri çıktıklarında Caterina, yüzünde bir gülümsemeyle, sırılsıklam olan Ezio'ya elini uzattı ve "Kahramanım," dedi.

"Rica ederim,"

"Boğulabilirdim! O *porco* buna çok sevinirdi." Ezio'ya büyük bir minnettarlıkla baktı. "Ama sen! Tanrım, çok güçlü olmalısın. Ben gondoldayken halatından çeke çeke nasıl geri yüzebildin, gözlerime inanamadım."

"Kuş kadar hafiftiniz," dedi Ezio.

"Yağcı seni!"

"Yani, bu gondolların dengesi çok iyi..."

Caterina yüzünü astı.

"Size yardımcı olmak benim için bir şereftı, *signora*," diye konuşmasını bitirdi Ezio, hiç inandırıcı olmayan bir ses tonuyla.

"Bu yardımının karşılığını bir gün vermem gerek," dedi Caterina; kelimelerin arkasındaki anlamı gözlerinden anlaşılıyordu. "Adın ne?"

"Auditore, Ezio."

"Ben de Caterina. Yolculuk nereye?"

"Venedik'e gidecektim ama geçiş iznim yok bu yüzden tekne..."

"*Basta!*" diyerek araya girdi Caterina. "Demek şu yerden bitme kaptan seni içeriye almadı, ha?"

"Evet."

Caterina, "Şunun bir icabına bakayım ben," dedi ve Ezio'nun ayakkabılarıyla yeleğini giymesini beklemeden mendirekten hızla aşağıya indi. Ezio ona yetiştiğinde, Caterina çoktan tekneye varmıştı ve Ezio'nun anladığı kadarıyla, korkudan titreyen adamı azarlıyordu. Tekneye vardığında Ezio'nun tek duyabildiği, kaptanın elinden geldiği kadar yaltakçı görünmeye çalışarak mırıldandığı sözlerdi: "Tamam, *Altezza*; peki, *Altezza*; haklısınız, *Altezza*."

"Ne diyorsam o olacak! Tabii eğer kellenin bir kazığa çakılmasını istemiyorsan. İşte geldi! Eşyalarını ve atını gidip

sen getireceksin! Hadi işe koyul! Ayrıca ona iyi davranın! Eğer davranmazsanız benim haberim olur zaten!" Kaptan aceleyle yanlarından ayrıldı. Caterina, Ezio'ya döndü. "Bak, gördün mü? Halloldu!"

"Teşekkürler, hanımefendi."

"Yapılan iyilik karşılıksız kalmaz." Kadın, Ezio'ya baktı. "Umarım yollarımız yine kesişir." Elini uzattı. "Ben Forlì'de yaşıyorum. Oraya bir gün gel. Seni zevkle ağırlarım." Ezio'ya öpmesi için elini uzattı. Ayrılmak üzereydi.

"Sen de Venedik'e gelmek istemez misin?"

Caterina, Ezio'ya tekrar baktı, sonra da tekneye. "Bu gülüstürle mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi ve gitti. Kocasının olduğu yere doğru iskele boyunca yol aldı. Adam en son kalan bavulu yükletiyordu.

Kaptan aceleyle güverteye geldi. Ezio'nun atı yanındaydı. "Buyurun, efendim. Çok özür diliyorum, efendim. Bilseydim efendim..."

"Venedik'e ulaştığımızda atım bir ahıra bağlansın."

"Elbette efendim, zevkle."

Tekne limandan kalkıp lagunun bakır renkli suları üzerinde ilerlemeye başlarken, olan biteni sessizce izlemiş olan Leonardo, "Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu alaycı bir tavırla.

"Bir sonraki hedefim olsa hiç fena olmaz," dedi Ezio gülümseyerek.

"Öyleyse, adımlarına dikkat et! O, Caterina Sforza, yani Milano Dükü'nün kızı. Kocası da Forlì Dükü ve Papa'nın yeğeni."

"Adı ne o adamın?"

"Girolamo Riario."

Ezio sessiz kaldı. Bu soyadı ona tanıdık gelmişti. Sonra dedi ki: "Eh, adam bir çatlakla evlenmiş."

"Söylediğim gibi," diye cevap verdi Leonardo. "Bastığın yere dikkat et."

ON İKİ

1481 yılında Venedik Doçu Giovanni Mocenigo tarafından istikrarla yönetilen Venedik şehrinde olmak her açıdan güzeldi. Türkler ile barış sağlanmıştı ve halkın refah seviyesi yüksekti. Denizden ve karadan ulaşılan ticaret yolları ise emniyetteydi. Faiz oranları hiç kuşkusuz yüksekti ama yatırımcılar iyimserdi ve birikim sahipleri hallerinden memnundu. Kilise'nin de maddi durumu çok iyiydi; sanatçılar ruhani ve dünyevi liderlerinin ikili himayesi altında çok iyi eserler veriyorlardı. Doç Dandolo tarafından asıl amacından saptırılan Dördüncü Haçlı Seferi'ni takiben Konstantinopolis'in toptan yağmalanmasıyla bir hayli zenginleşmiş olan şehir, Bizans'ı hezimete uğratmıştı ve aldığı ganimetleri hiç sakınmadan şehrin orta yerinde sergiliyordu. St Mark Bazilikası'nın üst cephesi boyunca dizilmiş dört bronz at heykeli, bu sergilenen ganimetlerin en belirginiydi.

Ancak o yaz sabahının erken saatlerinde Molo'ya varan Leonardo ve Ezio'nun şehrin ihanet ve hırsızlıkla dolu aşağılık geçmişi hakkında hiçbir fikri yoktu. Gözlerine yalnızca, pembe mermer ve tuğladan yapılmış Ducale Sarayı'nın görkemli işçiliği; sarayın önünden ileriye ve sola doğru uzanan

geniş meydan; yüksekliği insanı hayrette bırakan, tuğladan yapılmış çan kulesi ve kovu renk kıyafetleriyle *terra ferma* boyunca oradan oraya hızla yürüyen ya da harikulade gondollardan, içi –meyveden tuğlaya– her çeşit ürünle dolu biçimsiz kayıklara kadar çeşit çeşit deniz aracının içinde, labirent gibi karışık ve leş kokulu kanallarda gezinen zarif yapılı Venedik insanları ilişti.

Conte da Pexaro'nun hizmetkârları, Leonardo'nun eşyalarıyla ve Leonardo'nun ricası üzerine, Ezio'nun atıyla ilgilendiler. Ayrıca Floransalı bankerin genç oğlu için uygun bir kalacak yer ayarlayacaklarına da söz verdiler. Sonra hepsi dağıldı; sadece şişman, soluk benizli ve pörtlek gözlü genç bir adam kaldı. Gömleği terden sırılsıklam olmuştu ve gülümsemesine tatlı demek tatlıya övgü olurdu.

"*Altezze*," dedi adam, yapmacık bir gülümsemeyle yanlarına yaklaşarak. "Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Nero, Conte'nın özel *funzionario da accoglienza*'sıyım. Görkemli şehrimizi size kısaca gezdirme görevini üstlenmek benim için büyük bir zevk olacak. Ardından Conte sizi..." dedi ve bir Leonardo'ya bir Ezio'ya endişeyle baktı. İkisinin arasından hangisinin iş için çağırılan ressam olduğuna karar vermeye çalışırken şansı yaver gitti ve Leonardo'yu, yani diğeri kadar macera tutkunu görünmeyen adamı seçti. "... evet, ardından Conte siz *Messer* Leonardo'yu akşam yemeğinden önce birlikte bir kadeh Veneto içmek üzere huzuruna kabul edecek. Ardından üst görevli holünde sizin için hazırlanan yemeğe geçebileceksiniz, *Messer*," dedi ve sonra da saygıyla yerlere kadar eğildi. "Gondolumuz hazır..."

Sonraki yarım saat boyunca Leonardo ve Ezio, La Serenissima'nın güzelliklerini olabilecek en iyi yerden, ön ve arka taraftaki birer gondolcunun ustaca idare ettiği bir gondolun

içinden seyrederek gördüklerinin tadını çıkardı veya çıkarmak zorunda kaldı. Ancak bu zevki Nero'nun boş konuşmaları bozuyordu. Madonna Caterina'yı kurtarmasından dolayı yorgun ve kıyafetleri hâlâ ıslak olan Ezio, bu şehrin eşsiz güzelliği ve mimarisi ilgisini çekse de, Nero'nun sıkıcı monoloğundan kurtulmak için uyumaya çalıştı fakat ansızın hızla uyandı. Bir şey dikkatini çekmişti.

Kanalın kıyısından, Marchese de Ferrara Sarayı'na yakın bir mesafeden bağırışlar geliyordu. İki silahlı muhafız bir tüccarı rahatsız ediyordu.

"Size evde kalmanız gerektiği söylenmişti, efendim," dedi üniformalı adamlardan biri.

"Ama kira ödendi. Mallarımı burada satmak benim en doğal hakkım."

"Özür dilerim efendim ama bu, *Messer* Emilio'nun yeni kurallarına karşı gelmek olur. Korkarım durumunuz bir hayli ciddi, efendim."

"On'lar Konseyi'ne şikâyette bulunacağım!"

"Onun için zaman yok, efendim," dedi diğer üniformalı adam ve tüccarın tezgâhına tekme vurup tentesini aşağıya indirdi. Adam, deri eşyalar satıyordu. Muhafızlar malların en iyilerini seçip ceplerine indirirken çoğunu kanala attılar.

İkisi de oradan ağır ağır, kasıla kasıla yürüyerek uzaklaşırken, içlerinden biri arkasına dönüp "Bir daha bizi böyle abuk sabuk şeylerle uğraştırmayın, efendim," dedi.

"Neler oluyor?" diye sordu Ezio, Nero'ya.

"Önemli bir şey değil, *Altezza*; küçük bir mesele sadece. Lütfen görmezden gelin. Şu anda meşhur, ahşap Rialto Köprüsü'nün altından geçiyoruz. Büyük Kanal üzerindeki tek köprüdür ve tarih boyunca onu ünlü kılan şey..."

Ezio garip tipli adamın etrafı anlatmaya devam etmesine

müsaade etti. Ancak gördükleri onu rahatsız etmişti; bir de Emilio ismini duymuştu. Gayet yaygın bir Hıristiyan ismiydi – fakat sözü edilen kişi Emilio *Barbarigo* olabilir miydi?

Çok geçmeden Leonardo, oyuncak satılan tezgâhların bulunduğu bir pazara göz gezdirebilmek için durmaları konusunda ısrar etti. Gözüne ilişen ilk tezgâha doğru yürüdü. "Ezio, bak," diye bağırdı.

"Ne buldun?"

"Bir insan figürü. Küçük, mafsallı bir manken. Biz ressamlar bunu model olarak kullanırız. İki tane alsam fena olmaz. Yalnız sen alır mısın? Sanırım cüzdanımı çantalarımla birlikte yeni atölyeme yolladım."

Fakat Ezio cüzdanını çıkarmak için elini uzatırken birkaç genç onları ittirerek yanlarından geçti ve içlerinden biri Ezio'nun cüzdanını belinden söküp çıkarmaya çalıştı.

"Hey!" diye bağırdı Ezio. "*Coglione*! Durdurun!" diye devam etti ve arkalarından hızla koşmaya başladı. Saldırganı olarak belirlediği delikanlı bir an dönüp arkasına baktı ve bu sırada kızıl bir saç buklesini yüzünden geriye doğru attı. Bu bir kadın yüzüydü! Ancak sonra arkadaşlarıyla birlikte kalabalığın içine karışarak gözden kayboldu.

Turlarına sessizce devam ettiler. Leonardo, halinden memnun bir yüz ifadesiyle, iki insan figürünü elinde sımsıkı tutuyordu. Ezio, rehberleri olan şaklabandan ve hatta Leonardo'dan kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Tek başına geçirecek, düşünecek zamana ihtiyacı vardı.

"Ve şimdi de meşhur Seta Sarayı'na yaklaşıyoruz," diye yine aynı sıkıcı ses tonuyla devam etti Nero. "*Su Altezza* Emilio Barbarigo'nun evi... *Messer* Barbarigo şu anda şehrin tüccarlarını kendi rehberliği ve denetimi altında birleştirme-

ve yönelik çabalarıyla ün salmış durumda. Takdire şayan bir hareket... Ama maalesef şehirdeki bazı daha radikal kesimler bu girişime karşı direniyor."

Kanalın biraz gerisinde kasvetli, müstahkem bir bina duruyordu. Binanın önünde, iskele kısmında üç gondolun halatla bağlı durduğu döşeme taşlı bir alan vardı. Gondolları oradan geçerken Ezio, daha önce muhafızlar tarafından rahatsız edilen tüccarı o binaya girmeye çalışırken gördü. İki muhafız onu uzaklaştırmaya çalışıyordu. Adamların omuzlarındaki, üzerinden çapraz, kırmızı bir şerit geçen sarı arma Ezio'nun dikkatini çekti. Armanın altında siyah bir at deseni; üst kısmında da yunus, yıldız ve el bombası desenleri vardı. Bunlar hiç kuşkusuz Barbarigo'nun adamlarıydı!

"Tezgâhımı yerle bir ettiler, mallarım mahvoldu. Tazminat istiyorum!" diyordu tüccar, öfkeli bir ses tonuyla.

"Özür dilerim efendim, ama kapalıyız," dedi üniformalı adamlardan biri, teberinin ucuyla tüccarı iterek.

"Sizinle işim henüz bitmedi. Sizi Konsey'e şikâyet edeceğim."

"Selamımızı da söyleyin," diye çıkıştı yaşı daha büyük olan diğer muhafız. Hemen ardından bir subay ve üç muhafız daha belirdi.

"Kargaşa mı çıkarmak amacın?"

"Hayır, ben..."

"Tutuklayın bu adamı," diye sertçe emir verdi subay.

"Ne yapıyorsunuz?" dedi tüccar; korkmuştu. Ezio, olanları eli kolu bağlı izliyor ve giderek sinirleniyordu; ancak burayı kafasına not etmişti. Tüccarı binaya doğru sürüklediler. Derken küçük, zırhlı bir kapı açıldı ve adam içeri alındı; sonra da kapı arkasından hemen kapandı.

Ezio, Leonardo'ya dönüp "Çok güzel bir şehir seçmişsin,

ama seçebileceklerinin en iyisi olduğunu söyleyemeyece-
ğim," dedi.

"Keşke diyorum Milano'ya gitmeye ne kadar verseydim," diye cevap verdi Leonardo. "Ama iş, iştir."

ON ÜÇ

Ezio, Leonardo'dan ayrıldıktan ve kendi meskenine yerleştikten sonra zaman kaybetmeden Seta Sarayı'nın yolunu tuttu. Dar geçitlerden, dolambaçlı kanallardan, alçak kemerlerden, küçük meydanlardan ve çıkmaz sokaklardan oluşan bir şehirde kolay bir iş değildi bu. Ancak herkes sarayı biliyordu ve kaybolduğu anlarda yerel halk ona yolu seve seve tarif etti ama sorduğu herkes şaşkın bir ifadeyle bakıyordu; bir insan oraya neden kendi hür iradesiyle gitmek isteyebilirdi ki? Bir-iki kişi ona gondolla gitmesini tavsiye etti, fakat Ezio şehri daha yakından tanımak ve hedefine fark edilmeden ulaşmak istiyordu.

Ezio akşama doğru saraya vardı. Ancak bu bina bir saraydan çok bir hisar ya da cezaevi gibi duruyordu, çünkü ana bina kompleksi siperli duvarlarla inşa edilmişti. Yapı, her iki yanına sıralanan diğer binalardan dar sokaklarla ayrılıyordu. Fakat arka kısımda, başka bir yüksek duvarla çevrili, oldukça büyük görünen bir bahçe vardı. Ön tarafta ise, kanala bakan; Ezio'nun daha önce gördüğü geniş ve açık alan bulunuyordu. Yalnız, şu an burada dokuz-on Barbarigo muhafızıyla rengârenk kıyafetler giymiş bir genç grubunun arasında büyük bir

münakaşa yaşanıyor gibiydi. Gençler muhafızlara sataşıp havaya savrulan teberlerin ve keskin mızrakların erişemeyeceği yerlere doğru umarsızca kaçıyor ve öfkeden çıldıran adamların üzerine tuğla, taş ve çürük yumurta atıyordu. Belki de amaçları sadece üniformalıları oyalamaktı çünkü Ezio ileriye doğru baktığında kargaşanın yaşandığı alanın ötesinde sarayın duvarına tırmanan bir siluet gördü. Çok etkilenmişti – duvar o kadar dikti ki o bile tırmanmadan önce bir durup düşünürdü. Ancak o kişi her kimse hiç fark edilmeden ve zorlanmadan siperlere ulaştı. Sonra siperlerin üzerinden müthiş bir kabiliyetle sıçradı ve gözetleme kulelerinden birinin çatısına indi. Ezio, artık o kişi her kimse kulenin çatısından sarayın kendi çatısına atlayıp oradan da içeri girmeyi planladığını anlayabiliyordu. Bu taktiği kafasına not etti. İhtiyacı olursa –ya da elinden gelirse– onu uygulayabilirdi. Ancak gözetleme kulesindeki muhafızlar davetsiz misafirin çatıya inerken çıkardığı sesi duymuş ve sarayda nöbet tutan ne kadar silah arkadaşları varsa hepsine uyarı çağrısında bulunmuştu. Derken sarayın çatısında, saçakların olduğu yerdeki bir pencerede beliren okçunun biri ok fırlattı. Okun geldiğini gören davetsiz misafir zarifçe zıplayınca, ok onu ıskalayarak kiremitlere çarpıp geçti. Ancak başka bir okçu atışını hedefine tam isabet ettirdi. Kurban, tiz bir çığlıkla olduğu yerde sendelerken bir yandan da yaralanan baldırını tutuyordu.

Okçu bir ok daha fırlattı ama bu sefer ıskaladı çünkü hedefi kulenin çatısından siperlere doğru geri atlamış, geldiği yönden dönmeye başlamıştı. Atladığı siperlerin üzerinde ise başka muhafızlar ona doğru koşturuyordu. Yaralı şahıs, duvarın üzerinden de geldiği yöne doğru sıçradı ve yarı kayıp yarı düşerek zemine kadar indi.

Sarayın önündeki açık alanın diğer tarafında ise Barbarı-

go muhafızları, saldırganlarını ilerideki ara sokaklara doğru geri püskürtüyor ve kovalıyordu. Ezio, diğer yönde güvenli bir alana doğru topallayarak kaçmaya çalışan siluete yetişmek için bu fırsatı değerlendirdi.

Yaklaştığında karşısındaki kişinin narin, çocuksu ama atletik vücudu Ezio'yu şaşırttı. Tam yardım teklifinde bulunmak üzereyken davetsiz misafir ona doğru döndü ve Ezio, o gün erken saatlerde pazarda cüzdanını söküp çalmaya çalışan kızın yüzünü tanıdı.

Şaşırmış, kafası karışmıştı; bir yandan da garip bir şekilde kızdan etkilenmişti.

"Bana kolunu ver," dedi kız ısrarlı bir tavırla.

"Beni hatırlamadın mı?"

"Hatırlamam mı gerekirdi?"

"Bugün pazarda soymaya çalıştığın adamı tanımadın mı?"

"Özür dilerim ama şimdi oturup bunları hatırlamaya çalışmanın vakti değil. Eğer bir an önce gözden kaybolmazsak işimizi bitirirler."

Dediklerini ispatlar gibi, bir ok aralarından vın diye geçti. Ezio, kızın kolunu omzuna koyup kendi kolunu da kızın beline doladı. Bir keresinde Lorenzo'yu taşıdığı gibi şimdi de onu taşıyordu. "Nereye gidelim?"

"Kanala."

"Hay hay," dedi Ezio alaycı bir tavırla. "Venedik'te bir tane kanal var zaten, değil mi?"

"Şehre yeni gelen birine göre çok ukalasın. Bu taraftan –ben sana yolu gösteririm– ama çabuk ol! Bak – peşimize takıldılar bile." Gerçekten de birkaç kişilik bir muhafız grubu arnavutkaldırımlarının üzerinden onlara doğru koşmaya başlamıştı.

Kız, bir eli yaralı baldırında ve tüm vücudu acıdan gergin

bir halde Ezio'yu bir ara sokaktan içeri, sonra oradan başka bir sokağa, oradan da başka bir sokağa ve oradan yine başka bir sokağa yönlendirdi. Ezio'nun tersi dönmüştü. Fakat arkalarından gelen adamların sesleri yavaş yavaş azaldı ve sonra kayboldu.

"Ana karadan para ile getirilmiş adamların..." dedi kız, aşırı küçümseyici bir ses tonuyla, "biz buralılara karşı hiç şansları yok. Çok çabuk yollarını kaybederler. Gidelim!"

Misericordia Kanalı'nın üzerinde bir rıhtıma varmışlardı. Burada, içinde iki adamın olduğu sıradan bir kayık duruyordu. Ezio'yu ve kızı görür görmez adamlardan biri halatı çözmeye başladı. Diğeri ise onların kayığa binmesine yardımcı oldu.

"Kim bu?" diye kıza sordu onlara yardım eden adam.

"Bilmiyorum ama doğru zamanda doğru yerdeydi ve Emilio'nun bir ahbabı gibi durmuyor."

Ancak kız artık bayılmak üzereydi.

"Bacağından yara aldı," dedi Ezio.

"Oku şimdi oradan çıkaramam," dedi adam, okun saplandığı yere bakarak. "Yanımda hiç merhem ve sargı bezi yok. Onu çabucak geri götürmeliyiz. Emilio'nun lağım fareleri bizi yakalamadan..." Durup Ezio'ya baktı. "Bu arada sen kimsin?"

"Adım Ezio Auditore. Floransalıyım."

"Hımm. Benimki Ugo. Kızın adı da Rosa. Küreği çeken çocuğun adı da Paganino. Biz yabancıları pek sevmeyiz."

"Peki siz kimsiniz?" diye karşılık verdi Ezio, son ifadeye aldırmadan.

"İnsanların mallarını azat eden profesyonelleriz."

"Hırsızız yani," diye gülerek açıkladı Paganino.

"Her şeyin büyüsünü bozuyorsun," dedi Ugo üzgünce.

Sonra ansızın dikkat kesildi. "Dikkat edin!" diye bağırdı, yukarıdan bir yerden sırayla fırlatılan iki ok kayığın gövdesine saplanırken. Başlarını yukarı kaldırdıklarında yakındaki bir çatının üzerinde iki Barbarigo okçusu gördüler. Adamlar büyük yaylarına yeni oklar yerleştiriyordu. Ugo kayığın haznesini karıştırdı ve kısa bir arbalet çıkardı. Yaya hızla bir ok yerleştirip nişan aldı ve oku fırlattı. Tam bu esnada Ezio da, diğer okçuyu, hızla attığı iki fırlatma bıçağı ile başarıyla indirdi. İki okçu bağırarak aşağıdaki kanalın içine düşüp gözden kayboldu.

"O şerefsizin her yerde adamı var," dedi Ugo. Paganino'ya, sohbet edermiş gibi.

İkisi de yirmili yaşlarında, kısa boylu, geniş omuzlu ve sert görünümlü adamlardı. Kayığı çok iyi kullanıyorlar ve kanal sistemini, besbelli, avuçlarının içi gibi biliyorlardı çünkü bir-iki kere Ezio, karadaki çıkmaz sokakların sudaki benzerlerine girdiklerini sandı ama sonra bu yolun tuğlayla örülü bir duvarla değil de kafalarını iyice eğince kayığın rahatlıkla geçebileceği alçak bir kemerle son bulduğunu gördü.

"Neden Seta Sarayı'na saldırıyordunuz?" diye sordu Ezio.

"Niçin soruyorsun bunu?" diye karşılık verdi Ugo.

"Emilio Barbarigo benim arkadaşım falan değil. Belki birbirimize yardım edebiliriz."

"Senin yardımına ihtiyacımız olduğunu nereden çıkardın?" diye sertçe cevap verdi Ugo.

"Yapma, Ugo," dedi Rosa. "Baksana neler yaptı bizim için. Ayrıca hayatımı kurtardığını unutuyorsun. Aramızda en iyi tırmanan benim. Ben olmasam o hainin yuvasına asla giremeyiz." Yüzünü Ezio'ya çevirdi. "Emilio şehirdeki ekonomiyi tek elden yönetmeyi amaçlıyor. Güçlü bir adam ve tanıdığı birkaç konsey üyesi var. İşler öyle bir noktaya geldi ki ona

karşı çıkan ve bağımsızlığını korumaya çalışan bir yaratık hemen susturuluyor.

"Ama siz tüccar değilsiniz; hırsızsınız."

"*Profesyonel* hırsızız," diye düzeltti Rosa. "Tek başına bir işletme, tek başına bir *dükkân* veya tek başına bir insan. Hepsi de kurumsal bir tekele kıyasla daha kolay soyulur. Her neyse... Bu insanların sigortaları var ve uğradıkları kayıpları da, müşterilerinden büyük miktarlarda prim alan bu sigorta şirketleri tazmin ediyor. Gördüğün gibi herkes halinden memnun. Ancak Emilio planlarını uygularsa Venedik'i bizim gibilerin avlanamayacağı bir çöle çevirecek."

"Üstelik, sadece küçük işletmeleri değil aynı zamanda şehrin yönetimini de ele geçirmek isteyen pislik herifin teki," diye araya girdi Ugo. "Gerçi Antonio her şeyi açıklar."

"Antonio mu? O da kim?"

"Az kaldı; yakında öğreneceksiniz, Sayın Florasanlı."

Sonunda başka bir rıhtıma yanaşıp kayığı halatla bağladılar. Çabuk hareket ediyorlardı çünkü Rosa'nın ölümcül yarasının temizlenip tedavi edilmesi gerekiyordu. Paganino'yu kayıkta bıraktıktan sonra Ezio ve Ugo, Rosa'yı aralarında yarı sürükleyip yarı taşıdılar. Kız artık kan kaybından neredeyse bilincini kaybetmişti. Koyu kırmızı kiremit ve ahşaptan yapılmış binaların dizili olduğu dolambaçlı bir ara sokaktan kısa bir süre yürüyerek küçük bir meydana geldiler. Meydanın ortasında bir kuyu ve ağaç vardı. Etrafı, sıvası uzun süre önce dökülmüş, çirkin görünümlü binalarla çevriliydi.

Binalardan birine ait kirli, kırmızı renkli bir kapıya doğru yürüdüler ve Ugo kapıyı ardı ardına, karışık bir ritimle yumrukladı. Bir gözetleme deliği açılıp kapandı ve kapı hızla açıldı; ardından aynı hızla kapandı. Diğer her şey bakımsız

kalmış olsa da Ezio menteşelerin, kilitlerin ve sürgülerin iyi yağlandığını ve hiç pas tutmamış olduğunu fark etti.

Kendisini, üzerinde belirli aralıklarla pencerelerin sıralı olduğu yüksek, çizgili, gri duvarları olan eski püsküt bir avluda buldu. Mekânın her iki yanında bulunan ahşap merdivenler, birinci ve ikinci kat hizasında duvar boyunca uzanan ahşap balkonları birleştiriyordu. Balkonlarda birçok kapı girişi vardı.

Bazılarını Ezio'nun o gün erken saatlerde Seta Sarayı'nın önünde çıkan kargaşadan tanıdığı birkaç kişi, ortada toplandı. Ugo çoktan emir vermeye başlamıştı. "Antonio nerede? Onu buraya getirin! Ve Rosa için bir yer açın. Bana bir battaniye, biraz merhem, sıcak su, keskin bir bıçak ve sargı bezi getirin."

Adamlardan biri hızlıca merdivenlerin birinden çıktı ve birinci kattaki kapılardan birine girip gözden kayboldu. İki kadın temiz sayılabilecek bir hasır açıp serdi ve Rosa'yı yavaşça onun üzerine yatırdı. Üçüncü bir kadın da gidip Ugo'nun istediği tıbbi malzemeleri getirdi. Rosa ayıldı ve Ezio'yu gördü. Ona bir elini uzattı. Ezio kızın elini tutup yanına diz çöktü.

"Neredeyiz?"

"Sanırım burası sizinkilerin karargâhı. Her açıdan güvendesin."

Rosa, Ezio'nun elinin sıktı. "Seni soymaya çalıştığım için özür dilerim."

"Boş ver; takma kafana."

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Ezio endişeliydi. Kızın yüzü çok solgundu. Eğer niyetleri onu gerçekten kurtarmaksa ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu.

"Endişelenme, Antonio işini iyi bilir," dedi Ugo ayağa kalkarken.

Otuzlu yaşlarının sonunda, iyi giyimli bir adam merdi-

venlerden hızla inerek geldi. Sol kulağında büyük, altın bir küpe vardı; başına da eşarp geçirmişti. Dosdoğru Rosa'nın yanına koştu ve kızın yanında diz çöktü. Tıbbi malzemeleri almak için parmaklarını şıklattı.

"Antonio!" dedi Rosa.

"Canım, ne oldu sana böyle?" dedi Antonio, Venedik doğumlu birinin sert aksanıyla.

"Şu şeyi çıkart hemen!"

"Önce bir bakayım," dedi Antonio, ansızın daha da ciddileşen ses tonuyla. Yarayı dikkatle inceledi. "Bacağına bir yandan girip ucu diğer yandan çıkmış ancak kemiği ıskalamış. İyi ki bir arbalet oku denk gelmemiş."

Rosa dişlerini sıktı. "Hadi. Çıkart. Şunu."

"Ona ısırması için bir şey verin," dedi Antonio. Okun tüyünü kopardı, baş kısmına bir bez sardı ve ardından giriş ve çıkış noktalarını merhemle ıslatıp oku çekti.

Rosa, dişlerinin arasına yerleştirdikleri bezden tıkacı tükürüp attı ve bağırdı.

"Özür dilerim, *piccola*," dedi Antonio. Elleriyle yaranın iki ucuna bastırıyordu.

"Başlarım şimdi özür dilemene, Antonio!" diye kesik ve acı bir sesle bağırdı Rosa. Kadınlar onu zapt etmeye çalışıyordu.

Antonio başını kaldırıp yardımcılarından birine baktı. "Michiel! Bianca'yı kap gel!" Ezio'ya keskin gözlerle baktı. "Sen! Şunu halletmeme yardım et! Şu kompresleri al ve ben ellerimi kaldırır kaldırmaz onlarla yaranın iki ucuna bastır da sonra kızın bacağını düzgünce sarabilelim."

Ezio söylenenleri hızla yaptı. Rosa'nın bacağının sıcaklığını ellerinin altında hissetti. Vücudunun ellerine verdiği tepkiyi de öyle... Kızla göz göze gelmemeye çalıştı. Bu arada Antonio işini hızla halledip Ezio'yu dirseğiyle kenara itti ve

sonra Rosa'nın titizce sarılmış bacağını eklemlerinden yavaşça ovmatti. "Güzel," dedi. "Bir daha siperlere tırmanabilmen için biraz zaman geçmesi lazım ama çabuk iyileşeceğini düşünüyorum. Sabırlı ol yeter. Seni tanıyorum!"

"Bu kadar çok acıtman gerekiyor muydu, seni sakar *idiota*?" diye ona parladı Rosa. "Umarım vebaya yakalanırsın, it herif! Orospu çocuğu!"

"Onu içeri götürün," dedi Antonio gülümseyerek. "Ugo, ona eşlik et. Mutlaka dinlensin."

Dört kadın hasır yatağın köşelerinden tuttular ve hâlâ şikâyet etmeye devam eden Rosa'yı taşıyıp birinci kattaki kapılardan birinden içeri götürdüler. Antonio onların gidişini izledi ve sonra tekrar Ezio'ya döndü. "Teşekkür ederim," dedi. "Şu küçük şeytan benim için çok değerli. Eğer onu kaybetseydim..."

Ezio omuz silkti. "Başı dertte olan genç kızlara karşı hep bir yumuşak yanım vardır."

"İyi ki Rosa seni böyle konuşurken duymadı, Ezio Auditore. Ama şanın senden önde yürüyor."

"Ugo'yu sana ismimi söylerken duymadım," dedi Ezio teyakkuza geçerek.

"Söylemedi zaten. Ancak Floransa ve San Gimignano'da yaptıklarından haberdarız. İyi işler çıkarmışsın. Biraz inceliksiz olsalar da..."

"Sizler kimsiniz?"

Antonio ellerini iki yana açtı ve "Venedik Profesyonel Hırsızlar ve Kadın Tellalları Loncası'nın karargâhına hoş geldin," dedi. "Ben de' Magianis, Antonio – *amministratore*." Alaycı bir tavırla eğilerek selam verdi. "Ancak elbette zenginden alıp sadece fakire vermek üzere hırsızlık yapıyoruz ve tabii ki fahişelerimiz de kendilerine metres demeyi tercih ediyorlar."

"Peki neden burada olduğumu biliyor musun?"

Antonio gülümsedi. "Bir fikrim var – ancak bu fikrimi çalışanlarımla paylaşmış değilim. Gel hadi! Çalışma odama gidip konuşalım."

Bu oda Ezio'ya Mario'nun çalışma odasını o kadar çok hatırlattı ki bir an hayretler içinde bakakaldı. Tam olarak nasıl bir yerle karşılaşmayı umduğunu bilmiyordu ancak, onu burada, içinde kaliteli ciltlerle kaplı pahalı kitaplar, şahane Osmanlı halıları, ceviz ağacından ve şimşirden yapılmış mobilyalar, gümüş valdızlı duvar şamdanları ve büyük yer şamdanları bulunan; duvarlarına kitaplıklar dizili bir oda karşılamıştı.

Odanın ortasını bir masa kaplıyordu. Masanın üzerinde Seta Sarayı'nın ve yakın çevresinin büyük ölçekli bir maketi vardı. Maketin içinde ve etrafında da, sayılamayacak kadar çok, küçük, ahşap insan figürü göze çarpıyordu. Antonio, Ezio'ya bir sandalyeye oturması için işaret etti ve kendisi de odanın bir köşesinde duran, bakınca insana huzur veren bir şöminenin başına geçti. Şömineden insanı garip bir şekilde içine çeken ancak hiç bilinmedik bir koku geliyordu.

"Sana ne ikram edebilirim?" diye sordu Antonio. Ezio'ya esrarengiz bir şekilde amcasını hatırlatıyordu. "*Biscotti*? *Un caffe*?"

"Pardon, bir ne?"

"Bir kahve." Antonio doğruldu. "Harika bir karışım. Bunu bana bir Türk tüccar getirmişti. Al, biraz dene," dedi ve Ezio'ya sert kokulu, sıcak, koyu renkte bir sıvıyla dolu beyaz porselenden küçük bir fincan uzattı.

Ezio içeceğin tadına baktı. Dudaklarını yaksa da fena değildi. Fena olmadığını söyledikten sonra hiç düşünmeden ekledi: "Krema ve şeker olsaydı daha iyi olabilirdi gerçi."

"Bu, kahvenin bütün zevkini mahvederdi," diye tersledi Antonio. Gücenmişti. Ancak ikisi de kahvelerini bitirdi ve hemen ardından Ezio sinirlerinin enerjiyle gerildiğini, içinin kıpır kıpır olduğunu hissetti, ilk kez böyle bir şey yaşıyordu. Leonardo'yu tekrar gördüğünde bu içeceği ona mutlaka anlatacaktı. Ancak o anda Antonio, Seta Sarayı'nın maketini işaret ediyordu.

"Rosa içeriye girip arka kapılardan birini açabilseydi bu noktaları alacaktık. Ama senin de bildiğin gibi onu gördüler ve yaraladılar. Bu yüzden geri çekilmek zorunda kaldık. Şimdi yeniden toplanmamız gerekecek ve bu esnada Emilio da savunma birliklerini biraz daha güçlendirecek. Daha da kötüsü bu operasyon epey pahalıya patladı. Cebimde tek bir *soldo* kaldı desem yeridir."

"Emilio'nun bayağı parası olmalı," dedi Ezio. "Hemen şimdi tekrar saldırıya geçip biraz parasını alsak olmaz mı?"

"Dinlemiyor musun? Kaynaklarımız neredeyse tükendi ve Emilio tetikte bekliyor. Onu yalnızca hiç ummadığı anda saldırıya geçerek yenebiliriz. Üstelik iki güçlü kuzeni var: Marco ve Agostino kardeşler. Ona destek veriyorlar. Ancak Agostino'nun en azından iyi bir insan olduğuna inanıyorum. Marco'ya gelince... Eh, doğun iyi biri olduğunu söyleyebilirim ama dünyevi işlerle ilgilenmez, politika ve ticaret meselelerini başkalarına bırakır – Emilio'nun parmağında oynattığı kişilere." Antonio, Ezio'ya sert bir bakış attı. "Keselerimizi tekrar doldurabilmek için yardıma ihtiyacımız var. Sanırım sen bu konuda yardımcı olabilirsin. Başarılı olursan bu bana yardıma değer bir müttefik olduğunu gösterecek. Böyle bir görevi üstlenir miydiniz Sayın Krema-ve-Şeker?"

Ezio gülümsedi. "Dene ve gör."

ON DÖRT

Kolay olmadı. Hırsızlar Loncası'nın Baş Haznedarı ile yaptığı görüşme de hoş geçmemişti. Ancak Ezio başardı; Paola'dan öğrendiği becerileri başarıyla kullanıp cüzdanları büyük bir marifetle sökerek ve Emilio ile müttefik olan Venedik'in zengin insanlarından araklayabildiği kadar para araklayarak birkaç ay içinde, loncanın diğer hırsızlarıyla birlikte -artık kendisi de loncanın fahri üyesiydi- Antonio'nun Emilio'ya karşı yeniden harekete geçmek için ihtiyacı olan iki bin *ducati*'yi toplayıp getirdi. Ancak bunun bir bedeli olmuştu. Lonca üyelerinin hepsi Barbarigo'nun muhafızlarınca yakalanıp tutuklanmaktan kaçamamıştı. Hal böyle olunca, ihtiyacı olan para artık elinde olsa da, Hırsızlar Loncası'nın adam sayısı azalmıştı.

Fakat Emilio Barbarigo küstahça bir hata yaptı. Diğer insanlara ibret olsun diye, yakalanan hırsızları kontrolü altında olan bölgede dar, demir parmaklıklı kafeslerin içinde umumun teşhirine sundu. Adamları sarayının zindanlarına atsaydı onları oradan Tanrı bile çıkaramazdı, ancak Emilio onları marifetinin eseri olarak sergilemeyi tercih etmişti.

Aç ve susuz bırakılan hırsızlar ne zaman uyumaya kalksalar muhafızlar tarafından çubuklarla dürtülüyordu. Emilio'nun amacı onları halkın gözleri önünde açlıktan ve susuzluktan öldürmekti.

"Yemeği geçtim, ama susuz altı günden fazla dayanamazlar," dedi Ugo, Ezio'ya.

"Peki Antonio ne diyor?"

"Kurtarma planını sana bıraktığını söylüyor."

Bu adama sadakatimi daha ne kadar ispatlamam gerekiyor ki, diye düşündü Ezio; ama sonra Antonio'nun güvenini çoktan kazanmış olduğunu fark etti; öyle ki Hırsızların Prensi bu önemli görevi ona bırakıyordu.

Ugo ve Ezio gizlendikleri noktadan gözcü birliğinin gidiş gelişlerini dikkatle izledi. Gördükleri kadarıyla bir muhafız grubu hiç durmadan bir kafesten diğerine geçiyordu. Her bir kafesin etrafını çeviren meraklı insanların içinde pekâlâ Barbarigo casuslarının da bulunma ihtimali olsa bile, Ugo ve Ezio bu riske girmeyi göze aldı. Etrafta çok daha az izleyicinin olduğu gece nöbetinde, görevli muhafız birinci kafesten ikinciye geçmek üzereyken onlar da birinci kafese yaklaşmaya başladılar. Muhafız bulunduğu yerden ayrılıp orada olanları göremeyeceği ve duyamayacağı kadar uzaklaştığı an kilitleri açmayı başardılar. Olan biteni seyreden birkaç kişinin attığı gelişigüzel sevinç çığlıkları morallerini yükseltti. Bunlar, eğlendikleri müddetçe kimin galip geldiğiyle ilgilenmeyen kişilerdi. Aralarından birkaçı Ugo ve Ezio'yu ikinci, hatta üçüncü kafese kadar takip etti. Tekrar özgürlüğe kavuşturdukları yirmi yedi kadın ve erkekten oluşan grup iki buçuk gün süren esaretin ardından perişan bir haldeydi ama en azından hiç biri kelepçelenmemişti. Ezio, en önemli ihtiyaçlarını –susuzluklarını– giderebilmeleri için onları hemen

hemen her meydanın ortasında bulunabilen kuyulardan en yakın olanına götürdü.

Gece yarısından şafağa kadar süren görevin sonunda Ugo ve artık serbest olan arkadaşları Ezio'ya derin bir saygıyla baktı. "Kardeşlerimi kurtarman iyilikten de öte bir davranıştı, Ezio," dedi Ugo. "Bu... iş arkadaşlarım, gelecek haftalarda önemli bir görev üstlenecekler ve..." Ses tonu ciddileşti "Ve loncamız sonsuza dek sana minnet borçlu olacak."

Grup, loncanın karargâhına geri dönmüştü. Antonio, Ezio'yu kucakladı ancak yüzünde kasvetli bir ifade vardı.

"Rosa nasıl?" diye sordu Ezio.

"Daha iyi ancak yarası düşündüğümüzden daha ciddi ve daha yürümeden koşmaya kalkışıyor."

"Hiç şaşırmadım."

"Her zamanki hali," dedi ve durdu Antonio. "Seni görmek istiyor."

"Koltuklarım kabardı."

"Niye ki? Sen günün kahramanısın!"

Birkaç gün sonra, Ezio, Antonio'nun çalışma odasına çağrıldı. Ezio, Antonio'yu Seta Sarayı'nın maketi üzerine eğilmiş düşünürken buldu. Küçük, ahşaptan insan figürleri maketin etrafında yeniden konuşlandırılmıştı ve maketin hemen yan tarafında üzeri hesaplamalar ve notlarla dolu bir yığın kâğıt vardı.

"O! Ezio!"

"*Signore*."

"Düşman sahasına yaptığım küçük bir baskından daha yeni döndüm. Sayın Emilio'nun küçük sarayına ulaştırılması beklenen üç tekne dolusu askeri malzemeyi ele geçirmeyi

başardık. Bu yüzden düşündük ki Barbarigo okçularının üniformalarını giyip küçük bir kıyafet balosu düzenleyebiliriz."

"Harika bir fikir. Böylece hisara sorunsuz girebiliriz. Ne zaman başlıyoruz peki?"

Antonio elini kaldırdı. "O kadar hızlı değil, dostum. Bir sorunumuz var. Sana danışmak istiyorum."

"Beni onurlandırıyorsunuz."

"Hayır, sadece kararlarına değer veriyorum. Gerçek şu ki elime ulaşan güvenilir bilgilere göre adamlarımdan bazısı Emilio tarafından rüşvetle satın alınmış ve artık onun casusu olmuşlar," dedi ve durdu. "Bu hainlerin işini bitirmeden saldırıya geçemeyiz. Bak, hem sana güvenebileceğimi biliyorum, hem de lonca bünyesinde henüz herkes tarafından tanınmıyor olma avantajın var. Sana bu hainlerin nerede olduklarına dair birtakım ipuçları versem onların üstesinden gelebilir misin? Ugo'yu ve ihtiyacın olacağını düşündüğün kadar adamı destek ekibi olarak yanına alabilirsin."

"*Messer* Antonio, Emilio'nun düşmesi sizin için olduğu kadar benim için de önemli."

Antonio gülümsedi. "Tam da senden beklediğim cevap!" dedi ve pencerenin yanına kurulmuş bir harita masasında kendisine eşlik etmesi için Ezio'ya eliyle işaret etti. "Bu, şehrin planı. Döneklik yapan adamlarımı, görevine sadık casuslarımın bana söylediği kadarıyla, şuradaki meyhanede buluşuyor. Mekânın adı Il Vecchio Specchio. Orada Emilio'nun casuslarıyla iletişime geçiyor, bilgi alışverişi yapıp emir alıyorlar."

"Kaç kişiler?"

"Beş."

"Peki, onlara ne yapmamı istersiniz?"

Antonio ona baktı. "Ne olacak, elbette hepsini öldürmeni istiyorum, dostum."

Ertesi gün Ezio seçtiği adamları günbatımında yanına çağırdı. Planları hazırdı. Adamların hepsine Antonio'nun el koyduğu tekneden çıkan üniformaları giydirdi. Emilio, Antonio'nun bildirdiğine göre, çalınan ekipmanların denizde kaybolduğunu sanıyordu. Böylece, Emilio'nun adamları hiçbir şeyden şüphelenmeyecekti. Ezio ve dört adamla birlikte, gece çöker çökmez Il Vecchio Specchio'yu bastılar. Akşamın bu vaktinde Antonio'nun dönek adamları ve Barbarigo muhafızları dışında içeride sadece birkaç müşteri vardı. Bir grup Barbarigo muhafızının meyhaneye girdiğini gördüklerinde adamlar kafalarını kaldırıp bakma zahmetinde bile bulunmadılar; ancak etrafları sarıldığı zaman dikkatlerini yeni gelenlere çevirdiler. Ezio başlığını açtı ve meyhanenin yarı aydınlık ortamında kendini teşhir etti. Komplocular ayağa kalkmaya yeltendiler; yüzlerinde şaşkın ve korku dolu bir ifade vardı. Ezio en yakındaki hainin omzuna elini sertçe yerleştirdi ve açık duran Kodeks süngüsünü adamın iki gözünün arasına sapladı. Ezio ve diğerleri de ona uyup, hainlik yapan kardeşlerini öldürdüler.

Bu arada Rosa, ağır ilerleyen iyileşme dönemini sabırsız bir bekleyiş içinde geçiriyordu. Ayağa kalkıp gezinebiliyordu ama bunu bastonsuz yapamıyordu. Yaralanan bacağı hâlâ sargıdaydı. Ezio, kendine engel olamayarak ve içten içe sürekli Cristina Calfucci'den özür dileyerek, zamanının çoğunu Rosa'nın yanında geçiriyordu.

"*Salute*, Rosa." dedi Ezio, sıradan bir sabah vakti. "Nasıl gidiyor? Gördüğüm kadarıyla bacağın iyileşiyor."

Rosa omuz silkti. "Çok yavaş ilerleştiyor ama az kaldı. Peki sende durumlar nasıl? Küçük şehrimizi nasıl buldun?"

"Mükemmel bir şehir. Yalnız, şu kanallardan gelen kokuya nasıl katlanıyorsunuz?"

"Alıştık. Biz de Floransa'nın tozunu, pisliğini sevmeyiz," dedi ve durdu. "Bu sefer ne için geldin yanıma bakalım?"

Ezio gülümsedi. "Hem aklındaki şey için hem de hiç düşünmeyeceğin bir şey için..." dedikten sonra bir an tereddüt etti. "Bana senin gibi tırmanmayı öğretebileceğini umuyordum."

Rosa bacağına hafifçe vurdu. "Şu an mümkün değil," dedi. "Ama acelen varsa arkadaşım Franco sana hemen hemen benim kadar iyi eğitim verebilir." Sesini yükseltti. "*Franco!*"

Kapının eşiğinde bir anda çevik, esmer bir delikanlı belirince, Ezio, içten içe büyük bir utanç duyarak, kıskançlığa kapıldığını fark etti. Kıskançlığını belli etmiş olacak ki, Rosa anlayışla gülümsedi. "Endişelenme, *tesoro;* Franco, Santo Sebastiano kadar eşcinsel bir adamdır. Ancak kaya gibidir de. Franco! Ezio'ya birkaç numaramızı göstermeni istiyorum." Pencereden dışarı baktı. Karşıdaki boş bina birbirine sırımlarla bağlanmış, bambudan iskelelerle kaplıydı. Rosa, elini kaldırıp işaret etti. "Onu başlangıç için şuraya kadar çıkar."

Ezio, sabahın geri kalanını –yani üç saatini– Rosa'nın sert gözetimi altında Franco'yu kovalayarak geçirdi. Eğitimin sonunda, hemen hemen rehberi kadar hızlı ve marifetli bir şekilde baş döndürücü bir yüksekliğe kadar tırmanabiliyordu. Ayrıca bir tutunma noktasından daha *yüksektekine* nasıl zıplayacağını da öğrenmişti, ancak Rosa'nın standardına erişebileceğinden şüpheliydi.

"Öğle yemeğini fazla kaçırma," dedi Rosa, ona hiçbir övgü sözü söylemeden. "Bugünlük işimiz henüz bitmedi."

Öğleden sonra, *siesta* sırasında, Rosa Ezio'yu kırmızı tuğlalı devasa Frari Kilisesi'ne götürdü. İkisi birlikte kafalarını kaldırıp binayı baştan aşağı süzdüler. "Tırmanalım," dedi Rosa. "En tepeye kadar... Ayrıca ben üç yüze kadar saymadan aşağıya inmeni istiyorum."

Ezio kan ter içinde kaldı; başı dönüyordu.

"Dört yüz otuz dokuz," dedi Rosa, Ezio yanına geldiğinde. "Tekrar dene!"

Beşinci denemenin sonunda bitap düşmüş ve terden sırılsıklam olmuş haldeki Ezio, Rosa'nın yüzünü dağıtmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Ancak Rosa gülümseyip ona "İki yüz doksan üç. İdare edersin," dediğinde Ezio'nun bu arzusu uçup gitti.

Toplanan küçük kalabalık alkış tutuyordu.

ON BEŞ

Takip eden aylarda, Hırsızlar Loncası yeniden örgütlenme ve yenilenme çalışmalarına girişti. Sonra, bir sabah, Ugo, onu bir görüşmeye davet etmek üzere Ezio'nun yaşadığı eve uğradı. Ezio, Kodeks silahlarını bir çantaya koyup Ugo'yu karargâha kadar takip etti. Oraya vardığında Antonio'yu, mutlu bir halde, yine küçük insan figürlerini Seta Sarayı maketinin etrafına yerleştirirken buldu. Ezio merak ediyordu: Bu adam acaba biraz takıntılı mıydı? Rosa, Franco ve locanın diğer rütbeli üyelerinden iki-üçü de oradaydı.

"O! Ezio!" dedi ve gülümsedi Antonio. "Son başarıların sayesinde şu anda artık karşı atağa geçebilecek durumdayız. Hedefimiz, Emilio'nun ambarı. Ambar saraya yakın mesafede. Plan bu. Bak!" Makete hafifçe dokundu ve ambarın çevresine yayılmış küçük, mavi renkteki ahşap askerlerin oluşturduğu hatları gösterdi. "Bunlar Emilio'nun okçuları. Bizim için en büyük tehlikeyi bu okçular oluşturuyor. Karanlığın örtüsü altında seni ve birkaç adamımızı ambara yakın konumdaki binaların çatısına göndermeyi planlıyorum. Okçuların üzerine çullanıp onları etkisiz hale getireceksiniz;

hiç kimsenin haberi olmayacak. Rosa'nın sana verdiği son eğitimler sayesinde bu görev için biçilmiş kaftan olduğunu biliyorum. Sen bu işle meşgulken, ele geçirdiğimiz Barbarigo üniformaların giymiş adamlarımız da arka sokaklardan dolaşıp içeri girecekler ve onların konumlarını alacaklar.

Ezio ambar duvarlarının içine yerleştirilmiş kırmızı figürlere işaret etti. "Peki ya içerideki muhafızlar ne olacak?"

"Siz okçuları halledince burada toplanıp..." Antonio yakındaki bir meydana işaret etti. Ezio bu meydanı tanıyordu; Leonardo'nun yeni atölyesi buradaydı. Arkadaşının yeni siparişleri nasıl gidiyordu acaba? "... evet, burada toplanıp atacağımız bir sonraki adımı tartışacağız."

"Ne zaman harekete geçiyoruz?" diye sordu Ezio.

"Bu gece!"

"Mükemmel! Yanıma birkaç sağlam adam alayım. Ugo, Franco; benimle gelir misiniz?" İkisi hoşnut bir gülümsemeyle başını salladı. "Önce okçuların icabına bakar, sonra söylediğin şekilde buluşuruz."

"Adamlarımız okçuların yerini aldığında kimse hiçbir şeyden şüphe etmez."

"Peki ya sonraki hamle?"

"Ambarı kontrol altına aldığımızda saraya saldırıya geçeceğiz. Ancak unutmayın; karda yürüyün ama izinizi belli etmeyin. Hiçbir şeyden şüphelenmemeliler." Antonio güldü ve kararlı bir sesle, "Bol şans, dostlarım – *in bocca al lupo!*" dedi. Sonra, Ezio'nun omzunu sıvazladı.

"*Crepi il lupo*," diye karşılık verdi Ezio aynı kararlılıkla.

O gece operasyon sorunsuz geçti. Barbarigo okçuları nasıl bir darbe aldıklarını anlayamadı. Antonio'nun adamları okçuların yerini o kadar ustaca aldı ki ambarın içindeki muha-

izler hırsızların saldırısına ses çıkaramadan ve fazla direnç gösteremeden yenik düştüler çünkü dışarıdaki silah arkadaşlarının etkisiz hale getirildiğinden haberleri yoktu.

Antonio'nun planında sıradaki adım saraya saldırmaktı ancak Ezio önden gidip bölgenin konumunu ve çevresini incelemek için ısrar etti. Antonio ve Bianca'nın maharet sayesinde iyileşmesinin son aşamalarını başarılı geçirmiş olan ve artık sağlığına yeniden kavuşmuş gibi tırmanıp sıçrayabilen Rosa, Ezio'ya eşlik etmek istedi ama Antonio kızın bu isteğine –Rosa'yı kızdırmak pahasına– onay vermedi. Ezio'nun aklından bir an Antonio'nun onu Rosa'dan daha kolay harcanabilir bulduğu düşüncesi geçti ama sonra bu düşünceyi kafasından attı ve keşif görevi için hazırlandı. Sol koluna çift kademeli süngüsü ile Kodeks kol zırhını, sağ koluna da orijinal yaylı süngüyü taktı. Tırmanması gereken birçok zorlu yer vardı ve zehirli süngüyle kendisini riske atmak istemiyordu, çünkü zehirli süngü tam anlamıyla ölümcül bir silahtı ve kendi ölümüne sebep olabilecek her türlü kaza riskini en aza indirmek istiyordu.

Başlığını geçirip Rosa ve Franco'nun ona öğrettiği yeni sıçrama tekniklerini kullanarak gölge kadar sessiz bir şekilde ve dikkat çekmeden sarayın dış duvarlarından hızla tırmandı. Çatıya ulaştığında yapının bahçesini görebiliyordu. Bahçede iki adam derin bir sohbete dalmıştı. Sarayın arkasından dolaşan dar, özel bir kanala açılan yan kapıya doğru yürüyorlardı. Çatıdan onların ilerleyişini takip eden Ezio kanaldaki küçük bir iskeleye halatla bağlı olan bir gondol gördü. Gondolcular tepeden tırnağa simsiyah giyinmişti ve gondolun lambaları sönüktü. Çatıda ve duvarlarda bir kertenkele gibi emin adımlarla ilerleyen Ezio hızla zemine indi ve adamların konuşmasını dinleyebileceği bir ağacın dallarının arasında kendini

gizledi. Bu adamlardan biri Emilio Barbarigo idi. Diğeri ise, Ezio'nun tanır tanımaz şoka uğradığı, Doç Mocenigo'nun arkadaş çevresinden biri olan Carlo Grimaldi'den başkası değildi. Yanlarında Emilio'nun yazıcısı vardı. Ağır okuma gözlükleri burnundan aşağıya sürekli kayıp duran, gri kıyafetler giymiş cılız bir adamdı bu.

"... Şu küçük iskambil kâğıdından evin artık yıkılıyor, Emilio," diye konuşuyordu Grimaldi.

"Küçük bir sorun, o kadar. Bana karşı gelen tüccarlar ve o kahrolası Antonio de Magianis yakında ya cehennemin dibini boylayacak ya da zincirlere vurulacaklar. Ya da bir Türk kalyonunun küreklerini çekecekler."

"Ben *Assasin*'den bahsediyorum. Buraya geldi, biliyorsun. Antonio'ya bu kadar cesaret veren de bu. Baksana, hepimiz soyulduk ve muhafızlarımız kurnazca bozguna uğratıldı. Ben doçun bu işlere burnunu sokmasını engellemeye çalıştıkça işler daha da kötüye gitti."

"Assasin mi? Buraya mı geldi?"

"Emilio, seni dangalak! Efendimiz senin ne kadar aptal olduğunu bir öğrense seni gebertir. Assasin'in şimdiden Floransa'da ve San Gimignano'da ülkümüze verdiği zararı biliyorsun."

Emilio sağ elini yumruk yaptı. "Onu böcek gibi ezeceğim!" diye hırladı.

"Orasını bilmem ama, senin kanını emdiği kesin. Kim bilir belki de şu an buradadır, konuştuklarımızı dinliyordur."

"Carlo, sen şimdi hayaletlere inandığını da söylersin."

Grimaldi gözlerini ona dikti. "Küstahlık seni aptallaştırmış, Emilio. Resmin bütününü göremiyorsun. Sen küçük denizde büyük bir balıksın sadece."

Emilio, Grimaldi'yi tuniğinden tuttu ve öfkeyle kendine

doğru çekti. "Venedik benim olacak, Grimaldi! Ben Floransa'ya gerekli tüm silah ve cephane desteğini gönderdim. O salak Jacopo'nun onları adam gibi kullanamaması benim suçum değil. Efendimiz ile de aramı açmaya çalışma. İstesem ona senin hakkında öyle şeyler anlatırım ki bir daha..."

"Çeneni yorma! Şimdi gitmem gerek. Unutma, görüşme bundan on gün sonra San Stefano'da, Fiorella'nın dışında yapılacak."

"Unutmam," dedi Emilio, bozulmuş bir şekilde. "Efendimiz o zaman duyacak işte senin nasıl..."

"Hayır, efendimiz konuşacak, sen de dinleyeceksin," diye sertçe araya girdi Grimaldi. "Hoşça kal!"

Ezio hâlâ izliyordu. Grimaldi gölgeler içindeki gondola bindi ve gondol, suyun üzerinde süzüle süzüle karanlığın içinde kaybolup gitti.

"*Cazzo!*" diye yazıcısına mırıldandı Emilio. Büyük Kanal yönünde ilerleyen gondolun gözden kayboluşunu izlerken. "Ya haklıysa? Ya o kahrolası Ezio Auditore *gerçekten* buradaysa?" Bir an durup düşündü. "Bak, hemen gidip kayıkçıları hazırla. Gerekirse uyandır o salakları. O sandıkların derhal yüklenmesini ve kayığın senin su saatinle yarım saat içinde hazır olmasını istiyorum. Grimaldi *gerçekten* doğru söylüyorsa en azından görüşmeye kadar saklanacak bir yer bulmalıyım. Efendimiz Assasin'in çaresine bakmanın bir yolunu bulur..."

"Antonio de Magianis ile birlikte çalışıyor olmalı," diye araya girdi yazıcısı.

"Biliyorum, salak!" dedi Emilio dişlerinin arasından. "Şimdi gel ve sevgili arkadaşımız Grimaldi kapımıza dayanmadan önce, bahsettiğimiz belgeleri toparlamama yardım et."

Sarayın iç kısmına doğru geri döndüler. Ezio onları takip

etti. Tıpkı bir hayalet gibi orada olduğunu hiç belli etmeden ilerliyordu. Gölgelerin arasına karışmıştı. Ayaklarının sesi, ayni bir kedininki gibi, hiç duyulmuyordu. İşaretine kadar Antonio'nun saray a saldırmayacağını bilen Ezio'nun ilk amacı Emilio'nun nevin peşinde olduğunu öğrenmekti – o bahsetmiş olduğu belgeler neydi acaba?"

"İnsanlar neden mantığa kulak vermezler?" dedi Emilio yazıcısına. Ezio onları takip ederken. "Tüm bu fırsat eşitliği, suçların artmasından başka bir işe yaramıyor. Yaşamın her alanının devlet tarafından kontrol altına alınmasını ve ayrıca bankerlerle özel yatırımcıların özgür kılınmasını sağlamamız gerek. Toplum bu şekilde gelişir. Karşı çıkanların susturulması gerekirse; bu da gelişmenin bedeli sayılır. Assasin Tarikatı, zamanı geçmiş bir oluşum. Artık bireyin değil, devletin önemi taşıdığının farkında değiller." Başını iki yana salladı. "Giovanni Auditore de aynı şekilde... Üstelik kendisi de bir bankerdi! Bu konularda daha tutarlı düşünmesi gerekirdi!"

Ezio, babasının ismiden söz edilmesiyle öfkelenip nefesini tuttu ama kurbanını takip etmeyi sürdürdü. Emilio ve yazıcısı, Emilio'nun çalışma odasına girdiler ve birtakım belgeleri seçip sardılar. Ardından, bahçe kapısının yanındaki küçük iskeleye geri döndüler. Şu an orada daha büyük bir gondol hazırlanmış, sahibini bekliyordu.

Emilio yazıcısından evrak çantasını alıp ona hızla son bir emir verdi: "Arkamdan gecelik kıyafetler gönder. Adresi biliyorsun."

Yazıcısı eğilerek selam verdi ve gözden kayboldu. Etrafta başka kimse yoktu. Gondolun başında ve arkasında duran gondolcular hareket etmek için hazırlandılar.

Ezio, bulunduğu gözetleme noktasından gondolun üzerine bir çarpıda atladı. Gondol korkunç bir şekilde sallandı.

Ezio, iki çevik dirsek hareketiyle gondolcuları suya attı ve arkasından Emilio'yu boğazından yakaladı.

"Muhafızlar! Muhafızlar!" diye garip bir ses çıkardı boğazı sıkılan Emilio. Eli kemerindeki hançere uzandı. Tam hançeri Ezio'nun karnına saplayacakken Ezio adamı bileğinden tuttu.

"Bu kadar çabuk değil," dedi.

"Assassin! Sen!" diye homurdandı Emilio.

"Evet."

"Ben senin düşmanını öldürdüm!"

"Bu, benim dostum olduğun anlamına gelmez."

"Beni öldürmek senin için hiçbir şeyi çözmeyecek, Ezio."

"Bence Venedik'i baş belası bir... böcekten kurtaracak," dedi Ezio, yaylı süngüsünü çıkartırken. "*Requiescat in pace.*" Neredeyse hiç beklemeden, ölüm süngüsünü Emilio'nun kürekkemiklerinin arasına sapladı – ölüm ani ve sessiz geldi. Ezio'nun öldürme becerisi ile sadece, bağlı olduğu görevi yerine getirirken hissettiği demir gibi sert azmı boy ölçüşürdü.

Emilio'nun cesedini gondolun kenarından suya bıraktıktan sonra adamın çantasının içindeki belgeleri karıştırdı. *Çantada Antonio'nun ilgisini çekecek çok şey var*, diye düşündü, kâğıtlara hızla göz atarken. Şu an belgeleri baştan aşağı inceleyecek zamanı yoktu. Ancak dikkatini çeken bir parşömen sayfası buldu: rulo halinde sarılmış, mühürlü bir parşömen sayfası. Bu, kuşkusuz, yeni bir Kodeks sayfasıydı!

Tam mührü kırmak üzereyken –*şuf!*– diye bir ses duydu. Bacaklarının arasında, gondolun ahşap zemininde bir ok zangırdıyordu. Ezio hemen olduğu yere çökerek dikkat kesildi. Okun geldiği yöne doğru gözlerini kısarak baktı. Epey yukarıda, sarayın surlarının üzerinde çok sayıda Barbarigo okçusu toplanmıştı.

Ancak içlerinden biri Ezio'ya el salladı ve akrobatik hareketlerle yüksek duvarlardan aşağıya indi. Kız, saniyeler sonra Ezio'nun kollarındaydı.

"Özür dilerim, Ezio; aptalca bir şakaydı! Ama kendimize engel olamadık!"

"Rosa!"

Rosa, Ezio'ya iyice sarıldı. "Geri döndüm artık; mücadeleye hazırım!" Ona bakarken gözlerinin içi parlıyordu. "Ayrıca Seta Sarayı bizim! Emilio'ya karşı gelen tüccarları serbest bıraktık. Şu an bölge bizim kontrolümüzde. Hadi, gel! Antonio bir kutlama yapacak. Şu Emilio'nun şarap mahzenleri de harikaymış."

Zaman ilerledi. Venedik'te her şey yolunda gidiyormuş gibi görünüyordu. Emilio'nun ortadan kaybolmasının ardından kimse yas tutmadı; hatta çoğu insan onun hâlâ yaşıyor olduğunu sanıyordu. Bazıları ise Napoli Krallığı'ndaki ticari çıkarları ile ilgilenmek üzere yurtdışına seyahate çıktığı kanısındaydı. Antonio, Seta Sarayı'nın işlerliğini sorunsuzca sürdürebilmesi için çalışıyordu. Venedik'in ticari çıkarları tümüyle etkilenmediği sürece, ne kadar hırslı ve başarılı olursa olsun, kimse bir işadamının akıbetine karışmıyordu.

Ezio ve Rosa daha da yakınlaşmıştı ama aralarında hâlâ sert bir rekabet vardı. Rosa artık iyileşmişti ve kendini ispatlamak istiyordu. Bir sabah Ezio'nun odasına geldi ve dedi ki: "Dinle, Ezio! Bence senin bir idmana ihtiyacın var. Sana Franco ile birlikte ilk eğitim verdiğimiz zamanki kadar iyi misin değil misin, bir görmek istiyorum. Yani... bir yarışa ne dersin?"

"Yarış mı?"

"Evet!"

"Nereye kadar?"

"Buradan Punta della Dogana'ya kadar. *Başladı!*" der demez, henüz Ezio tepki bile veremeden, Rosa pencereden dışarı sıçradı. Kırmızı çatıların üzerinde hızla koşarken Ezio şaşkın gözlerle onu izledi. Binaları birbirinden ayıran kanalların üzerinde adeta dans ediyordu genç kız. En sonunda Ezio tuniğini çıkarıp Rosa'nın ardından koşmaya başladı. Nihayet St. Mark Kanalı'na ve laguna bakan Dorsoduro bölgesinin ucunda, küçük bir kara parçasının üstündeki ahşap binanın çatısına başa baş vardılar. Lagunun karşısında San Giorgio Maggiore Manastırı'na ait alçak binalar ve tam karşıda ise parlak pembe taşlarla inşa edilmiş büyük bir yapı olan Ducale Sarayı vardı.

"Sanırım ben kazandım," dedi Ezio.

Rosa kaşlarını çattı. "Hiç de bile. Neyse, böyle konuşmandan bile bir beyefendi olmadığın, hatta kesinlikle bir Venedikli olmadığın anlaşılıyor. Bir Florasanlıdan ne beklersin ki zaten?" dedi ve durdu. "Öyle ya da böyle yalancısın. Asıl *ben* kazandım işte!"

Ezio omuz silkti ve gülümsedi. "Dediğin gibi olsun, *carissima.*"

"O zaman, ganimet galibindir," diyen Rosa, Ezio'nun başını kendi başına doğru çekerek dudaklarına yapıştı. Rosa'nın vücudu artık yumuşacık, sıcacıktı ve tamamen teslim olmuştu.

ON ALTI

Emilio Barbarigo, Campo San Stefano'daki görüşmeye katılamıyor olabilirdi ama Ezio'nun asla kaçırmayacağı kesindi. 1485 yılının sonlarıydı. Ezio, görüşmenin yapılacağı günün aydınlık sabah saatlerinde, şafak vakti, şimdiden kalabalıklaşmaya başlayan meydanda konumunu aldı. Tapınakçılarla girişilen üstünlük mücadelesinin zorlu ve uzun bir tarihi vardı. Ezio, tıpkı babası ve amcası için olduğu gibi, bu mücadelenin *kendisi* için de bir ömür boyu süreceğine inanmaya başlıyordu.

Başlığını kafasına geçirdi ve kalabalığın içinde kayboldu. Fakat Carlo Grimaldi'yi başka bir adamla yaklaşırken gördüğü an onlara yakın durmaya çalıştı. Sofu bir görünümü olan diğer adamın maviye çalan solgun cildiyle uyumsuz gür, kumral saçları ve aynı renkte bir sakalı vardı, üzerine de kırmızı bir Resmi Engizisyon Yargıcı cüppesi giymişti. Ezio onu tanıyordu: Bu adam Emilio'nun kuzeni, takma adı "*Il Rosso*" olan Silvio Barbarigo idi.

"Emilio nerede?" diye sordu adam sabırsızca.

Grimaldi omuz silkti. "Buraya gelmesini söylemiştim."

"Bizzat kendin mi söyledin? Yüzüne karşı?"

"Evet," diye hızla cevapladı Grimaldi. "Kendim söyledim. Yüzüne karşı. Bana güvenmiyormuş gibi bir halin var."

"Güvenmiyorum," diye söylendi Silvio. Grimaldi bunun üzerine dişlerini sıktı. Ama Silvio ilgisiz bir tavırla etrafına bakınmaktan başka bir şey yapmadı. "Dur bakalım; belki de diğerleriyle beraber gelir. Haydi biraz yürüyelim."

San Vidal Kilisesi'ni ve Büyük Kanal'ın bir ucundaki sarayları geçip diğer ucundaki San Stefano'ya geldiler ve büyük, dikdörtgen *campo*'nun etrafında gezinmeye başladılar. Ara sıra, pazarcıların yeni bir alışveriş gününe başlarken tezgâhlarına yerleştirdikleri malları incelediler. Ezio onları gölgeleri gibi takip etti ama bu hiç kolay olmadı. Grimaldi tedirgindi ve sık sık bir şeyden şüphelenircesine etrafına bakınıyordu. Bazı anlar Ezio, ancak hedefini duyabileceği kadar yaklaşabildi.

"Beklerken, Doç'un Sarayı'nda işler nasıl gidiyor, beni bilgilendirebilirsin," dedi Silvio.

Grimaldi ellerini iki yana açtı. "Yani, dürüst olmak gerekirse, bilgi almak kolay olmuyor. Mocenigo çok az insanla konuşuyor. Senin istediğin gibi, ülkümüzün yararına fikirler sunarak zemin hazırlamaya çalıştım ancak elbette onun dikkatini seçmek için yarışan sadece ben değilim ve yaşlı olmasına rağmen adam kurnazın önde gideni."

Silvio bir tezgâhtan ne olduğu belli olmayan, cam bir heykel aldı. Heykeli inceleyip tekrar yerine koydu. "O zaman daha çok çalışmalısın, Grimaldi. Onun yakın çevresine girmelisin."

"Zaten onun en yakın ve en güvenilir ahbaplarından biriyim. Kendimi kabul ettirmem yıllarımı aldı. Yıllarca sabırla

plan kurdum, bekledim ve küçük düşürülmeyi sineye çektim."

"Tabii, tabii," dedi Silvio sabırsızca. "Peki bununla ne elde ettin?"

"Hiçbir şey sandığım kadar kolay değilmiş."

"Neden peki?"

Grimaldi, hayal kırıklığını gösteren bir hareket yaptı. "Bilmiyorum. Devlet için elimden geleni yapıyorum. Çok çalışıyorum... Ama gerçek şu ki Mocenigo beni sevmiyor."

"Hayret, neden acaba?" dedi Silvio tepeden bakan bir edayla.

Grimaldi kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki kendisine hakaret edildiğini anlamadı. "Bu benim suçum değil! O şerefsizi sürekli memnun etmeye çalışıyorum! En çok neden hoşlanıyor, öğrenip onu önüne getiriyorum. Sardinya'nın en güzel reçelleri mi dersin, Milano'nun son moda kıyafetleri mi dersin..."

"Belki de doç yalakalardan hoşlanmıyordur."

"Öyle biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Sen bir kapı paspasısın, yağcısın, yaltakçısın... Daha devam edeyim mi?"

Grimaldi ona baktı. "Beni aşağılama, *Inquisitore*. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Anlayamazsın sen oradaki baskıyı..."

"Ya, *ben* mi anlayamazmışım *baskıdan*?"

"Hayır! Bilemezsin sen. Sen bir devlet görevlisi olabilirsin ama ben günün her saatinde doçun iki adım ötesindeyim sadece. Benim yerimde olmak istiyorsun çünkü benden daha iyi iş çıkarabileceğini sanıyorsun, ama..."

"Bitti mi?"

"Hayır! Dinle! Ben o adama yakınım. Hayatımı bu ko-

numda kendimi ispatlamaya adadım ve demedi deme, Moceniigo'yu ülkemize katılmaya en sonunda ikna edeceğim," dedi ve durdu Grimaldo. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Bu işe zaten yeterince zaman harcamışsın gibi geliyor bana." Silvio konuşmasını kesti. Ezio onu izliyordu. Silvio pahalı kıyafetler giymiş, dalgalı beyaz sakalı olan yaşlı bir adamın dikkatini çekmek için elini kaldırdı. Yaşlı adamın yanında bir koruma vardı. Bu koruma Ezio'nun o zamana kadar gördüğü en iriyarı insandı.

"Günaydın, kuzen," diye selamladı yeni gelen adam, Silvio'yu. "Günaydın, Grimaldi."

"Merhabalar, Kuzen Marco," diye karşılık veren Silvio etrafına bakındı. "Emilio nerede? Sizinle gelmedi mi?"

Marco Barbarigo şaşırdı; sonra yüzünü ciddi bir ifade kapladı. "Aa! Demek olanları duymadınız."

"Hangi olanları?"

"Emilio öldü!"

"Ne?" Kendisinden daha yaşlı ve daha güçlü kuzeninin gündemden daha çok haberdar olması, her zamanki gibi, Silvio'yu sinirlendirdi.

"Tahmin edebiliyorum," dedi Grimaldi. "*Assassino*."

Marco ona sertçe bir bakış attı. "Doğru. Dün gece geç saatlerde kanalın birinden cesedini çıkardılar. Ceset orada epey kalmış olmalı. Vücudunun şişip iki katına çıktığını söylediler. Bu yüzden su üstünde yüzüyormuş."

"Assasin nerede saklanıyor olabilir?" diye sordu Grimaldi. "Kimseye daha fazla zarar vermeden bizim onu bulup öldürmemiz gerek."

"Her yerde olabilir," dedi Marco. "Bu yüzden Dante'yi hep yanımda gezdiriyorum. O olmasa kendimi asla güven-

de hissetmem." Biraz duraksadıktan sonra ekledi: "Kim bilir belki de şu an buradadır."

"Elimizi çabuk tutmalıyız," dedi Silvio.

"Haklısın," dedi Marco.

"Ama Marco, çok yaklaştım. Hissedebiliyorum. Bana bir kaç gün daha ver," diye yalvarır gibi konuştu Grimaldi.

"Hayır, Carlo, yeterince zamanım vardı. Artık perde arkasından iş çevirecek vaktimiz kalmadı. Mocenigo bize katılmazsa onu ortadan kaldırıp yerine kendi adamlarımızdan birini geçirmemiz gerekecek. Bu hafta bu işi kesinkes tamamlamalıyız."

Marco Barbarigo ile birlikte oraya geldiğinden beri bir an olsun kalabalığı taramayı kesmeyen o dev gibi koruma Dante ilk kez konuştu: "Yavaşlamayalım, *signori*."

"Haklısın," diye ona katıldı Marco. "Ayrıca efendimiz de bekliyor. Haydi!"

Ezio kalabalığın ve tezgâhların arasında bir gölge gibi hareket ediyor, adamlar pazar meydanından karşıya geçip Saint Mark Meydanı'na çıkan sokaktan yürürlerken onları duyabilecek bir mesafede kalmaya çalışıyordu.

"Efendimiz yeni stratejimizi kabul edecek mi dersin?" diye sordu Silvio.

"Kabul etmemesi aptallık olur."

"Haklısın, başka seçenek yok elimizde," diye onayladı Silvio. Sonra Grimaldi'ye bakıp, "Bu da seni işinden edecek gibi görünüyor," diye ekledi, hiç de hoş olmayan bir edayla.

"Bu, efendimizin karar vereceği bir mesele," diye sertçe cevap verdi Grimaldi. "Tıpkı Mocenigo'nun yerine kimin geçeceğine karar verece gibi... Ya seni ya da buradaki kuzenin Marco'yu seçecek. Ama bu kararı vermek için danışacağı kişi benim!"

"Bu karar verilmesi gerektiğini bilmiyordum," dedi Marco. "Kimin seçileceğini hepimiz gayet iyi biliyoruz."

"Haklısın," dedi Silvio gergin bir şekilde. "Tüm bu operasyonu organize eden, bu şehri kurtarma fikrini ortaya koyan kişi kimse onun seçilmesi gerekir!"

Marco hızla cevap verdi. "Taktik zekâyı hafife alacak en son kişiyim, sevgili Silvio; ama sonuçta bir şehrin yönetimi için irfan sahibi biri gerekir. Aksi düşünülemez bile."

"Beyefendiler, lütfen," dedi Grimaldi. "Kırk Birler Konseyi yeni doç seçimi için toplandığında efendimiz onlara tavsiyede bulunabilir, fakat onları zorlayamaz. Ayrıca, kim bilir belki de efendimiz ikiniz dışında birini düşünüyordur..."

"Kendini mi kastediyorsun?" dedi Silvio şaşkınlık içinde. Marco ise bir şey söylemeden alaycı bir gülüş koyuverdi.

"Neden olmasın? En çok emeği geçen benim."

"*Signori*, lütfen, hareket edelim," diye araya girdi Dante. "İçeriye girmeniz hepiniz için daha güvenli olacak."

"Doğru söylüyorsun," diye katıldı Marco, adımlarını hızlandırarak. Diğerleri de ona eşlik etti.

"Adamın Dante, iyi biri," dedi Silvio. "Ne kadar verdin ona?"

"Verdiğim parayı fazlasıyla hak ediyor," diye cevap verdi Marco. "Sadık biri, üstelik güvenilir – iki kez hayatımı kurtardı. Ama çok konuşkan olduğunu söyleyemem."

"Kim bir korumayla sohbete ihtiyaç duyar ki?"

"Geldik," dedi Grimaldi, Santa Maria Zobenigo Meydanı'nın dışında kalan bir binanın yan tarafındaki gizli bir kapının önüne geldiklerinde. Dante'nin pürdikkat etrafa bakındığının farkında olduğu için adamlarla kendi arasındaki mesafeyi koruyarak ilerleyen Ezio, meydanın köşesinden döndüğünde adamları tam içeriye girerken gördü. Meydanın

çevresinde tehlike arz edecek biri olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındıktan sonra binanın yan tarafına tırmandı ve kapının üzerindeki balkonda konumlandı. Ondeki odanın pencereleri açıktı ve içeride kâğıtlarla kaplı uzunca bir masanın arkasındaki ağır, meşe bir sandalyede İspanyol oturuyordu. Üzerinde mor renkte kadife bir kıyafet vardı. Ezio gölgelerin içine saklandı ve bekledi. Kulağına ilişen her şeyi dinlemeye hazırdı.

Rodrigo Borgia'nın moralı çok bozuktu. Düzenlediği birkaç büyük operasyonda Assasın ona mani olmuş ve her öldürme girişiminden paçayı sıyırmıştı. Şu an Venedik'teydi ve kardinalin en önemli müttefiklerinden birini yok etmişti. Bu da yetmezmiş gibi Rodrigo bu görüşmenin ilk on beş dakikasını, bir sonraki doçun kim olması gerektiğini tartışan, emri altındaki, henüz kaybetmediği aptalları dinleyerek geçirmek zorunda kalmıştı. Bu konudaki seçimini çoktan yaptığı ve Kırk Birler Konseyi'nin tüm önemli üyelerine rüşvet yedirdiği haberi bu salakların kulağına henüz gitmemiş gibiydi. Seçimini üçünün arasındaki en yaşlı, en işe yaramaz ve en uysal kişiden yana yapmıştı.

"Kapatın çenenizi; yettı be!" diye haykırdı sonunda. "Sizden istediğim disiplin ve ülkümüze sarsılmaz bağlılık! Böyle zavallıca kendinizi ön plana çıkarmaya çalışmanız değil! Kararım *belli* ve bu karar *derhal* uygulanacak. Marco Barbarigo bir sonraki doçumuz olacak ve önümüzdeki hafta Giovanni Mocenigo'nun ölümünden sonra seçimle başa gelecek. Adamın ölmesi, yetmiş altı yaşında olduğu göz önünde bulundurulacak olursa, hiç de şaşılacak bir durum değil ama yine de doğal bir ölüm süsü verilmeli. Böyle bir şey ayarlayabilir misin, Grimaldi?"

Grimaldi, Barbarigolara bir bakış attı. Marco kendisiyle gururlanarak üstünü başını düzeltiyordu. Silvio ise hayal kırıklığına uğradığını gizlemek için ağırbaşlı görünmeye çalışıyordu. *Ne kadar da aptallar*, diye düşündü. Doç olsun ya da olmasın ikisi de hâlâ efendinin kuklalarıydı ve efendi şu anda esas sorumluluğu kendisine veriyordu. Grimaldi cevap verirken daha iyi şeyler düşünmeye çalıştı. "Tabii ki, efendimiz."

"Mocenigo'ya en yakın olduğun zamanlar ne zamanlar?"

Grimaldi düşündü. "Ducale Sarayı'na rahatça girip çıkabiliyorum. Mocenigo beni sevmiyor olabilir ama adamın bana sonsuz bir güveni var; bir emri olursa diye sürekli elinin altında bulunuyorum."

"Güzel. Onu zehirleyeceksin. İlk fırsatta..."

"Ama yemeğini kendinden önce tadan çeşnicileri var."

"Tanrım, yahu bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Siz Venediklilerin adam zehirlemek konusunda iyi olduğunuzu söylerler bir de! Çeşnicileri tattıktan *sonra* yiyeceği ete bir şey kat. Ya da o çok sevdiğini söyledikleri Sardınya reçelinin içine bir şeyler karıştır. Yani bul işte bir şeyler. Yoksa sonuçlarına katlanırsın!"

"Bu işi bana bırakın, *su altezza*."

Rodrigo kızgın bakışlarını Marco'ya çevirdi. "Amacımızı gerçekleştirmek üzere uygun bir ürün bulabileceğini düşünüyorum."

Marco, aşağılayıcı bir edayla gülümsedi. "Bu daha çok kuzenimin uzmanlık alanı."

"Ben bu amaç için yeterli miktarda *cantarelle* bulabilirim sanırım," dedi Silvio.

"O nedir?"

"En etkili arsenik türü. Bu zehri fark etmek çok zordur."

"Güzel! Bununla sen ilgilen!"

"Ancak benimsiyorum ki, Maestro," diye söze başladı. "Kendimizi bu görev ve bu deniz adamınız bizi hayrete düşürüyor. Sizin için tehlikeli değil mi bu?"

"Assassin benim peşime düşmeye cesaret edemez. Zekâsıyla ama beni asla zekâsıyla alt edemez. Her halükârda, için için kendimi doğrudan dahil etme ihtiyacı hissediyorum. Pazzi'ler bizi Floransa'da hayal kırıklığına uğrattı. Umarım Barbarigler de aynısını yapmaz," dedi ve onlara ters ters baktı.

Silvio kıs kıs güldü. "Pazzi ailesi amatör bir..."

"Pazzi ailesi," diye araya girdi Rodrigo, "çok güçlü ve saygıdeğer bir aileydi. Genç bir Assassin onları bozguna uğratmayı başardı. Şu baş belası düşmanımızı hafife almayın yoksa Barbarigo ailesini de tarihten siler." Söylediklerinin iyice anlaşılması için biraz durdu ve sonra devam etti: "Şimdi gidin ve bu işi halledin. Bir aksilliğin daha altından kalkacak gücümüz yok artık."

"Siz ne yapmayı düşünüyorsunuz, efendim?"

"Derhal Roma'ya dönüyorum. Kaybedecek zaman yok!"

Rodrigo hızla ayağa kalktı ve odayı terk etti. Balkondaki gizlendiği noktadan Ezio onun tek başına binadan ayrılıp meydandan geçişini izledi. Rodrigo, Molo'nun olduğu yöne doğru uzun adımlarla ilerlerken bir grup güvercin ürküp etrafa uçuştu. Diğer adamlar hemen arkasından onu takip etti. Sonra, birbirlerinden ayrılıp kendi yollarına giderek meydandan uzaklaştılar. Her şey sakinleşince, Ezio sıçrayıp aşağıdaki döşeme taşlarının üzerine atladı ve Antonio'nun karargâhına doğru hızla yola koyuldu.

Oraya vardığında onu Rosa karşıladı. Kız, Ezio'yu uzun uzun öptü. "Hançerini kınına geri sok," diyerek gülümsedi, vücutları birbirine kenetlenirken.

"Hançerimi çıkartan sensin. Ve onun kanı..." Diyen Ezio [illegible] bir edayla ekledi: "... sende duruyor."

Rosa, Ezio'nun elini tuttu. "Gel, öyleyse."

"Hayır, Rosa, *mi dispiace veramente*, ancak yapamam."

"Demek, benden soğudun bile!"

"Sebebi o değil, biliyorsun. Antonio'yu görmem gerek. Acil bir durum."

Rosa başını kaldırıp bakınca Ezio'nun yüzündeki ve soğuk mavi-gri gözlerindeki gergin ifadeyi gördü. "Tamam. Bu seferlik seni affediyorum. Şu an çalışma odasında Arsis Sera sarayı'nın gerçeğine sahip olsa bile yine de makamını özlüyor sanırım! Gel!"

"Ezio!" dedi Antonio, onu görür görmez. "Yüzündeki ifadeyi hiç beğenmedim. Her şey yolunda mı?"

"Keşke olsa. Az önce Carlo Grimaldi ile Barbarigo ailesinden iki kuzenin, yani Silvio ve Marco'nun işbirliği içinde olduğu kışının... benim çok iyi tanıdığım, insanların Ispanvol dediği adam olduğunu öğrendim. Doç Mocenigo'yu öldürüp yerine kendi adamlarını geçirmeyi planlıyorlar."

"Bu korkunç bir haber. Doç kendi adamları olursa tüm Venedik donanmasını ve ticaret imparatorluğunu ele geçirirler." Antonio duraksadı. "Şu işe bak, bir de *bana* hırsız derler!"

"Ne diyorsun? Onları durdurmamda bana yardımcı olacak mısın?"

Antonio elini uzattı. "Söz veriyorum, küçük kardeşim. Adamlarımın desteği de senin."

"Ve kadınlarının," diye araya girdi Rosa.

Ezio gülümsedi. "*Grazie, amici.*"

Antonio bir şeyler düşünüyormuş gibiydi. "Ama Ezio, biraz plan yapmamız gerekecek. Ducale Sarayı o kadar güçlü

korunuyor ki Seta Sarayı onun yanında açık bir park alanı gibi kalır. Ayrıca sarayın maketini yapacak zamanımız yok, yani hazırlayacağımız planlar daha çok..."

Ezio elini kaldırdı ve kararlı bir sesle, "Hiçbir şey girilmez değildir," dedi.

İkisi de Ezio'ya baktı. Sonra Antonio kahkaha atarken, Rosa da şımarık şımarık gülümsedi. "*Hiçbir şey girilmez değildir* – seni boşuna sevmiyoruz, Ezio!"

Aynı gün geç saatlerde, etrafta nispeten az insan varken, Antonio ve Ezio, Doç'un Sarayı'na doğru yola çıktı. "Böyle bir vatan hainliği artık beni şaşırtmıyor," diye konuşuyordu Antonio yürürken. "Doç Mocenigo iyi bir insan ve bu kadar uzun süre dayanabilmesine şaşıyorum. Bana gelince... Çocukken bize soyluların adil ve anlayışlı olduğunu öğretirlerdi. Ben de inanırdım. Babam bir ayakkabı tamircisi, annem ise bulaşıkçı olsa da ben hep daha iyisi olmayı hedefledim. Çok çalıştım, azmettim ama asla yönetici sınıfından biri olamadım. Eğer o sınıfın içine doğmadıysan, kabul edilmen imkânsız. Şimdi sana soruyorum Ezio: Venedik'in gerçek soyluları kimler? Grimaldo, Marco ve Silvio Barbarigo gibi adamlar mı? Hayır! Biziz! Hırsızlar, paralı askerler ve fahişeler... Bu şehri biz döndürüyoruz ve her birimizin serçe parmağındaki onur şu yönetici denen adamların hepsinin onurundan daha fazla! Biz Venedik'i seviyoruz. Diğerleri bu şehri sadece kendilerini zenginleştirmenin bir aracı olarak görüyorlar."

Ezio fikirlerini kendine sakladı çünkü iyi bir adam olsa da Antonio'yu *corno ducale* giyerken hayal edemiyordu. Kısa süre sonra St Mark Meydanı'na vardılar ve çevresinden dolaşıp pembe saraya ulaştılar. Sarayda gerçekten de çok sayıda mu-

hafız vardı. Saraya bitişik katedralin yan duvarına kurulmuş iskeleden yukarı fark edilmeden tırmanıp buradan içeriyi gözlediler. Derken sarayın çatısının üzerine konacak şekilde atlayabileceklerini fark ettiler -ki atladılar da- ancak yine de oradan avluya inişi engelleyen, sivri uçları dışa ve aşağıya doğru kıvrık olan yüksek bir parmaklık vardı. Aşağıdaki avluda Doç Giovanni Mocenigo'yu görebiliyorlardı. Vakur ve olgun bir adamdı, ama şehir ve devlet liderliği makamlarına ait görkemli cüppesi ve *corno*'su içerisinde pörsümüş bir anıt gibi duruyordu. Kendisini öldürmekle görevlendirilmiş Carlo Grimaldi ile sohbete dalmıştı.

Ezio sohbetlerini dikkatle dinledi.

"Size ne teklif ettiğimi anlamıyor musunuz, *Altezza*?" diye konuşuyordu Carlo. "Lütfen beni dinleyin, çünkü bu son şansınız!"

"Ne cüretle benimle bu şekilde konuşuyorsun sen? Beni hangi cüretle tehdit ediyorsun!" diye çıkıştı doç.

Carlo hemen özür dilemeye çalıştı. "Affedersiniz, efendim. Öyle bir niyetim yoktu. Ancak emin olun, sizin güvenliğinizi sağlamak benim en önemli görevim."

Ardından, ikili binanın içine girip gözden kayboldu.

"Çok az zamanımız var," dedi Antonio, Ezio'nun aklından geçenleri okuyarak. "Ve bu parmaklıklardan diğer tarafa geçmek imkânsız. Geçilse bile şu etraftaki muhafızların sayısına bir bak. *Diavolo*!" Çaresizlikten havayı yumruklayınca bir grup güvercinin havalanmasına neden oldu. "Baksana şunlara! Kuşlara... Keşke uçabilsek... İçeri ne kadar kolay girerdik."

Ezio ansızın kendi kendine gülümsedi. Arkadaşı Leonardo da Vinci'yi ziyaret etmenin zamanı çoktan gelmişti.

ON YEDİ

"Ezio! Ne kadar oldu?" Leonardo onu uzun süredir kayıp olan kardeşini karşılar gibi karşıladı. Venedik'teki atölyesi tıpkı Floransa'daki atölyesinin görünümünü almıştı, ancak buradaki atölyede o yarasaya benzeyen makinenin tam ölçekli bir modeli asılıydı. Ezio bu aracın yapılma amacını artık ciddiye almasını gerektiğini biliyordu. Ancak Leonardo'nun daha önce konuşmak istediği başka bir konu vardı.

"Dinle, Ezio! Ugo adlı çok zarif bir adam aracılığıyla bana başka bir Kodeks sayfası gönderdin ancak hiç merak edip sormadın. O kadar mı meşguldün?"

"Doğrusu başımı kaşıyacak vaktim yoktu," dedi Ezio, Emilio Barbarigo'nun eşyalarının arasında bulduğu Kodeks sayfasını hatırlayarak.

"Pekâlâ, işte sayfa burada." Leonardo görünüşte darmadağın olan odanın altını üstüne getirip, güzelce sarılmış olan Kodeks sayfasını hemen buldu. Sayfanın üzerindeki mühür de yenilenmişti. "Bunda yeni bir silah tasarımı yok. Ancak üzerindeki sembollerden ve Aramice ya da Babilce olabileceğini düşündüğüm el yazısından anladığım kadarıyla bu sayfa

şu toparlamaya çalıştığım yapboz için önemli bir parça. Sanırım bir haritanın izlerini görüyorum üzerinde." Elini kaldırdı. "Ama hana hiçbir şey anlatma. Getirdiğin bu sayfaların sadece *icatlar* kısmı ilgilendiriyor beni. Daha fazlasını bilsem de olur bilmesem de. Benim gibi bir adam yalnızca işe yaradığı sürece tehlikeden muaf kalır. Ama çok fazla şey bildiği öğrenilirse..." Leonardo parmağıyla boğazını kesme hareketi yaptı. "Kısacası durum bu," diye devam etti. "Seni artık tanıyorum Ezio, sen benim yanıma sadece sohbet etmek için uğramazsın. Bu arada şu iğrenç Veneto'dan bir kadeh alsana –bizim Chianti nerede, bu nerede?– ayrıca şuralarda bir yerlerde biraz da balık köftesi olacak. Açsan yiyebilirsin."

"Siparişini tamamladın mı?"

"*Conte* sabırlı bir adam. *Salute*!" Leonardo kadehini havaya kaldırdı.

"Leo, senin şu makine gerçekten *çalışıyor mu?*" diye sordu Ezio.

"Uçuyor mu, demek istedin galiba."

"Evet."

Leonardo çenesini kaşıdı. "Şöyle; şimdilik başlangıç aşamasında. Yani, daha hazır sayılmaz; ama sanırım, kendimi övmek gibi olmasın ama, evet, tabii ki çalışacak! Onun üzerinde ne kadar çok zaman harcadığıma Tanrı şahit! Bu uçma fikrini kafamdan söküp atamıyorum bir türlü!"

"Leo, onu deneyebilir miyim?"

Leonardo şaşkına döndü. "Elbette hayır! Sen kafayı mı yedin? Bu çok tehlikeli. Mesela ilk başta, seni fırlatmadan önce makineyi bir kulenin tepesine çıkarmamız gerekir..."

Ertesi gün, şafak vaktinden önce, ama günün ilk gri-pembe çizgileri doğu istikametinde ufku boyarken, Leonardo ve

yardımcıları kolay taşımak için parçalara ayırdıkları uçma makinesini Ca' Pexaro'nun yüksek, düz çatısı üzerinde yeniden kuruyordu. Burası Leonardo'nun durumdan habersiz olan işverenine ait aile köşkiydü. Ezio da yanlarındaydı. Şehir altlarında uyuyordu. Ducale Sarayı'nın çatısında bile hiç muhafız yoktu çünkü vakit, vampirlerin ve hortlakların en güçlü olduğu Kurtlar Sofrası vaktiydi. Aklından zoru olanlar ve bilim adamları dışında hiç kimse bu saatte cesaret edip bir işe kalkışmazdı.

"Her şey hazır," dedi Leonardo. "Tanrıya şükür ki sahil yakında. Bunu gören olursa gözlerine inanamaz herhalde. Bu arada makinenin benim icadım olduğu öğrenilirse bu şehirde sonum gelmiş demektir."

"Elimi çabuk tutacağım," dedi Ezio.

"Onu kırmamaya çalış," dedi Leonardo.

"Bu bir deneme uçuşu," dedi Ezio. "Yavaş gideceğim. Bu *bambina*'nın nasıl çalıştığını bana bir kere daha anlat yeter."

"Bir kuşu hiç uçarken seyrettin mi?" diye sordu Leonardo. "Önemli olan havadan hafif olmak değil; iş zarafette ve dengede bitiyor. Yönünü ve yüksekliğini kontrol etmek için vücut ağırlığını kullanman yeterli. Kanatlar seni taşıyacak." Leonardo ciddi bir yüz ifadesi takınmıştı. Ezio'nun kolunu sıktı. "*Buona fortuna*, dostum. Birazdan –umuyorum ki– tarih yazacaksın."

Leonardo'nun yardımcıları Ezio'yu makinenin alt kısmına dikkatle bağladı. Tıpkı bir yarasanınkileri andıran kanatlar Ezio'nun üzerinde iki yana açılıyordu. Vücudu, gergin bir deri kızağın içine, yüzü ileriye bakacak şekilde sabitlenmişti. Ancak kolları ve bacakları boştaydı. Önünde, kanatları yukarıda tutan ana ahşap gövdeye bağlı yatay bir tahta parçası vardı. "Sana söylediklerimi unutma! Dümeni sağa sola hareket

ederek kontrol ediyorsun; kanatların açısını da kendini önce arkaya iterek," diye ciddi bir edayla açıkladı Leonardo.

"Teşekkür ederim," dedi Ezio ve derin bir nefes aldı. Bütün bunlar işe yaramazsa az sonra hayatının son sıçrayışını yapacağını biliyordu.

"Tanrı seninle olsun," dedi Leonardo.

"Görüşürüz," dedi Ezio, aslında hiç hissetmediği bir güven duygusuyla. Düzeneği üzerinde dengeledi, yerini iyice aldı ve koşarak çatının kenarından atladı.

İlk önce büyük bir heyecan hissetti, daha sonra şahane bir neşe sardı her yanını. O havada bir yukarı bir aşağı hareket ederken, Venedik bedeninin altında hızla kayıyordu. Fakat sonra makine titreyip gökyüzünden aşağıya doğru düşmeye başladı. Ezio ancak kafasını toplayıp Leonardo'nun manevra kolunu nasıl kullanacağına dair verdiği talimatları hatırladıktan sonra aracı doğrultup Pexaro Sarayı'nın çatısına geri uçurabildi. Çatıya ucu ucuna yetişebilmişti. Garip aracı koşma hızıyla çatıya indirdikten sonra da onu sabit tutabilmek için tüm gücünü ve çevikliğini kullandı.

"Yüce İsa, *oldu*!" diye bağırdı Leonardo, güvenliği o an için umursamadan. Ezio'yu makineden çözdü ve ona çılgınlar gibi sarıldı. "Sen muhteşem bir insansın! Resmen *uçtun*!"

"Evet, Tanrıya şükür, uçtum!" dedi Ezio nefes nefese. "Ancak gerektiği kadar uzağa gidemedim." Gözleri Doç'un Sarayı'nı ve inmek istediği avlu kısmını aradı. Bir yandan da Mocenigo'nun cinayete kurban gitmesini önlemek için ne kadar az zamanı kaldığını düşünüyordu.

Daha sonra Leonardo'nun atölyesine geri döndüklerinde, Ezio ve ressam-mucit arkadaşı makinenin ayrıntılı bir bakımını yaptı. Leonardo taslaklarını büyük bir tezgâhın üzerine sermişti.

"Dur biraz şu planlarıma bakayım. Belki havada kalma süresini uzatmak için bir şeyler bulurum."

Antonio'nun alelacele gelmesiyle konuşmaları bölündü. "Ezio! Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu çok önemli! Casuslarım, Silvio'nun gerekli zehri elde ettiğini ve onu Grimaldi'ye verdiğini söylüyor."

Ancak tam o an Leonardo çaresizce bağırdı. "Olmuyor ya! Defalarca üzerinden geçtim ama bir yol bulamadım. Uçuş süresini nasıl uzatacağımı bilmiyorum. Ah, kahrolası şeytan!" Öfkeyle kâğıtları masanın üzerinden aşağıya itti. Birkaç kâğıt yakındaki büyük şöminenin içine savruldu ve yanarken havaya yükseldi. Yanan kâğıtların yükselişini izleyen Leonardo'nun yüzündeki ifade silinmeye başladı ve sonunda öfkesinin yerini geniş bir gülümseme aldı. "Tanrım!" dedi yüksek sesle. "*Eureka*! Tabii ya! Çok iyi fikir!"

Henüz yanmamış kâğıtları ateşten aldı ve alevleri ayağıyla söndürdü. "Asla öfkene yenik düşmemelisin," diye nasihat verdi Antonio ve Ezio'ya. "Bu, yaratıcılığını fena engeller yoksa."

"Peki ya senin öfkeni dindiren ne?" diye sordu Antonio.

"Bakın!" dedi Leonardo. "Yükselen külleri görmediniz mi? Isı nesneleri havaya kaldırır. Kartalların yüksekte kanatlarını hiç çırpmamalarına rağmen havada asılı kaldıklarına çok kez şahit oldum. Kural basit! Tüm yapmamız gereken onu uygulamak!"

Venedik'in bir haritasını getirdi ve onu masanın üzerinde açtı. Eline bir kurşun kalem alıp haritanın üzerine eğildi ve Pexaro Sarayı ile Ducale Sarayı arasında kalan mesafeyi işaretledi. Daha sonra iki bina arasındaki belli başlı yerlere nokta koydu. "Antonio!" diye seslendi. "Adamlarına işaretlediğim

noktaların her birinin üzerine şenlik ateşi kurup onları az bir zaman farkıyla art arda yakmalarını söyler misin?"

Antonio haritayı inceledi. "Halledebiliriz sanırım, ama neden?"

"Anlamıyor musun? Bu Ezio'nun uçuş rotası! Ateşler benim uçma makinemi ve Ezio'yu hedefine kadar yol boyunca havada tutacak. Isınan hava yükselir."

"Peki ya muhafızlar?" diye sordu Ezio.

Antonio ona baktı. "Sen o şeyi uçurmakla meşgul olacaksın. Bir seferliğine muhafızları da bize bırak artık. Her hâlükârda," diye ekledi, "en azından bazılarının başka bir yerde işi olacak. Casuslarımın bana söylediğine göre doğudan, Çin dedikleri epey uzaktaki bir ülkeden küçük tüplerin içine sıkıştırılmış renkli tozlar gelmiş. Garip bir yük doğrusu. Kim bilir ne? Ama çok değerli bir şey olmalı ki ona çok özen gösteriyorlar."

"Havai fişek," dedi Leonardo kendi kendine.

"Ne?"

"Yok bir şey!"

Antonio'nun adamları Leonardo'nun söylediği gibi ateş düzeneklerini günbatımından önce hazır ettiler. Ayrıca, etraflarındaki bölgeleri gözcülerden ve olup biteni üst mercilere bildirebilecek olan başıboş gezen insanlardan arındırmışlardı. Bu esnada Leonardo'nun yardımcıları da uçma makinesini Pexaro'nun çatısına bir kez daha çıkarmıştı. Ezio ise yaylı süngüsünü ve kol zırhını takıp makinenin içindeki konumunu almıştı. Antonio yanındaydı.

"Yerinde olmak istemezdim," dedi.

"Saraya başka türlü giremeyiz. Bunu sen kendin söyledin."

"Ama bunun gerçekten mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hâlâ inanasım gelmiyor. Eğer Tanrı uçmamızı istemeseydi..."

"Adamlarına işaret vermeye hazır mısın, Antonio?" diye sordu Leonardo.

"Elbette."

"O zaman haydi... Ezio'yu şimdi havaya yolluyoruz."

Antonio çatının kenarına kadar yürüdü ve aşağıya baktı. Ardından cebinden kırmızı bir mendil çıkardı ve onu salladı. Çok aşağıda önce bir, sonra iki, ardından üç, dört ve beş şenlik ateşinin yandığı görüldü.

"Harikasın, Antonio. Tebrik ederim." Leonardo, Ezio'ya döndü. "Şimdi, sana söylediklerimi unutma. Uçarken bir ateşten diğerine doğru gitmelisin. Ateşlerin üzerinden geçtikçe her biri seni, Ducal Sarayı'na varana kadar, havada tutacak."

"Dikkatli ol bir de," dedi Antonio. "Çatılara okçu dikmişler. Seni görür görmez ok atacakları kesin. Cehennemden çıkıp gelmiş bir tür şeytan olduğunu düşünecekler."

"Keşke bu şeyi uçururken bir şekilde kılıcımı da kullanabilseydim."

"Ayakların serbest," dedi Leonardo dalgın bir tavırla. "Okçulara yeteri kadar yaklaşırsan ve oklarından kaçabilirsen onları bir tekmeyle çatıdan aşağı yollayabilirsin."

"Bu söylediğini aklımda tutacağım."

"Artık gitmen gerek. İyi şanslar!"

Ezio, ilk ateş için rotasını belirleyip çatının kenarından karanlık gökyüzüne doğru açıldı. Ateşe yaklaştığında aşağıya inmeye başlamıştı ama sonra, ateşin üzerine geldiğinde, makinenin tekrar havalandığını hissetti. Leonardo'nun teorisi işe yaramıştı! Uçmaya devam etti. Şenlik ateşlerinin başın-

da duran hırsızların kafalarını kaldırıp tezahürat yaptıklarını görebiliyordu. Ancak onu fark eden sadece hırsızlar değildi. Ezio, katedralin çatısında ve Doç'un Sarayı'na yakın binaların üzerinde konumlanmış Barbarigo okçularını görebiliyordu. Gelen oklardan birkaç tanesi uçma makinesinin ahşap gövdesine saplansa da manevralar yaparak çoğunu atlattı. Ayrıca okçulardan birkaçını tekmeleriyle, konumlandıkları noktalardan aşağı düşürmeyi başardı. Ancak saraya yaklaştıkça bu kez doçun kendi muhafızları ateşli oklarıyla saldırıya geçti. Oklardan biri makinenin sağ kanadına saplandı ve kanat anında alev aldı. Ezio, güzel, genç bir soylu kızın yukarı bakıp şeytanın kendisini almaya geldiğine dair bir şeyler söyleyerek çığlık attığını gördü. Ama sonra o şey genç kızın üzerinden geçip gitti. Ezio, aracın kontrolünü bıraktı ve el yordamıyla, onu tutan kemer tokalarını bulmaya çalıştı. Son anda kendini çözmeyi başardı ve ileriye, araçtan dışarıya doğru sıçrayıp iç avluda bulunan çatıların birinin üzerine çömelir pozisyonda mükemmel bir iniş yaptı. Kuşlar dışında hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermeyen parmaklıkları geçmişti. Başını havaya kaldırdı ve uçma makinesinin St. Mark's Kilisesi'ne ait çan kulesine çarptığını gördü. Makinenin enkazı aşağıdaki meydana düştüğünde insanların arasında büyük bir panik yaşandı, adeta kıyamet kopmuş gibiydi. Dükün okçularının dikkati bile o yöne çevrildi ve Ezio fırsattan istifade aşağı inip gözden kayboldu. İnerken Doç Mocenigo ikinci kattaki bir pencerede gözüne ilişti.

"*Ma che cazzo?*" dedi doç. "O neydi öyle?"

Carlo Grimaldi doçun yanı başında belirdi. "Muhtemelen birkaç genç maytap fırlattı. Gelin, şarabınızı bitirin."

Bunu duyan Ezio, çatı ve duvarların üzerinden hareket ederek ve okçuların görüş alanına girmemeye çalışarak açık

pencerenin tam önündeki bir noktaya ulaştı. İçeriye bakınca doçun elindeki kadehten bir şey içmekte olduğunu gördü. Pencerenin pervazından içeri atlayıp odaya daldı ve bağırdı: "Durun. *Altezza*. İçmeyin!.."

Doç ona şaşkınlıkla bakarken Ezio biraz geç kaldığını fark etti. Grimaldi ruhsuzca güldü. "Bu kez, şu lanet olası zamanlaman alıştığımız kadar iyi olmadı, genç Assasin! *Messer* Mocenigo az sonra aramızdan ayrılacak. Bir boğayı devirecek kadar çok zehir içti."

Mocenigo ona doğru dönüp çıkıştı: "Ne? Ne yaptın sen?"

Grimaldi, pişman olduğunu gösteren bir el işareti yaptı. "Beni dinlemeliydiniz."

Doç sendeledi; eğer Ezio hızla öne atılarak ona destek verip altına bir sandalye çekmeseydi yere yığılacaktı. Adam sandalyenin üzerine sertçe oturdu.

"Yorgunum..." dedi doç. "... etraf kararıyor..."

"Özür dilerim, *Altezza*," dedi Ezio çaresizce.

"Başarısızlığın ne demek olduğunu öğrenme vaktin çoktan geldi," diye söylendi Grimaldi Ezio'ya ve sonra odanın kapısını açıp bağırmaya başladı: "Muhafızlar! Muhafızlar! Doç zehirlendi! Katili yakaladım!"

Ezio hızla odanın karşı tarafına koştu ve Grimaldi'yi yakasından tuttuğu gibi odanın içine geri sürükledi. Kapıyı sertçe kapatıp kilitledi. Saniyeler sonra muhafızların yukarı çıkıp kapıya vurmaya başladıklarını duydu. Grimaldi'ye döndü. "Başarısızlık demek, ha? O zaman bu başarısızlığını telafi edecek bir şey yapayım." Yaylı süngüsünü çıkardı.

Grimaldi gülümsedi. "Beni öldürebilirsin," dedi. "Ama Tapınakçıları asla yenemezsin."

Ezio, süngüyü Grimaldi'nin kalbine sapladı. "Huzur içinde yat," dedi soğukkanlılıkla.

"Güzel," dedi arkasından gelen uysal bir ses. Arkasına dönüp baktığında Ezio, doçun hâlâ hayatta olduğunu gördü. Ancak adamın benzi atmıştı.

"Hemen koşup yardım isteyeyim, bir doktor çağırayım," dedi.

"Hayır, artık bunun için çok geç. Ancak suikastçının benden önce karanlığa gittiğini gördüğüm için artık daha mutlu öleceğim. Teşekkür ederim." Mocenigo zar zor nefes alıyordu. "Uzun zamandır onun bir Tapınakçı olduğundan şüphe ediyordum ancak çok aciz kaldım, çok saf davrandım... Ama gidip bir cüzdanına bak. İçindeki belgeleri al. Kendi ülkene hizmet etmekte sana yardımcı olacak ve benim intikamımı alacak bir şey bulacağından eminim."

Mocenigo konuşurken gülümsüyordu. Ezio, adamın dudaklarındaki tebessümün giderek kaybolmasını, bakışlarının donuklaşmasını ve başının yavaş yavaş yana devrilmesini seyretti. Öldüğünden ve nabzının atmadığından emin olmak için doçun boynunun kenarına dokundu. Sonra elini ölü adamın yüzünün üzerine getirip gözkapaklarını kapattı. Birkaç dua ettikten sonra da Grimaldi'nin cüzdanını hızla alıp açtı. Cüzdanın içindeki farklı fark belgelerin arasında bir Kodeks sayfası buldu.

Muhafızlar kapıya vurmaya devam ediyordu ve artık kapı esnemeye başlamıştı. Ezio pencereye doğru koşup aşağıya baktı. Sarayın avlusu muhafızlarla doluydu. Şansını çatıdan yana kullanmak zorundaydı. Pencereden dışarı çıktı ve duvardan yukarı tırmanmaya başladı. Başının etrafından hızla geçen oklar her iki tarafındaki taştan sütunlara çarpıp düşüyordu. Çatıya vardığında daha fazla okçuyla mücadele etmek zorunda kaldı. Fakat muhafızlar gafil avlanmıştı ve Ezio şaşkınlıklarından faydalanarak onlardan kurtulmayı başardı.

Ne var ki daha sonra başka bir sorunla karşılaştı: İlk başta onu içeri almayan parmaklıklar şimdi onu içeri hapsetmişti! Parmaklıklara doğru koştu ve demirlerin sadece *içeri girilmesini* engellemek için yapıldığını fark etti – sivri uçlar *dışarı* ve aşağıya bakıyordu. Parmaklıkların tepesine tırmanabilirse oradan sıçrayıp karşı tarafa geçebilirdi. Merdivenden hızla çatıya çıkan çok sayıda muhafızın ayak sesleri artık kulağına geliyordu. Çaresizliğinden arta kalan tüm gücünü topladı ve koşar adımlarla sıçrayıp parmaklıkların tepesine tırmandı. Bir an sonra da parmaklıkların diğer tarafına sorunsuzca geçti. Artık muhafızlar içeride mahsur kalmıştı. Üzerlerinde, parmaklıklardan yukarı tırmanamayacak kadar çok silah ve teçhizat vardı. Ezio, her halükârda, kendisi kadar çevik davranamayacaklarını biliyordu. Çatının kenarına koşup aşağıya baktı. Katedralin duvarı boyunca kurulmuş iskelenin üzerine sıçradı ve oradan hızla aşağıya indi. Ardından St Mark's Meydanı'na doğru koştu ve kalabalığın içinde kayboldu.

ON SEKİZ

Doçun ölümünün, gökyüzünde o tuhaf, kuşa benzeyen şeytani aracın görüldüğü gecede gerçekleşmesi Venedik'te haftalarca süren büyük bir gerginlik ortamı yarattı. Leonardo'nun uçan makinesi, büyük bir alev topu halinde St Mark Meydanı'na çakılmış ve kimse yanına yaklaşmaya cesaret edemediği için ahşap düzenek yanıp kül olmuştu. Geçen bu süre zarfında, yeni Doç Marco Barbarigo da usulüyle seçilip göreve geldi. Devletin soylu hizmetkârı Carlo Grimaldi'yi ve belki de eski doçu öldüren ve yakalanıp tutuklanmaktan kıl payı kaçmayı başaran genç suikastçının peşine düşeceğine dair de halkın karşısında yemin etti. Her sokağın köşesinde Barbarigoların ve doçun muhafızlarını görmek mümkündü. Ayrıca kanallarda da gece gündüz devriye geziyorlardı.

Ezio, Antonio'nun tavsiyesi üzerine, hırsızların karargâhında saklanıyordu. Ancak içini kemiren rahatsızlık Leonardo'nun, işvereni Conte de Pexaro'nun maiyetiyle birlikte geçici bir süreliğine şehri terk etmesiyle daha da artmıştı. Rosa bile onun kafasını dağıtmayı becerecek bir yol bulamıyordu.

Fakat çok geçmeden bir gün, yeni yıla yaklaşırken, An-

tomo Ezio'yu çalışma odasına çağırdı ve onu yüzünde geniş bir gülümsemeyle karşıladı. "Ezio! Sana iki iyi haberim var. Birincisi arkadaşım Leonardo geri döndü. İkincisi *Carnevale* zamanı geldi! Hemen hemen herkes maske takıyor ve sen de bu sayede..." Ancak Ezio odadan çıkmış ve yolu çoktan yarılanmıştı. "Hey! Nereye böyle?"

"Leonardo'yu görmeye!"

"Tamam, geç kalma ama; tanışmanı istediğim biri var."

"Kim?"

"Adı Rahibe Teodora."

"Rahibe mi?"

"Görürsün!"

Ezio, başlığını kafasına geçirmiş halde sokaklardan geçti. Sokakları ve kanalları işgal eden, üzerinde abartılı kıyafetler bulunan maskeli kadın ve erkeklerin arasından usulca ilerledi. Etrafta nöbet tutan muhafız gruplarının olduğunun da farkındaydı. Marco Barbarigo, Grimaldi'nin öldürülmüş olmasından hiç telaşa düşmediği gibi, selefinin öldürülmüş olması karşısında da son derece kayıtsızdı aslında; zira selefinin öldürülme planına kendisi de katkıda bulunmuştu. Hem zaten halkın önüne çıkıp bu olayların zanlısının peşine düşeceğine dair göstermelik bir söz verdiğine göre, artık meselenin unutulup gitmesini sağlayabilir ve kamu bütçesi için bir hayli maliyetli olan bu abartılı operasyona bir son verebilirdi. Ancak Ezio, Doç Marco'nun kendisini gizlice tuzağa düşürüp öldürme fırsatı bulacak olsa bunu hiç düşünmeden yapacağını biliyordu. Yaşadığı ve Tapınakçıların baş belası olduğu sürece onu en azılı düşmanlarından biri olarak sayacaklardı. O yüzden sürekli tetikte olması gerekiyordu.

Ama yine de Leonardo'nun atölyesine başarıyla ulaştı ve içeriye kimseye görünmeden girdi.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim," dedi Leonardo onu kapıda karşılayarak. "Bu sefer kesin öldüğünü düşündüm. Senden hiç haber alamadım; sonra da gündemi şu Mecenge ve Grimaldi meselesi meşgul etti. Derken işverenim bir seyahate çıkmaya karar verdi ve benim de onunla birlikte –Milano'ya– gelmem için ısrar etti. Uçan makinemi de yeniden yapacak vaktim yok açıkçası, çünkü Venedik Donanması sonunda onlar için bir şeyler tasarlamamı istiyor – çok zahmetli bir iş!" dedi ve gülümsedi. "Ama en önemlisi senin hâlâ hayatta ve sağlıklı olman!"

"Ve de Venedik'te en çok aranan adamı olmam!"

"Evet. İki cinayet birden işlemişsin. Üstelik devletin en önemli iki kişisi."

"Böyle bir şeye inanıyor olamazsın."

"İnansam şu an burada olmazdın. Bana ve buradaki herkese güvenebileceğini biliyorsun, Ezio. Sonuçta seni Doç'un Sarayı'na kadar uçuran bizdik." Leonardo ellerini çırptı ve yardımcılarından biri elinde şarapla çıkageldi. "Luca, bu arkadaşımız için bir karnaval maskesi bulabilir misin? İçimden bir ses bunun işe yarayacağını söylüyor."

"*Grazie, amico mio*. Ben de sana bir şey getirdim," dedi Ezio ve yeni Kodeks sayfasını uzattı.

"Mükemmel," dedi Leonardo, sayfanın ne olduğunu hemen anlayarak. Yanındaki masada yer açtı. Parşömen kâğıt rulosunu açıp içinde yazanları incelemeye başladı.

"Hmm," dedi ve kaşlarını çatarak sayfaya yoğunlaştı. "Bu sayfada yeni bir silah tasarımı var ama bu, epey karmaşık bir şey. Yine bileğine geçecek tarzdan bir silaha benziyor. Ancak bu bir hançer ya da süngü değil." Elyazmasını biraz daha inceledi. "Bunun ne olduğunu biliyorum! Bu ateşli bir silah ama küçük ölçekli – hatta bir sinekkuşu kadar küçük."

"Pek mümkün bir şey gibi görünmüyor," dedi Ezio.

"Bunu yalnızca tek bir şekilde öğrenebiliriz, Ezio... Silahı yaparak!" dedi Leonardo. "Şanslıyız ki şu Venedikli yardımcılarım mühendislikte uzmanlar. Hemen işe koyuluruz."

"Peki ya diğer işlerin?"

"Aman, onlar bekler," dedi Leonardo umursamazca. "Hepsi de benim dâhi olduğumu düşünüyor, o halde bırakalım düşünsünler. Yani demek istediğim, onlar da bana pek karışmıyorlar!"

Birkaç gün içinde silahı Ezio'nun test etmesi için hazırdı. Boyutuna kıyasla menzili ve etkisi gayet sıra dışı olan bu silah, süngüler gibi Ezio'nun kolundaki yaylı mekanizmaya bağlı duruyordu. Geriye doğru çekildiğinde gizli konumda duruyor, lazım olduğunda da hemen ateş etmeye hazır hale geliyordu.

"Ben nasıl oldu da böyle bir şeyi daha önce düşünemedim?" dedi Leonardo.

"Daha önemlisi," diye hayretle karşılık verdi Ezio, "böyle bir fikrin yüzyıllar önce yaşamış bir adamın aklına nasıl geldiği."

"Orasını bilmem ama muhteşem bir mekanizma olduğunu söylemem gerek. Umarım işine yarar."

"Bu yeni oyuncağın tam da lazım olduğu zaman eline geçtiğini düşünüyorum," dedi Ezio ciddi bir tavırla.

"Anlıyorum," dedi Leonardo. "Şey, ne kadar az bilirsem benim için o kadar iyi, fakat yeni doçla ilgili bir mesele olduğunu tahmin etmemin bir sakıncası olmaz herhalde. Politikadan çok anlamam ama bazen alavere dalavereli işlerin kokusunu alırım."

Ezio imalı bir şekilde kafasını salladı.

"Pekâlâ, bu Antonio ile konuşman gereken bir konu.

Ayrıca o maskeyi de yüzünden çıkarma – böylece *Carnevale* süresince sokaklarda güvenle dolaşabilirsin. Yalnız unutma: sokaklarda silah kullanmak yok!"

"Şimdi gidip Antonio ile görüşeceğim," dedi Ezio. "Benim tanışmamı istediği biri var. Rahibe Teodora adında biriymiş. Dorsoduro taraflarındaymış."

"Aa! Rahibe Teodora ha!" dedi Leonardo gülümseyerek.

"Onu tanıyor musun?"

"Antonio ve benim ortak arkadaşımız olur kendisi. İyi birisidir."

"Tam olarak kim bu kadın?"

"Öğrenirsin," dedi Leonardo sırıtarak.

Ezio, Antonio'nun ona söylediği adrese gitti. Bina hiçbir şekilde bir manastıra benzemiyordu. Kapıyı çalıp içeri kabul edildiğinde kesinlikle yanlış yere geldiğine kanaat getirdi çünkü bulunduğu oda Paola'nın Floransa'daki salonunu aratmıyordu ve ortalıkta dolaşan şık giyimli genç kadınlar kesinlikle rahibe değillerdi. Tam maskesini takıp dışarı çıkacaktı ki Antonio'nun sesini duydu. Birkaç saniye sonra Antonio kolunda şık görünümlü, dolgun dudaklı ve şehvetli bakışları olan güzel bir kadınla çıkageldi. Kadının üzerinde gerçekten de rahibe kıyafeti vardı.

"Ezio! Gelmişsin," dedi Antonio. Çakırkeyifti. "Sana... Rahibe Teodora'yı takdim edeyim. Teodora, gel de –nasıl tasvir edeceğimi bilemiyorum– tüm Venedik'teki en marifetli adamla tanış."

"Rahibe," dedi Ezio eğilip selam vererek. Sonra Antonio'ya baktı. "Gözümden kaçan bir şey mi var? Bu kadar dini bütün olduğunu bilmezdim."

Antonio kahkaha attı. Ancak Rahibe Teodora ciddi bir ta-

yla konuştu. "Bu senin dine bakış açınla ilgili bir şey, Ezio. İnsanlar huzuru sadece ruhlarında aramazlar."

"Bir şeyler iç, Ezio!" dedi Antonio. "Konuşmamız gerek, ama önce bir dinlen! Burada tamamen güvendesin. Kızlarla tanıştın mı? Hoşuna giden var mı? Merak etme, Rosa'ya söylemem. Senin de bana anlatman gereken..."

Antonio'nun konuşması, salonu çevreleyen odaların birinden gelen bir sesle bölündü. Odanın kapısı açıldı ve gözlerinde vahşi bir ifade olan, eli bıçaklı bir adam göründü. Arkasında, kana bulanmış yatağın üzerinde bir kız acıyla kıvranıyordu. "Durdurun onu," diye çığlık attı kız. "Beni bıçaklayıp paramı çaldı."

Gözü dönmüş adam öfkeyle böğürerek başka bir kızı yakaladı ve kız tepki veremeden onu kendine doğru çekip boğazına bıçağını dayadı. "Ya buradan rahatça çıkar giderim ya da bu kızı da oyarım," diye bağırdıktan sonra bıçağın ucunu öyle bastırdı ki kızın boğazında bir damla kan belirdi. "Ciddiyim!"

Antonio hemen ayılarak, gözlerini Teodora ve Ezio'ya dikti. Teodora da Ezio'ya bakıyordu. "Pekâlâ, Ezio," dedi şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla, "bu beni etkilemen için iyi bir fırsat."

Gözü dönmüş adam salondan geçerek küçük bir kız topluluğunun beklediği kapıya doğru ilerliyordu. Kapıya ulaştığında kızlara öfkeyle bağırdı: "Açın şunu!" Ancak kızlar korkudan oldukları yere çakılmıştı sanki. "Şu kahrolası kapıyı açın yoksa kız ölür!" Bıçağı biraz daha bastırınca kızın boynundan kan akmaya başladı.

"Bırak o kızı!" diye emretti Ezio.

Adam arkasına dönüp onunla yüz yüze geldi. Suratında öfkeyle karışık bir ifade vardı. "Sen de kimsin? Bir tür *benefattore del cazzo* mu? Bak, geberttirme bana bu kızı!"

Ezio bakışlarını adamdan kapıya çevirdi. Adamın kollarındaki kız bayılmıştı; ölü gibi ağır olmalıydı. Ezio manyak herifin tereddüt ettiğini görebiliyordu ama az sonra kızı bırakmak zorunda kalacaktı. Ezio kendini hazırladı. Bu onun için zor olacaktı çünkü diğer kadınlar çok yakındaydı; doğru anı seçip hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Ayrıca yeni silahını daha çok az kullandığının farkındaydı. Kapının yanında duran dehşete kapılmış hayat kadınlarından birine, "Kapıyı aç," dedi kendinden emin bir şekilde.

Kadın dönüp kapıyı açtığında gözü dönmüş adam kanlar içinde kalan kızı yere bıraktı. Dışarı, sokağa fırlamaya hazırlanırken dikkatini Ezio'nun üzerinden çekti ve o bir saniyelik anda Ezio küçük tabancasını yerinden çıkarıp ateş etti.

Çatırtıyla karışık bir patlama sesi duyuldu; sonra da sanki Ezio'nun sağ elinin parmaklarının arasından şimşek gibi fırlayan bir alev ve ardından bir duman bulutu çıktı. Gözü dönmüş adam, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, dizlerinin üzerine çöktü. Alnının ortasında ince, küçük bir delik ve arkasındaki sövede beyninden sıçramış parçalar vardı. Kızlar çığlık atıp, yavaş yavaş öne doğru devrilen adamdan hızla uzaklaştı. Teodora bağırarak emirler verince, hizmetçiler hızla yaralı iki kızın yardımına koştu. Ancak yatak odasındaki için çok geç kalmışlardı çünkü kız kan kaybından ölmüştü.

"Sana minnettarız, Ezio," dedi Teodora, içerde düzen sağlanır sağlanmaz.

"Onu kurtaramadım."

"Ama diğerlerini kurtardın. Eğer buraya gelip de o adamı durdurmasaydın belki de daha fazla kızın canına kıyacaktı."

Hâlâ şaşkınlık içerisinde olan Antonio, "Herifi yere sermek için nasıl bir sihir kullandın?" diye sordu.

"Sihir değil bu; sadece bir sır. Fırlatma bıçağının büyüyüp adam olmuş kuzeni."

"Şimdiden bu silahın işimize yarayacağını görebiliyorum. Yeni doçumuz ödleğin teki. Etrafına onca koruma dikmiş ve saraydan hiç ayrılmıyor," dedi ve durdu Antonio. "Sanırım listende sırada Marco Barbarigo var, değil mi?"

"Kuzeni Emilio kadar büyük bir düşman."

"Sana yardım edeceğiz," dedi Teodora konuşmalarına katılarak. "Zaten yakında bunun için bir şans doğacak. Doç, *Carnevale* için büyük bir şenlik düzenliyor. Şenlik için mecburen sarayından ayrılacak. Hiçbir harcamadan kaçınılmadı, çünkü insanları parayla satın almak istiyor ama onların onayını asla gerçekten kazanamayacak. Casuslarımın verdiği bilgiye göre Çin'den havai fişek siparişi bile vermiş."

"Bugün buraya gelmeni istememin nedeni de bu," dedi Antonio, Ezio'ya. "Rahibe Teodora bizden biri ve Venedik'i avucunun içi gibi bilir."

"Bu şenliğe nasıl davet alacağım peki?" diye sordu Ezio, Teodora'ya sordu.

"Kolay olduğunu söyleyemem," diye cevapladı Teodora. "Bir altın maskeye ihtiyacın var."

"Bir yerlerden bir tane bulmak o kadar zor olmasa gerek."

"O kadar basit değil. Her bir maske bir *davetiye* yerine geçer ve her birinin üzerinde bir numara vardır." Fakat sonra Teodora gülümsedi. "Takma kafana... Bir fikrim var. Sanırım bir maske *kazanmanı* sağlayabiliriz. Gel benimle." Ezio'yu diğerlerinden ayrı bir yere götürdü. Binanın arkasına, epey küçük bir avluya geldiler. Avluda fıskiyeli bir süs havuzu vardı.

"Yarın herkese açık özel karnaval oyunları düzenlenecek. Dört oyunun ardından kazanana ödül olarak bir altın maske verilecek ve şenliğinin onur konuğu olacak. Maskeyi kazan-

malısın, Ezio. Çünkü şenliğe katılmaya hak kazanman demek Marco Barbarigo'ya ulaşman demek." Teodora, Ezio'ya baktı. "Giderken şu deli fişeğini de yanında götürsen iyi olur. Çünkü ona bıçaklayacak kadar yaklaşamayacaksın."

"Bir soru sorabilir miyim?"

"Dene bakalım; ama cevap alamayabilirsin."

"Merak ediyorum. Rahibe cüppesi giyiyorsun ama rahibe olmadığın kesin."

"Nereden biliyorsun? Sana temin ederim ki, oğlum, kalben Tanrı'dan başka kimseye bağlı değilim."

"Ama anlamıyorum. Metreslik yapıyorsun. Üstelik bir *bordello* işletiyorsun."

Teodora gülümsedi. "Ben bundan bir terslik görmüyorum. İnancımı nasıl yaşayacağım ve bedenimle ne yapacağım... İkisi de benim kararım ve bu kararları vermekte özgürüm." Durdu ve biraz düşündü. "Bak," diye devam etti. "Birçok genç kadın gibi ben de Kilise'ye bağlıyım ama bu şehirdeki inananları gördükçe hevesim yavaş yavaş kırılıyor. Erkekler Tanrı fikrini sadece kafalarında taşıyor, kalplerinin ya da bedenlerinin derinliklerinde değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Ezio? Erkeklerin günahlardan arınmak için sevmeyi öğrenmeleri gerek. Kızlarım ve ben de takipçilerimize bu öğretiyi vazediyoruz işte. Elbette Kilise'nin hiçbir mezhebi benimle aynı fikri paylaşmıyor, bu yüzden ben de kendim bir mezhep kurmak zorunda kaldım. Alışılmışa aykırı olabilir ama işe yarıyor ve erkeklerin gönülleri benim ellerimde tatmin buluyor."

"Başka yerleri de tatmin buluyor olmalı."

"Senin için fesat, Ezio," diyen Teodora ona elini uzattı. "Yarın bir uğra da şu oyunlar hakkında görüşelim seninle. Bu arada da kendine dikkat et. Maskeni sakın unutma. Başının

çaresine bakabileceğini biliyorum ama düşmanlarımız hâlâ dışarıda seni arıyor."

Ezio'nun yeni tabancasının üzerinde yapmak istediği birtakım ayarlar vardı. Bu yüzden, Hırsızlar Loncası'nın karargâhına geri dönerken yolda Leonardo'nun atölyesine uğradı.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, Ezio."

"Rahibe Teodora konusunda haklıymışsın, Leonardo. Kelimenin tam anlamıyla bir 'Özgür Düşünür'."

"Bu kadar iyi korunmasaydı Kilise ile başı belaya girerdi. Bazı nüfuzlu hayranları var."

"Tahmin edebiliyorum." Fakat Ezio, Leonardo'nun biraz dalgın olduğunu ve ona bir tuhaf baktığını fark etti. "Sorun ne, Leonardo?"

"Belki sana söylemesem daha doğru olurdu ancak kazara öğrenirsen bu daha kötü olur. Ezio, Cristina Calfucci eşiyle birlikte *Carnevalle* için Venedik'e gelmiş. Tabii tam adı artık Cristina d'Arzenta."

"Nerede kalıyormuş?"

"Manfredo ve o, işverenimin misafiri. Bu şekilde öğrendim zaten."

"Onu görmem gerek!"

"Ezio! Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Tabancayı sabaha alırım. Korkarım, o zamana kadar yetişmesi gerek – halletmem gereken acil bir iş var çünkü."

"Ezio, yerinde olsam silahsız gitmem."

"Kodeks süngülerim var ya zaten."

Ezio, kalbi güm güm atar halde, Pexaro Sarayı'nın yolunu tuttu. Kısa bir not yazması için bir arzuhalciden ücret karşılığı yardım aldı. Nota şunları yazdırdı:

Cristina, sevgilim,

Bu akşam saat yedide seninle baş başa, ev sahiplerimizden uzakta görüşmem gerek. Seni Rio Terra degli Ognisanti'deki Güneş Saati İşareti'nin orada bekleyeceğim...

Mektubun sonuna da 'Manfredo' diye imza attırdı. Sonra notu *Conte*'nin sarayına götürdü ve bekledi.

Düşük bir ihtimaldi ama oldu. Cristina, kısa bir süre sonra yanında sadece bir nedime ile belirdi ve Dorsoduro'nun olduğu yöne doğru hızla yürüdü. Ezio onu takip etti. Cristina randevu yerine geldiğinde ve dadısı uzaklaşıp makul bir mesafeye çekildiğinde Ezio ileriye doğru yürüdü. Her ikisinin de yüzünde karnaval maskesi vardı ancak Ezio, Cristina'nın her zamanki gibi güzel olduğunu görebiliyordu. Kendine hâkim olamadı. Ona sarılıp dudağına uzun ve nazik bir öpücük kondurdu.

Cristina sonunda kendini ondan kurtardı ve maskesini çıkararak Ezio'ya baktı; neler olduğunu anlayamamıştı. Sonra da Ezio'nun kendisine engel olmasına fırsat vermeden elini kaldırıp Ezio'nun maskesini çıkardı.

"Ezio!"

"Affet beni, Cristina, ben..." Ezio, artık Cristina'nın verdiği kolyeyi takmadığını fark etti. Elbette takmayacaktı.

"Ne işin var senin burada? Beni ne cesaretle bu şekilde öpersin?"

"Cristina, tamam..."

"*Tamam* mı? Tam *sekiz* yıl boyunca ne seni gördüm ne de senden haber aldım."

"Küçük bir oyun oynamazsam hiç gelmezsin diye korktum."

"Doğru bildin – elbette gelmezdim. Hatırladığım kada-

rıyla, son buluştuğumuzda beni sokağın ortasında öpüp sonra hiçbir şey olmamış gibi nişanlımın hayatını kurtarmış ve benim onunla evlenmeme izin vermiştin."

"Olması gereken oydu. Adam seni seviyordu ve ben..."

"Bana ne onun kimi sevdiğinden? Ben *seni* seviyordum!"

Ezio ne diyeceğini bilmiyordu. Tüm dünyası yıkılmıştı sanki.

"Bir daha peşime düşme, Ezio." diye devam etti Cristina. Gözleri yaşla doluydu. "Dayanamıyorum. Senin de artık bambaşka bir hayatın var görünüşe göre."

"Cristina..."

"Bir zamanlar parmağını kıpırdatsan yeterdi, ben de hemen..." Cristina cümlesini yarım bıraktı. "Hoşça kal, Ezio."

Ezio çaresizce bakakaldı. Cristina uzaklaştı ve yol arkadaşıyla yeniden buluştu. Sonra sokağın köşesinden dönüp gözden kayboldu.

Ezio da kendine ve kaderine lanet okuyarak, Hırsızlar Loncası karargâhının yolunu tuttu.

Ezio ertesi günü karanlık bir azimle karşıladı. Leonardo'dan tabancasını teslim aldı ve ona teşekkür etti. Ayrıca son verdiği Kodeks sayfasını da geri aldı. Onu ve Emilio'dan aldığı diğer sayfayı çok geç kalmadan amcası Mario'ya götürmeyi umuyordu. Ardından Teodora'nın evinin yolunu tuttu. Teodora, Ezio'ya oyunların düzenleneceği Campo di San Polo'ya kadar eşlik etti. Meydanın ortasına bir platform kurulmuştu. Platformun üzerinde de iki-üç görevli bir masada oturmuş, yarışmacıların isimlerini alıyorlardı. Sağlıksız ve bir deri bir kemik görünen Silvio Barbarigo, etraftaki insanların arasında Ezio'nun gözüne ilişti. Devasa koruma Dante'yi onun yanında görünce Ezio şaşırdı.

"Onunla mücadele edeceksin," dedi Teodora. "Onunla boy ölçüşebilir misin sence?"

"Gerekirse yaparım."

Nihayet, tüm yarışmacıların isimleri alındıktan sonra (Ezio sahte bir isim vermişti) parlak kırmızı cüppeli, uzun boylu bir adam platformda yerini aldı. Takdimciydi.

Toplamda dört oyun oynanacaktı. Yarışmacılar her bir oyunda birbirleriyle mücadele edecek ve dört oyunun sonunda kazanan, bir hakem kurulu tarafından belirlenecekti. Ezio'nun şansına, yarışmacıların çoğu karnaval havasına girerek maskelerini çıkarmamayı tercih etti.

İlk oyun bir koşu yarışıydı. Ezio yarışı kolayca kazanarak Silvio ve Dante'yi büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Daha zor olan ikinci oyun, taktiksel bir irade savaşıydı. Yarışmacılar bu oyunda her birine başta verilen sembolik bayrakları birbirlerinden kapmaya çalışacaklardı.

Bu oyunda da Ezio galip geldi. Ancak Silvio ve Dante'nin yüzlerindeki ifadeyi görünce biraz tedirgin oldu.

"Üçüncü yarışma," diye duyuruya başladı takdimci, "ilk iki yarışmanın unsurlarını kendi unsurlarıyla birleştiriyor. Bu sefer hız ve yeteneğin yanı sıra karizmanızı ve etkileyiciliğinizi kullanmanız gerekiyor!" Meydana yayılmış, üzerlerinde son moda kıyafetler bulunan çok sayıda kadına işaret etmek için kollarını iki yana açtı ve kadınlar da onun bu hareketiyle kıkır kıkır güldüler. "Hanımefendilerimiz bize bu yarışmada yardımcı olmak için gönüllü oldular," diye devam etti takdimci. "Bazıları burada, meydanda. Diğerleri ise civardaki sokaklarda dolanıyor. Hatta birkaçını gondolların üzerinde bulabilirsiniz. Bu hanımefendileri saçlarına bağladıkları kurdelelerden tanıyacaksınız. Yapmanız gereken, değerli yarışmacılar, kum saatim dolana kadar toplayabildiğiniz

kadar kurdele toplamanız. Zaman dolduğunda kilisenin çanı çalacak. Ama size tüm içtenliğimle söyleyebilirim ki şansınız yaver gitsin ya da gitmesin bu, günün en zevkli oyunu olacak! En çok kurdeleyi getiren kişi kazanacak ve Altın Maske'ye bir adım daha yaklaşacak. Yalnız unutmayın, eğer bu oyunlardan kesin kazanan çıkmazsa hakem kurulu aranızdan şanslı bir kişiyi doçun şenliğine katılması için seçecek. Şimdi... Başla!"

Zaman, takdimcinin vaat ettiği gibi zevkli ve çabuk geçti. Son kum taneleri camın üst haznesinden alt haznesine akarken, onun bir işaretiyle, San Polo Kilisesi'nin çanı çaldı. Yarışmacılar meydandaki pozisyonlarına geri döndü ve bazıları güler, bazıları yüzü kızarır halde, aldıkları kurdeleleri hakemlere verdi. Sadece Dante'nin suratı ifadesizdi. Ancak sayım tamamlanıp da takdimci –bir kez daha– Ezio'nun kolunu havaya kaldırdığında yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Pekâlâ, gizemli genç adam. Bugün şanslı günündesin," dedi takdimci. "Umarım şansın son aşamada seni yalnız bırakmaz." Kalabalığa seslenmek için döndü. O esnada platform boşaltıldı ve etrafına halatlar çekilerek bir boks ringine çevrildi. "Son yarışmamız, hanımefendiler ve beyefendiler, bir önceki yarıştan tamamen farklı. Sadece kaba kuvvet içeriyor. Yarışmacılar geriye son ikisi kalana kadar birbirleriyle dövüşecekler. Sona kalan iki kişi ise ikisinden biri yenilene kadar dövüşmeye devam edecek. Sonra da hepinizin beklediği an gelecek! *Oyun genelinde* kazanan ve Altın Maske'yi hak eden kişi ilan edilecek ama bahis oynarken dikkatli düşünün – kim bilir daha ne üzüntüler ve şaşkınlıklar yaşanacak!"

Dante bu son oyunda büyük başarı gösterdi ancak Ezio farklı taktikler kullanarak ve seri manevralar yaparak son iki kişi arasında kalmayı başardı ve cüsseli korumayla karşı karşıya geldi. Adam Ezio'ya sert yumruklarla girişti ancak Ezio

vücudunu yeterince çevik kullandı ve hiçbir ciddi ağır darbenin üzerine denk gelmesine izin vermeden sol eliyle sağlamı aparkatlar, sağ eliyle de kroşeler geçirdi.

Bu son maçta rauntlar arasında mola verilmedi ve Ezio, bir süre sonra, Dante'nin bitap düştüğünü gördü. Ancak göz ucuyla Silvio Barbarigo'nun takdimciye ve ringin yanındaki tentenin altında duran masada toplanmış hakem kurulu üyelerine hızla bir şeyler söylediğini fark etti. Şişkin, deri bir kesenin el değiştirdiğini ve takdimcinin keseyi hemen cebine indirdiğini görür gibi oldu. Ancak emin olamıyordu çünkü dikkatini rakibine geri çevirmek zorundaydı. Öfkelenen Dante kollarını sağa sola sallayarak üzerine doğru geliyordu. Ezio başını eğip adamın çenesine ve bedenine hızla iki yumruk geçirdi ve sonunda koca adamı yere sermeyi başardı. Ezio başında dururken, Dante kafasını kaldırdı ve ona yiyecekmiş gibi baktı. "Henüz bitmedi," diye homurdansa da bir türlü ayağa kalkamıyordu.

Ezio bakışlarını takdimciye çevirdi ve dikkat çekmek için kolunu kaldırdı ancak adamın yüzü taş gibi ifadesizdi. "Tüm yarışmacılar elendi mi?" diye bağırdı takdimci. "Hepsinin elendiğinden *emin* olana kadar kazananı ilan edemeyiz."

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi ve iki nemrut suratlı adam insanların arasından sıyrılarak ringe girdi. Ezio hakemlere baktı ama hepsi bakışlarını başka yöne çevirmişti. Adamlar Ezio'nun üzerine doğru geliyordu. Ezio ikisinin de elinde kısa ve kalın birer bıçak olduğunu gördü. Avuçlarıyla kavradıkları bıçaklar hemen hemen hiç görünmüyordu.

"Demek böyle devam edeceğiz ha?" dedi adamlara. "O zaman, elinizden geleni ardınıza koymayın."

Yerde yatan Dante onu ayak bileklerinden tutup düşürmeye kalkışınca Ezio dans edercesine ringin o kısmından

uzaklaştı ve havaya sıçrayarak rakiplerinden birinin yüzüne bir tekme geçirdi. Adam dökülen dişlerini tükürürken sendeledi. Ezio yere inince bu sefer diğer adamın sol ayağına sertçe basarak tarak kemiklerini paramparça etti. Ardından adamın karnına acımasızca yumruğunu geçirdi. Adam iki büklüm olunca da çenesine diziyle sert bir darbe indirdi. Acıdan kıvranan adam yere serilmişti. Dilini ısırıp parçaladığı için dudaklarından kan sızıyordu.

Ezio arkasına bakmadan ring halatlarının üzerinden atladı. Takdimciyle ve mahcup görünen hakemlerle yüz yüze geldi. Arkasındaki kalabalık alkış tutuyordu.

"Sanırım kazananımız belli oldu," dedi, takdimciye. Adam hakemlerle ve hemen dibinde duran Silvio Barbarigo ile bakıştı. Sonra da elinden geldiğince yerdeki kan gölüne basmamaya özen göstererek ringe çıktı ve kalabalığa seslendi.

"Hanımefendiler ve beyefendiler!" dedi, biraz gergin bir tavırla boğazını temizledikten sonra. "Hepinizin bana hak vereceği gibi bugün dürüst ve zorlu bir müsabaka seyredip keyif aldık."

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

"Bu gibi durumlarda esas kazananı seçmek zordur..."

İnsanlar şaşkına dönmüştü. Ezio, kalabalığın kenarında duran Teodora ile bakıştı.

"Bugün, gerek hakemler gerek benim için bir hayli zor bir gün oldu," diye devam etti takdimci. Hafif hafif terliyordu; elinin tersiyle alnının terini sildi. "Ancak bir kazananın olması gerek ve biz de... ortak bir kararla günün kazananı seçmiş bulunuyoruz," dedikten sonra eğildi ve Dante'yi güçlükle ayağa kaldırdı. "Hanımefendiler ve beyefendiler; size Altın Maske'yi kazanan ilan ediyorum: Signore Dante Moro!"

Kalabalık ıslık çalıp yuh çekiyor, bağırarak itiraz ediyordu.

Takdimci, hakemlerle birlikte hızla geri çekilmek zorunda kaldı çünkü etraftaki insanlar ellerine geçirdikleri her şeyi üzerlerine atmaya başlamıştı. Ezio hemen Teodora'nın yanına koştu. İkisi, Silvio'nun çarpık bir gülümsemeyle Dante'ye platformdan inerken yardım edişini ve adamı kolundan tutup hızla yandaki bir ara sokağa götürüşünü izledi.

ON DOKUZ

Teodora'nın 'manastırına' geri dönmüşlerdi. Ezio; Teodora ve Antonio onu endişeyle izlerken, sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Silvio'yu takdimciye rüşvet verirken gördüm," dedi Teodora. "Şüphesiz hakemlerin de cebini doldurmuştur. Elimden bir şey gelmedi."

Antonio alaycı bir kahkaha patlatınca, Ezio ona hırçın bir bakış attı.

"Silvio'nun Altın Maske'yi kendi adamına kazandırmakta neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamak güç değil," diye devam etti Teodora. "Hâlâ tetikteler ve Doç Marco'yu riske atmak istemiyorlar." Ezio'ya baktı. "Sen ölene kadar rahat etmeyecekler."

"O zaman uykusuz geceleri çok olacak desene."

"Düşünmemiz gerek. Şenlik yarın."

"Dante'yi şenlik alanına kadar takip etmenin bir yolunu bulacağım," diye karar verdi Ezio. "Bir şekilde maskesini alıp..."

"Nasıl olacak bu?" diye sordu Antonio. "Zavallı *stronzo*'yu öldürecek misin?"

Ezio ona sertçe çıkıştı. "Daha iyi bir fikrin var mı? Tehlikenin farkında değil misin!"

Antonio, Ezio'nun söylediklerine katılmadığını belirtmek için ellerini kaldırdı. "Bak, Ezio, eğer onu öldürürsen şenliği iptal ederler ve böylece Marco da *palazzo*'ya geri çekilir. Biz de zamanımızı –yine– boşuna harcamış oluruz. Hayır, yapmamız gereken: maskeyi yürütmek."

"Kızlarım bu konuda yardımcı olabilir," diye araya girdi Teodora. "Birçoğu zaten şenliğe eğlendirici olarak gidecek! Sen maskeyi Dante'den alırken kızlar da onu meşgul ederler. Şenlik alanına girdikten sonra da korkmana lüzum yok; çünkü ben de orada olacağım."

Ezio isteksizce kafa salladı. Kendisine emir verilmesini sevmiyordu ancak bu kez Teodora ve Antonio'nun haklı olduğunu biliyordu. "*Va bene*," dedi.

Ertesi gün, günbatımında, Dante'nin şenliğe giderken geçeceği yola yakın bir yerde beklemeye koyuldu. Teodora'nın kızlarından birkaçı yakınlarda dolaşıyordu. Sonunda dev adam göründü. Üzerindeki pahalı ama rüküş kıyafetleri seçerken belli ki işi abartmıştı. Altın Maske kemerinde asılı duruyordu. Kızlar onu görür görmez cilveyle seslenip el salladılar ve ardından adamın her iki yanına üşüştüler. İki kız, maske arkasında sallanacak şekilde, onun kollarına girdi. Sonra hep beraber şenliğin yapılacağı, hatta çoktan başladığı Molo'nun yakınındaki geniş, çevresinde güvenlik çemberi oluşturulmuş alana doğru yürüdüler. Ezio, tam zamanında harekete geçerek son dakikada Dante'nin kemerinden maskeyi kesti. Yere düşmekte olan maskeyi kaptı ve eğilerek ilerleyip Dante'nin önüne geçti. Ardından şenliğin girişinde nöbet tutan muhafızların önünde belirdi. Maskeyi gören adamlar Ezio'nun içeri girmesine izin verdi. Ancak birkaç dakika

sonra Dante girişe gelip maskeyi yüzüne geçirmek üzere arkasına uzandığında maskenin yerinde olmadığını fark etti. Ona eşlik eden kızlar kalabalığın içine karışıp yüzlerine kendi maskelerini geçirdikleri için artık onları tanıyamazdı.

Dante, verilen emirlerin dışına çıkmak istemeyen muhafızlarla hâlâ tartışırken Ezio, eğlenmeye gelen insanların arasından ilerleyip Teodora ile buluştu. Kadın onu sıcak bir şekilde karşıladı. "Başardın demek! Tebrikler! Şimdi beni dinle! Marco gerçekten de iyi korunuyor. Molo'nun hemen yanındaki sularda kendi çatanasında, yani Doçluk Kalyonu'nda kalıyor. Ona ulaşmak için oraya kadar gidemezsin ancak saldırmak için en iyi gözetleme noktasını bulman gerek." Arkasına dönüp üç-dört kızını çağırdı. "Sen şenlik alanının içinden geçerken bu kızlar sana paravan oluşturacak."

Ezio işe koyuldu. Fakat parlak gümüş ve kırmızı renkte saten ve ipek kıyafetleriyle göz kamaştıran kızlar insan selinin arasında ilerlerken, altmışlı yaşlarının ortalarında, uzun boylu, vakur bir adam Ezio'nun dikkatini çekti. Gözlerinden zekâ fışkıran ve kürek biçimli ak sakalıyla dikkat çeken adam kendisiyle hemen hemen aynı yaşta bir Venedik soylusuyla konuşuyordu. İkisinde de yüzlerinin çok az bir kısmını kaplayan maskeler vardı. Ezio, adamlardan ilkini tanıdı: Marco'nun kardeşi Agostino Barbarigo'ydu bu. Ağabeyinin başına beklenmedik bir şey gelirse Agostino'ya Venedik'in akıbetini belirlemede önemli görevler düşebilirdi. Ezio, insanların arasından sıyrılarak adamların konuşmasına kulak misafiri olabilecek bir konuma geçmenin uygun olacağını düşündü.

Ezio, adamlara yaklaştığında, Agostino'nun kibarca güldüğünü duydu. "Doğrusunu söylemek gerekirse ağabeyim bu gösteriyle kendisini küçük düşürüyor."

"Onun hakkında böyle konuşmaya hakkın yok," diye karşılık verdi soylu adam. "Doç olur kendileri."

"Evet, evet. Kendisi doç olur, doğru," diye cevap verdi Agostino sakalını sıvazlayarak.

"Bu onun şenliği. Onun karnavalı. Parasını nasıl uygun görüyorsa öyle harcar."

"Sadece adı doç onun," dedi Agostino oldukça sert bir tavırla. "Ayrıca harcadığı da Venedik'in parası; kendi parası değil." Sesini alçalttı. "Daha önemli meseleler var, bilıyorsun bunu."

"Venedik'in yönetimine Marco seçildi. Babanız onun çok ahım şahım biri olmadığını düşünerek politik hırslarını sana aktarmış olabilir. Ancak şu anki duruma bakacak olursak bunun artık hemen hemen hiçbir önemi yok, öyle değil mi?"

"Ben hiçbir zaman doç olmak *istemedim*..."

"O zaman seni bunu başardığın için kutluyorum," dedi soylu adam, soğukkanlı bir tavırla.

"Bak," dedi Agostino, sinirlerine hâkim olarak. "İktidar sadece servet demek değildir. Ağabeyim seçilmesinin altında servetinden başka bir neden yattığını mı düşünüyor gerçekten?"

Konuşmaları havai fişek gösterisiyle bölündü. Agostino bir süre gösteriyi izledi ve sonra dedi ki: "O muhteşem aklıyla yapabildiği bu mu yani? Havai fişek gösterisi mi? Şehir birbirine girmişken sarayında saklanıyor, sonra da insanlar tüm sorunlarını unutsun diye havai fişek gösterisi yaptırıyor!"

Soylu adam küçümser bir jest yaptı. "İnsanlar gösterişi severler. Bu, insanın doğasında var. Göreceksin..."

Ancak tam o anda Ezio, Dante'nin dev cüssesini fark etti. Dante, bir muhafız birliği eşliğinde, şenlik alanındaki kalabalığın içinden insanlara çarpa çarpa ilerliyordu. Şüphesiz,

Ezio'nun peşindeydi. Ezio, iskeleden birkaç metre ötede demir atmış olan kalyondan ayrılması halinde doça ulaşabileceği kör bir noktaya doğru ilerledi.

Tören borusu duyuldu ve havai fişek gösterisi şimdilik kesildi. Kalabalık sessizleşti ve Marco'nun insanlara konuşma yapmak için devlet çatanasının iskeleye bakan tarafına çıkmasıyla büyük bir alkış koptu. Üniformalı bir uşak takdimde bulundu: "*Signore e signori*! Sizlere *Venezia*'nın çok sevilen Doç'unu takdim etmekten onur duyarım!"

Marco konuşmasına başladı: "*Benvenuti*! Dostlarım, sezonun en büyük sosyal etkinliğine hoş geldiniz! Savaşta ya da barışta, varlıkta ya da yoklukta, *Venezia* her zaman *Carneva-le*'yi kutlayacaktır..."

Doç konuşmasına devam ederken Teodora, Ezio'nun yanına geldi.

"Mesafe epey uzak," dedi Ezio. Teodora'ya. "Çatanasından da ayrılmaz bu. Bu yüzden oraya kadar yüzmem gerekecek. *Merda*!"

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Teodora kısık bir sesle. "Seni hemen fark ederler."

"O zaman ben de savaşarak onun yanına ulaşmaya..."

"Bekle!"

Doç konuşmayı sürdürüyordu. "Bugün bizi yüce kılan değerleri kutlayacağız. Işıklarımız yeryüzünün üstünde nasıl da parıl parıl parlıyor!" Kollarını açtı ve kısa bir havai fişek gösterisi daha yapıldı. Kalabalık sevinçle bağırıp tezahüratta bulundu.

"İşte tam sırası!" dedi Teodora. "*Pistola*'nı kullan! Randevu evimdeki katili öldürmek için kullandığın silahı... Havai fişek gösterisi yeniden başladığında fişeklerin sesini silahının

sesini gizlemek için kullan. Ateş etmek için doğru zamanı seç ve buradan fark edilmeden çık."

Ezio ona baktı. "Düşünüş tarzını seviyorum, rahibe."

"Nişan alırken çok dikkatli olman gerekecek. Sadece tek şansın var." Teodora, Ezio'nun kolunu sıktı. "*Buona fortuna*, oğlum. Seni randevu evinde bekliyor olacağım."

Teodora, şenliğe katılanların arasında gözden kayboldu. Ezio, insanların içinde onu hâlâ aramakta olan Dante'yi ve özel birliklerini görebiliyordu. Hayalet gibi sessizce hareket ederek, iskelenin üzerinde cesaret edebildiği kadar ilerleyip Marco'nun çatanasının üzerinde durduğu noktaya mümkün olduğunca yaklaştı. Neyse ki doçun şenliğin ışıklarıyla parlayan görkemli cüppesi onu mükemmel bir hedef haline getiriyordu.

Doç konuşmaya devam ederken, Ezio da bu zamanı hazırlanmak için kullandı. Bu sırada havai fişeklerin yeniden başlamasını duyabilmek için kulak kesilmişti. Fark edilmeden ateş etmek istiyorsa zamanlamayı çok iyi ayarlaması gerekecekti.

"Hepimiz biliyoruz ki zorlu zamanlardan geçtik," diyordu Marco. "Ama beraberce hepsinin üstesinden gelmeyi bildik; *Venezia* bu sayede artık çok güçlü bir şehir haline geldi. Gücün bir elden diğerine geçmesi her zaman zordur ama biz bu geçişi zarafetle ve sükûnetle atlattık. Bir doçu hayatının en güzel devresini yaşarken kaybetmek elbette kolay değil. Ayrıca biricik kardeşimiz Mocenigo'nun katilinin hâlâ elini kolunu sallayarak gezmesi ve henüz bir ceza almamış olması da çok üzücü. Ancak çoğumuzun halefimin politikalarından artık rahatsız olduğunu, bu yüzden kendini güvende hissetmediğini ve onun izlememizi istediği yola kuşku ile baktığını düşünerek kendimizi rahatlatabiliriz." Kalabalığın için-

den birkaç kişi, söylenenlere katıldığını göstermek için sesini yükseltti. "Evet, dostlarım, artık hepimiz için doğru yolu bulduğumu söyleyebilirim! Bu yolda önümü görebiliyor ve nereye gittiğimizi biliyorum! Orası çok güzel bir yer ve birlikte gidiyoruz oraya. *Venezia*'nın güçlü ve bereketli geleceğini görebiliyorum. O kadar güçlü bir donanma kuracağız ki düşmanlarımız bizden daha önce hiç korkmadıkları kadar çok korkacaklar! Denizaşırı ticaret yollarımızı genişletip Marco Polo'nun zamanından beri hiç hayal bile edilmemiş çeşit çeşit baharatlar ve mallar getireceğiz." Ses tonu tehditkâr bir hal alırken Marco'nun gözlerinin içi parladı. "Bize karşı gelenlere de şöyle söyleyeceğim: Tarafınızı seçerken dikkat edin, çünkü ya bizlesiniz ya da şeytanla birlikte. Biz burada düşman barındırmayacağız ve hepsinin kökünü kurutup onları mahvedeceğiz." Ellerini tekrar havaya kaldırıp sesini yükseltti: "Ve *Venezia* her zaman insanlığın baş tacı olarak kalacak!"

Ellerini zafer kazanmış bir edayla aşağıya indirdiğinde kuvvetli bir havai fişek gösterisi başladı – bu, geceyi gündüze çeviren büyük finaldi. Patlayan havai fişeklerin sesi kulakları sağır ediyordu. Ezio'nun küçük, ölümcül piştovundan çıkan patlama sesi fişek seslerinin arasında boğuldu. İnsanlar Venedik tarihinde en kısa süre yönetimde kalan doçlardan biri olan Marco Barbarigo'nun sendeleyişini, ellerini kalbine kenetleyerek kalyonunun güvertesine cansız bir halde yığılıp kalışını görüp tepki bile veremeden Ezio alandan dışarıya doğru yönelmiş ve kalabalığın arasında epey bir yol kat etmişti. Yürürken kendi kendine, "*Requiescat in pace*," diye mırıldandı.

Ancak haber öyle hızlı yayıldı ki Ezio geneleve vardığında herkes olanları öğrenmişti. Teodora ve kızları onu hayranlıkla, sevinç çığlıkları atarak karşıladı.

"Çok yorulmuşsundur," dedi Teodora, Ezio'yu kolundan tutup diğerlerinden uzakta bir iç odaya doğru götürürken. "Geç de dinlen!"

Ama önce Antonio tebriklerini sundu. "Venedik'in kahramanı!" diye bağırdı. "Ne diyebilirim ki? Belki de erkenden önyargılı davranıp şüphelenmem hataydı. Artık en azından önümüzü görebilme imkânına sahip olabileceğiz .."

"Yeter bu kadar," dedi Teodora. "Gel, Ezio. Çok çalıştın, evladım. Yorgun vücudunun rahatlamaya ve ilgiye ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum."

Ezio, Teodora'nın ne demek istediğini hemen anladı ve oyuna aynı şekilde eşlik etti. "Haklısınız, rahibem. O kadar ağrım sızım var ki rahatlamadan, gevşemeden yapamayacağım sanki. Umarım elinizden gelir."

"Ah, söylemeyi unuttum!" diyen Teodora muzip muzip gülümsedi. "Ağrını sızını tek başıma dindirmek gibi bir niyetim yok. Kızlar!"

Bir grup kız gülümseyerek Ezio'nun yanından geçip iç odaya girdi. Ezio, odanın ortasında devasa bir yatak olduğunu görebiliyordu. Yatağın yanında üzerine makaralar, kemerler ve zincirler bağlanmış, bir kanepeyi andıran tek kişilik bir mekanizma vardı. Bu, Ezio'ya Leonardo'nun atölyesinden çıkan şeyleri hatırlattı ama ne amaçla kullanıldığını tahmin edemiyordu.

Teorodora ile bakıştıktan sonra onu takip ederek odaya girdi ve kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Birkaç gün sonra Ezio, rahatlamış ve kendine gelmiş bir halde, Rialto Köprüsü'nde durmuş gelip geçen insanları seyrediyordu. *Ora di pranzo*'dan önce gidip birkaç kadeh Veneto içmek üzere köprüden ayrılmayı düşünüyordu ki tanıdığı bir

yüz ona doğru koşarak geldi: Antonio'nun ulaklarından biriydi bu.

"Ezio, Ezio," dedi adam köprüden yukarı çıkıp onun yanına gelirken. "*Ser* Antonio seni görmek istiyor – mühim bir mesele."

"O zaman hemen gidelim," dedi Ezio.

Antonio'yu çalışma odasında Agostino Barbarigo ile yan yana buldular. Ezio şaşkına dönmüştü. Antonio iki adamı birbirine takdim etti.

"Sizinle tanışmak benim için bir şeref, efendim. Ağabeyinizi kaybettiğiniz için üzgünüm."

Agostiono elini kaldırdı. "Acımı paylaştığınız için size minnettarım. Ancak dürüst olmak gerekirse ağabeyim aptalın tekiydi. Tamamen Roma'daki Borgia hizbinin kontrolü altındaydı – Venedik'te böyle bir şeyin yaşanmasını asla istemezdim. İyi ki yurtsever bir insan ona bir suikast düzenleyerek böyle bir tehlikeyi engelledi. Hem de eşi benzeri görülmemiş bir yöntemle... Elbette ki soruşturmalar yapılacak ama ben şahsen bunların bizi nereye götüreceğini anlamakta güçlük çekiyorum."

"*Messer* Agostino kısa süre sonra doç seçilecek," diye araya girdi Antonio. "Bu, Venedik için iyi bir haber."

"Kırk Birler Konseyi bu sefer hızlı çalışmış," dedi Ezio alaycı bir tavırla.

"Sanırım hatalarının farkına vardılar," diye cevap verdi Agostino, yüzünde küçümseyici bir gülümsemeyle. "Ama ben ağabeyim gibi sadece ismen 'Doç' olmak istemiyorum. Dolayısıyla şu an önemli bir işin üstesinden gelmemiz gerekiyor. Baş belası kuzenimiz Silvio, Cephanelik'i –yani şehrin askeri bölgesini– ele geçirmiş ve iki yüz paralı askerle orada garnizon kurmuş durumda!"

"Ama doç olduğunuzda onlara geri çekilmeleri için emir veremez misiniz?" diye sordu Ezio.

"Düşüncesi güzel," dedi Agostino, "ama ağabeyimin savurganlıkları yüzünden şehrin kaynaklarının tükendiğini düşünürsek, Cephanelik'i kontrol altına almış dirayetli bir birliğe karşı koymakta bir hayli zorluk çekeceğimiz kesin. Ayrıca Cephanelik olmadan, doç olayım ya da olmayayım, Venedik'e tam anlamıyla hâkim olamam."

"O zaman," dedi Ezio. "Bizim de dirayetli bir birlik kurmamız gerek."

"Aynen öyle!" Antonio'nun gözlerinin içi güldü. "Ve sanırım tam bu işe uygun bir adam var elimde. Daha önce Bartolomeo d'Alviano ismini duymuş muydun hiç?"

"Elbette. Bir zamanlar Papalık Devletleri'ne hizmet eden bir *condottiero*. Bildiğim kadarıyla artık Papalık'a düşman kesilmiş."

"Ve artık üssü burada. Silvio'yu hiç sevmez. Zira bildiğin üzere Silvio da Kardinal Borgia'nın denetimi altında çalışıyor," dedi Agostino. "Bartolomeo'nun üssü Cephanelik'in doğusunda, San Pietro'da."

"Gidip onu bir göreyim."

"Gitmeden önce, Ezio," dedi Antonio. "*Messer* Agostino'nun sana vermek istediği bir şey var."

Agostino, cüppesinden rulo halinde eski bir parşömen kâğıdı çıkardı. Kâğıdın lime lime olmuş kırmızı bir kurdelenin ucundan sallanan siyah, kırık bir mührü vardı. "Ağabeyimin belgeleri arasındaydı. Antonio sayfanın senin ilgini çekeceğini düşündü. Bunu bir karşılık olarak gör... yaptığın iyiliklerin karşılığı."

Ezio sayfayı aldı. Ne olduğunu hemen anlamıştı. "Teşek-

kür ederim, Signore. Emmim ki bu sayfanın muhakkak çıkacak olan çatışmada büyük bir vardımı dokunacak."

Sadece silahlarını almak için ara veren Ezio doğru Leonardo'nun atölyesinin yolunu tuttu. Orava vardığında arkadaşının eşyalarını hazırlamakta olduğunu görünce şaştı.

"Şimdi nereye gidiyorsun böyle?" diye sordu Ezio.

"Milano'ya geri dönüyorum. Gitmeden önce elbette sana haber yollayacaktım. Ayrıca şu küçük tabancan için mermi gönderecektim."

"O zaman seni yakaladığıma sevindim. Bak, yeni bir Kodeks sayfası var."

"Mükemmel. Hiçbir şey onlar kadar ilgimi çekmiyor. İçeri gelsene. Hizmetkârım Luca ve diğerleri bunun üstesinden gelirler. Onları şu ana kadar gayet iyi eğittim. Benimle gelememeleri ne kadar acı."

"Milano'da ne yapacaksın?"

"Lodovico Sforza bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu."

"Peki ya buradaki projelerin ne olacak?"

"Donanmanın projesi mecburen iptal edildi. Yeni projeler için paraları yok. Sanırım şu son doç paranın çoğunu silip süpürmüş. İstese ben onun için havai fişek yapardım. Çin'e havai fişek satın almak için onca para göndermesine gerek yoktu. Aman boş ver... Venedik'in Türklerle arası hâlâ iyi ve bana istediğim zaman gelebileceğimi söylediler – hatta bence geri gelmemi istiyorlar. Bu arada Luca'yı burada bırakıyorum –Venedik'ten başka bir yerde sudan çıkmış balığa döner– birkaç basit tasarım projesinin devamını getirecekler. Conte'ye gelince, aile portreleri çizmekten memnun; ama fikrimi soracak olursan daha çok işin üstesinden gelebilecek durum-

dalar." Leonardo parşömen rulosu açmaya başladı. "Şimdi şuna bir bakalım."

"Buraya geri döndüğünde bana haber vereceğine söz ver."

"Söz, dostum. Ve sen de mümkünse nerede olduğuna dair beni sürekli haberdar et."

"Ederim."

"Şimdi..." Leonardo Kodeks sayfasını iyice açtı ve inceledi. "Burada metal kol zırhıyla uyumlu çalışan çift kademeli süngünün taslağına benzer bir şey var. Ancak taslak yarım ve tasarımın daha eski bir hali olabilir. Geri kalan her şey sadece sayfa diğer sayfalarla birleşince anlam kazanacakmış gibi duruyor. Baksana, yine haritaları andıran işaretler var. Bir de bana eskiden kendi kendime düşünecek zaman bulduğumda karaladığım karmaşık düğüm şekillerini anımsatan bir tür resim görüyorum." Leonardo sayfayı tekrar sarıp Ezio'ya baktı. "Senin yerinde olsam bu sayfayı bana burada, Venedik'te gösterdiğin diğer iki sayfayla beraber güvenli bir yere koyardım. Hepsi belli ki büyük bir önem taşıyor."

"Aslında, Leo, madem Milano'ya gideceksin senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Söyle."

"Padova'ya vardığında güvenilir bir ulak bulup bu üç sayfayı Monteriggioni kasabasındaki amcam Mario'ya yollayabilir misin? Kendisi bir... antikacıdır... bunların onun ilgisini çekeceğini biliyorum. Ancak bu iş için güvenebileceğim bir kişiye ihtiyacım var."

Leonardo ona belli belirsiz gülümsedi. Ezio'nun kafası o kadar meşgul olmasaydı bu gülüşün *imalı* olduğunu düşünürdü. "Eşyalarımı doğrudan Milano'ya yolluyorum, ancak kendim –tabiri caizse– uçarcasına Floransa'ya uğrayıp Agnolo ve Innocento'yı bir yoklayacağım. Yani oraya kadar ulağın

ben olurum, sonra da Agnolo'yu sayfalarla birlikte Montenggioni'ye gönderirim, merak etme."

"Daha iyisini isteyemezdim." Ezio onun elini tuttu. "Sen mükemmel bir arkadaşsın, Leo."

"Umarım öyleyimdir, Ezio. Zaman zaman sana gerçekten göz kulak olabilecek bir arkadaşın olsa iyi olurdu düşünüyorum." Leonardo duraksadı. "İşlerin rast gitsin. Umarım bir gün hepsini çözüme kavuşturup rahata erersin."

Ezio'nun çelik grisi gözlerine dalgın bir bakış oturdu. Ancak herhangi bir cevap vermeyip sadece, "İyi hatırlattın; gerçekten halletmem gereken bir iş var. Ev sahibimin adamlarından birini diğer iki Kodeks sayfasıyla beraber yollayacağım. Şimdilik, *addio*!" dedi.

YİRMİ

Leonardo'nun atölyesinden San Pietro'ya ulaşmanın en hızlı yolu Fondamenta Nuova'dan gemiye binip ya da tekne kiralayıp şehrin kuzey kıyılarından doğu yönünde yolculuk etmekti. Fakat kendisini oraya götürecek kimseyi bulamayınca Ezio bir hayli şaşırdı. Düzenli aralıklarla sefer yapan gemiler durdurulmuştu ve Ezio bir çift genç gondolcuyu bu yolculuğa çıkmaya ancak cebinden bir hayli para harcayarak ikna edebildi.

"Sorun nedir?" diye sordu gondolculara.

"Aldığımız duyumlara göre, o tarafta kötü bir kavga çıkmış," dedi arkadaki küreği kullanan genç, rüzgârın kabarttığı suyla cebelleşirken. "Şu an için yatışmışa benziyor. Bir sokak çatışması sadece. Ancak gemiler henüz risk alıp seferlere başlamıyor. Sizi kuzeyde, suların çekildiği kıyıda bırakacağız. Kendinize dikkat edin."

Söz verdikleri gibi yaptılar. Ezio sonra tek başına kaldı. Çamurlu kıyıdan ağır ağır tırmanıp tuğladan yapılmış istinat duvarının üzerine çıktı. Oradan az ilerideki San Pietro di Castello Kilisesi'ne ait çan kulesinin külahını görebiliyordu.

Gözüne ilişen diğer şey ise kilisenin güneydoğusunda kalan alçak, tuğla binalardan yükselen duman bulutlarıydı. Bu yapılar Bartolomeo'nun kışlalarıydı. Kalbi küt küt atan Ezio kışlaların olduğu yere doğru hızla yola koyuldu.

Dikkatini çeken ilk şey etrafa çökmüş olan sessizlikti. Sonra yaklaştıkça, sağa sola saçılmış cesetler görmeye başladı. Bazı adamlar Silvio Barbarigo'nun armasını taşıyordu; diğerlerinin üzerinde ise Ezio'ya tanıdık gelmeyen bir işaret vardı. En sonunda bir çavuşa rastladı. Adam ciddi bir şekilde yaralanmıştı ama hâlâ yaşıyordu. Oturur pozisyonda doğrulup sırtını alçak bir duvara yaslamıştı.

"Lütfen... Yardım et," dedi çavuş, Ezio yaklaşınca.

Ezio çevreyi dikkatle taradı ve bir kuyu gördü. Yeterince temiz ve berrak görünse de saldırganların zehirlememiş olmasına dua ederek kuyudan su çekti. Bulduğu bir bakracın içine biraz su döktü ve bakracı yavaşça adamın dudaklarına dayayıp içirdi. Sonra bir bezi ıslatıp adamın yüzündeki kanları temizledi.

"Sağ ol, dostum," dedi çavuş. Ezio adamın üzerinde ona yabancı gelen armanın olduğunu gördü ve bu işaretin Bartolomeo'ya ait olduğunu tahmin etti. Bartolomeo'ya bağlı askerlerin Silvio'nun askerleri tarafından bozguna uğratıldığı belliydi.

"Beklenmedik bir saldırıydı," diyerek Ezio'nun düşüncelerini doğruladı çavuş. Bartolomeo'nun bazı şerefsiz adamları bize ihanet ettiler."

"Peki nereye gittiler?"

"Engizisyon Yargıcı'nın adamları mı? Cephanelik'e geri döndüler. Yeni doç tam kontrolü ele geçirecekti ki orada bir üs kurdular. Silvio kuzeni Agostino'dan nefret ediyor, çünkü Agostino, Engizisyon Yargıcı'nın karıştığı hiçbir komplo pla-

nma katılmıyor." Adam öksürdü ve ağzından kan geldi ama konuşmaya zor da olsa yılmadan devam etti. "Komutanımızı esir aldılar. Onu yanlarında sürükleyip götürdüler. Bu gerçekten tuhaf; tam da *biz onlara* saldıracaktık. Bartolomeo... şehirden gelecek bir ulağı bekliyordu sadece."

"Adamlarımızın geri kalanları nerede şu an?"

Çavuş etrafa göz gezdirmeye çalıştı. "Öldürülmeyenler ya da esir alınmayanlar çevreye dağılıp hayatlarını kurtarmaya çalıştılar. Venedik'te ve lagündaki adalarda gizleneceklerdir. Ancak arkasında toplanacakları birine ihtiyaçları var. Komutandan gelecek emri bekliyorlar."

"Ve o da Silvio'ya esir düştü, değil mi?"

"Evet. Şu anda..." Fakat talihsiz çavuş bu noktada nefes almakta zorlanmaya başladı. Mücadelesi, ağzını açıp bir dolu kan kusunca sona erdi. Akan kan önündeki geniş alanda çimleri kırmızıya boyamıştı. Fakat kan durduğunda adamın gözleri lagünün olduğu yöne doğru bomboş bakıyordu.

Ezio adamın gözlerini kapattı ve göğsünün üzerinde haç işareti yaptı. "*Requiescat in pace*," dedi ağırbaşlı bir tavırla.

Sonra kılıç kemerini iyice sıktı – sol koluna da kol zırhını geçirmiş ama çift kademeli süngüyü takmamıştı. Sağ koluna ise büyük mücadelelerde her zaman çok işe yarayan zehirli süngüyü takmıştı. Her ateşlemeden sonra yeniden doldurulmak zorunda olduğu için daha çok belirli, özel bir hedef görüş açısına girdiği zaman kullanışlı olan piştovu ise barut ve mermiyle ve bir de orijinal yaylı süngüyle birlikte kemerindeki kesenin içinde yedekte tutuyordu. Başlığını geçirdi ve San Pietro'yu Castello'ya bağlayan ahşap köprüye yöneldi. Oradan dikkat çekmemeye özen göstererek ama hızlı adımlarla ana caddeden geçip Cephanelik'e doğru ilerledi. Çevresindeki insanların tedirgin olduğunu fark etti. Ancak hepsi

günlük işlerini her zamanki gibi yerine getiriyordu. Venedik'teki ticareti tamamen sonlandırmak yerel bir çalışmadan daha fazlasını gerektirirdi, gerçi bu çatışmanın sonucunun şehir için ne kadar önem taşıdığını Castello'nun sıradan vatandaşlarının elbette çok azı biliyordu.

Ezio o anda bunun aylarca sürecek, hatta bir sonraki yıla sarkacak bir çatışma olacağını bilmiyordu. Cristina'yı, annesi Maria'yı ve kız kardeşi Claudia'yı düşününce evsiz barksız biri olduğunu, giderek yaşlandığını hissetti. Ancak hizmet etmesi ve savunması gereken bir Amentü vardı: Bu her şeyden daha önemliydi. Belki de hiç kimse, dünyalarını Tapınakçıların hâkimiyetinden –kendilerini onların şeytani hâkimiyetine karşı mücadeleye adamış– Assasin Tarikatı'nın seçilmiş üyelerinin kurtardığını bilmeyecekti.

İlk görevi belliydi: Bartolomeo d'Alviano'nun yerini bulmak ve mümkünse onu tutsak tutulduğu yerden kurtarmaktı. Ancak Cephanelik'e girmek zor olacaktı. Tuğlayla güçlendirilmiş yüksek duvarlarla çevrili ve içerisindeki yapılarla tersanelerin adeta bir labirent oluşturduğu Cephanelik, şehir merkezinin doğu sınırındaydı. Bölge, Silvio'nun özel ordusunun koruması altındaydı. Paralı askerlerin sayısı, Agostino Barbarigo'nun Ezio'ya bahsettiği rakamı, yani iki yüzü aşıyor gibi görünüyordu. Ezio, mimar Gamballo'nun yakın zamanda inşa ettiği ana kapıdan geçerek karadan ulaşılabildiği kadarıyla binaların etrafında dolandı ve en sonunda, içerisine bir kuzu kapısı monte edilmiş ağır bir kapıya ulaştı. Uzaktan gözetleyerek bu gizli kapının nöbet değişimi esnasında dışarıdaki muhafızlar tarafından kullanıldığını anladı. Dört saat boyunca orada dikkat çekmemeye özen göstererek beklemek zorunda kaldı ama artık bir sonraki nöbet değişikliğinde hazırdı. İkindi güneşinin altında sıcaklık insanın tenini kavuru-

vordu ve hava nemliydi. Ezio dışında herkes sıcaktan mayışmıştı. Nöbeti devralacak askerler, başında sadece bir muhafız bulunan kapıdan uygun adımlarla geçerken Ezio onları izledi ve sonra elinden geldiğince arkalarında kalıp gizlenmeye çalışarak nöbetlerini tamamlayan askerleri takip etti. Son asker de kapıdan geçtikten sonra nöbet tutan muhafızın boğazını kesti ve hiç kimse olan bitemi fark etmeden kapıdan içeri süzüldü. Yıllar önce San Gimignano kasabasında olduğu gibi, Silvio'nun birliği ne kadar büyük olsa da, muhafaza altına aldığı bölgenin her yerine yayılacak kadar geniş değildi. Sonuçta burası şehrin askeri merkeziydi. Agostino'nun buranın hâkimiyetini ele geçirmeden hiçbir şekilde esaslı bir güç kullanamaması gayet doğaldı.

İçeriye girildiğinde *Cordelie*'den, *Artiglierie*'den, atış kulelerinden ve bilhassa tersanelerden oluşan koca yapıların arasındaki geniş ve açık alanlarda hareket etmek nispeten kolaydı. Ezio ikindi güneşinin bıraktığı karanlık gölgeleri takip ettiği ve bu büyük bölgenin sınırları içinde devriye gezen askerlerden kaçınmaya özen gösterdiği sürece her şeyin yolunda gideceğini biliyordu. Ancak, doğal olarak, son derece dikkatli davranmayı sürdürdü.

Nihayet, kulağına ilişen alaycı kahkaha seslerini takip ederek ana kuru havuzlardan birinin yanına geldi. Havuzun içine devasa bir kalyon çekilmişti. Büyük duvarlarından birinin kenarına da demir bir kafes asılmıştı. Kafesin içinde otuzlu yaşlarının başında görünen, yani Ezio'dan üç-dört yaş büyük olduğu söylenebilecek, sert görünümlü, iriyarı bir adam olan Bartolomeo vardı. Kafesin etrafında Silvio'nun paralı askerlerinden oluşan bir grup muhafız toplanmıştı. Ezio, askerlerin zaten etkisiz hale getirdikleri bir düşmana üstünlük taslamaktansa devriye gezerek daha çok işe yarayabileceklerini

düşündü. Ancak Silvio Barbarigo'nun her ne kadar Büyük Engizisyon Yargıcı olsa da birlikleri düzene sokmak söz konusu olduğunda deneyimsiz olduğunu anladı.

Ezio, Bartolomeo'nun tam olarak ne kadar süredir kafeste zincire vurulmuş halde durduğunu bilmiyordu; saatlerdir orada olduğu kesindi. Ancak adamın öfkesi ve enerjisi, çekmiş olduğu işkenceden hiç etkilenmemişti sanki. Kendisine yiyecek ve içecek hiçbir şey verilmediği düşünülürse, bu dikkate değer bir şeydi.

"*Luridi codardi!* Korkak köpekler!" diye işkencecilerine bağırıyordu. Ezio içlerinden birinin sirkenin içine batırmış olduğu bir süngeri mızrağın ucuna geçirip, su olduğunu düşünür diye ümitlenerek Bartolomeo'nun dudaklarına doğru uzattığını gördü. Bartolomeo yaklaşan süngere tükürdü. "Hepiniz gelin! Tek seferde! Hem de tek kolum –yo, *ikisi* birden– arkama bağlı halde! Hepinizi *diri diri* yiyeceğim! Böyle bir şey nasıl olabilir diye düşünüyorsunuzdur. Buradan beni bir çıkarın da size memnuniyetle göstereyim. *Miserabili pezzi di merda*!"

Engizisyon Yargıcı'nın muhafızları aşağılayıcı sözler söylediler ve Bartolomeo'yu kazıklarla dürttükleri için kafesin sallanmasına neden oldular. Kafesin yekpare bir tabanı yoktu; bu yüzden Bartolomeo'nun dengede durabilmek için ayağının altındaki parmaklıklara sağlam basması gerekiyordu.

"Şerefsizler! Korkaklar! Namussuzlar!" Ağzında tükürük toplayıp aşağıya, muhafızların üzerine tükürdü. "Bir de insanlar Venedik'in yıldızının neden eskisi gibi parlamadığını merak ediyor." Sonra adeta yalvarır bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Kim beni serbest bırakma cesaretini gösterirse ona merhamet edeceğim. Ama geri kalanınız tek tek ölecek! Kendi ellerimle öldüreceğim! Yemin ederim!"

"Şu iğrenç nefesini boşuna tüketme istersen," diye bağırdı muhafızlardan biri. "Bugün senden başka kimse ölmeyecek, seni lanet bok çuvalı!"

Daha küçük savaş kalyonlarının bağlı durduğu bir havuzun etrafını çevreleyen, tuğladan yapılmış bir sütun dizisinin gölgesinde kendini gizlemekte olan Ezio, tüm bu süre boyunca, *condottiero*'yu kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Kafesin çevresinde, hepsinin sırtı ona dönük olan on muhafız vardı. Görünürde başka kimse yoktu. Üstelik muhafızlar şu anda görev başında değildi ve üzerlerinde zırh yoktu. Ezio zehirli süngüsünü kontrol etti. Muhafızları etkisiz hale getirmek bir engel oluşturmazdı. Ezio devriye gezen nöbetçi birliklerin hangi aralıklarla oradan geçtiklerini hesaplamıştı: Rıhtım duvarının gölgesinin her yedi santim uzayışında Ezio'nun önünde geçiyorlardı. Ancak bir de Bartolomeo'yu kafesten çıkarma, bunu yaparken onun sessiz olmasını sağlama ve bu işi hızlı gerçekleştirme sorunu vardı. Ezio iyice düşündü. Çok fazla zamanı yoktu.

"Hangi adam şerefini ve itibarını birkaç gümüş parçasına satar ki?" diye bağırıyordu Bartolomeo, ama boğazı kurumaya başlıyor ve demir gibi azmine rağmen artık gücü tükeniyordu.

"Sen de aynısını yapmıyor musun, geri zekâlı? Sen de bizim gibi paralı asker değil misin?"

"Düzenbaz ve korkak birine hiç hizmet etmedim ben!" Bartolomeo'nun gözlerinin içi parladı. Altındaki adamların bir an gözü korkmuştu. "Beni neden zincire vurduğunuzu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? İşvereniniz Silvio'nun kuklacısının kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Ben, aranızdaki çoğu delikanlının annesinden emikler gibi süt emdiği zamanlardan beri onu yöneten aşağılık herifle mücadele ediyorum."

Ezio ilgiyle dinliyordu. Askerlerden biri yerden kırık bir tuğla aldı ve onu öfkeyle fırlattı. Tuğla, kafesin parmaklıklarına çarpıp hiçbir zarar vermeden geri sekti.

"Demek öyle, adi şerefsizler!" Bartolomeo boğuk bir sesle bağırdı. "Demek benimle dalga geçiyorsunuz ha! Yemin ederim, bu kafesten bir çıkayım ilk işim hepinizin tek tek kafasını koparıp o karı gibi kırıttığınız kıçınıza sokmak olacak! Kafaları da karıştırıp sokacağım. Zaten kafanızı kıçınızdan ayırt edemiyorsunuzdur, sizi it herifler!"

Aşağıdaki adamlar artık gerçekten sinirlenmeye başlamıştı. Onları Bartolomeo'yu mızraklarıyla yaralayıp öldürmekten ya da adamın üzerine ok fırlatmaktan sadece ve sadece almış oldukları emirlerin alıkoyduğu açıktı. Çünkü Bartolomeo üzerlerinde savunmasız bir şekilde sallanıyordu. Ancak Ezio, kafesin kapısındaki asma kilidin nispeten küçük olduğunu görmüştü. Bartolomeo'yu zapt edenler, kafesin yukarıda asılı durmasına güveniyordu. Şüphesiz –eğer Bartolomeo direnmekten vazgeçip konuşmayı kabul etmezse– gündüzün acımasız güneşi ile gecenin serinliğinin ve bunlara eklenen susuzluk ve açlığın adamı öldüreceğini düşünüyorlardı. Ancak görünüşe bakılırsa, boyun eğip konuşmayı kabul etmek Bartolomeo'nun asla yapmayacağı bir şeydi.

Ezio hızlı davranması gerektiğini biliyordu. Nöbetteki bir devriye birliği kısa süre sonra önünden geçecekti. Zehirli süngüsündeki yayı serbest bırakarak bir kurt kadar hızlı ve zarif bir şekilde öne atıldı. Aradaki mesafeyi saniyeler içinde kat etti. Diğerleri neler olup bittiğinin farkına varamadan Ezio adamların arasından bir tırpan gibi geçerken beş adamı öldüresiye biçti. Kılıcını çekti ve Bartolomeo ağzı açık seyrederken geri kalanları da acımasızca öldürdü; adamların boşa savurdukları kılıç darbeleri Ezio'nun sol kolundaki metal

yarha çarpıp sekmişti. Ortama sessizlik çökünce Ezio dönüp yukarı baktı.

"Oradan atlayabilir misin?" diye sordu.

"Dışarı çıkmamı sağlarsan pire gibi sıçarım hem de."

Ezio ölen askerlerden birinin mızrağını aldı. Mızrağın ucu çelikten değil demirdendi ve dövme değil dökmeydi. Bu işine yarardı. Sol eliyle mızrağı dengeleyerek hazırlandı, çömeldi ve havaya sıçradı. Son anda kafesin dış parmaklıklarına tutundu.

Bartolomeo Ezio'ya fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. "Nasıl becerdin bunu anasını satayım?" diye sordu.

"Eğitim aldım," dedi Ezio, hafifçe gülümseyerek. Mızrağın ucunu kilidin tokasından geçirdi ve mızrağı çevirdi. Kilit ilk başta direndi ama sonra kırıldı. Ezio kapıyı çekip açarken kendini aşağıya bıraktı ve bir kedinin zarafetiyle yere indi. "Şimdi sen atla," diye emir verdi. "Çabuk ol!"

"Sen de kimsin?"

"Hadi, kımılda!"

Bartolomeo, gergin bir halde kafesin açık kapısına tutundu ve sonra ileri fırladı. Nefes nefese kalmış bir halde yere sertçe indi. Ancak Ezio ayağa kalkması için ona yardım ederken, Bartolomeo kurtarıcısını gurur yaparak başından savdı. "İyiyim ben," dedi burnundan soluyarak. "Sadece şu lanet olası sirk cambazlıklarına alışık değilim o kadar."

"O zaman kırık çıkık yok?"

"Hadi lan oradan... Her kimsen," dedi Bartolomeo; sevinçle gülümsüyordu. "Ama sana teşekkür borçluyum!" dedi ve Ezio'ya kemiklerini kırarcasına sarıldı. Ezio şaştı kaldı. "Gerçekten kimsin sen? Şu Büyük Meleklerden Cebrail misin yoksa?"

"Adım Auditore, Ezio."

"Bartolomeo d'Alviani. Memnun oldum."

"Bunun için zamanımız yok," dedi Ezio. "Senin de çok iyi bildiğin gibi..."

"Bana işimi öğretmeye kalkma, taklabaz," dedi Bartolomeo, hâlâ oldukça cana yakın bir tavırla. "Neyse, sana bir borcum olsun!"

Ancak çok fazla vakit kaybetmişlerdi. Birisi surlardan neler olup bittiğini fark etmiş olmalıydı çünkü artık tehlike çanları çalıyordu ve yakındaki binalardan çıkan devriye muhafızları üzerlerine doğru geliyordu.

"Gelin bakalım sizi gidi piç kuruları!" diye kükreyen Bartolomeo, Dante Moro'nun yumruklarını solda sıfır bırakacak yumruklar savurmaya başladı. O, üzerlerine gelen asker topluluğunu yarıp geçerken bu sefer ağzı açık seyretme sırası Ezio'daydı. Omuz omuza mücadele vererek kuzu kapısına kadar yollarını açıp ilerlediler ve sonunda etraflarında tek bir adam bile kalmadı.

"Hadi buradan çıkalım!" dedi Ezio.

"Birkaç kafa daha kırmayalım mı yani?"

"Şimdilik kavgadan uzak dursak iyi olur belki de ha?"

"Korktun mu?"

"Mantıklı olmaya çalışıyorum sadece. Hızını alamadın biliyorum ama adamlar bire karşı yüz kişi geliyorlar."

Bartolomeo düşündü. "Haklısın. Sonuçta ben bir komutanım ve bir komutan gibi düşünmem gerekir. Bana mantıklı olanı gösterme işini senin gibi zıpır bir delikanlıya bırakmamam lazım." Sonra sesini alçalttı ve endişeli bir tonla devam etti: "Küçük Bianca'm umarım güvendedir."

Ezio'nun Bartolomeo'nun dediklerini sorgulayacak, hatta merak edecek zamanı bile yoktu. Tabanları yağlamak zorundaydılar; yaptılar da. Şehrin içinden geçerek Bartolomeo'nun

San Pietro'daki karargâhına geri döndüler. Ancak yolda giderken Bartolomeo biri Riva San Basio, diğeri Corte Nuova olmak üzere iki önemli yere saparak buralardaki casuslarına kurtulduğunu ve hâlâ hayatta olduğunu haber vermiş, dağılan birliklerini –esir olarak götürülmeyenleri– yeniden toplanmaları için çağırmıştı.

Akşam karanlığında San Pietro'ya vardıklarında Bartolomeo'ya bağlı *condottieri*'nin, yani paralı askerlerin bırkaçının saldırıdan kurtulmuş ve saklandıkları yerlerden çıkmış olduklarını gördüler. Çoktan kokmaya başlamış ve üzerlerine sinekler üşüşmüş cesetlerin arasında dolanarak onları gömmeye hazırlanıyor ve ortalığı düzene sokmaya çalışıyorlardı. Komutanlarını yeniden gördükleri için çok sevinseler de komutanlarının kafası meşguldü; karargâhında bir o yana bir bu yana koşup kederli bir sesle bağırıyordu: "Bianca! Bianca! Neredesin?"

"Kimi arıyor?" diye sordu Ezio, etraftaki çavuşlardan birine. "Her kimse onun için çok değerli olmalı."

"Öyle, *Signore*," diye karşılık veren çavuş sırıttı. "Hatta çoğu hemcinsinden çok daha güvenilirdir..."

Ezio, yeni müttefikini yakalamak üzere koştu. "Her şey yolunda mı?"

"Sence? Şuranın haline baksana! Zavallı Bianca... Eğer ona bir şey olduysa..."

Cüsseli adam menteşelerinin yarısı çoktan çıkmış bir kapıyı omuzlayıp yere indirdi ve bir sığınağa girdi. Görünüşüne bakılırsa burası saldırıdan önce bir harita odası olarak kullanılıyor olmalıydı. Değerli haritalar tahrip edilmiş ya da çalınmıştı. Ancak Bartolomeo yıkıntıların arasında bir şeyler aradı ve sonra zafer kazanmış bir edayla, "Bianca! Ah, bir tanem! Tanrıya şükürler olsun iyisin!" diye bağırdı.

Molozlarından arasından büyük bir kılıç çıkarmıştı. Kılıcı sağa sola sallayarak, "Aha! Güvendeymişsin işte! Bundan en ufak bir şüphem yoktu zaten!" diye kükredi. "Bianca! Seninle tanıştırmak istediğim biri var, kendisi... Adın neydi senin?"

"Auditore, Ezio."

Bartolomeo'nun yüzü düşünceli bir hal aldı. "Elbette. Ezio, adını duymayan yok."

"Bu beni sevindirdi."

"Seni hangi rüzgâr attı buraya?"

"Benim de Silvio Barbarigo ile halletmem gereken bir mesele var. Sanırım Venedik'te yeterince kaldı artık."

"Silvio! Şu yaratık! Bir lağım çukurunun içine atmak lazım onu!"

"Senin bana yardım edebileceğini düşündüm."

"Beni kurtarmandan sonra mı? Yardımı bırak sana hayatımı borçluyum ben."

"Ne kadar adamın var?"

"Burada hayatta kalan kaç kişi var, çavuş?"

Ezio'nun daha önce konuştuğu çavuş koşarak geldi ve komutanına selam verdi. "On iki, *Capitano*, siz, ben ve buradaki beyefendi de dahil."

"On üç!" diye bağırdı Bartolomeo, Bianca'yı sallayarak.

"Nereden baksan iki yüz adama karşı..." dedi Ezio. Çavuşa döndü. "Peki adamlarınızdan kaçını esir aldılar?"

"Çoğunu," diye cevap verdi çavuş. "Saldırıda bizi tamamen gafil avladılar. Bazıları kaçtı ama Silvio'nun adamları çok daha fazlasını zincire vurup götürdü."

"Bak, Ezio," dedi Bartolomeo. "Ben, kurtulmuş olan adamlarımın geri kalanını bulup toplamaya çalışacağım. Burayı temizletip ölülerimizi gömeceğim. Daha sonra burada yeniden toplanırız. Sen de bu arada Silvio'nun esir aldığı

adamları kurtarabilir misin? Çünkü sen bu işte çok iyi görünüyorsun."

"*Intensi.*"

"Adamlarla birlikte buraya elinden geldiği kadar çabuk dönmeye çalış. Bol şans."

Ezio, Kodeks silahlarını kuşanmış halde batıya yönelip Cephanelik'e doğru tekrar yola koyuldu. Ancak merak ediyordu: acaba Silvio, Bartolomeo'nun adamlarının tümünü orada mı esir tutuyordu. Komutanlarını kurtarmaya gittiğinde onların hiçbirini orada görmemişti. Cephanelik'e geldiğinde, çöken gecenin gölgeleri arasında gizlendi ve dış duvarlar boyunca konuşlanmış muhafızların arasında geçen konuşmaları dinlemeye çalıştı.

"Hiç daha büyük kafesler gördün mü?" dedi içlerinden biri.

"Hayır. Zavallı herifler onların içine sardalyeler gibi nasıl sıkıştılar! Bence, kazanan *o* olsaydı Komutan Barto *bize* böyle muamele yapmazdı," dedi diğer muhafız.

"Tabii ki yapardı. Ayrıca başın omuzlarının üzerinde kalsın istiyorsan yüce fikirlerini kendine sakla. Bence hepsini gebertmek lazım. Neden kafesleri havuzlara indirip hepsini boğmuyoruz ki?"

Bunu duyan Ezio gerildi. Cephanelik'in içinde dikdörtgen şeklinde üç devasa havuz vardı. Her biri otuz kalyon sığacak şekilde tasarlanmıştı. Kompleksin kuzey kısmında kalan havuzlar tuğla duvarlarla çevriliydi ve ağır, alışap çatılarla kaplıydı. Bartolomeo'nunkinden daha büyük olan kafesler şüphesiz, bir ya da daha fazla *bacini*'de suyun üzerinde zincirlerle asılı duruyordu.

"Yüz elli eğitimli asker ha? Bu büyük bir kayıp olur bence.

Bahse girerim Silvio onları bizim ülkümüze hizmet ettirmeye çalışacak," dedi ikinci muhafiz.

"Eh, onlar da bizim gibi paralı asker. Neden olmasın?"

"Haklısın. Sadece önce biraz hırpalanmaları gerek, o kadar. Asıl şef kimmiş görsünler bir."

"*Spero di sì.*"

"Tanrıya şükür ki komutanlarının kaçtığını bilmiyorlar."

İlk muhafiz dişlerini sıkarak konuştu: "O adam çok yaşamayacak, merak etme."

Ezio onlardan uzaklaşıp daha önceden keşfettiği kuzu kapısına doğru yöneldi. Nöbet değişimi için bekleyecek vakit yoktu. Ancak zamanı tepedeki ayın ufukla arasındaki mesafeden belirleyebilirdi ve birkaç saatinin olduğunu biliyordu. İlk Kodeks silahı ve hâlâ en sevdiği olan yaylı süngüsünü çıkarıp, Silvio'nun orada tek başına nöbet tutmasını uygun gördüğü şişman, yaşlı bir muhafızın boğazını yardı. Adamın kanı kıyafetlerine bulaşmadan cesedi fark edilmeyecek bir yere itti. Süngüsünü hızla yerdeki çimlere sürterek temizledi ve sonra onu kapatıp zehirli süngüsünü açtı. Ardından muhafızın cesedinin üzerinde haç işareti yaptı.

Cephanelik'in duvarları içinde kalan yerleşke, gökteki hilalin ve birkaç yıldızın ışığıyla bambaşka görünüyordu. Ama Ezio havuzların nerede olduğunu bildiği için duvarların çevresinden dolaşarak ve bu sırada Silvio'nun adamlarına karşı gözünü dört açarak ilk havuza ulaştı. Büyük, geniş kemerlerin arasından ilerideki suyla kaplı karanlığı süzdü, ancak yıldızların yarı ışığında hafifçe sallanan kalyonlardan başka bir şey göremedi. İkinci havuzun içinde de yine kalyonlar vardı, ancak üçüncüye ulaştığında sesler duymaya başladı.

"Kendinizi bizim ülkümüze adamanız için henüz çok geç değil. Bir sözünüze bakar. Böylece bağışlanırsınız," diye alay-

çı bir ses tonuyla konuşuyordu Engizisyon Yargıcı'nın çavuşlarından biri.

Ezio, vücudunu duvara yapıştırdı ve üç devasa demir kafesin asılı durduğu karanlık çatıya doğru gözlerini dikmiş bakan dokuz-on asker gördü; ellerinde içki şişeleri olan adamlar silahlarını yere bırakmıştı. Ezio, görünmez bir mekanizmanın kafesleri yavaşça suya doğru indirdiğini fark etti. Ayrıca bu havuzda hiçbir kalyon yoktu. İçinde görünmeyen ama korkunç bir şeyin kaynaştığı kapkara, yağlı sudan başka bir şey yoktu.

Engizisyon Yargıcı'nın muhafızları arasında içki içmeyen biri vardı. Korkunç görünümlü bu devasa adam sürekli tetikteydi sanki. Ezio onu hemen tanıdı: Dante Moro'nun ta kendisiydi! Anlaşılan o ki, efendisi Marco'nun ölümüyle bu dağ gibi adam, kendisini takdir ettiğini daha önce dile getirmiş olan kuzen Silvio'nun, yani Engizisyon Yargıcı'nın emrine girmişti.

Ezio duvarların çevresinden dikkatle dolanıp içinde Leonardo tarafından tasarlanmış gibi görünen dişli çarklar, kasnaklar ve kementler bulunan büyük, dört yanı açık bir kutunun yanına geldi. Bu, kafesleri aşağı indirmekte kullanılan ve su saatiyle çalışan mekanizmaydı. Ezio kemerinin sol tarafındaki hançerini çıkardı ve iki çarkın arasına sıkıştırdı. Mekanizma tam zamanında durdu; çünkü kafesler suyun birkaç santim üzerindeydi sadece. Ancak muhafızlar kafeslerin artık aşağı inmediğini hemen fark etti ve birkaçı koşarak düzeneği çalıştıran mekanizmanın yanına geldi. Ezio gizli süngüsünü çıkarıp yaklaşan muhafızları etkisiz hale getirdi. İki muhafız bağırarak iskeleden suyun içine düştü ve kısa süre sonra yağlı suyun içinde kayboldu. Bu esnada Ezio havuzun çevresinden hızla koşarak diğerlerinin yanına geldi. Yerinden kıpırdama-

yan ve Ezio'nun üzerinde kule gibi dikilen Dante dışındaki tüm muhafızlar panik içinde sağa sola kaçıyordu.

"Şimdi de Silvio'nun köpeği oldun, ha?" dedi Ezio.

"Aslanın ölüsünden tilkinin dirisi yeğdir," dedi Dante, Ezio'yu suya itmek için hamle yaparak.

"Rahat dur!" dedi Ezio eğilip darbeyi atlatırken. "Benim derdim seninle değil!"

"Kapa çeneni," dedi Dante, Ezio'yu yakasından tuttuğu gibi havuzun duvarına yapıştırırken. "Benim de seninle çok mühim bir derdim yok." Ezio'nun şaşkına döndüğünü görebiliyordu. "Orada kal. Ben de gidip efendimi uyarayım. Ama daha fazla canımı sıkarsan döndüğümde seni balıklara yem ederim."

Sonra gitti. Ezio kendine gelmek için başını salladı ve sendeleyerek ayağa kalktı. Kafesteki adamlar bağırıyordu. Ezio, Silvio'nun adamlarından birinin sinsi sinsi geri döndüğünü ve kafesleri aşağı indiren mekanizmaya sıkıştırdığı hançeri çıkarmak üzere olduğunu gördü. Tanrıya şükürler olsun ki Ezio, Monteriggioni'de öğrendiği eski bıçak fırlatma becerilerini unutmamıştı. Kemerinden çıkardığı bıçağı hedefine kusursuzca fırlattı ve adamı etkisiz hale getirdi. Muhafız inleyerek sendeledi ve gözlerinin arasına saplanmış bıçağa iki eliyle çaresizce sarıldı.

Ezio arkasındaki duvarın üzerinde duran demir raftan uzun bir balıkçı zıpkını aldı ve kendisini tehlikeye atacak şekilde suyun üzerinde sarktı. En yakındaki kafesi ustalıkla kendine doğru çekti. Kafesin kapısı basit bir sürgüyle kilitliydi. Ezio sürgüyü açınca serbest kalan adamlar düşe kalka nihuma çıktı. Serbest kalan adamların yardımıyla Ezio geri kalan kafesleri de kendine doğru çekip adamları sırayla özgürlüklerine kavuşturdu.

Görmüş oldukları işkenceden dolayı bitap düşmüş olsalar da adamlar Ezio'yu alkışa tuttu.

"Haydi!" diye bağırdı Ezio. "Sizi komutanınıza götürmem gerek."

Havuzlarda nöbet tutan muhafızları bozguna uğrattıktan sonra San Pietro'ya hiçbir mücadeleye girmeden geri döndüler. Bartolomeo ve adamları arasında duygusal bir kavuşma anı yaşandı. Ezio yokken, Silvio'nun ilk baştaki acımasız saldırısından kurtulan askerler geri dönmüştü ve karargâh bir kez daha *in perfetto ordine* idi.

"*Salute*, Ezio!" dedi Bartolomeo. "Tekrar hoş geldin! Tanrıya şükür, müthiş bir iş başardın! Sana güvenebileceğimi biliyordum!" Ezio'nun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Doğrusu en güçlü müttefikimsin. Biri görse düşünür ki..." Ama sonra cümlesini yarıda kesti ve onun yerine şöyle dedi: "Sayende ordum eski şanına kavuştu. Şimdi arkadaşımız Silvio ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacak!"

"Peki şimdi ne yapacağız? Cephanelik'e doğrudan saldırı mı düzenleyeceğiz?"

"Hayır. Doğrudan saldırırsak giriş kapılarında çok büyük kayıplar veririz. Bence adamlarımı bölgeye dağıtıp etrafı birbirine katmalarını ve böylece Silvio'nun adamlarını oyalamalarını sağlayabiliriz."

"Yani... Cephanelik'te neredeyse hiç adam kalmazsa..."

"İyi seçilmiş bir birlikle orayı ele geçirebilirsin."

"Umarım oltaya gelir."

"O bir Engizisyon Yargıcı. Ocağına düşmüş insanlara zorbalık yapmayı bilir. O bir asker değil ki. Hatta yarım yamalak satranç oynayabilecek bir zekâ bile yoktur onda."

Bartolomeo'ya ait *condottieri* birliklerini Castello ve Cephanelik bölgesine dağıtmak hemen hemen iki gün aldı. Her

şey hazır olduğunda Bartolomeo ve Ezio, Silvio'nun kalesine yapılacak saldırı için geride tuttukları iyi seçilmiş askerlerden oluşan küçük birliği topladı. Ezio, adamları, çevikliklerine ve silah kullanmaktaki üstün yeteneklerine bakarak bizzat kendisi seçmişti.

Cephanelik'e yapılacak saldırıyı özenle planlamışlardı. Bir sonraki cuma akşamı itibariyle hazırlıklar tamamdı. Bir asker San Martino kulesinin tepesine gönderildi ve ay en tepe noktaya ulaştığında bu asker Leonardo'nun atölyesinde tasarlanmış büyük bir Roma meşalesi yaktı. Bu, saldırıya geçiş işaretiydi. Siyah deri kıyafetler giymiş *condottieri* görev kuvveti, Cephanelik'in duvarlarına dört bir yandan tırmandı. Siperlere çıktıklarında sessiz ve muhafız sayısı azalmış hisarın üzerinden hayalet gibi ilerlediler. Çok geçmeden Ezio ve Bartolomeo ölümcül düşmanlarıyla –yani Silvio ve Dante ile– karşı karşıya geldi.

Ellerinde demir muştalar bulunan Dante efendisini korumak için devasa bir zincirli topuzu savurarak bedeninin etrafında döndürüyordu. Kendi askerleri düşmanla çatışmaya girdiği için ne Ezio ne de Bartolomeo, Dante'ye saldırabilecek mesafeye yaklaşamıyordu.

"Ne hoş bir tip, değil mi?" diye övündü Silvio. Tehlikeden kaçmak için sığındığı surların üzerinden konuşuyordu. "Ölümü onun elinden tadacağınız için gurur duymanız lazım!"

"Siktir git, şerefsiz!" diye öfkeyle haykırdı Bartolomeo. Silvio'nun adamının elindeki topuzu mızrağıyla yana savurmayı becermişti. Silahı elinden fırlayan Dante geri çekildi. "Haydi, Ezio! Şu *grassone bastardo*'yu yakalamamız gerek."

Dante tekrar geldi. Bu sefer üzerinde uçları kıvrık çiviler bulunan demirden bir sopayı eline almıştı. Sopa ile Bartolo-

meo'ya saldırdı ve çivilerden biri adamın omzunda bir yarık açtı.

"Sana bunu ödeteceğim, domuz suratlı iğrenç yaratık!" diye böğürdü Bartolomeo.

Bu arada Ezio piştovunu doldurup Silvio'ya ateş etmiş, ancak ıskalanmıştı. Mermi, etrafa kıvılcımlar saçarak, tuğladan yapılmış surlara çarpıp seknişti.

"Senin buraya neden geldiğini bilmediğimi mi sanıyorsun, Auditore?" dedi Silvio öfkeyle. Ancak üzerine sıkılan mermiden belli ki çok korkmuştu. "Ama çok geç kaldın! Ne yaparsan yap, bizi durduramazsın artık!"

Ezio piştovu yeniden doldurup ateş etmişti. Fakat çok sinirliydi ve Silvio'nun sözleri yüzünden aklı karışmıştı. Mermi hedefini yine ıskaladı.

"Hah!" diye atıldı Silvio, Bartolomeo ve Dante birbirlerine sertçe saldırırken. "Bilmiyormuş gibi davranıyorsun! Ancak Dante senin ve kas yığını arkadaşının üstesinden geldikten sonra bilip bilmemen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Aptal babanın peşinden gideceksin sen de! En çok neden pişmanlık duyuyorum biliyor musun? Babanı bizzat kendim asmamaktan... O kolu çekmeyi ve zavallı babanın zorla nefes alırken havayı tekmeleyip ayaklarını boşlukta sallayışını seyretmeyi ne çok isterdim! Tabii ki sonra da kalan vakti amcan *ciccione* Mario'yu, henüz gideri olan annen sarkık göğüslü Maria'yı ve o çilek gibi kız kardeşin Claudia'yı halletmek için değerlendirirdim. Yirmi beş yaşın altında bir şeyleri becermeyeli epey oldu be! Ha unutmadan! Annenle kız kardeşini seyahatlerim için yolluk olarak saklardım – denizde zaman tek başına çok zor geçiyor!"

Öfkesinden gözü kararan Ezio, Engizisyon Yargıcı'nın

tükürükten ıslanmış dudaklarından delicesine çıkan hakaret dolu sözlere ve bilgilere odaklandı.

Silvio'nun muhafızları Bartolomeo'nun komando birliklerine karşı saldırıya başlamıştı. Dante, Bartolomeo'ya kırbaç gibi savurduğu yumruklarıyla bir hamle daha yaptı ve mızraklarıyla adamın göğüs kafesine sağlam bir darbe indirmeyi başardı. Bartolomeo darbenin etkisiyle tökezlerken Ezio, Silvio'ya üçüncü kez ateş etti. Mermi bu kez Engizisyon Yargıcı'nın cüppesini delip boynuna yakın bir yerden geçti. Fakat Silvio tökezleyip sarsılmasına rağmen yere düşmedi. Ezio bu sırada adamın boynundan ince bir şerit halinde kan aktığını da görmüştü. Silvio, Dante'ye bağırarak emir verdi ve dev adam geri çekilip, efendisinin yanına gitmek için hızla surların üzerindeki sipere tırmandı ve Silvio ile birlikte duvarın diğer tarafına geçerek gözden kayboldu. Ezio diğer tarafta onları iskeleye ulaştıracak bir merdiven olduğunu biliyordu. Bartolomeo'ya dönüp bağırarak kendisini takip etmesini söyledi ve düşmanlarının önünü kesmek için çatışma alanından hızla uzaklaştı.

Onları büyük bir tekneye binerken gördü ancak bu sırada yüzlerinde büyük bir öfke ve çaresizlik olduğunu da fark etti. Adamların bakışlarını takip ederek devasa, siyah bir kalyonun lagünü geçerek güneye doğru uzaklaştığını gördü.

Derken Silvio'nun Dante'ye "İhanete uğradık," dediğini duydu. "Gemi bizi almadan gitti! Kahrolası herifler! Vefakâr davranmaktan başka hiçbir şey yapmadım ama bana böyle – *böyle*– karşılık veriyorlar!"

"Bu tekneyle onları yakalayamaz mıyız?" diye sordu Dante.

"Bunun için artık çok geç, üstelik o adaya bu büyüklükte bir tekneyle geçemeyiz ama en azından şu felaketten kaçıp kurtulmak için tekneyi kullanabiliriz!"

"O zaman, açılalım, *Altezza*."

"Pekâlâ."

Dante korkudan tir tir titreyen mürettebata döndü. "Açılıyoruz! Yelkenler fora! Acele edin!"

O sırada Ezio gölgelerin arasından fırlayarak teknenin üzerine atladı. Korkan denizciler de kendilerini bulanık sulara atarak sırra kadem bastılar.

"Benden uzak dur, katil!" diye cırladı Silvio.

"Son hakaretini ettin," diyen Ezio çift kademeli süngüsünü adamın karnına sapladı ve süngüyü yavaş yavaş kaydırarak adamın göbeğini yardı. "Ayrıca annem ve kız kardeşime söylediklerin için hayalarını de keserdim ama sen buna değmezsin."

Dante olduğu yere çakılıp kalmış gibi duruyordu. Ezio gözlerini ona dikti. Dev adam yorgun görünüyordu.

"Oyun bitti," dedi Ezio. "Yanlış tarafı seçtin."

"Belki de doğru söylüyorsun," dedi Dante. "Ama seni her halükârda öldüreceğim. Seni pislik Assasın. Beni yoruyorsun."

Ezio *pistola*'yı çıkarıp ateş etti. Mermi Dante'yi tam yüzünden vurdu ve adam yere yığıldı.

Ezio, Silvio'nun günah çıkarabilmesi için yanına diz çöktü. Vicdanının sesini dinlemekten asla vazgeçmeyecekti. Şunu hiç unutmayacaktı: Birini öldürmek, başvurulacak son çareydi ve kısa bir süre sonra tüm haklarından yoksun kalacak, ölmekte olan bir insanın en azından son duası uygun bir şekilde yerine getirilmeliydi.

"Nereye gidiyordunuz, Silvio? O kalyon da neyin nesi? Doçun koltuğuna göz diktiğini sanıyordum."

Silvio hafifçe gülümsedi. "O sadece bir yanıltmacaydı... Gideceğimiz yer..."

"Neresiydi?"

"Çok geç," dedi Silvio ve ruhunu teslim etti.

Ezio, Dante'ye döndü ve adamın aslanınkini andıran kocaman kafasını kolunun iç tarafına yasladı.

"Kıbrıs'a gidiyorlar, Auditore," dedi Dante boğuk bir sesle. "Belki de son anımda sana gerçeği söyleyerek ruhumu günahlarımdan arındırabilirim. Amaçları... Amaçları..." Ancak dev adam kendi kanında boğularak can verdi.

Ezio iki adamın da cüzdanlarına baktı ama Dante'ye karısının yazdığı bir mektuptan başka bir şey bulamadı. Utanarak, mektubu okudu.

Amore mio

Merak ediyorum, acaba bir gün gelecek de bu sözcükler sana bir kez daha anlam ifade edecek mi? Yaptıklarım için özür dilerim – Marco'nun beni senden koparıp evliliğimizi bozmasına ve beni kendi karısı yapmasına izin verdiğim için özür dilerim. Ama artık o öldüğüne göre tekrar birleşmemizin bir yolunu bulabilirim. Gerçi beni hatırlayacak mısın diye merak ediyorum. Ya da savaşta aldığın yaralar canını çok mu yaktı diye... Sözlerim hatıralarını olmasa da kalbini canlandırır mı diye... Ama onların ne anlam ifade ettiği önemli değil belki de. Çünkü hâlâ kalbimde bir yerin olduğunu biliyorum. Bir yolunu bulacağım, aşkım. Anılarını tazeleyeceğim. Seni tekrar kazanacağım.

Sevgiyle kal
Gloria

Hiçbir adres yazılı değildi. Ezio mektubu dikkatle katlayıp cüzdanına koydu. Teodora'ya bu garip öyküden haberi olup olmadığını ve bu sadakatsiz kadının gerçek kocasının öldüğü

haberiyle birlikte mektubu göndericisine geri yollayıp yollayamayacağını soracaktı.

Cesetlere baktı ve üzerlerinde haç işareti yaparak hüzünle "*Requiescant in pace*," dedi.

Bartolomeo soluk soluğa çıkıp geldiğinde Ezio hâlâ yerde yatan ölü adamlara bakıyordu. "Görüyorum ki her zamanki gibi yardımıma ihtiyaç duymamışsın," dedi Bartolomeo.

"Cephanelik'i geri aldınız mı?"

"Almasak neden burada olayım sence?"

"Tebrikler!"

"*Evviva!*"

Ancak Ezio denizi seyrediyordu. "Venedik'i geri kazandık, dostum," dedi. "Artık Agostino, şehri Tapınakçılardan korkmadan yönetebilir ama bana rahat yok yine sanırım. Ufuktaki kalyonu görüyor musun?"

"Evet."

"Dante bana son nefesinde onun Kıbrıs'a doğru yol aldığını söyledi."

"Ne için?"

"İşte, *amico*, benim de bunu öğrenmem gerek."

YİRMİ BİR

Ezio, Milattan Sonra 1487 yılının Yaz Dönümü'nde olduğuna inanamıyordu. Yirmi sekizinci doğum günüydü. Yumruk Köprüsü'nde tek başına durmuş korkuluklara yaslanarak *efkârlı efkârlı* altındaki kanalın bulanık sularına bakıyordu. Bu sırada bir farenin yakındaki bir manava ait filikadan yürüttüğü lahana yapraklarını, kanalın kıyısında bulunan siyah duvardaki bir deliğe doğru iterek yüzdüğünü gördü.

"İşte buradasın, Ezio!" dedi neşeli bir ses. Ezio dönüp selam vermeden önce Rosa'yı misk kokusundan tanıdı. "Epey oldu! Neredeyse beni atlatmaya çalıştığını düşünecektim!"

"Benim... benim işlerim vardı."

"Elbette vardır. Venedik sen olmasan ne yapardı ki!"

Rosa onun yanına geçip rahat bir tavırla korkuluğa yaslanırken Ezio üzüntüyle başını salladı.

"Neden bu kadar ciddisin, *bello*?" diye sordu Rosa.

Ezio ona ruhsuz bir bakış atıp omuzlarını silkti. "İyi ki doğdum."

"Bugün doğum günün mü? Ciddi misin? Vay! *Rallegramenti*! Harika!"

"O kadar da harika değil bence," diyen Ezio iç çekti. "Babamın ve kardeşlerimin ölümlerini izlemenin üzerinden on yıl geçti. Bu on yılı onların ölümlerinden sorumlu olan adamları avlayarak geçirdim. Babamın listesindeki adamları ve ölümünden sonra eklenenleri... Artık sona yaklaştığımın farkındayım – ama tüm bunların hepsi *ne için* yapıldı; bunu henüz anlamıyorum."

"Ezio, sen hayatını güzel bir amaca adadın. Bu seni yalnız kıldı, insanlardan uzaklaştırdı ama senin bir nevi mesleğin oldu. Amacını gerçekleştirmek için kullandığın araç ölüm olsa da hiçbir zaman kimseye haksızlık etmedin. Sayende Venedik artık eskisinden çok daha iyi bir yer. Bu yüzden, moralini bozma! Neyse, madem bugün senin doğum günün, bunu bir hediye olarak kabul et. Gerçekten de çok iyi zamanlama!" Rosa resmi görünümlü bir kayıt defteri çıkardı.

"Teşekkür ederim, Rosa. Tam olarak doğum günüm için bana vereceğini düşündüğüm şey olmasa da teşekkürler. Nedir bu?"

"Sadece... tesadüfen elime geçen bir şey. Cephanelik'ten çıkan mallara ait gümrük bildirgesi. Şu siyah kalyonun geçen senenin sonlarına doğru yolculuğa çıktığı tarih de kayıtlı..."

"Gerçekten mi?" Ezio elini deftere uzattı ama Rosa onu kızdırmak için defteri hemen geri çekti. "Ver şunu, Rosa. Şakanın sırası değil."

"Her şeyin bir bedeli vardır..." diye fısıldadı Rosa.

"Sen öyle diyorsan..."

Ezio kızı uzun bir süre kollarının arasında tuttu. Rosa kollarında tereyağı gibi eriyince, Ezio en sonunda uzanıp defteri kaptı.

"Hey! Bu hiç adil değil!" diyen Rosa. "Neyse, bir haber

paylaşıp seni bir heyecanlandırayım o zaman. Senin şu kalyon Venedik'e geri dönüyormuş – hem de yarın!"

"Taşıdıkları şey ne olabilir acaba?"

"Burnumun dibindeki birinin bunu rahatlıkla öğrenecek olması bana neden şaşırtıcı gelmiyor acaba?"

Ezio'nun yüzü güldü. "İlk önce gidip bir kutlama yapalım o zaman."

Ancak tam o anda tanıdık bir sima aceleyle yanlarına geldi.

"Leonardo!" dedi Ezio. Epey şaşırmıştı. "Milano'da olduğunu sanıyordum!"

"Yeni döndüm," diye cevap verdi Leonardo. "Seni nerede bulabileceğimi sordum. Merhaba, Rosa. Özür dilerim Ezio, ama konuşmamız gerek."

"Şimdi, hemen mi?"

"Kusura bakma."

Rosa güldü. "Sorun değil, beyler; keyfinize bakın. Ben beklerim."

Leonardo, isteksiz olan Ezio'yu çekip götürdü.

"Umarım iyi bir şeydir," diye mırıldandı Ezio.

"Ha, öyle, öyle," dedi Leonardo, onu sakinleştirmeye çalışarak. Ezio'yu birkaç dar sokaktan geçirip atölyesine götürdü. Leonardo sağa sola koşuşturup ılık bir şarapla yanında bayat bir kek getirdikten sonra, kucakladığı bir yığın belgeyi de çalışma odasının ortasında duran büyük bir çizim masasının üzerine bıraktı.

"Söz verdiğim gibi Kodeks sayfalarını Monteriggioni'ye ulaştırdım ancak üzerlerinde biraz daha çalışmaktan kendimi alıkoyamadım ve bulduklarımı kopyaladım. Daha önce nasıl böyle bir bağlantı kuramadım, bilmiyorum. Sayfaları birleştirdiğimde üzerlerindeki işaretlerin, sembollerin ve harflerin çözülebildiğini fark ettim; sanırım turnayı gözünden vurduk

- çünkü tüm bu sayfalar bir bütün oluşturuyor." Ancak konuşmasını kesti. "Bu şarap yavanmış yahu. Seni bilmem ama ben San Colombano'ya alıştım. Bu Veneto şarabı ona kıyasla at sidiği gibi."

"Boş ver," dedi Ezio sabırla.

"Şunu dinle." Leonardo bir gözlük çıkarıp burnuna oturttu. Kendi hazırladığı sayfaları karıştırdı ve okumaya başladı: "Peygamber... İkinci Parça Yüzen Şehir'e getirildiğinde... ortaya çıkacak."

Ezio bu sözleri duyunca heyecanla nefesini tuttu. "Peygamber mi?" diye tekrarladı. "'Onu yalnızca Peygamber açabilir...' 'Cennet Bahçesi'nden İki Parça...'"

"Ezio?" Leonardo gözlüğünü çıkararak sorgulayıcı bir ifade takındı. "Ne diyorsun? Bunlar sana bir şey mi hatırlattı?"

Ezio ona baktı. Bir karara varıyor gibiydi. "Birbirimizi epeydir tanıyoruz, Leonardo. Sana güvenemezsem kimseye güvenemem. Dinle beni! Amcam Mario uzun zaman önce bana bundan bahsetmişti. O da babam Giovanni gibi başka bazı Kodeks sayfalarını deşifre etmiş. Kodeks'te gizli bir kehanet var. Gizli ve kadim bir mahzeni anlatan bir kehanet. Bu mahzenin içinde bir şey varmış – çok güçlü bir şey!"

"Gerçekten mi? Bu inanılmaz," dedi Leonardo ama sonra aklına bir şey takıldı. "Ezio, eğer biz tüm bunları Kodeks'ten öğrendiysek şu peşine düştüğün Barbarigiler ve diğerleri bu sırrın ne kadarını biliyorlar acaba? Belki bu bahsettiğin mahzenin varlığından onlar da haberdardır. Eğer öyleyse, bu hiç iyi değil."

"Bekle!" dedi Ezio; kafasında bir sürü düşünce dönüp dolaşıyordu. "Ya bu yüzden kalyonu Kıbrıs'a yolladıysalar? Şu 'Cennet Bahçesi'ne ait Parça'yı *bulmak* ve onu *Venedik'e geri getirmek için*?"

"'İkinci Parça Yüzen Şehir'e getirildiğinde...' – tabii ya!"

"Şimdi hatırlıyorum! 'Peygamber ortaya çıkacak...' 'Yalnızca Peygamber, Mahzen'i açabilir!' – Tanrım, amcam Kodeks'ten bahsettiğinde bunun yaşlı bir adamın fantezisinden başka bir şey olmadığını düşünecek kadar toydum, Leo. Ama artık apaçık görebiliyorum! Giovanni Mocenigo'nun cinayete kurban gitmesi, babamın ve kardeşlerimin öldürülmesi, Dük Lorenzo'nun hayatına kastedilmesi ve kardeşinin vahşice öldürülmesi... hepsi *o adamın* planının, yani Mahzen'i bulma planının bir parçası! Listemdeki ilk ismin! Henüz üzerini çizmediğim ismin – *İspanyol*'un!"

Leonardo derin bir nefes aldı. Ezio'nun kimden bahsettiğini biliyordu. "Rodrigo Borgia." Sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

"Ta kendisi!" Ezio durdu. "Kıbrıs kalyonu yarın varıyor. Kalyonu karşılamak için orada olmayı planlıyorum."

Leonardo ona sarıldı. "İyi şanslar, canım dostum." dedi.

Ertesi günün şafak vaktinde Ezio, Kodeks silahlarını kuşanmış ve bir fırlatma bıçağı palaskası takmış halde iskelenin yakınlarındaki sütun sırasının gölgesinde dururken, gereksiz yere dikkat çekmekten kaçınmak için düz fakat yine de üzerlerinde Kardinal Rodrigo Borgia'nın arması bulunan üniformalar giymiş bir grup adamın, Kıbrıs'tan gelip henüz demir atmış siyah bir kalyondan sade görünümlü, küçük bir sandığı indirmesini izliyordu. Adamlar sandığı çok nazik taşıyorlardı. İçlerinden biri, korumalar eşliğinde, sandığı omzuna yükledi ve onunla yola çıkmak için hazırlandı. Ancak Ezio birkaç muhafızın daha omuzlarına benzer sandıklar aldığını fark etti. Toplamda beş kişiydiler. Acaba her bir sandığın içinde çok değerli eserler, o ikinci parça mı vardı? Yoksa biri dışında sandıkların hepsi yanıltmaca için miydi? Ayrıca muhafızların

hepsi birbirine benziyordu, en azından Ezio'nun onları takip etmek zorunda kalacağı mesafeden...

Tam Ezio gizlendiği yerden çıkıp adamları takibe koyulacaktı ki kendi gözetleme noktasına benzer bir noktadan başka bir adamın daha olan biteni seyrettiğini gördü. Bu adamın amcası Mario Auditore olduğunu fark ettiğinde istemsizce koyuverdiği soluğunu bastırdı. Ancak ona seslenip sorular soracak vakti yoktu, çünkü sandığı taşıyan Borgia askeri, muhafızıyla birlikte çoktan yola koyulmuştu. Ezio onları güvenli bir mesafeden takip etti. Ancak bir soru kafasını meşgul ediyordu – o adam gerçekten amcası mıydı? Eğer oysa Venedik'e nasıl gelmiş ve neden tam da bu sırada gelmeyi seçmişti?

Fakat Borgia muhafızlarını takip ederken bu düşünceleri aklından silmek zorundaydı. Esas sandığı taşıyan adamı görüş alanında tutmak için bütün dikkatini verdi... Bu sandık gerçekten de –artık her ne ise– o şeyi taşıyan sandıksa eğer... Acaba içinde 'Cennet Bahçesi'ne ait Parçalar'dan biri olabilir miydi?

Muhafızlar beş farklı sokağa çıkan bir meydana geldiler. Sandık taşıyan her bir muhafız, tam bu noktada, korumasıyla birlikte, farklı yönlere ayrıldı. Ezio her bir muhafızın gidiş yönünü çatıların üzerinden takip edebilmek için yakındaki bir binanın yan tarafından yukarı tırmandı. Onları dikkatle izlerken içlerinden birinin korumasının yanından ayrılarak sağlam görünümlü, tuğladan yapılmış bir binanın avlusuna girdiğini gördü. Adam sandığı yere bırakıp açtı. Yanına hemen bir Borgia çavuşu geldi. Ezio aralarında geçen konuşmayı duymak için çatıdan çatıya atladı.

"Efendimiz bekliyor," diyordu çavuş. "Onu dikkatle yeniden sar. Çabuk!"

Ezio, muhafızın özenle hasıra sarılmış bir nesneyi san-

dıktan çıkarıp binanın içinden bir hizmetkârın getirdiği tık ağacından bir kutuya koyuşunu izledi. Çabucak düşündü. *Efendimiz*! Kendi deneyimlerine göre Tapınakçı dalkavukları bu unvanı kullandıkların sadece tek bir kişiden bahsediyor olabilirlerdi – Rodrigo Borgia! Asıl eseri daha da sıkı bir emniyete almak için yeniden sardıkları belliydi. Ama artık Ezio hangi muhafızı hedef alacağını biliyordu.

Çatıdan yere indi ve tık ağacından yapılmış kutuyu taşıyan askeri köşeyi sıkıştırdı. Çavuş, avlunun dışında bekleyen kardinalin korumalarına yeniden katılmak üzere oradan ayrılmıştı. Bu, Ezio'ya muhafızın boğazını kesmek için yeterli zamanı sağladı. Cesedi görünmez bir yere çekerek adamın üniformasını, pelerinini ve miğferini üzerine geçirdi.

Tam kutuyu omzuna almak üzereydi ki hevesine yenik düşüp kutunun içerisine hızla göz atmak için kapağı kaldırdı. Ancak tam o anda çavuş avlunun kapısında yeniden belirdi.

"Acele et!"

"Baş üstüne!"

"Biraz çabuk ol! Bu belki de hayatında yapacağın en önemli iş. Anlıyor musun beni?"

"Emredersiniz efendim."

Ezio korumaların ortasında yerini aldı ve birlik yola çıktı.

Şehrin merkezinden kuzeye doğru yürüdüler; Molo'dan geçip Campo dei Santi Giovanni e Paolo'ya vardılar. Meydanın ortasında Messer Verrochio'nun yakın tarihlerde yaptığı, *condottiero* Colleone'nin devasa atlı heykeli duruyordu. Fondamenta dei Mendicanti'yi takip ederek tekrar kuzeye yöneldiler ve sonunda kanala bakan bir taraçadaki kasvetli görünen bir binaya vardılar. Çavuş, kılıcının topuzuyla kapıya vurdu ve kapı hemen ardına kadar açıldı. Muhafız grubu önden

Ezio'yu içeri itip ardından onu takip etti. Kapı arkalarından kapandı ve üzerindeki ağır sürgüler çekildi.

Karşılarında sarmaşıklarla bezeli bir loca duruyordu. Locanın içinde gaga burunlu, elli yaşlarının ortalarında ya da sonlarında bir adam oturuyordu. Üzerinde mor renkli, kadife bir cüppe vardı. Adamlar selam verdi. Ezio da aynısını yaptı, ancak çok iyi tanıdığı o donuk bakışlı, kobalt mavisi gözlere bakmamaya çalıştı. Bu adam İspanyol'du!

Rodrigo Borgia çavuşa seslendi. "Gerçekten getirdiniz mi? Sizi takip eden oldu mu?"

"Hayır, *Altezza*. Her şey sorunsuz geçti..."

"Devam et!"

Çavuş boğazını temizledi. "Emirlerinizi harfiyen yerine getirdik. Kıbrıs görevinin bu kadar zor olacağını ummuyorduk. Başlangıçta... birtakım karışıklıklar oldu. Ülkümüze bağlı olan bazı kişileri... başarıya ulaşmak adına bırakmak zorunda kaldık. Ancak eseri getirdik ve onu *Su Altezza*'nın talimatları uyarınca itinayla size ulaştırdık... Anlaşmamıza göre, *Altezza*, artık hakkımızı cömertçe almayı dört gözle bekliyoruz."

Ezio tik ağacından yapılmış kutunun ve içindekinin kardinalin eline geçmesine izin veremeyeceğini biliyordu. Dolayısıyla, tatsız ama önemli bir konu olan, sunulan hizmetin karşılığını alma konusu açılmışken ve her zaman olduğu gibi tedarikçi, yerine getirdiği özel hizmetlere karşı müşterisini anlaşılan nakdi ödemesi için dürtmek zorundayken, Ezio fırsatı kaçırmadı. Çoğu zengin insanın olduğu gibi kardinalin de parayı teslim ederken içi gidiyor olmalıydı. Sağ kolundaki zehirli süngüyü ve sol kolundaki çift kademeli süngüyü çıkartan Ezio çavuşu anında öldürdü. Adamın açıktaki ensesine tek bir hamlede sapladığı süngü, ölümcül zehrin kana

karışmasına yetmişti. Ezio bir elinde çift kademeli süngüsü, sağ bileğinin altında ise zehirli silahı ile, koruma olarak gelen muhafızlara hızla saldırdı. Olduğu yerde semazenler gibi dönerek hızlı, incelikli hareketler yapıyor; rakiplerini tek seferde öldüren darbeler savuruyordu. Birkaç saniye sonra muhafızlar ayaklarının önünde ölü halde yatıyordu.

Rodrigo Borgia derin bir iç çekerek onu baştan aşağı süzdü. "Ezio Auditore. Vay vay vay. Görüşmeyeli bayağı oldu." Kardinal tamamen sakin görünüyordu.

"*Cardinale*." Ezio eğilerek kinayeli bir selam verdi.

"Onu bana ver," dedi Rodrigo, kutuya işaret ederek.

"İlk önce onun yerini söyle."

"Kimin yerini?"

"Peygamber'inin!" Ezio etrafına bakındı. "Birisi gelmiş gibi durmuyor." Durup daha ciddi bir ses tonuyla devam etti: "Bunun için kaç insan canından oldu? Bu kutunun içindeki şey için? Ve işe bak! *Gelen giden* yok!"

Rodrigo kıkırdadı. Kemik çatırdamasına benzer bir sesti bu. "İnançlı olmadığını iddia ediyorsun," dedi. "Ama yine de buraya kadar geldin işte. Peygamber'i görmüyor musun? Bak karşında duruyor. *Peygamber benim*!"

Ezio'nun gri gözleri açıldı. Adamın içine şeytan girmişti! Ancak bu ne garip bir delilikti ki hayatın mantıklı ve doğal seyrinin ötesine geçiyordu? Maalesef, düşüncelere dalan Ezio bir an gafil avlandı. İspanyol cüppesinden hafif ama çok korkunç görünen, topuzu kedi başı şeklinde bir *schiavona* kılıcı çekti ve kocada durduğu yerden ileri sıçrayarak ince kılıçla Ezio'nun boğazını hedef aldı. "Elma'yı bana ver," diye hırladı.

"Kutunun içindeki şey bu mu yani? Bir *elma* mı? Çok özel bir elma olmalı bu," dedi Ezio, amcasının sesi kulaklarında

yankılanırken: *Cennet Bahçesi'ne ait bir parça*. "Gel de kendin al!"

Rodrigo kılıcıyla Ezio'ya keskin bir hamle yaparak, tuniğini yarıp geçtiği yerden kan akıttı.

"Yalnız mı kaldın, Ezio? Nereye gitti o Assasin arkadaşların?"

"Senin icabına bakmak için onların yardımına ihtiyacım yok."

Ezio kesme ve yarma hamleleri için süngülerini kullanıyor, sol kolundaki zırhla da Rodrigo'dan gelen hamleleri savuruyordu. Ancak, zehirli süngüyle hiçbir hamlesini isabet ettiremese de, çift kademeli süngüsünü kardinalin mor cüppesine saplamayı başardı ve cüppenin adamın kanıyla lekelendiğini gördü.

"Seni küçük pislik," diye acı içinde inledi Rodrigo. "Sanırım senin icabına bakabilmem için yardım gerekecek. Muhafızlar! Muhafızlar!"

Ansızın, tuniklerinde Borgia arması olan beş-on silahlı adam Ezio ile kardinalin birbiriyle mücadele ettiği avluya daldı. Ezio, sol kolundaki süngünün kabzasında çok az zehir kaldığını ve onu çok dikkatli kullanması gerektiğini biliyordu. Rodrigo'nun takviye muhafızlarına karşı kendini daha iyi savunmak için geri sıçradı. Tam o anda yeni gelen muhafızlardan biri eğilerek yerdeki tık ağacından yapılmış kutuyu alıp efendisine verdi.

"Teşekkür ederim, *uomo coraggioso*!"

Ezio bu arada ciddi bir şekilde yenilgiye uğruyordu ama kutuyu ve içindekini yeniden ele geçirme hırsından doğan stratejik bir soğukkanlılıkla hareket ediyordu. Kodeks süngülerini yerlerine çekerek fırlatma bıçağı palaskasına uzandı ve bıçakları hedeflerine tam isabet edecek şekilde fırlattı.

İlk bıçakla *uomo coraggioso* denen adamı yere indirdi ve daha sonra ikinci bir bıçakla kutuyu Rodrigo'nun boğum boğum ellerinden yere düşürdü.

İspanyol eğilerek kutuyu yerden tekrar aldı ve geri çekildi. Tam o anda başka bir bıçak havayı yararak ilerledi ve kardinalin suratından birkaç santim ötedeki taş sütuna çarpıp yere düştü. Ama bu bıçağı Ezio atmamıştı.

Ezio hızla arkasına döndüğünde ona tanıdık gelen, şen şakrak ve sakallı birini gördü. Belki daha da yaşlanmıştı, saçı sakalı daha çok ağarmıştı ya da daha da hantallaşmıştı ama yeteneğinden hiçbir şey kaybetmemişti. "Mario Amca!" diye bağırdı Ezio. "Biliyordum, seni daha önce burada görmüştüm!"

"Biraz da biz eğlenelim dedim," dedi Mario. "Ayrıca endişelenme, *nipote*. Yalnız değilsin!"

Fakat bir Borgia muhafızı teberini havaya kaldırmış Ezio'nun üzerine doğru geliyordu. Adam, Ezio'yu sonsuz bir karanlığa gönderecek değişici darbeyi indiremeden, bir sihirle yoktan var olmuş gibi adamın alnının tam ortasında bir arbalet oku belirdi. Muhafız, silahını elinden düşürüp öne doğru yığıldı; ne olduğuna inanamıyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Ezio tekrar etrafına bakındı ve *La Volpe*'yi gördü.

"Tilki, senin burada ne işin var?"

"Desteğe ihtiyacın olabilir dediler," dedi Tilki; binadan dışarı daha fazla muhafız akın ederken arbaletine ok yüklüyordu. Bu sırada Ezio'nun yanında Antonio ve Bartolomeo gibi iki yeni takviye kuvvet daha belirdi.

"Borgia'nın o kutuyla kaçmasına izin vermeyin!" diye bağırdı Antonio.

Bartolomeo dev kılıcı Bianca'yı bir orak gibi kullanıyordu. Muhafızlar ona karşı sayıca üstün gelmeye çalışırken Barto-

Romeo, insan bedenlerinden oluşan safları yarıp geçiyordu. Savaş, zaman ilerledikçe, Assassinlerin ve müttefiklerin lehine gelişti.

"Onları kıskaca aldık, *nipote*," diye bağırdı Mario. "Sen git İspanyol'u ara!"

Ezio arkasına döndüğünde Rodrigo'nun locanın arkasındaki bir kapıya doğru yöneldiğini gördü ve önünü kesmek için hızla koştu. Ancak silahını elinde hazır tutan kardinal, Ezio'yu bekliyordu. "Bu savaşı kaybedeceksin, evlat," diye hırladı. "Yazılana karşı gelemezsin! Baban ve kardeşlerin gibi ellerimde can vereceksin; çünkü Tapınakçılara karşı gelen herkesin akıbeti ölümdür."

Ama yine de Rodrigo'nun sesi inandırıcılıktan yoksundu ve Ezio etrafına baktığında kardinalin son adamlarının da yenilgiye uğradığını gördü. Kapının eşiğinde durup Rodrigo'nun geri çekilmesini engelledi. Kendi kılıcını kaldırıp saldırmaya hazırlandı ve dedi ki: "Bu babam için!" Ancak kardinal eğilerek darbeden kurtuldu ve Ezio'nun dengesini kaybetmesine neden oldu. Ne var ki kapıdan hızla diğer tarafa geçerken paçayı kurtarmak için elindeki kutuyu yere bıraktı.

Giderken, "Hiç şüphen olmasın!" dedi tehditkâr bir tavırla. "Şimdi gidiyorum ama tekrar geleceğim! Yavaş yavaş ve acı içinde ölmen için elimden geleni yapacağım."

Ve gitti.

Soluksuz kalan Ezio nefes almaya ve ayağa kalkmaya çalışırken bir kadın yardım etmek için ona elini uzattı. Ezio kafasını kaldırıp baktığında elin Paola'ya ait olduğunu gördü.

"Gitti," dedi Paola gülümseyerek. "Ama olsun. İstediğimizi aldık."

"Hayır! Ne dediğini duymadın mı? Peşine düşüp bu işi bitirmem lazım!"

"Sakın ol," dedi başka bir kadın, yanlarına doğru gelerek. Bu, Teodora'ydı. Ezio kafasını kaldırıp etrafında toplanan insan kalabalığına baktı ve müttefikleri Mario, Tilki, Antonio, Bartolomeo, Paola ve Teodora'nın orada olduğunu gördü. Yanlarında bir kişi daha vardı. Neşe dolu çehresinde düşünceli bir ifade olan, solgun yüzlü, siyah saçlı genç bir adam.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Ezio, aralarında bir gerginlik sezerek.

"Belki de seninle aynı sebepten ötürü buradayız, Ezio," dedi genç yabancı. "Peygamber'in gelmesini bekliyoruz."

Kafası karışan Ezio sinirlenmişti. "Hayır! Ben buraya İspanyol'u öldürmeye geldim. Sizin Peygamber'iniz ile bir nebze olsun ilgilenmiyorum – eğer gerçekten öyle biri varsa tabii. O kesinlikle burada değil."

"Öyle mi?" Genç adam duraksadı, sabit gözlerle Ezio'ya bakıyordu. "*Buradasın* işte."

"Ne?"

"Bir Peygamber'in geleceği anlatılırdı. Uzun süredir aramızdasın ama biz bu gerçeği tahmin bile etmedik. Tüm bu süre boyunca aradığımız kişi senmişsin."

"Anlamıyorum. Sen kimsin bu arada?"

Genç adam eğilerek selam verdi. "Adım Niccolò di Bernardo dei Machiavelli. İnsanlığın geleceğini kurtarmak üzere atalarımıza özgü yollarla eğitilmiş bir Assasin Tarikatı üyesiyim. Senin gibi; buradaki herkes gibi..."

Ezio şaşkına dönmüştü: bir yüzden diğerine bakıyordu. "Bu doğru mu, Mario Amca?" dedi en sonunda.

"Evet, oğlum," dedi Mario öne çıkarak. "Hepimiz sana yıllardır kılavuzluk ediyor, saflarımıza katılman için gerekli olan tüm becerileri sana öğretiyorduk."

Ezio'nun kafası soru işaretleriyle doluydu. Nereden baş-

layacağını bilmiyordu. "Ailemin durumu nasıl, öğrenmek istiyorum," dedi Mario'ya. "Annem, kız kardeşim..."

Mario gülümsedi. "Öğrenmeye hakkın var elbet. İkisinin de sağlığı sıhhati yerinde. Ayrıca artık manastırda değil, benimle birlikte Monteriggioni'de, evdeler. Sevdiklerini kaybetmenin acısı Maria'yı asla terk etmeyecek, ama başrahibenin yanında kendini hayır işlerine adadığı için artık kendini teselli edecek pek çok imkâna sahip. Claudia'ya gelince... Başrahibe, rahibe hayatının Claudia'nın yapısına uygun olmadığını kendisinden önce fark etti ve Tanrı'ya hizmet edebileceği başka yollar olduğunu gördü. Claudia ettiği yeminlerden azat edildi. Benim en kıdemli komutanımla evlendi ve sana yakında bir yeğen verecek."

"Haberler harika, amca. Claudia'nın hayatını bir manastırda geçireceği fikri hiç hoşuma gitmemişti zaten. Ancak sana o kadar çok şey sormak istiyorum ki!"

"Sevdiklerimizi yeniden görebilmemiz ve kutlama yapabilmemiz için daha yapılacak çok şey var," dedi Mario. "Hatta belki bu dediklerim hiç olmayacak. Rodrigo'nun kutuyu bırakmasını sağladık ama kardinalin kutuyu tekrar ele geçirene kadar rahat durmayacağı kesin. Bu yüzden kutuyu hayatımız pahasına korumalıyız."

Ezio etrafını saran Assasinlere baktı ve her birinde sol yüzük parmağın alt kısmını çevreleyen bir iz olduğunu ilk kez fark etti. Fakat daha fazla soru sormak için yeteri kadar zamanın olmadığı kesindi. Mario yoldaşlarına "Sanırım zamanı geldi..." dedi. Hepsi büyük bir ciddiyetle kafa sallayarak onayladı. Antonio üzerinden çıkardığı bir haritayı açtı ve Ezio'ya işaretlenmiş bir nokta gösterdi.

"Bizimle buluşmak üzere günbatımında buraya gel," dedi, ciddi bir ses tonuyla emir vererek.

"Haydı," dedi Mario diğerlerine.

Machiavelli kutunun ve içerisindeki çok değerli, gizemli nesnenin sorumluluğunu üstlendi ve Assasinler sessizce sokaklara dağılarak uzaklaştı. Ezio tek başına kalmıştı.

O akşam Venedik esrarengiz bir şekilde bomboştu. Bazilikanın önündeki büyük meydana sessizlik hâkimdi ve oranın değişmeyen müdavimleri olan güvercinler sayılmazsa etrafta ın cın top oynuyordu. Ezio çan kulesine tırmanmaya başladığında yapı, üzerinde baş döndürücü bir şekilde yükseldi. Ancak Ezio hiç tereddüt etmedi. Çağrıldığı toplantı, aklındaki bazı sorulara mutlaka cevap verecekti. Bazı cevapları korkutucu bulacağına tüm kalbiyle inansa da onlara sırtını çevirmeyeceğini biliyordu.

Tepeye yaklaştığında kulağına fısıltılar gelmeye başladı. Sonunda kulenin en tepesindeki taş duvara ulaştı ve çanın bulunduğu kilise balkonuna atladı. Bir çember oluşturulmuştu ve tümü cüppe giyen yedi Assasin, çemberin etrafına dizılmış bekliyorlardı. Ortada, küçük bir maltızda ateş yanıyordu.

Paola, Ezio'nun elini tutup onu çemberin ortasına götürürken Mario bir efsun okumaya başladı:

"*Lâ şey'e vaki'ün mutlak bel küllün mümkin*... Bunlar, atalarımız tarafından söylenmiş, Amentü'müzün temelini oluşturan sözler."

Machiavelli öne çıkıp bakışlarını Ezio'ya sabitledi. "Başkalarının gerçeğe körü körüne bağlandığı yerde, unutma ki..."

Ezio, kelimelerin geri kalanını tüm hayatı boyunca biliyormuş gibi hemen çıkardı: "... Her şey yalandır."

"Başkalarının ahlakla ve kanunla kısıtlandığı yerde," diye devam etti Machiavelli, "unutma ki..."

... Her yol mubahtır."

Machiavelli ekledi. "Biz, [illegible] ta çalışırız. Bizler Assasınleriz."

Diğerleri de aynı tonla, hep bir ağızdan katıldı. "Her şey yalan, her yol mubah. Her şey yalan, her yol mubah. Her şey yalan, her yol mubah..."

Bitirdiklerinde, Mario Ezio'nun sol elini tuttu. "Zamanı geldi," dedi ona. "Bu modern çağda, atalarımız gibi her yeri harfi hartine uygulayamayız. Bir parmağın feda edilmesini istemeyiz. Ancak kendimizi belli etmek için bırakacağımız işaret kalıcıdır." Derin bir nefes aldı. "Bize katılmaya hazır mısın?"

Ezio, tıpkı bir rüyadaymış gibi, ancak ne yapması gerektiğini ve neyle karşılaşacağını bir şekilde anımsayarak, hiç tereddüt etmeden elini uzattı. "Hazırım," dedi.

Antonio maltıza doğru ilerledi ve maltızın içinden kızgın bir demir çıkardı. Demirin saptaki bir kolla birbirine yaklaştırılabilen, yarım daire şeklinde iki küçük ucu vardı. Antonio Ezio'nun elini tutup yüzük parmağını ayırdı. "Bunun acısı geçicidir, kardeşim. Başka pek çok şey gibi..."

Kızgın demiri parmağın üzerinden geçirdi ve yarım daire şeklindeki, kor gibi yanan iki ucu parmağın alt kısmına denk getirip sıktı. Demir eti dağladı ve bir yanık kokusu geldi. Ancak Ezio hiç irkilmedi. Antonio kızgın demiri hemen çekip güvenli bir yere bıraktı. Ardından Assasınler başlıklarını açıp Ezio'nun etrafında toplandı. Mario Amca yeğeninin sırtına gururla vurdu. Teodora içinde berrak, yoğun bir sıvı bulunan küçük bir cam şişe çıkardı ve Ezio'nun parmağında sonsuza dek kalacak olan yüzük şeklindeki yanığın üzerini sıvıyla nazikçe ovdu. "Onu rahatlatır," dedi. "Seninle gurur duyuyoruz."

Sonra Machiavelli, Ezio'nun önünde durdu ve anlamlı bir ifadeyle başını eğdi. "*Benvenuto*, Ezio. Artık bizden birisin. Sadece kabul törenini tamamlamak kalıyor; ondan sonra, dostum... ondan sonra, çok ciddi bir işe girişeceğiz."

Bunun ardından, çan kulesinin kenarından sarkıp dikkatle aşağı baktı. Çok aşağıda, kulenin etrafındaki farklı noktalara birbirine yakın mesafelerle birkaç saman yığını yerleştirilmişti; bunlar Doç'un Sarayı'na gönderilmek üzere hazırlanmış at yemiydi. Herhangi bir insanın kuleden atlayarak bu yükseklikten aşağıdaki küçük hedeflerin üzerine inecek şekilde kendini ayarlayabilmesi Ezio'ya imkânsız gibi göründü. Ancak o esnada Machiavelli bu atlayışı gerçekleştirdi. Kuleden atladığında cüppesi rüzgârın etkisiyle arkasında uçuştu. Yoldaşları da aynısını yaptı. Ezio, her birinin kusursuzca atlayıp aşağıda bir araya gelişini korkuyla ve hayranlıkla seyretti. Hepsi de Ezio'nun cesaret verici bulduğu bir ifadeyle kafalarını kaldırmış ona bakıyordu.

Ezio çatıların üzerinden atlamaya alışık olsa da hayatı boyunca hiç böylesine yüksek bir yerden kader atlayışı yapmamıştı. Saman yığınları bu yükseklikten mısır ekmeği dilimleri gibi görünüyordu. Ancak tekrar yere ulaşmanın bundan başka yolu olmadığını ve ne kadar tereddüt ederse o kadar zor olacağını biliyordu. İki ya da üç derin nefes aldıktan sonra kendini karanlığın içinde ileriye, aşağıya doğru bıraktı. Mükemmel bir kırlangıç dalışı yaparak kollarını iki yana açtı.

Düşüş saatlerce sürecekmiş gibi geldi. Rüzgâr kulaklarının yanından ıslık çalarak geçiyor, kıyafetlerini ve saçını dalgalandırıp dağıtıyordu. Bir müddet sonra saman yığınları hızla yaklaşarak onu karşıladı. Son anda gözlerini kapattı...

... Ve saman yığınının içine çakıldı! Soluğu kesilmişti. Ancak titreyerek ayağa kalktığında vücudunda hiçbir kırık-çıkık

olmadığını görüp, aslında çok büyük bir zevk aldığını anladı Mario. Teodora ile birlikte yanına geldi. "Bence becerecek bu işi, ne dersin?" diye sordu Teodora'ya.

O akşam saat dokuz-on sularında Mario, Machiavelli ve Ezio, Leonardo'nun atölyesinde, büyük çizim masasının etrafında oturuyorlardı. Rodriga Borgia'nın çok önemsediği o garip tarihi eser önlerindeydi. Hepsi de nesneye merak ve huşu içinde bakıyordu.

"Fevkalade," dedi Leonardo, "Kesinlikle fevkalade."

"Nedir bu Leonardo?" diye sordu Ezio. "Ne işe yarar?"

"Ne desem bilmiyorum, şu an kafam allak bullak. Karanlık sırlar içeriyor ve tahminimce bu dünyada böyle bir tasarımın bir eşine daha rastlamak olanaksız; ben kendi hesabıma daha önce hiç bu kadar gelişmiş bir tasarım görmedim... Dünyanın neden güneşin etrafında döndüğünü ne kadar açıklayabilirsem, bu eseri de size ancak o kadar *açıklayabilirim*."

"'Güneşin neden dünyanın etrafında döndüğünü' demek istedin galiba," dedi Mario, Leonardo'ya garip bir bakış atarak. Ancak Leonardo aygıtı incelemeye devam etti. Onu ellerinde dikkatle çevirdi ve bunun üzerine aygıt, içinden kendi kendine çıkan bir ışıkla parlamaya başladı.

"Akla hayale sığmayan, gerçekte var olamayacak malzemelerden yapılmış," diye devam etti Leonardo hayretler içinde. "Ancak diğer taraftan çok eski zamanlara ait bir aygıt."

"Elimizdeki Kodeks sayfalarında bundan kesinlikle bahsediliyor," diye araya girdi Mario. "Onu sayfaların birinde geçen tasvirinden tanıdım. Kodeks onu 'Cennet Bahçesi'ne ait Bir Parça' olarak adlandırıyor."

"Ve Rodrigo ona 'Elma' diyor," diye ekledi Ezio.

Leonardo ona keskin bir bakış attı. "Bilgi Ağacı'ndaki elma gibi mi? Âdem'in Havva'ya verdiği elma yani?"

Hepsi dönüp o cisme tekrar baktılar. Aygıt hipnotize edici bir etkiyle daha çok parlamaya başlamıştı. Ezio, anlayamadığı nedenlerden ötürü, bir gücün giderek kendisini ona uzanıp dokunmaya zorladığını hissetti. Aygıtın içinden bir sıcaklık geldiğini hissediyor değildi fakat büyülenme hissiyle birlikte ona dokununca şimşekler çakıp bedenini yarıp geçecekmiş gibi içsel bir tehlike sezinliyordu. Diğerlerinin orada olduğunu unutmuştu; çevresi kararmış ve ortam soğumuş gibiydi. Sanki kendisi ve bu... şey dışında hiçbir şey yoktu orada.

Elinin ileriye doğru hareket edişini izledi; sanki o el artık kendine ait değildi ve sanki kendi isteği dışında ilerliyordu. En sonunda eli kendini nesnenin pürüzsüz tarafına sıkıca yerleştirdi.

Ezio'nun ilk tepkisi şok geçirmek oldu. Elma dışarıdan bakıldığında metal gibi duruyordu ama dokununca eline bir kadının teni gibi sıcak ve yumuşak gelmişti; *canlı* gibiydi adeta. Ancak bunun üzerine kafa yoracak vakit olmadı, çünkü eli geri fırlayarak serbest kaldı. Ardından, aygıtın içinden çıkan ve gitgide daha da kuvvetlenmiş olan parlaklık bir anda kör edici ışıklar ve renkler saçan bir kaleydoskopa dönüştü. Ezio bu kaleydoskopun dönerek oluşturduğu karmaşık şekillerin arasında bir şeyler seçebiliyordu. Bir an bakışlarını Elma'dan ayırarak etrafındakilere göz attı. Gözleri kamaşan Mario ve Machiavelli, korkudan ve acıdan elleriyle başlarını örterek yüzlerini çevirmişlerdi. Leonardo fal taşı gibi açılmış gözlerle ve ağzı şaşkınlıktan açık bir halde olduğu yerde kalakalmıştı. Ezio, tekrar dönüp baktığında şekillerin bir araya gelmeye başladığını gördü. Korkunç yaratıklarla dolu, büyük bir bahçe belirdi. Her yerini ateş sarmış karanlık bir şehir vardı. Üzerinde katedrallerden ve saraylardan da büyük olan, mantar şeklinde devasa bulutlar dolaşıyordu. Bir ordu hareket

halındeydi. Ancak bu ordu Ezio'nun ne daha önce gördüğü ordulara benziyordu ne de hayal edebileceklerine. Kırbaçları ve kopekleri olan adamlar üzerinde çizgili üniformalar bulunan, açlık çeken insanları tuğla binaların içine doğru sürüklüyordu. Duman püskürten uzun bacalar... Dönen yıldızlar ve gezegenler... Kara boşlukta yuvarlanan garip zırhlı adamlar... Bir de, başka bir Ezio belirdi: başka bir Leonardo, başka bir Mario ve başka bir Machiavelli... Sonra bunların sayıları giderek arttı. Boşlukta çaresizce, durmadan yuvarlanan, Zaman'ın kurbanları... Sert bir rüzgârın eline düşen oyuncaklar... Aslında tüm bunlar şu an bulundukları odanın içinde dolaşıyor gibiydi.

"Durdur şunu!" diye feryat etti biri.

Ezio dişlerini sıktı ve tam olarak neden olduğunu bilmeden, sağ bileğini sol eliyle tutarak sağ elini o şeyle tekrar temas etmeye zorladı.

Bir anda her şey kesildi. Oda normal haline ve normal boyutlarına döndü. İçeridekiler birbirine bakıyordu. Kimsenin tek bir kılına bile zarar gelmemişti. Leonardo'nun gözlükleri hâlâ burnunun üzerindeydi. Elma, masanın üzerinde kendi halinde duruyordu. Çok az kişinin tekrar dönüp bakacağı kadar küçük ve basit bir objeydi.

İlk konuşan Leonardo oldu. "Bu *kesinlikle* yanlış ellere düşmemeli," dedi. "Nispeten güçsüz zihinleri deliye çevirir..."

"Katılıyorum," dedi Machiavelli. "Zar zor dayandım; gücüne inanamadım." Eldivenlerini taktıktan sonra Elma'yı dikkatle aldı ve kutusuna geri koydu. Sonra da kutunun kapağını sıkıca kapattı.

"Sence İspanyol'un bu şeyin yaptıklarından haberi var mıdır? Sence onu kontrol edebilir mi?"

"*Asla* eline geçmemeli," dedi Machiavelli, taş gibi sert bir

ifadeyle. Kutuyu Ezio'ya verdi. "Bu kutuya göz kulak olup onu bizden öğrendiğin becerileri kullanarak korumalısın."

Ezio kutuyu dikkatle aldı ve başıyla onayladı.

"Onu Forlì'ye götür," dedi Mario. "Oradaki kale surlarla çevrili ve toplarla korunuyor. Ayrıca en büyük müttefiklerimizden birinin kontrolünde."

"Peki kim o?" diye sordu Ezio.

"Adı Caterina Sforza."

Ezio gülümsedi. "Şimdi hatırladım... Eski bir tanıdık ve arkadaşlığımızı tazelemekten memnun kalacağım biri."

"O zaman yola çıkmak üzere hazırlıklarını yap."

"Sana eşlik edeceğim," dedi Machiavelli.

"Memnun olurum," diyen Ezio gülümsedi. Leonardo'ya döndü. "Ya sen, *amico mio*?"

"Ben mi? Buradaki işim bittiğinde Milano'ya dönerim. Oradaki duk ile aram iyi."

"Floransa'ya bir sonraki gelişinde zaman bulursan Monteriggioni'ye de gel derim," dedi Mario.

Ezio en iyi arkadaşına baktı. "Güle güle, Leonardo. Umarım bir gün yollarımız tekrar kesişir."

"Kesişeceğine eminim," dedi Leonardo. "Bana ihtiyacın olursa Floransa'daki Agniolo beni nerede bulabileceğini söyler."

Ezio ona sarıldı. "Hoşça kal."

"Veda hediyesi," dedi Leonardo, ona bir çanta uzatarak. "Küçük pıştovun için mermi ve barutla birlikte şu hayat kurtaran süngün için büyük bir şişe zehir var içinde. Umarım onlara ihtiyacın olmaz ama mümkün olduğu kadar iyi korunduğu bilmek benim için önemli."

Ezio ona hüzünle baktı. "Teşekkür ederim... Her şey için teşekkür ederim, kadim dostum."

YİRMİ İKİ

Venedik'ten başlayan uzun ve olaysız bir kalyon seyahatinden sonra Machiavelli ve Ezio, Ravenna yakınlarındaki sulak alanlar limanına vardı. Orada onları Caterina ve maiyetinde olan birkaç kişi karşıladı.

"Bana bir ulakla yolda olduğunuz haberini iletttiler. Bu yüzden, aşağıya inip Forlì'ye kadar size bizzat eşlik edebileceğimi düşündüm," dedi Caterina. Doç Agostino'ya ait kalyonlardan biriyle yolculuk ederek bence akıllılık etmişsiniz çünkü yollar genelde güvensiz oluyor, eşkıyalarla sorun yaşıyoruz. Gerçi," diye ekledi, Ezio'ya takdirkâr bir bakış atarak,"*size* çok fazla sorun yaşatamazlardı herhalde."

"Beni hatırlamanızdan onur duydum, *Signora*."

"Yani, epey oldu ama iyi bir izlenim bıraktığınız kesin." Caterina bunu söyledikten sonra Machiavelli'ye döndü. "Seni tekrar görmek de beni çok mutlu etti, Niccolo."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Ezio.

Caterina, "Niccolo'nun bana bazı... devlet meseleleri hakkında akıl vermişliği vardır," dedi ve konuyu değiştirdi. "Artık gerçek bir Assasin olduğun söyleniyor. Tebrik ederim."

Caterina'nın at arabasına varmışlardı ancak kadın, hem hoş bir gün olduğu hem de gidecekleri mesafe kısa olduğu için hizmetkârlarına at sırtında yolculuk etmeyi tercih ettiğini söyledi. Atlar buna göre evcilendi ve hepsi birer ata bindikten sonra Caterina, Ezio'ya atını yanında sürmesini söyledi.

"Forlì'yi seveceksin... ve orada güvende olacaksın. Bir asrı aşkın süredir toplarımız şehrimizi gayet iyi koruyor, ayrıca kalevi zapt etmek neredeyse imkânsız."

"Affedin beni, *Signora* ama merak ettiğim bir şey var..."

"Söyleyin lütfen."

"Daha önce bir kadının bir şehir devletini yönettiğini hiç duymadım. Bu beni etkiledi."

Caterina gülümsedi. "Yani, tabii daha önce şehir eşimin ellerindeydi. Onu hatırlıyor musunuz? Biraz da olsa? Girolamo?" dedi ve durdu. "Şey, o öldü..."

"Çok üzüldüm."

"Üzülmeyin," dedi Caterina lafı uzatmadan. "Onu ben öldürttüm."

Ezio şaşkınlığını gizlemeye çalıştı.

"Şöyle oldu," diye araya girdi Machiavelli. "Girolamo Riario'nun Tapınakçılar için çalıştığını öğrendik. Henüz bulunamayan Kodeks sayfalarının yerlerini gösteren bir haritayı tamamlama aşamasındaydı..."

"Kahrolası orospu çocuğunu hiç sevmiyordum zaten," dedi Caterina açıkça. "İşe yaramaz bir babaydı, yatakta kötüydü ve her anlamda tam bir baş ağrısıydı." Durup düşündü. "Unutmadan, öldüğünden beri birkaç koca değiştirdim – bana kalırsa bu durum biraz abartılıyor gerçi."

Dörtnala koşarak üzerlerine doğru gelen binicisiz bir atı görünce sohbeti kestiler. Caterina atlı uşaklarından birini

atın peşinden yolladı ve grubun geri kalanı Forlì'ye doğru yollarına devam etti, ancak Sforza uşakları artık kılıçlarını çekmişti. Hemen sonra önlerine ters dönmüş bir at arabası çıktı. Etrafı cesetlerle çevrili arabanın tekerlekleri havada hâlâ dönüyordu.

Caterina'nın öfkeden gözü karardı ve atını mahmuzladı. Ezio ve Machiavelli onu yakın mesafeden takip etti.

Yolun biraz ilerisinde onlara doğru gelen bir grup köylüyle karşılaştılar. Kimisi yaralanmıştı.

"Neler oluyor?" diye grubun önünde duran bir kadına seslendi Caterina.

"*Altezza*," dedi kadın, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Sız ayrılır ayrılmaz geldiler. Şehri kuşatmaya hazırlanıyorlar."

"Kimler?"

"Orsi kardeşler, *Madonna*!"

"*Sangue di Giuda*!"

"Orsi kardeşler de kim?" diye sordu Ezio.

"Girolamo'yu öldürsünler diye kiraladığım şerefsizlerin ta kendisi!" dedi Caterina öfkeyle.

"Orsi kardeşler kimden para alırlarsa ona çalışırlar," diye katıldı Machiavelli. "Çok zeki değillerdir ama maalesef iş bitiricilikleriyle ün salmışlardır." Durdu ve bir şeyler düşündü. "Bunun arkasında İspanyol vardır."

"Ama Elma'yı nereye götürdüğümüzü nasıl öğrenmiş olabilir ki?"

"Onlar Elma'yı aramıyorlar, Ezio; Riario Haritası'nın peşindeler. Harita hâlâ Forlì'de. Rodrigo diğer Kodeks sayfalarının nereye gizlendiğini bilmek istiyor. Harita'nın onun eline geçmesine izin vermemeliyiz!"

"Boş verin Harita'yı şimdi!" dedi Caterina. "Çocuklarım şehirdeler. Ah, *porco demonio*!"

Şehir önlerinde belirene kadar atlarını mahmuzlayıp dörtnala sürdüler. Surların içinden dumanlar yükseliyordu ve görebildikleri kadarıyla giriş kapıları kapalıydı. Dış surların üzerinde, Orsi ailesinin ayı-ve-çalı simgeli armasının altında adamlar dizilmişti. Ancak şehrin sınırları içinde bir tepenin üzerinde duran kalede hâlâ Sforza bayrağı dalgalanıyordu.

"Forlì'nin en azından bir kısmını ele geçirmişler gibi görünüyor. Ancak kale henüz duruyor," dedi Machiavelli.

"İkili oynayan şerefsizler!" diye söylendi Caterina.

"Fark edilmeden şehrin içine girmemin bir yolu var mı?" dedi Ezio. Kodeks silahlarını çıkarıp hazırda bulunmaları için yerlerine taktı. Pıştovu ve yaylı süngüyü çantasında bıraktı.

"Bir ihtimal, evet, *caro*," dedi Caterina. "Ama bu çok zor olur. Kanaldan gidebileceğin, batıdaki surların altından ilerleyen eski bir tünel var."

"O zaman denerim," dedi Ezio. "Siz hazırda bekleyin. Giriş kapılarını içeriden açabilirim; bu yüzden, atlarla şehre dalmaya hazır olun. Kaleye ulaşırsak ve oradaki adamlarımız armanızı görüp sizi içeri alırsa, bir sonraki hareketimizi planlayacak kadar güvende oluruz."

"Ki bir sonraki hareketimiz bu geri zekâlıları ipe çekip rüzgârda sallanırken izlemek olacak," dedi Caterina öfkeden hırlayarak. "Her neyse... Sen başla, Ezio. İyi şanslar! Ben, Orsi birliklerinin dikkatini dağıtacak bir şey bulmaya çalışacağım."

Ezio attan indi. Dikkat çekmemeye çalışarak, tepelerin ve çalıların arkasına gizlenerek şehrin etrafında dolaşıp batıdaki surların olduğu tarafa doğru hızla ilerledi. Bu esnada, Caterina üzengilerinin üzerinde ayağa kalkmış, şehir surlarının içindeki düşmanlara fırça çekiyordu. "Hey, sizler! *Size* sesleniyorum, sizi cığeri beş para etmez *köpekler*. Benim *şehrimi*

işgal edersiniz ha? *Benim* evimi... Gerçekten oturup izleyeceğimi mi sanıyorsunuz? Görün bakın birazdan oraya gelip *eşyalarınızı* koparacağım – tabii eğer sizde öyle bir şey varsa."

Surların üzerinde asker toplulukları belirmişti. Hepsi de Caterina konuşmasına devam ederken ona yarı eğlenir yarı korkmuş bir halde bakıyordu. "Nasıl adamlarsınız siz? Size üç kuruş para ödeyen insanların dediklerini çıkar için yerine getiriyorsunuz! Ben oraya bir geleyim, boyunlarınızdan kan akıta akıta kellelerinizi koparıp *figa*'ma bir sokayım da o paraya değer miymiş bu yaptığınız görün! Taşaklarınızı çatala batırıp mutfağımdaki fırında kızartacağım! Nasıl *fikir* ama?"

Batıdaki surların üzerinde gezinen adamlar gitmişti. Ezio'nun gördüğü kadarıyla kanalda hiç koruma yoktu. Kanala atlayıp yüzerek tünelin kocaman girişini buldu. Sudan çıkarak tünelin karanlık derinliklerine doğru hızla yola koyuldu.

İçerisi gayet bakımlı ve kuruydu. Tüm yapması gereken diğer uçtaki ışığı görene kadar tüneli takip etmekti. Dikkatle ilerlerken Caterina'nın sesi kulağına tekrar geldi. Tünel, Forlì'nin batı kulelerinden birinin zemin katındaki bir arka odaya çıkan taştan, kısa bir merdiven katıyla son buluyordu. İçerisi bomboştu; Caterina dışarıda büyük bir kitlenin toplanmasını sağlamıştı. Ezio bir pencereden Orsi birliklerinin çoğunun sırtını görebiliyordu. Adamlar Caterina konuşurken onu seyrediyor ve hatta ara sıra alkış tutuyordu.

"... eğer erkek olsaydım yüzünüzdeki o sırıtışları silerdim! Yalnız zannetmeyin ki elimden geleni ardıma koyacağım! Sırf memelerim var diye aldanmayın..." Caterina'nın aklına bir fikir geldi. "Bahse girerim onları görmek istiyorsunuzdur, değil mi? Bahse girerim onlara ellemek, onları yalamak, şöyle bir sıkmak istiyorsunuzdur! Aşağıya gelip neden dene-

mıyorsunuz peki? Hayalarınızı öyle bir tekmelerim ki burun deliklerinizden dışarı çıkar! *Luridi branco di cani bastardi!* İmkânınız varken toparlanıp eve gidin derim – tabii surlarımın önünde kazıklara oturtulmak istemiyorsanız! Ah! Belki de vanilıyorumdur! Belki de kızınıza uzunca bir meşe odunu sokulması hoşunuza gider! Midemi bulandırıyorsunuz – öyle ki, bunca zahmete değer misiniz onu bile merak etmeye başladım. Daha önce hiç bu kadar para düşkünü boktan bir topluluk görmemiştim. *Che vista penosa!* Sizi hadım ettirsem bile bunun sizin gibi *erkekler* için çok farklı bir şey olacağını sanmıyorum."

Ezio sokağa çıkmayı başarmıştı. Caterina ve Machiavelli'nin bulunduğu yere en yakın duran kapıyı görebiliyordu. Kapının kemerinin üzerinde, onu çalıştıran ağır kolun yanında bir okçu var. Elinden geldiğince sessiz ve hızlı hareket ederek kemerin tepesine çıkıp adamı boynundan bıçakladı ve cesedi hızla ortadan kaldırdı. Sonra tüm gücünü vererek kolu hareket ettirdi ve aşağıdaki kapının kanatları güçlü bir sesle gıcırdayarak açıldı.

Geçen bu süre boyunca Machiavelli olan biteni dikkatle izlemişti. Kapıların açıldığını görür görmez eğilip Caterina'ya yavaşça mırıldandı. Bunun üzerine Caterina hemen atını mahmuzlayıp fişek gibi ileri atılarak dörtnala koştu. Machiavelli ve beraberindeki adamlar da onu yakın mesafeden takip ederek ilerledi. Surların üstündeki Orsi birlikleri olanları gördükleri an öfkeyle haykırdı ve onların önünü kesmek için aşağıya indiler ancak Sforza tarafının hızına yetişemediler. Ezio ölü muhafızın üzerindeki yayı ve okları alıp üç Orsi adamını yere indirdi. Sonra çabucak yandaki bir duvara tırmandı ve şehirdeki çatıların üzerinde koşmaya baş-

ladı. Dar sokaklardan geçerek dörtnala kaleye doğru ilerleyen Caterina ve adamlarını takip etti.

Şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe kargaşa daha da büyüyordu. Forlì'yi ele geçirmek üzere yapılan savaşın uzun süre devamı edeceği belliydi. Sforza'ya ait, üzerinde mavi yılanlar ve siyah kartallar bulunan sancağın altındaki askeri birlikler Orsi'nin paralı askerlerine karşı mücadele verirken şehrin sıradan sakinleri hızla koşup evlerine sığınıyor ya da karmaşanın ortasında amaçsızca oraya buraya kaçıyordu. Pazar tezgâhları ters dönmüştü. Tavuklar ayak altında cıyaklayarak koşuşturuyordu. Küçük bir çocuk çamurun içine oturmuş, annesine sesleniyordu. Derken annesi hızla çıkageldi ve onu kapıp güvenli bir yere götürdü. Şehrin her yanından savaş nidaları yükseliyordu. Çatıdan çatıya atlayan Ezio gözetlemek için durduğu noktalardan arazinin bir kısmını görebildiği için, ne zaman Orzi muhafizları Caterina ve Machiavelli'nin yanına yaklaşsa oklarını çıkarıp adamların üzerine fırlatıyor ve onları tek atışta yere seriyordu.

En sonunda kalenin önündeki geniş meydana vardılar. Meydan boştu ve oradan başlayıp şehrin içine doğru devam eden sokaklar terk edilmiş gibi görünüyordu. Ezio aşağıya indi ve yoldaşlarına katıldı. Kalenin siperlerinde kimse yoktu ve kapısı sıkıca kapalıydı. Yapı, Caterina'nın söylediği gibi zapt edilmesi her açıdan imkânsız gibi duruyordu.

Caterina yukarıya bakıp bağırdı: "Açın şu kapıyı sizi işe yaramaz aptallar takımı! Benim! *La Duchessa!* Kaldırın kıçınızı!"

Bunun üzerine kaledeki adamlarından birkaçı yukarıda belirdi. Aralarındaki komutanları, "*Subito, Altezza!*" dedi ve üç adamına emir verdi. Adamlar aşağıya inip kapıyı açmak üzere hemen gözden kayboldu. Ancak tam o sırada kana su-

sanış düzmelerce Orsi askeri etraftaki sokaklardan meydana hücum ederek geri çekilme imkânını yok etti ve Caterina'nın grubunu kalenin kaçış olmayan duvarlarına doğru sıkıştırdı.

"Pusu kurmuş, alçaklar!" diye bağırdı Machiavelli. Caterina ile düşmanları arasında duran Ezio ise, Sforza'ya ait bir avuç adamı yanına topluyordu.

"*Aprite la porta! Aprite!*" diye bağırdı Caterina ve sonunda ağır kapılar açıldı. Sforza muhafızları onlara yardımcı olmak için hızla kaleden dışarı çıktı. Orzi birliklerine karşı girdikleri göğüs göğüse mücadelede düşmanlarını kılıçlarıyla keserek geri çekilip kapıdan içeriye geçmeyi başardılar. Kapı arkalarından hızla kapandı. Ezio ve (o esnada atından hızla inmiş olan) Machiavelli sırtlarını duvara yasladı. Hızla nefes alıp veriyorlardı. Başardıklarına inanmakta zorlanıyorlardı. Caterina da atından indi ama bir an bile dinlenmedi. İç avludan koşarak iki küçük çocuğun ve kucağında bir bebek taşıyan bir sütannenin korkuyla beklediği bir kapıya vardı.

Caterina ona doğru koşan çocuklara sarıldı. Onları isimleriyle karşıladı: "Cesare, Giovanni – *no preoccuparvi*." Bebeğin başını okşadı ve mırıldanarak "*Salute*, Galeazzo," dedi. Daha sonra etrafına bakınıp sütanneye döndü.

"Nezetta! Bianca ve Ottaviano nerede?"

"Affedin beni, hanımefendim. Saldırı başladığında dışarıda oynuyorlardı. O zamandan beri onları bulamadık."

Korkmuş görünen Caterina tam cevap vermek üzereydi ki kalenin dışındaki Orsi birliklerinden aniden büyük bir uğultu yükseldi. Sforza komutanı koşarak Ezio ve Machiavelli'nin yanına gelip "Dağlardan takviye birlikleri getiriyorlar," diye bildirdi. "Ne kadar dayanabiliriz, bilmiyorum." Bir teğmene döndü. "Siperlere çık! Topların başına adamı koy!"

Teğmen topçuları toparlamak üzere hızla ayrıldı. Bu

adamlar komutanlarını almak üzere hızla koşarken Orsi okçularının fırlattığı onlarca ok iç avluya ve üstteki surlara düşmeye başladı. Küçük çocuklarını hızla güvenli bir yere götüren Caterina, aynı anda Ezio'ya "Topları koru! Onlar tek umudumuz! Şu şerefsizlerin kaleye girmesine izin verme!" diye bağırdı.

"Hadi!" diye bağırdı Machiavelli. Ezio onun topların dizili olduğu yere kadar takip etti.

Komutan ve teğmen de dahil olmak üzere top mürettebatından birkaç kişi ölmüştü. Diğerleri yaralıydı. Hayatta kalanlar aşağıdaki meydanda duran Orsi adamlarının üzerine saldırıya geçmek üzere ağır topların açısını ayarlayıp nişan almaya çalışıyordu. Çok sayıda takviye birliği gelmişti ve Ezio'nun görebildiği kadarıyla yanlarında sokaklardan çeke çeke geçirdikleri mancınık ve kuşatma silahlarını getiriyorlardı. Bu arada, tam aşağıda bir Orsi birliği koçbaşı hazırlamaktaydı. Ezio ve Machiavelli çabucak bir şey düşünmezlerse kalenin kurtulma şansı olmayacaktı. Ancak Ezio bu yeni saldırıya karşı koymak için Forlì'nin surları içindeki hedeflere toplarla ateş etmek zorundaydı ve bu da bazı şehir sakinlerinin yaralanması, hatta ölmesi anlamına geliyordu. Ezio, Machiavelli'yi topçuları organize etmek üzere orada bıraktı ve Caterina'yı bulmak üzere hızla avluya indi.

"Şehre hücum ediyorlar. Onları uzak tutmak için surların içindeki hedeflere ateş açmam lazım."

Caterina ona acımasız bir soğukkanlılıkla baktı. "O zaman, yapman gereken neyse onu yap."

Ezio başını yukarı kaldırıp surlara baktı. Orada duran Machiavelli bir işaret bekliyordu. Ezio kolunu kaldırdı ve kararlı bir edayla indirdi.

Toplar gürler gürlemez Ezio onların konuşlanmış olduğu

surlara hızla tırmandı. Topçulara serbest atış yapmalarını emretti ve önce bir kuşatma silahının, sonra bir diğerinin mancıklarla birlikte paramparça oluşunu seyretti. Orsi birliklerinin dar sokaklarda hareket edebilecekleri çok az alan vardı. Gülleler onları bozguna uğrattıktan sonra Sforza okçuları şehir surlarının içindeki istılacıları tek tek avlamaya başladı. En sonunda, Orsi birlikleri Forli'den tamamen sürüldü ve kalenin dışında oldukları halde hayatta kalmayı başaran Sforza birlikleri dış duvarların güvenliğini sağladı. Ancak zaferin bir bedeli olmuştu. Şehrin içindeki birçok ev yanıp kül olmuştu ve savaşı kendi lehlerine çevirip kazanmak isteyen Caterina'nın topçuları, bazı vatandaşları öldürmek zorunda kalmıştı. Ayrıca düşünülmesi gereken başka bir husus daha vardı. Machiavelli çabuk davranıp bu konuya değindi. Düşmanı şehirden atmışlardı ama kuşatmayı kaldırmamışlardı. Forli hâlâ Orsi birlikleriyle çevriliydi; taze yiyecek ve içecek su yolları kesilmişti. Üstelik Caterina'nın iki büyük çocuğu hâlâ dışarıda bir yerlerde, risk altındaydı.

Biraz zaman geçtikten sonra Caterina, Machiavelli ve Ezio dış surların üzerine çıktılar. Etrafta toplanmış kalabalığı seyrediyorlardı. Arkalarında Forli'nin sakinleri şehirde yeniden düzen sağlamak için canla başla çalışıyordu ancak uzun süre yetecek yiyecek ve su yoktu, üstelik herkes bunun farkındaydı. Caterina bitkin düşmüştü. Kaybolan çocukları için çok endişeleniyordu. Bianca, büyük olanı, dokuz yaşındaydı; Ottaviano ise ondan bir yaş küçüktü.

Orsi kardeşlerin kendileriyle henüz karşılaşmamışlardı. Ancak aynı gün düşman ordusunun ortasında bir haberci belirdi ve askerlere çağrı yaptı. Bunun üzerine birlikler, çelik zırh kuşanmış, kestane rengi atlar süren iki adamın aralarından geçmesi için deniz gibi ortadan ikiye bölündü. Bu iki

adama üzerlerinde ayı-ve-çalı arması bulunan uşaklar eşlik ediyordu. Adamlar atlarını ok mesafesinin epey dışında kalacak şekilde dizginlediler.

Atlı adamlardan biri üzengilerinin üzerinde ayağa kalkıp seslendi: "Caterina! Caterina Sforza! Hâlâ sıcacık küçük şehrinde saklandığını düşünüyoruz, Caterina – cevap ver!"

Caterina siperlerden eğilip ileri baktı. Yüzünde sert bir ifade vardı. "Ne istiyorsunuz?"

Adam pişmiş kelle gibi sırıttı. "Ah, önemli bir şey değil. Sadece yakın zamanda kaybettiğin bir... çocuk oldu mu, merak ediyordum!"

Ezio, Caterina'nın yanına gelmişti. Konuşan adam şaşkınlıkla ona baktı. "Vay vay vay." dedi. "Ezio Auditore, yanılmıyorsam. Sizinle tanışmak ne hoş. Hakkınızda o kadar konuşuluyor ki..."

"Ve siz de, sanıyorum, *fratelli* Orsi olmalısınız," dedi Ezio.

Henüz konuşmayan diğer adam elini kaldırdı. "Aynen öyle. Lodovico..."

"... ve Checco," dedi diğeri. "Hizmetinizdeyiz!" diye ekledi ve yapmacık bir kahkaha patlattı.

"*Basta!*" diye bağırdı Caterina. "Yeter bu kadar! *Çocuklarım* nerede? Onları *serbest* bırak!"

Lodovico eyerin üzerinde alaycı bir edayla eğilerek selam verdi. "*Ma certo, Signora*. Onları seve seve geri getiririz elbette. Ama size ait olan bir şeyin karşılığında... Aslında merhum eşinize ait bir şey desek daha doğru olur. Onun... bazı arkadaşlarımız adına üzerinde çalıştığı bir şey." Ses tonu birden sertleşti. "Bir tür Harita!"

"Ve bir de Elma..." dedi Checco. "Ah evet, o Elma'dan haberimiz var. Bizi aptal mı sanıyorsunuz? İşverenimizin casusları olmadığını mı sanıyorsunuz?"

"Evet," dedi Lodovico. "Elmayı da alacağız. Yoksa ufaklıklarının boğazlarını boydan boya kesip onları babalarının yanına göndermemi mi tercih edersin?"

Caterina yalnızca dinliyordu. Tavrı buz gibi soğukkanlı bir hal almıştı. Konuşma sırası ona geldiğinde bağırdı: "*Bastardi!* Beni uyduruk tehditlerinizle korkutacağınızı mı sanıyorsunuz? Şerefsiz heriflər! Size *hiçbir şey* vermiyorum! Çocuklarımı mı istiyorsunuz? Alın götürün! Ben de yenisini yaparım, sağlığım yerinde!" Eteklerini kaldırıp onlara vajinasını gösterdi.

"Bu tuhaf tavırlarınla ilgilenmiyorum, Caterina," dedi Checco, atını döndürerek. "Ayrıca *figa*'n ile de ilgilenmiyorum. Fikrini değiştireceksin, fakat sana sadece bir saat veriyoruz. Piçlerin o zamana kadar yolun aşağısındaki varoş, küçük köyünüzde yeterince güvende olacak. Unutma – yola gelmezsen onları *öldüreceğiz* ve sonra geri gelip şehrini darmadağın *ettikten sonra* istediğimizi zorla alacağız – bu sebeple cömert teklifimizden faydalan ki sonradan hiçbirimizin başı ağrımasın."

Ve kardeşler atlarını sürüp gittiler. Caterina surların biçimsiz duvarına dayanarak yıkıldı. Zar zor nefes alıyordu. Yaptıklarından ve söylediklerinden ötürü şoktaydı.

Ezio hemen yanı başındaydı. "Çocuklarını feda etmeyeceksin, Caterina. Hiçbir ülkü buna değmez."

"Dünyayı kurtarmak da mı?" diyen Caterina, Ezio'ya baktı. Dudakları aralıktı ve gür, kızıl saçlarının altındaki soluk mavi gözleri alabildiğine açıktı.

"Biz onlar gibi olamayız," dedi Ezio kısaca. "Bazı şeyler asla feda edilemeyecek kadar değerlidir."

"Ah, Ezio! Senden bunu söylemeni bekliyordum!" Caterina kollarını Ezio'nun boynuna attı. "Elbette onları feda et-

meyeceğiz, bir tanem!" Geri çekildi. "Ancak senden kendini riske atıp çocukları bana geri getirmeni isteyemem ki."

"Bana bir şans ver," dedi Ezio. Machiavelli'ye döndü. "Çok uzun sürmez, yani umarım. Ama bana ne olursa olsun Elma'yı canım pahasına koruyacağını biliyorum. Caterina..."

"Evet?"

"Girolamo'nun Harita'yı nereye sakladığını biliyor musun?"

"Bulurum."

"Onu bul ve koru."

"Peki Orsilerle ilgili planın ne?" diye sordu Machiavelli.

"Çoktan listeme girdiler," dedi Ezio. "Babamı ve kardeşlerimi öldürüp aileme zarar veren adamların arasında onlar da var artık. Fakat anlıyorum ki hizmet edilmesi gereken Ülkü, salt bir intikam kadar basit değil." İki adam el sıkıştı ve göz göze geldi.

"*Buona fortuna, amico mio,*" dedi Machiavelli ciddiyetle.

"*Buona fortuna anche.*"

Orayı varoş olarak nitelendirmesi biraz kaba kaçmış olsa da, Checco'nun pervasızca ele verdiği köyü bulmak zor olmadı. Romagna'daki birçok köylük alan gibi küçük ve yoksul bir yerdi burası; kısa süre önce yakındaki derenin taşmasıyla sular altında kaldığı anlaşılıyordu fakat genel itibariyle düzgün ve temiz bir yerdi. Evler gelişigüzel bir şekilde kireçle boyanmış ve çatılara yeni saman örtülmüştü. Dokuz-on evi birbirinden ayıran yol selden ötürü hâlâ çamurlu olmasına rağmen, her şeyde rahatlığın olmasa da düzenin; mutluluğun olmasa da çalışkanlığın izi vardı. Santa Salvaza'yı barış zamanının yaşandığı bir köyden ayıran tek şey, etrafta Orsi adamlarının olmasıydı. *Checco'nun Bianca ve Ottaviano'yu nere-*

de tuttuğunu söylemekte kendini rahat hissetmesine şaşmamak gerek, diye düşündü Ezio. Bir sonraki soru ise şuydu: Caterina'nın çocukların köyün tam olarak neresinde olabilirdi?

Kemerindeki hafif savaş kılıcının yanı sıra bu sefer sol koluna metal kol zırhıyla birlikte çift kademeli süngüyü takan ve sağ eline de *pistola*'yı alan Ezio, dizlerinden aşağıya kadar sarkan yün bir köylü cüppesi giymişti. Tanınmamak için kafasına başlığını geçirdi ve köyden biraz dışarıda atından indi. Orsi gözcülerine karşı gözünü dört açarak, bir barakadan aldığı bir çuval çırayı sırtına attı. Bohçanın altında belini bükerek, Santa Salvaza'ya doğru yol almaya başladı.

Köyün sakinleri başlarında duran askeri birliklere rağmen günlük işlerini her zaman olduğu gibi yerine getirmeye çalışıyordu. Doğal olarak hiç kimse Orsilerin paralı askerlerine karşı özel bir hayranlık beslemiyordu. Askerler tarafından fark edilmeyen ancak yerel halk tarafından yabancı olduğu sezilen Ezio, önündeki görev için halkın desteğini kazanmakta başarılı oldu. Köyün diğer ucunda, diğerlerinden daha büyük ve biraz ayrı inşa edilmiş bir eve doğru ilerlemeye başladı. Nehirden su taşıyan yaşlı bir kadının söylediğine göre çocuklardan biri orada tutuluyordu. Ezio, Orsi askerlerinin seyrek bir düzenle etrafa dağılmış olduğunu görünce şükretti. Askerlerin çoğu Forli'yi kuşatmakla meşguldü.

Ancak çocukları kurtarmak için çok az zamanının olduğunu biliyordu.

Evin kapısı ve pencereleri sımsıkı kapalıydı. Ancak dolanıp evin iki kanadının bir avlu oluşturduğu arka cepheye ulaştığında Ezio genç, sert bir sesin nutuk çekmekte olduğunu duydu. Çatıya tırmanıp aşağıdaki avluya dikkatle baktı. Orada annesinin ufak bir modeli olan Bianca Sforza iki suratsız Orsi muhafızını azarlıyordu.

"Bana göz kulak olun diye sizin gibi iki çelimsiz tipten başkasını ayarlayamadılar mı?" diyordu Bianca efelenerek. Boyunu daha uzun göstermek için ayak parmaklarının üzerinde kalkıyor ve tıpkı annesi gibi en ufak bir korku belirtisi göstermiyordu. "*Stolti!* Bununla da kalmayacak! Annem sert biridir ve beni incitmenize asla izin vermez. Biz Sforza kadınları hiçbir şeyden çekinmeyiz, tamam mı! Göze hoş gelebiliriz ama gözler yanılır. Babam da öğrendi bunu sonunda!" Bir nefes aldı. Muhafızlar birbirlerine hayretler içinde bakıyordu. "Umarım sizden korktuğumu düşünmüyorsunuzdur çünkü düşünürseniz çok yanılırsınız! Ayrıca küçük kardeşimin saçındaki bir tele dokunursanız annem sizi yakalayıp kahvaltı niyetine yer! *Capito?*"

"Kes sesini, aptal kız," diye hırladı muhafızlardan yaşı büyük olanı. "Kulağına çivi çakmamı istemezsin herhalde!"

"Benimle bu şekilde konuşamazsın! Zaten dediğin saçma. Asla kurtulamayacaksınız. Bir saat içinde evime dönmüş olacağım. Açıkçası, sıkılmaya başladım. Ben burada durup ölmenizi beklerken sizin yapacak daha iyi bir şeyinizin olmaması beni şaşırttı."

"Tamam, yetti artık," dedi yaşlı muhafız. Bunu söyledikten sonra da kızı tutmak için elini uzattı. Ancak tam o anda Ezio çatıdan *pistola*'sı ile ateş ederek muhafızı göğsünün tam ortasından vurdu. Adamın ayakları yerden kesildi; daha yere bile düşmeden tuniğinin üzerinde bir kan lekesi çiçek gibi açılmaya başlamıştı. Ezio bir an Leonardo'nun barut karışımının giderek iyileştiğini düşündü. Muhafızın ansız ölümünü takip eden telaş anında Ezio çatıdan aşağıya atladı ve yere bir panter kadar zarif ve güçlü bir şekilde indi. İkiz süngüleriyle genç muhafıza saldırıya geçerken, adam üzerini yoklayarak çirkin görünümlü bir hançer çekti. Ezio adamın

kolunun alt kısmına kusursuz bir süngü darbesiyle saldırarak oradaki sinirleri kurdele keser gibi kesti. Adamın hançeri yere düşerken, sivri ucu çamura saplandı; muhafız başka bir savunma yapamadan Ezio çift kademeli süngüsünü adamın çenesinin altına getirdi ve ağızla dilden oluşan yumuşak dokunun olduğu yerden geçirerek kafatası boşluğuna kadar sapladı. Hemen ardından süngüleri soğukkanlılıkla geri çekti ve cesedi yere yığılması için bıraktı.

Piştovu hızla yeniden doldururken, "Sadece ikisi mi vardı?" diye sordu, istifini bile bozmayan Bianca'ya.

"Evet! Ayrıca teşekkür ederim, her kimsen. Annem bu iyiliğinin karşılığını sana fazlasıyla verir. Ancak kardeşim Ottaviano da ellerinde..."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Ezio, silahını hızla doldururken.

"Onu gözetleme kulesine aldılar – yıkık köprünün yanındaki kuleye! Acele etmeliyiz!"

"Bana nereye gideceğimizi göster ve yanımdan uzaklaşma!"

Ezio evden çıkıp kuleye varana kadar kızı yol boyunca takip etti. Tam zamanında varmışlardı, çünkü Lodovico'nun kendisi de oradaydı; mızmızlık eden Ottaviano'yu yakasından tutmuş sürüklüyordu. Ezio küçük çocuğun topalladığını gördü; ayağını burkmuş olmalıydı.

"Sen!" diye bağırdı Lodovico, Ezio'yu gördüğünde. "Kızı bana verip sahibenin yanına geri dönsen iyi edersin; ona istediğimizi almazsak ikisini de geberteceğimizi söyle!"

"Annemi istiyorum!" diye feryat etti Ottaviano. "Bırak beni, seni koca pislik!"

"Kapa çeneni, *marmocchio*!" diye hırladı çocuğa Lodovico. "Ezio! Git ve Elma'yla Harita'yı getir, yoksa çocuklar ölür."

"Çişim geldi!" dedi Ottaviano ağlayarak.

"Ah! Tanrı aşkına, *chiudi il becco*!"

"Bırak onu!" dedi Ezio sertçe.

"Elimden nasıl alacaksın bu çocuğu, görmek istiyorum doğrusu! Yanıma bile yaklaşamazsın! Bir adım daha atarsan, tereyağından kıl çeker gibi çocuğun boğazını keserim!"

Lodovico küçük çocuğu iki eliyle önüne sürüklemişti ama şu an kılıcını çekmek için bir elini bırakmak zorundaydı. Tam o anda Ottaviano kaçıp kurtulmaya çalıştı ama Lodovico onu sıkıca bileğinden yakaladı. Yine de Ottaviano artık Lodovico ile Ezio'nun arasında değildi. Bu fırsatı gören Ezio piştovunu çıkarıp ateş etti.

Lodovico'nun yüzündeki öfke dolu ifadenin yerini şaşkınlık aldı. Mermi onu boynundan vurmuş, omuriliğini parçalamıştı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi olan Lodovico, Ottaviano'yu bırakıp boğazını iki eliyle sıkıca tutarak dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarının arasından kan sızıyordu.

"Ottaviano, *Stai bene*!" dedi Bianca, kardeşine sımsıkı sarılarak.

Ezio ilerleyip Lodovico'nun yanına gitti ancak çok yaklaşmadı. Adam henüz yere düşmemişti ve kılıcı hâlâ elindeydi. Aşağıya, yeleğine doğru sızan kan damlaları gitgide bir sağanağa dönüşüyordu.

"Şeytanın hangi silahını kullanarak beni alt ettın, bilmiyorum Ezio," derken hızlı hızlı nefes aldı. "Ancak üzülerek söylüyorum ki ne yaparsan yap kaybedeceksin. Biz Orsiler sandığınız gibi aptal değiliz. Aptal olan biri varsa onlar sizlersiniz – sen ve Caterina!"

"Aptal sensin," dedi Ezio. Küçümser bir edayla çıkan sesi

soğuktu. "Bir torba gümüş için canından oldun. Gerçekten buna değdiğini düşünüyor musun?"

Lodovico yüzünü buruşturdu. "Senin anlayamayacağın kadar çok, dostum. Seni aklımızla alt ettik. Ne yaparsan yap efendimiz ödülünü ele geçirecek!" Yüzü yarasından gelen acının verdiği ıstırapla buruştu. Üzerindeki kan lekesi artık epey genişlemişti. "İşimi bittir, Ezio. İçinde bir damla merhamet varsa..."

"O zaman gururunla öl, Orsi. Bu hiçbir anlam ifade etmez." Ezio ilerledi ve Lodovico'nun boynundaki yarayı daha da açtı. Kısa bir an sonra, Lodovico artık yoktu. Ezio adamın üzerine eğildi ve gözlerini kapattı. "*Requiescat in pace*," dedi.

Ama kaybedecek zaman yoktu. Çocuklara doğru döndü. Ufaklıklar onu şaşkın gözlerle izliyorlardı. "Yürüyebilir misin?" diye sordu Ezio, Ottaviano'ya.

"Denerim ama çok acıyor."

Ezio eğildi ve inceledi. Çocuğun bileği burkulmamıştı ama incinmişti. Ottaviano'yu omuzlarına aldı. "Hiç korkmayın, küçük *Duce*. İkinizi de sağ salim eve götüreceğim."

"Önce çişimi yapabilir miyim? Çok sıkıştım."

"Acele et."

Ezio çocukları köye geri götürmenin kolay bir iş olmayacağını biliyordu. Onları gizlemek imkânsızdı çünkü üzerlerinde çok gösterişli kıyafetler vardı ve her halükârda, Bianca'nın kaçmış olduğu o ana kadar büyük ihtimalle fark edilmişti. Ezio bilediğindeki piştovu zehirli süngüyle değiştirdi ve mekanizmayı çantasına geri koydu. Bianca'nın sağ elini sol eline alarak köyün batı tarafını çevreleyen ormana doğru yol aldı. Bir müddet sonra alçak bir tepeye tırmandı. Oradan aşağıdaki Santa Salvaza Köyü'nü ve gözetleme kulesinin olduğu yöne doğru koşuşturan Orsi birliklerini görebiliyordu.

Ancak ormanın içinde mevzilenmiş kimse yok gibiydi. Buna müteşekkir kalarak ve bir yıl sürmüş gibi gelen bir yürüyüşün ardından, atını bağladığı yere çocuklarla birlikte geri geldi. Çocukları atın sırtına yerleştirdi ve sonra kendisi arkalarına oturdu.

Hemen ardından atını kuzeye, Forlì'ye doğru geri sürdü. Şehir sakin görünüyordu. Hatta fazla sakindi. Orsi güçleri nereye gitmişti? Kuşatmayı kaldırmışlar mıydı? Bu mümkün görünmüyordu. Atını mahmuzladı.

"Güney köprüden gidin, *Messere*," dedi önde oturan ve eyerin topunuzu tutmakta olan Bianca. "Oradan eve daha kısa sürede varırız."

Bu sırada Ottaviano, Ezio'ya iyice sokulmuştu.

Şehrin surlarına yaklaştıklarında Ezio güney kapıların açık olduğunu gördü. Sforza muhafızlarından oluşan küçük bir birlik onları görünce dışarı çıktı. Caterina'ya ve hemen arkasındaki Machiavelli'ye eşlik ediyorlardı. Ezio, Assasin yoldaşının yaralanmış olduğunu hemen fark etti. Atını hızla ileriye sürdü. Yanlarına vardığında attan çabucak indi ve çocukları Caterina'nın açık kollarına teslim etti.

"Meryem Ana adına, neler oluyor böyle?" diye sordu, Caterina'dan Machiavelli'ye ve sonra tekrar Cateina'ya bakarak. "Burada ne işiniz var?"

"Ah, Ezio," dedi Caterina. "Çok üzgünüm, çok üzgünüm."

"Ne *oldu*?"

"Hepsi bir oyunmuş. Savunmamızı boşlamamızı sağlamakmış amaçları," dedi Caterina çaresizce. "Çocukları alarak dikkatimizi başka yöne çevirmişler."

Ezio bakışlarını tekrar Machiavelli'ye çevirdi. "Ama şehir güvende, değil mi?"

Machiavelli iç çekti. "Evet. Şehir güvende. Orsiler artık onunla ilgilenmiyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onları sürdükten sonra –sadece kısa bir süre– dinlendik ve yaralılarla ilgilendik. Tam o anda Checco karşı saldırıya geçti. Her şeyi önceden planlamış olmalılar! Şehri darmadağın etti. Onunla tek başıma mücadele ettim ancak askerleri bana arkadan saldırdı ve beni yendi. Ezio senden metanet göstermeni istiyorum; çünkü Checco Elma'yı aldı."

Ezio uzun bir süre şaşkınlıktan bir şey diyemedi sonra yavaşça. "Ne? Hayır – bu olamaz." dedi ve çılgınca etrafına bakındı. "Nereye gitti?"

"İstediğini alır almaz adamlarıyla birlikte geri çekildi ve ordusu ikiye ayrılıp uzaklaştı. Elma'yı hangi grubun aldığını göremedik. Zaten o savaş yorgunluğuyla peşlerine düşemezdik. Ancak Checco batıya, dağların içine doğru ilerleyen bir grup adamın başındaydı..."

"Her şeyi kaybettik yani?" diye bağırdı Ezio. Lodovico'nun haklı olduğunu düşünüyordu – Orsi kardeşleri hafife almıştı.

"Tanrıya şükür, Harita hâlâ elimizde," dedi Caterina. "Onu arayıp bulmak için zaman harcamaya cesaret edemedi."

"Ama ya Elma'yı aldığı için Harita'ya *ihtiyacı* yoksa?"

"Tapınakçıların bu zaferi kazanmasına izin veremeyiz," dedi Machiavelli ciddi bir tavırla. "Kazanmamalılar! Gitmeliyiz!"

Ancak Ezio, aldığı yaradan ötürü arkadaşının benzinin attığını görebiliyordu. "Hayır, sen burada kal. Caterina! Onunla ilgilen. Hemen yola çıkmamız gerek! Belki henüz zamanımız vardır."

YİRMİ ÜÇ

Gündüz vakti atla seyahat eden ve atını değiştirirken az da olsa dinlenebildiği kadar dinlenen Ezio'nun Apeninler'e varması epey sürdü. Oraya vardığında Checco Orsi'yi aramanın daha çok vaktini alacağını biliyordu. Ancak Checco Nubilaria'daki ailesinin yanına geri dönmüşse oradan güneye doğru ilerleyip uzun ve kavisli bir rotayla Roma'ya kadar uzanan yolda onun önünü kesebileceğinin de farkındaydı. Checco doğrudan Vatikan'a gitmiş de olabilirdi ancak Ezio, Elma gibi değerli bir eşyayla düşmanının ilk önce, bilindiği bir yerde saklanacağını ve oradan da İspanyol ile iletişime geçmeden önce kardinalin Vatikan'a dönüp dönmediğini teyit etmek için ulaklar göndereceğini düşünüyordu.

Bu sebeple Ezio, Nubilaria'ya çıkan yolda ilerlemeye karar verdi. Şehre gizlice girerek Checco'nun nerede olabileceği hakkında bulabildiği kadar ipucu toplamaya çalıştı. Fakat her yer Checco'nun kendi casuslarıyla doluydu ve Ezio çok geçmeden Checco'nun onun geldiğinden haberdar olduğunu ve ondan kaçıp planlarını altüst etmek için Elma'yı yanına

alıp iki arabalık bir kafile ile şehirden ayrılmayı planladığını öğrendi.

Checco'nun yola çıkmayı planladığı sabah Ezio hazırdı; Nubilaria'nın güney kapılarını pürdikkat seyrediyordu. Çok geçmeden, beklediği iki araba geldi ve kapılardan gürültüyle geçerek şehrin dışına çıktı. Ezio atına atlayıp takibe koyuldu. Ancak son anda yan sokakların birinden, bir Orsi yandaşının kullandığı daha hafif, üçüncü bir at arabası hızla çıkıp Ezio'nun yolunu kesti. Ezio'nun atı korkudan şahlanarak onu üzerinden attı. Kaybedecek zamanı olmayan Ezio mecburen atını terk etti ve havaya sıçrayarak Orsi arabasına tırmandı. Tek hamlede arabanın sürücüsünü yere düşürdü ve atları kamçılayıp takibe koyuldu.

Çok geçmeden düşmanına ait araçlar önünde belirdi fakat onlar da Ezio'yu görünce hızlarını artırdı. Keskin dağ yolundan hızla aşağıya inerlerken, Ezio'ya arbalet oku atmaya hazırlanan Orsi askerleriyle dolu koruma aracı bir virajı çok hızlı aldı. Koşum kayışlarını koparan atlar önlerindeki yol kıvrımını takip ederek hızla ilerledi ancak arkalarında kalan, dümen tertibatı çıkmış ve çekicileri boşalmış araba yolun kenarından boşluğa fırladı ve yüzlerce metre aşağıdaki vadiye çakıldı. Nefes nefese kalan Ezio kaderine şükrederek atlarını hızlandırdı. Onları çok sert sürdüğü için kalpleri durur diye endişeleniyordu ama kendi arabasının atları Checco'nun arabasını çeken atlar kadar çok yük çekmiyor ve Ezio'yu hedefinden ayıran mesafeyi yavaş yavaş kapatıyorlardı.

Ezio arabanın yanına yaklaştığında Orsi arabacısı ona kırbacıyla saldırdı. Ezio kırbacı eliyle yakalayarak çekip aldı. Ardından, doğru anı yakaladığında dizginlerini bıraktı ve kendi arabasından sıçrayıp Checco'nun arabasının tepesine atladı. Ezio'nun arabasını çeken atlar onları yönlendiren sürücü-

nun ağırlığından ve himayesinden kurtuldukları için panik yaparak hızla ileri atıldı ve önlerindeki yolda koşarak gözden kayboldu.

"Defol git!" diye bağırdı Checco'nun etekleri tutuşan arabacısı. "Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyorsun sen? Delirdin mi?" Ancak adamın kırbaç olmadan atlarını yönlendirmesi gitgide zorlaşıyordu. Ezio ile boğuşacak hali yoktu.

Arabanın içinden Checco'nun kendisi bağırıyordu: "Aptallaşma, Ezio! Asla kaçamayacaksın!" Arabanın penceresinden yarı sarkarak kılıcıyla Ezio'ya hamle yaptı. Bu arada arabacı delirmişçesine arabayı kontrol etmeye çalışıyordu. "İn arabanın üzerinden, *hemen*!"

Arabacı Ezio'yu düşürmek için arabayı bilerek sağa kırdı ancak Ezio can havliyle son anda tutundu. Araba korkunç bir şekilde yön değiştirmişti. Sonunda, kullanılmayan bir mermer ocağından geçerlerken araç tamamen kontrolden çıktı ve ocağın yan tarafına çarptı. Çarpmanın etkisiyle arabacı, duvar ustaları tarafından kenara yığılmış ancak daha sonra üzerlerindeki yarıklardan ötürü orada öylece bırakılmış farklı boylardaki mermer parçalarından oluşan bir yığının üzerine sertçe fırladı. Ayaklarıyla çılgın gibi yeri döven atlar ise koşum kayışlarının çekmesiyle yere yığıldı. Ezio at arabasının üzerinden ileriye atladı ve çömelir şekilde yere indi. Kılıcını Checco'ya saldırmak üzere çekti. Nefesi kesilmiş ancak hiç yara almamış olan Checco ise yüzünde öfke dolu bir ifadeyle arabadan dışarı çıktı.

"Elma'yı bana ver, Checco. Her şey bitti."

"Budala! Her şey sen *ölünce bitecek*." Checco kılıcını rakibine savurdu ve aniden ikisi yolun kıyısına çok yakın, tehlikeli bir mesafede durarak birbirlerine kılıçlarıyla çılgınca girişmeye başladı.

"Elma'yı bana verirsen seni bağışlarım, Checco. Elindeki şeyin ne tür güçlere sahip olduğunun farkında değilsin sen!"

"Onu asla alamayacaksın. Efendim onu alır almaz akla hayale gelmeyecek bir güce sahip olacak ve Lodovico'yla ben de o güçten payımıza düşenin tadını çıkarmak için orada olacağız!"

"Lodovico öldü! Efendinin seninle işi bitince yaşamana izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun? Şimdiden gereğinden fazla bilgiye sahipsin."

"Kardeşimi öldürdün ha? O zaman *bu* kardeşim için!" Checco, Ezio'nun üzerine atıldı.

Kılıçlar birbirine çarpıyor, ikisi göğüs göğse mücadele ediyordu. Checco Ezio'ya bir hamle daha yaptı, ancak metal kol zırhına çarpan kılıcı geri savruldu. Çok iyi hedeflediği vuruşunun amacına ulaşmamış olması kısa bir süreliğine Checco'nun dikkatini dağıttı ancak hızla kendine gelip Ezio'nun sağ koluna saldırdı ve pazısında derin bir yara açarak silahını düşürmesine neden oldu.

Checco kükrer gibi bir zafer nidası atıp kılıcının ucunu Ezio'nun boğazına getirdi. "Sakın merhamet dileme," dedi, "çünkü sana hiç acımayacağım." Sonra da o ölümcül darbeyi indirmek için kolunu geri çekti. Tam o anda Ezio sol kolundaki çift kademeli süngüyü mekanizmasından çıkardı ve şimşek gibi bir hızla olduğu yerde dönerek süngüyü Checco'nun göğsüne sapladı.

Checco, beyaz yolun üzerine damlayan kana bakarak uzun süre hareketsiz kaldı. Kılıcını yere bırakıp Ezio'nun üzerine doğru düştü ve destek almak için ona tutundu. Yüz yüze geldiler. Checco gülümsedi. "Ödülü yine kazandın demek," diye fısıldadı, göğsünden fışkıran kanlar kalbinin her atışında dışarıya daha hızlı akarken.

"Gerçekten değdi mi?" diye sordu Ezio. "O kadar insan öldürmeye değdi mi?"

Adamdan kükürdar gibi bir ses geldi. Gerçi bu öksürme de olabilirdi çünkü ağzına biraz daha kan dolmuştu. "Bak Ezio, bu kadar değerli bir şeyi uzun süre elde tutmanın ne kadar zor olacağını biliyorsun." Checco nefes almaya çalıştı. "Bugün ben ölüyorum ama yarın ölen *sen* olacaksın." Yüzündeki ifade kaybolurken gözleri yukarı kaydı ve sonra bedeni yere, Ezio'nun ayaklarının dibine düştü.

"Göreceğiz, dostum," dedi Ezio. "Huzur içinde yat."

Kendini halsiz hissediyordu. Kolundaki yaradan çok kan geliyordu ancak at arabasına doğru zorla da olsa yürüyebildi ve koşum kayışlarını keserek atları sakinleştirdi. Sonra arabanın içini taradı ve tik ağacından yapılmış kutuyu gördü. İçindekilerin güvende olduğunu teyit etmek için kutuyu hızla açtı ve ağzındaki kilidi tekrar sıkıca kapatarak kutuyu sağlam kolunun altına aldı. Arabacının hareketsiz yattığı mermer ocağına doğru baktı. Adamın öldüğünü doğrulamaya gerek yoktu, çünkü bedenin aldığı keskin açı ona her şeyi anlatıyordu.

Atlar çok fazla uzaklaşmamıştı gitmemişti. Ezio onların yanına gitti. Birinin sırtına binip Forli'ye geri dönmek üzere yolun en azından bir kısmını gitmeye gücü yetecek mi, merak ediyordu. Checco'yu yakalaması, istediğinden ya da umduğundan çok daha uzun sürdüğü için, Forli'de her şeyi bıraktığı gibi bulabileceğinden şüpheliydi. Ancak kolay bir görev olmayacağı baştan belliydi ve Elma artık Assasin kontrolündeydi. Zamanı boşa gitmemişti.

Atlara tekrar baktı ve dördünün arasından kurşun rengi olanı seçmenin en iyisi olacağına karar verdi. Ata yaklaştı ve

kendini yukarıya çekmek için elini atın yelesine koydu, ancak bunu yaparken sendeledi.

Düşündüğünden fazla kan kaybetmişti. Her şeyden önce yarasını bir şekilde sarması gerekiyordu. Atı bir ağaca bağladı ve sargı olarak kullanmak için Checco'nun kıyafetinden bir parça kesti. Sonra cesedi gözden uzak bir yere çekti. Oradan geçen biri durumu görecek olsa, çok dikkatli bakmadığı sürece, Ezio'nun ve arabacının korkunç bir yol kazasının kurbanları olduğunu sanırdı. Ama vakit artık geç olmuştu ve o vakitte seyahate çıkan çok az yolcu olurdu.

Ne var ki Ezio'nun dayanacak gücü kalmamıştı. *Benim bile dinlenmem şart*, diye düşündü. Üstelik bu hiç de fena fikir değildi. Ağacın gölgesine oturarak, usul usul otlanan atın sesini dinlemeye koyuldu. Kutuyu yere, yanına koydu ve etrafına son kez dikkatle bakındı, çünkü burası uzunca vakit geçirmesi gereken en son yerdi; ancak gözkapakları ağırlaşmıştı ve arkasındaki yolun üzerindeki tepede, bir ağacın yanına saklanmış sessizce onu gözetleyen kişiyi görmedi.

Uyandığında karanlık çökmüştü ancak bir kişinin sessizce yanına yaklaştığını görebilecek kadar ay ışığı vuruyordu.

Ezio'nun sağ pazısı hafif hafif ağrıyordu ancak sağlam olan sol koluyla kalkmaya çalıştığında o kolunu hareket ettiremediğini gördü. Birisi ocaktaki mermer yığınından büyük bir taş parçası getirmiş ve onu Ezio'nun kolunun üzerine, hareket etmesini engelleyecek şekilde yerleştirmişti. Ezio ayaklarını kullanarak ayağa kalkmaya çalıştı ama beceremedi. Elma'yı içeren kutuyu koyduğu yere baktı.

Kutu yoktu.

Ez önce gözüne ilişen kişi, görebildiği kadarıyla Dominiken Tarikatı keşişlerine özgü siyah bir *cappa* ve beyaz bir cüp-

pe giyiyordu. Ezio'nun uyandığını fark etmişti. Ona döndü ve hareket etmesini iyice engellemek için mermer parçasını oynattı. Ezio bu sırada keşişin parmaklarından birinin olmadığını gördü.

"Dur!" dedi. "Sen kimsin? Ne yapıyorsun?"

Keşiş cevap vermedi ve kutuyu almak için eğildi. Ezio kutuyu tekrar gördü ve "Ona dokunma! Ne yaparsan yap, ama sakın dokunma!" dedi.

Ancak keşiş kutuyu açtı ve etrafa güneş gibi parlak bir ışık yayıldı.

Ezio keşişin mutluluktan iç çektiğini duyar gibi oldu, sonra yine kendinden geçti.

Uyandığında sabah olmuştu. Atların hepsi gitmişti ancak gün ışığı gücünü biraz yerine getirmişti. Mermer parçasına baktı; ağırdı. Fakat kolunu altında hareket ettirdiğinde taş hafifçe kıpırdadı. Etrafına bakındı. Sağ elinin uzanabileceği bir yerde bir süre önce muhtemelen ağaçtan düşmüş ancak henüz sağlam olabilecek kadar yeşil olan kalın bir dal gördü. Dişlerini sıkarak dalı aldı ve onu mermer parçasının altına girecek şekilde çevirdi. Dalın bir ucunu taşın altına sıkıştırıp diğer ucuyla taşı kaldırmaya çalıştığında sağ kolu çok acıdı ve tekrar kanamaya başladı. Okul günlerinden yarım yamalak hatırladığı bir söz aklından geçti o an: *Bana yeteri kadar uzun bir kaldıraç verin, dünyayı yerinden oynatayım...* Dala iyice bastırınca mermer hareket etmeye başladı, fakat sonra gücü yetmedi ve taş parçası geri düştü. Sırtüstü uzanan Ezio dinlenip tekrar denedi.

Üçüncü denemesinde, acıdan içten içe bağırarak ve yaralı olan sağ kolundaki kasların deriyi yırtıp çıkacağını düşüne-

rek. havatı buna bağlıymış gibi, bir kez daha bastırdı. Sonunda mermer vuvarlanarak kolunun üzerinden kalktı.

Ezio dikkatle doğruldu. Sol kolu ağrıyordu ama kırık çıkık yoktu.

Uyurken keşiş onu neden öldürmemişti, hiç bilmiyordu. Belki de cinayet din adamının planının bir parçası değildi. Ancak bir şey kesindi: Dominiken rahibi ve Elma ortalıkta yoktu.

Zorlukla ayağa kalkarak yakındaki bir dereye gitti ve yarasını yıkayıp sarmadan önce sudan kana kana içti. Daha sonra dağların ardındaki Forlì'ye geri dönmek üzere doğuya doğru yola koyuldu.

Nihayet, günlerce süren yolculuğun ardından uzakta şehrin kuleleri belirdi. Ancak yorgundu; amansız görevi, başarısızlığı ve yalnızlığı onu bitap düşürmüştü. Seyahati esnasında Cristina hakkında ve yerine getirmesi gereken bu mesuliyet onun sırtına yüklenmeseydi neler olabileceği konusunda düşünecek çok zaman bulmuştu. Ancak bu yükü bir kere sırtlanmıştı ve artık hayatını değiştiremezdi; zaten fark ettiği kadarıyla, değiştirmeyi istemiyordu da.

Güney kapıya doğru uzanan köprünün en ucuna gelmişti. Siperlerin üzerindeki insanları görebilecek kadar yaklaştığı anda artık yorgunluğuna yenik düştü ve bayıldı.

Tekrar uyandığında kendini asmaların gölgelendirdiği, güneşli, açık bir terasta, tertemiz keten çarşaflarla kaplı bir yatakta uzanırken buldu. Serin bir el alnını okşadı ve dudaklarının arasına bir bakraç dayayıp su verdi.

"Ezio, Tanrıya şükürler olsun, geri döndün. İyi misin? Sana ne oldu?" Sorular Caterina'nın ağzından telaşla akıyordu.

"Bil... Bilmiyorum..."

-Seni surların üzerinden görmüşler. Kendim çıkıp bakt[illegible]m. Kim bilir kaç gün seyahat ettin! Ayrıca kötü bir yaran var."

Ezio hafızasını zorladı. "Bir şey hatırlıyor gibiyim. Chec[illegible]o'dan Elma'yı almıştım... ancak hemen sonra bir adam geldi ve... Elma'yı aldı!"

"Kim?"

"Bir keşiş gibi siyah bir başlığı vardı. Ve sanırım... bir parmağı yoktu!" Ezio doğrulup oturmaya çalıştı. "Ne kadar süredir burada yatıyorum? Gitmem gerek – derhal!" Kalkmaya yeltendi ancak eklemleri sanki kurşundan yapılmış gibi ağırdı. Hareket ettikçe baş dönmesi başladı ve giderek şiddetlendi. Bu yüzden tekrar uzanma ihtiyacı hissetti.

"Of! O keşiş bana ne yaptı?"

Caterina onun üzerine eğildi. "Henüz hiçbir yere gidemezsin, Ezio. Hatta bundan sonraki mücadelelerde iyi savaşabilmen için dinlenmeye ihtiyacın var: ayrıca önünde uzun ve zorlu bir yolculuk görüyorum. Ancak bir müjdem var! Niccolò Floransa'ya geri döndü. Oradaki meselelerle o ilgilenir. Ayrıca diğer Assasin yoldaşların tetikte bekliyor. Bu yüzden, biraz daha kal..." Onu alnından öptü ve sonra, ilk başta çekinerek, dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ayrıca iyileşmeni hızlandırmak için... yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeterli." Eli usulca çarşafın altına doğru kaydı ve hedefini bulunca durdu. "Vay canına," dedi gülümseyerek. "Sanırım şimdiden başarıyorum – az da olsa."

"Sen tam bir dişisin, Caterina Sforza."

Caterina kahkaha attı. "*Tesoro*, hayat hikayemi yazsam dünya yerinden oynar."

Ezio güçlüydü ve otuz yaşında, hâlâ hayatının en dinç dönemini yaşayan bir genç adamdı. Üstelik insanoğlunun gördüğü en sert eğitimlerden geçmişti, bu yüzden çoğu kişiden daha hızlı ayağa kalkmış olması hiç şaşırtıcı değildi. Ancak sağ kolu Checco'nun darbesi yüzünden ciddi oranda güç kaybetmişti. Macerasına devam etmek üzere gerekli olan gücü tam olarak geri kazanabilmesi için çok çalışması gerektiğini biliyordu. Sabrını topladı ve Caterina'nın sıkı ama anlayışlı rehberliği altında Forlì'de geçirdiği zorunlu vaktini sükûnet içerisinde düşünerek değerlendirdi. Bu gibi zamanlarda onu asmaların altında Poliziano'nun kitaplarından birine dalıp gitmiş halde ya da daha sıklıkla, sert idmanlar yaparken görmek mümkündü.

Sonra bir sabah Caterina, Ezio'nun odasına girdi ve onu seyahate çıkmak üzere hazırlanırken buldu. Bir uşak binici botlarını giymesine yardım ediyordu. Caterina yanına, yatağa oturdu.

"Zaman geldi demek, ha?" dedi.

"Evet. Daha fazla erteleyemem."

Caterina üzgün görünüyordu. Odadan çıktı ve çok geçmeden elinde bir parşömen tomarıyla çıkageldi. "Pekâlâ, bu an eninde sonunda gelecekti zaten," dedi, "ayrıca Tanrı şahit ki görevin bizim eğlencemizden daha büyük önem taşıyor. Eğlenecek vakti en kısa zamanda yeniden bulacağımızı umuyorum!" Ona parşömen tomarını gösterdi. "Bak, sana bir veda hediyesi getirdim."

"Nedir o?"

"İhtiyacın olacak bir şey."

Caterina ruloyu açtı ve Ezio bunun Lombardi'den Calabria'ya kadar tüm yarımadanın haritası olduğunu gördü. Hari-

tanın üzerinde yollar ve yerleşim alanlarının yanı sıra kırmızı mürekkeple işaretlenmiş birçok çarpı işareti vardı.

Ezio kafasını kaldırıp Caterina'ya baktı. "Bu Machiavelli'nin bahsettiği harita. Eşinin..."

"*Merlinum* eşimin, *mio caro*. Sen seyahatteyken Niccolò ve ben iki önemli şey öğrendik. Birincisi şu ki kıymetli Girolamo'nun işini tam zamanında bitirmişiz çünkü harita üzerindeki çalışmasını daha yeni tamamlamış. İkincisi ise bu haritanın değerinin paha biçilmez olduğu. Çünkü Tapınakçılar Elma'yı alsa bile bu Harita olmadan Mahzen'i bulmaları beklenemez."

"Mahzen'den haberin var mı?"

"Canım, bazen biraz saflaşıyorsun. Tabii ki haberim var." Caterina'nın ses tonu bir iş toplantısındaymış gibi ciddileşti. "Ancak düşmanlarımızı tamamen silahsızlandırmak için Elma'yı geri almam gerek. Bu harita yüce görevini nihai sonucuna ulaştıracak."

Ezio'ya haritayı verirken ikisinin parmakları birbirine değdi, bir süre öyle kaldı, sonra birbirine kenetlendi. Gözleri de birbirinden ayrılmıyordu.

"Yakınlarda, Wetlands bölgesinde bir manastır var," dedi Caterina en sonunda. "Dominiken Tarikatı'nın mensupları siyah başlık giyerler. Ben olsam aramaya oradan başlarım." Gözlerinin içi parlıyordu. Bakışlarını çevirdi. "Hadi *git*! O musibet keşişi bul getir bize!"

Ezio gülümsedi. "Sanırım seni özleyeceğim, Caterina."

Caterina da aynı şekilde karşılık verdi; yüzündeki mutlu ifade biraz abartılıydı. Hayatında ilk kez cesur olmakta zorlanıyordu. "Ah, biliyorum, özleyeceksin."

YİRMİ DÖRT

Ezio'yu Wetlands Manastırı'nda karşılayan keşiş tanı bir keşiş gibiydi – şişman ve al yanaklı. Ancak alev kızılı saçı ve *cin* gibi, kurnaz bakışları olan biriydi ve Ezio'nun Mario'ya hizmet ederken bazı *condottieri* askerlerinde rastladığı bir aksanla konuşuyordu: Adam İrlandalıydı.

"Tanrı'nın inayeti üzerine olsun, kardeşim."

"*Grazie, Padre*..."

"Ben O'Callahan Kardeş..."

"Acaba bana yardım edebilir misiniz?"

"Onun için buradayız, kardeşim. Ama elbette zor zamanlardan geçiyoruz. Karnımızda bir şey yokken düzgün düşünemiyoruz."

"Cüzdanınızda bir şey yokken, demek istiyorsunuz."

"Beni yanlış anlıyorsun. Senden bir şey istemiyorum." Keşiş ellerini iki yana açtı. "Ancak Tanrı cömert olanın yanındadır."

Ezio birkaç florin çıkardı ve onları keşişe uzattı. "Yeterli değilse..."

Keşiş düşünceli göründü. "Ah! Çok düşüncelisin. Ancak

gerçek şu ki Tanrı aslında biraz daha cömert olanın *yanında-dır.*"

Ezio, O'Callahan Kardeş'in yüzündeki ifade düzelene kadar bozuk para çıkarmaya devam etti. "Tarikatımız cömertliğini takdir ediyor, kardeşim." Keşiş ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdi. "Nedir aradığın?"

"Siyah cüppeli bir keşiş – el parmaklarından birisi yok."

"Hımm. Guido Kardeş'in dokuz ayak parmağı var. Ayak parmağı olmadığına emin misin?"

"Gayet eminim."

"Bir de Domenico Kardeş ama onun da sol kolu tamamen yok."

"Hayır. Üzgünüm ama gayet eminim; bir el parmağıydı."

"Hımm." Keşiş durup derin derin düşündü. "O zaman, dur bir dakika! Dokuz parmağı olan siyah cüppeli birini hatırlıyorum... Evet! Tabii ya! Toskana'daki manastırımızda en son San Vicenzo Festivali'ni verdiğimiz sıradaydı."

Ezio gülümsedi. "Güzel, yeri biliyorum. Gidip oraya bakayım. *Grazie.*"

"Barış seninle olsun, kardeşim."

"Zaten her zaman benimle."

Ezio dağları aşıp batıya, Toskana'ya yöneldi. Sonbahar yaklaştığı ve günler giderek acımasızlaştığı için zor ve uzun bir yolculuk olsa da en büyük endişeyi manastıra yaklaştığında hissetti, çünkü burası Lorenzo de' Medici'yi öldürme girişimde bulunan isimlerden birinin, Jacopo de' Pazzi'nin yazıcısı Stefano de Bagnone'nin hayatının uzun zaman önce Ezio'nun ellerinde son bulduğu yerdi.

Maalesef onu karşılayan başrahip de bu cinayetin tanıklarından biriydi.

"Affedersiniz," dedi Ezio ilk başta. "Acaba..."

Ancak onun kim olduğunu anlayan başrahip dehşete kapılarak geri çekildi ve "*Tüm* Baş Melekler –Yuriil, İsrafil, Mikail, Serakil, Cebrail, Remvil ve Ragil– Aziz meleklerin *hepsi* bizi korusun!" diye bağırdı. Korkudan ve öfkeden ateş saçan gözlerini gökyüzünden Ezio'ya çevirdi. "Azgın İblis! Defol!"

"Sorun nedir?" diye sordu Ezio afallayarak.

"Sorun ne mıdır? *Sorun* ne mıdır? Stefano Kardeş'i öldüren kişi sensin. Hem de bu Kutsal Toprak'ta!" Ezio'dan yeterince uzak bir mesafede endişeli görünen bir keşiş grubu toplanmıştı. Başrahip onlara döndü. "O *geri döndü*. Keşişlerin ve rahiplerin katili *geri döndü*!" dedi öfkeli bir ses tonuyla. Sonra kaçmaya başladı. Keşiş grubu da onu takip etti.

Adamın büyük bir paniğe kapıldığı aşikârdı. Ezio'nun onların peşlerine düşmekten başka bir seçeneği yoktu. Manastırı başrahip ve onun keşiş grubu kadar iyi bilmiyordu. En sonunda hiç bilmediği taş koridorların ve kemerli yolların içinde dolaşıp durmaktan bıktı ve keşişlerin nereye gittiğini daha iyi görmek için çatıların üzerine çıktı. Ancak bu, onların daha çok paniğe kapılmasına neden oldu ve adamlar bağırmaya başladı: "O geldi! O geldi! İblis *buraya* geldi!" Bu yüzden Ezio çatıların üzerinde koşmaktan vazgeçti ve takibini alışıldık yöntemlerle sürdürdü.

Sonunda onlara yetişti. Nefes nefese kalan başrahip birdenbire sözlü saldırıya geçti ve boğuk bir sesle, "Defol seni şeytan! Bizi rahat bırak! Biz seninki kadar kötü bir günah işlemedik!" dedi.

"Hayır, bekle, dinle," dedi Ezio nefes nefese. O da hemen hemen başrahip kadar soluksuz kalmıştı. "Sadece bir soru sormak istiyorum."

"Biz üzerimize şeytanları çağırmadık! Henüz cbedi yolculuğa çıkmak istemiyoruz biz!"

Ezio ellerini avuçları aşağıya bakacak şekilde indirdi. "Lütfen. *Calma*! Amacım size zarar vermek değil."

Ancak başrahip dinlemiyordu. Gözlerini devirdi. "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin? Meleklerinin arasına katılmaya henüz *hazır* değilim."

Ve tekrar tabanları yağladı.

Ezio ileri atılarak kollarıyla adamı bacaklarından yakalayıp düşürmek zorunda kaldı. İkisi de ayağa kalktı ve olan biteni hayretle izleyen keşişlerin oluşturduğu bir çemberin ortasında üzerlerini silkti.

"Kaçma artık, lütfen," diye yalvardı Ezio.

Başrahip korkudan sindi. "Hayır! Acı bana! Ölmek istemiyorum!" diye mırıldandı.

Resmi bir konuşma tarzı benimsediğinin farkında olan Ezio, "Bakın, sayın peder," dedi, "ben sadece diğer insanları öldüren kişileri öldürürüm. Stefano bir katıldı. 1478'de Dük Lorenzo'yu öldürme girişiminde bulundu." Durdu, hızla nefes alıp veriyordu. "Emin olun, *Messer Abate*, sizin katil olmadığınızı adım gibi biliyorum."

Başrahibin yüzündeki ifade birazcık yumuşadı ancak gözlerinde hâlâ şüpheli bir bakış vardı.

"Ne istiyorsun o zaman?" dedi.

"Pekâlâ, şimdi beni dinleyin. Sizin gibi giyinen -Dominiken Tarikatı'ndan- bir keşişi arıyorum. El parmaklarından biri yok bu keşişin."

Başrahip temkinli görünüyordu. "Bir parmağı yok mu diyorsunuz? Fra' Savonarola gibi mi?"

Ezio bu isme hemen tutundu. "*Savonarola mı*? Kim o? Onu tanıyor musunuz?"

"Tanıyordum, *Messer*. Bizden biriydi... zamanında."

"Peki ya sonra?"

Başrahip omuz silkti. "Dağlarda bir inziva yerinde güzelce, uzun bir dinlenişe geçmesini teklif ettik. Buraya tam olarak... uyum sağlayamamıştı."

"Bana öyle geliyor ki, *Abbate*, bu adam inzivadaki süresini doldurmuş. Peki nereye gitmiş olabileceğini biliyor musunuz?"

"Ah, olur şey değil..." Başrahip hatırlamaya çalıştı. "İnziva yerinden ayrıldıysa Floransa'daki Santa Maria del Carmine'ye geri dönmüş olabilir. Orada ders almıştı. Belki oradadır."

Ezio rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, başrahip. Tanrı sizinle olsun."

Uzun bir sürenin ardından doğup büyüdüğü şehre geri dönmek Ezio'ya tuhaf geldi. Mücadele etmesi gereken birçok anı canlandı aklında. Ama artık şartlar tek başına çalışmasını gerektiriyordu. Eski dostlarıyla ya da müttefikleriyle iletişim kuramazdı, çünkü düşmanları harekete geçebilirdi.

Şehirde her şey yolunda olsa da en azından gitmek istediği kilisede bir karmaşa yaşandığı da açıktı. Bir keşiş korkuyla kiliseden dışarı fırladı.

Ezio keşişe yaklaştı. "Dur, tamam, kardeşim. Sakin ol!"

Keşiş ona baktı: gözleri dönmüştü. "Uzak dur, dostum. Canını seviyorsan uzak dur!"

"Neler oldu burada?"

"Roma'dan gelen askerler kilisemizi ele geçirdi. Saçma sapan sorular sorup kardeşlerimi perişan ettiler. Sürekli onlara *meyveyi* vermemizi istediler."

"Meyve derken?"

"Elmalar!"

"Elmalar mı? *Diavolo*! Rodrigo buraya benden önce ulaşmış!" diye kendi kendine söylendi Ezio.

"Karmelit kardeşlerimden birini kilisenin arkasına sürüklediler! Onu kesin öldürecekler!"

"Karmelit mi? Siz *Dominiken* değil misiniz?" Ezio adamın yanından ayrıldı ve Santa Marina'nın dış duvarlarının etrafında dikkatle yürüdükten sonra tırmanmaya başladı. Bir kobra ile karşı karşıya gelmiş bir kuyruksüren kadar sinsice hareket ediyordu. Kilisenin bahçesine ait duvarlara vardığında oradan çatıya sıçradı. Aşağıda gördüğü manzara, onca şey yaşamış olmasına rağmen onun bile nefesini kesti. Birkaç Borgia muhafızı uzun boylu, genç bir keşişe tekme tokat girişiyordu. Keşiş otuz beş yaşlarında görünüyordu.

"Söyle!" diye bağırdı muhafızların başı. "Söyle yoksa seni doğduğuna pişman ederim. *Elma nerede*?"

"Yalvarırım! Bilmiyorum! Ne istediğinizi bilmiyorum!"

Muhafızların başı adamın üzerine eğildi. "İtiraf et! Adın Savonarola!"

"Evet! Size söyledim! Ama döve döve söylettiniz!"

"O zaman bize cevap ver ki işkencen bitsin. Nerede şu kahrolası *Elma*?" Keşişi sorgulayan muhafız adamın kasıklarına bir tekme indirdi. Keşiş acıyla inledi. "*Bu*, senin gibi *misyoner* pozisyonunda olan bir adam için hiçbir şeyi değiştirmez," diye alay etti muhafız.

Ezio olan biteni büyük bir endişeyle izliyordu. Bu keşiş gerçekten Savonarola ise Ezio adamdan gerçekleri öğrenemeden Borgia haydutları onu öldürebilirdi.

"Bize neden yalan söyleyip duruyorsun?" diye sordu muhafız, küçümseyici bir tavırla. "Efendimiz sana öldüresiye

ışkence çektirdiğimi duyarsa bundan hiç memnun olmaz. Başımın *derde* girmesini mi istiyorsun?"

"Bende elma falan yok," dedi keşiş ağlayarak. "Ben sıradan bir keşişim. *Lütfen*, bırakın beni!"

"Hadi oradan!"

"Ben *hiçbir şey* bilmiyorum." Keşiş acıması bir halde ağlıyordu.

"Durmamı istiyorsan," dedi muhafız, keşişin yine aynı yerine tekme atarak, "bana gerçeği söyleyeceksin, Girolamo Kardeş – Girolamo *Savonarola*!"

Keşiş dudaklarını ısırdı ama inatla "Size bildiğim her şeyi anlattım!" diye karşılık verdi.

Muhafız onu tekrar tekmeledi ve yandaşlarına adamın ayak bileklerini tutturup bedenini arnavutkaldırımlarıyla kaplı avlunun zemini üzerinde acımasızca sürükletti. Keşişin kafası sert zeminin üzerinde taşlara çarpıyordu. Adam acıdan çığlıklar atıyor ve kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyordu; ama nafileydi.

"Yetti mi, seni *abominato*?" Muhafızların başı yüzünü yeniden yaklaştırdı. "Yaradan'ınla buluşmaya hazır olduğun için mi sürekli yalan söyleyip duruyorsun? Sırf O'nu görmek için mi?"

"Ben sade bir keşişim," dedi Karmelit ağlayarak. Ancak cüppesi Dominiken cüppesine renk ve tarz olarak çok benziyordu. "*Meyve* falan yok bende. Lütfen..."

Muhafız bir tekme daha attı. Aynı yere. Sonra bir kez daha. Keşişin iki büklüm olan bedeni çektiği acıdan öyle uyuşmuştu ki artık gözlerinden yaş gelmiyordu.

Ezio artık gördüklerine dayanamadı ve zıpkın gibi aşağıya indi. Adeta intikam almak isteyen bir hayalet gibi hem zehirli süngüyü hem de çift kademeli süngüyü kullanarak hedefle-

rını sat bir öfkeyle tek hamlede parçaladı. Bir dakika süren kusursuz bir kıyımın ardından Borgia haydutlarının tümü avlunun döşeme taşlarının üzerinde ya ölü halde yatıyor ya da sebep oldukları aynı türden acıyla inliyorlardı.

Ağlayıp sızlayan keşiş Ezio'nun dizlerine yapıştı. "*Grazie, grazie, Salvatore.*"

Ezio adamın başını okşadı. "*Calma, calma.* Her şey düzelecek, kardeşim." Ancak Ezio aynı zamanda keşişin parmaklarına bakıyordu.

Adamın on parmağı da yerindeydi.

"On parmağın da yerinde," diye mırıldandı, hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

"Evet," diye haykırdı keşiş. "On parmağım da yerinde. Ayrıca her perşembe pazardan manastıra gelen elmalardan başka elma bilmiyorum." Ayağa kalktı, silkindi ve kibarca üstünü başını düzeltti. Ardından söylendi: "Tanrı aşkına, hiç *aklı* başında kimse kalmadı mı bu dünyada?"

"Kimsin sen? Seni neden alıkoydular?" diye sordu Ezio.

"Çünkü soyadımın gerçekten de Savonarola olduğunu öğrendiler! Yalnız neden kuzenimi bu haydutlara karşı ele vereyim ki?"

"O ne yapmış, biliyor musun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum. O da bir keşiş; tıpkı benim gibi. Daha katı kuralları olan Dominiken Tarikatı'nı seçtiği doğru, fakat..."

"El parmaklarından birini yitirdi mi?"

"Evet, ama nasıl olur da biri bunu?.." Keşişin gözlerinde bir tür ışık parıldadı.

"Girolamo Savonarola kim?" diye ısrarla sordu Ezio.

"Kuzenim. Ayrıca kendini Tanrı'ya adamış biri. Peki, ben sizin kim olduğunuzu sorabilir miyim? Tabii bendeniz ha-

yanımı kurtardığınız için size teşekkür ederim ve istediğiniz konuda size yardımcı olmayı bir borç bilirim."

"Ben... isimsizim," dedi Ezio. "Ancak bana kendi ismini söyleyip yardımcı olabilirsin."

"Fra' *Marcello* Savonarola," diye uysalca cevap verdi keşiş.

Ezio ismi aklına yazdı. Beyni hızla çalışıyordu. "Kuzenin Girolamo nerede?"

Fra' Marcello düşündü, bu sırada vicdanıyla cebelleşiyordu. "Gerçek şu ki kuzenimin... Tanrı'ya hizmet konusunda kendine has bir fikri var... Kendi öğretisini yayıyor... Onu şu an Venedik'te bulabilirsin."

"Peki orada ne işi var?"

Marcello omuzlarını doğrulttu. "Bence yanlış yolu seçti. Kıyamet ve cehennem azabı hakkında vaazlar veriyor. Geleceği gördüğünü iddia ediyor." Marcello etrafları kızarmış, acı dolu gözlerle Ezio'ya baktı. "Fikrimi soracak olursan, bence *zehir* saçıyor."

YİRMİ BEŞ

Ezio ona verimsiz sonuçlanmış gibi gelen bir arayış için çok fazla zaman harcadığını düşünüyordu. Savonarola'nın izini sürmek ulaşılması güç bir hayalin peşinden gitmek gibiydi ya da mitolojik bir ejderhayı veya kendi kuyruğunu kovalamaya benziyordu. Ancak arayış ne pahasına olursa olsun sürmeliydi çünkü dokuz parmaklı keşiş, Elma'yı –tahmin edebileceğinden çok daha fazla sırrın anahtarını– ele geçirmişti. Üstelik kafayı dinle bozmuş tehlikeli bir akıl hastasıydı; Efendi'ye, yani Rodrigo Borgia'ya kıyasla idare edilmesi daha güç olan serseri bir kurşundu.

Ravenna kalyonundan Venedik iskelesinde indiğinde Ezio'yu karşılayan Teodora oldu.

1492 yılında Venedik halen Doç Agostino Barbarigo'nun nispeten dürüst yönetimi altındaydı. Tüm şehir Akdeniz'i aşarak batıya açılma konusundaki çılgın fikirleri Venedik tarafından reddedilen Christoffa Corombo adlı Cenevizli bir denizcinin İspanya'dan nasıl maddi destek alıp yola çıkmaya hazırlandığını konuşuyordu. Venedik bu sefere yatırım yapmayarak aptallık mı etmişti? Corombo amacına ulaşırsa

şu anda Osmanlı Türkleri tarafından engellenen eski kara yolunu geçmeden Doğu Hint Adaları'na giden güvenli bir deniz yolu kurulabilirdi. Ancak Ezio'nun kafası, bu tür siyasi ve ticari konulara yer ayıramayacak kadar başka meselelerle doluydu.

"Haberlerini aldık," dedi Teodora. "Ama emin misin?"

"Elimde bundan başka bir ipucu yok ve ayrıca iyi bir ipucuna benziyor. Elma'nın Keşiş Savonarola'nın ellerinde buraya geri geldiğinden eminim. Duyduğum kadarıyla adam insanlara yaklaşan kıyamet hakkında vaazlar veriyormuş."

"Duydum bu adamı."

"Onu nerede bulabilirim biliyor musun, Teodora?"

"Hayır. Ancak sanayi bölgesinde üzerine kitleleri çeken bir vaiz gördüm. Senin bahsettiğin şekilde, kıyamet gibi, cehennem azabı gibi saçma sapan bir şeyler hakkında vaaz veriyordu. Belki de senin şu keşişin mürididir. Benimle gel. Buradayken misafirim olacaksın, seni bırakmam. Önce bir yerleş. Sonra ilk işimiz bu adamın vaazlarını verdiği yere gitmek olacak."

Hem Ezio hem de Teodora, hatta kafası çalışan ve aklı başında olan herkes, insanların neden bu tür bir şiddet histerisine kapılmaya başladığını biliyordu. Milenyumun tam yarısı olan 1500 yılı yaklaşıyordu. Çoğu insan o yılda Hz. İsa'nın İkinci Gelişi'nin gerçekleşeceğine inanmaktaydı. O gün geldiğinde Rab *"kendi görkemi ve Babasının görkemi içinde on binlerce aziziyle ve hatta bütün melekleriyle birlikte gelip görkemli tahtına oturacaktı. Ulusların hepsi O'nun önünde toplanacak, O da koyunları keçilerden ayıran bir çoban gibi, insanları birbirinden ayıracaktı. Koyunları, yani Kurtulanları sağına; keçileri, yani Lanetlileri solına alacaktı."*

San Matteo'nun tasvir ettiği Mahşer Günü, birçok insanın gözlerinin önünde canlanıyordu.

"Bu vaiz ve ustası kelimenin tam anlamıyla *febbre di fine secolo* üzerinden çıkar sağlıyor," dedi Teodora. "Bana soracak olursan söylediklerine kendileri de inanıyor."

"İnanıyor olmalılar," dedi Ezio. "Tehlike şu ki, Elma ellerindeyken Tanrı'yı uzaktan yakından ilgilendirmeyen ancak tamamen İblis'in işi olan bir dünya felaketine neden olabilirler." Duraksadı. "Ancak şimdilik, Tanrıya şükürler olsun ki, henüz ellerindeki gücü açığa çıkarmadılar. Onu nasıl kontrol edeceklerini bildiklerinden şüpheliyim. Şimdilik en azından Mahşer hakkında kehanette bulunmakla yetiniyorlar ki bu da..." Acı acı güldü. "... her zaman iyi müşteri toplamıştır."

"Ancak durum giderek kötüleşiyor," dedi Teodora. "Aslında Mahşer'in yaklaştığına neredeyse inanası geliyor insanın. Kötü haberi aldın mı?"

"Forli'den ayrıldığımdan beri hiç haber almadım."

"Lorenzo de' Medici, Careggi'deki villasında öldü."

Ezio'nun yüzünü keder sardı. "Bu büyük bir trajedi. Lorenzo, ailemin gerçek bir dostuydu ve onun koruması olmadan korkarım ki Auditore Köşkü'nü hiçbir zaman geri alamayabilirim. Fakat ölümünün, şehir devletleri arasında sağladığı barış açısından ne anlam ifade edebileceğini düşünecek olursak, bu söylediğim devede kulak kalır. Barış ortamı en iyi zamanlarında bile bozulmaya meyilli olmuştur."

"Dahası da var," dedi Teodora. "Hatta bu, Lorenzo'nun ölümünden de kötü bir haber," dedi ve durdu. "Hazır ol, Ezio. İspanyol, yani Rodriga Borgia, Papa seçildi. Vatikan'ı ve Roma'yı Papa VI. Alexander olarak yönetiyor."

"Ne? Hangi şeytani yolla?.."

"Roma'daki Kardinaller Toplantısı henüz bitti – bu av-

Söylentilere göre Rodrigo oyların çoğunu satın almış. Onun karşısındaki en güçlü aday olan Ascanio Sforza bile ona oy vermiş! Rüşvet olarak dört katır dolusu gümüş aldığı söyleniyor."

"Papa olmak onun ne işine yarayacak ki? Neyin peşinde?"

"Böylesine büyük bir nüfuza sahip olmak yetmez mi?" Teodora ona baktı. "Artık kurnaz bir tilkinin yönetimi altındayız, Ezio. Belki de dünyanın gördüğü en açgözlü tilkinin..."

"Söylediklerin doğru, Teodora. Ancak Rodrigo, Papalık'ın ona verebileceği güçten de büyük bir gücün peşinde. Vatikan'ı himayesi altına alırsa Mahzen'e ulaşması çok daha kolay olacak. Ve hâlâ Elma'nın peşinde. Ona Tanrı'nın gücünü verecek olan 'Cennet Bahçesi'ne ait Parça'nın..."

"Dua edelim de Elma tekrar Assasinlerin eline geçsin; Rodrigo'nun hem Papa hem de Tapınakçıların Efendisi olması yeterince tehlike arz ediyor zaten. Elma'yı da ele geçirirse..." Teodora duraksadı. "Senin de söylediğinde gibi onun önüne kimse geçemez."

"Çok garip," dedi Ezio.

"Nedir garip olan?"

"Dostumuz Savonarola bilmiyor ama peşine düşmüş iki kişi var."

Teodora, vaizin sürekli vaaz verdiği, Venedik'in sanayi bölgesinde bulunan büyük açık meydana kadar Ezio'ya eşlik etti ve alana varınca onun yanından ayrıldı. Başlığını çeken, yüzünü aşağı indiren fakat etrafı dikkatle seyreden Ezio çoktan toplanmaya başlamış olan kalabalığın arasına karıştı. Alan çok geçmeden küçük, ahşap bir sahnenin etrafında toplanan kitlenin giderek büyümesiyle tıklım tıklım oldu. Sahneye gri renkte, sade bir yün cüppe giymiş; koyu gri saçları ve boğum

boğum elleri olan, donuk mavi gözlü ve çukur çeneli, münzevi kılıklı bir adam çıktı ve konuşmaya başladı. Yalnızca kalabalık galeyana gelip tezahürat yapmaya başladığı zamanlarda susmak zorunda kalıyordu. Ezio da tek bir adamın yüzlerce insanı ustalıkla nasıl galeyana getirebildiğini gözlemliyordu.

"Toplanın, evlatlar, çağrıma kulak verin! Çünkü Son Günler yakındır. Başımıza gelecekler için hazır mısınız? Kardeşim Savonarola'nın bizi kutsadığı aydınlığa, o ışığa şahit olmaya hazır mısınız?" Ellerini kaldırdı. Vaizin hangi ışığı kastettiğini iyi bilen Ezio kendini tamamen konuşmaya verdi. "Karanlık günler önümüzde," diye devam etti vaiz. "Ancak kardeşim bana bizi kurtuluşa götürecek yolu, bizi bekleyen ilahi ışığı gösterdi. Yalnız, sadece hazırsak, sadece onu benimsersek olacak bunlar. Savonarola elçimiz olsun, çünkü başımıza neler geleceğini bir tek o biliyor. O bizi yanlış yöne sürüklemez." Sonra vaiz ciddiyetle önündeki kürsünün üzerine eğildi. "Son hesaplaşma için hazır mısınız, kardeşlerim, kız kardeşlerim? Zaman gelip çattığında kimi takip edecekmişsiniz?" Söylediklerinin iyice anlaşılması için sustu. "Kiliseler; ruhları günahlardan arındırdığını iddia edenlerle, ruh çağıranlarla, günah çıkaranlar ve batıl inancın kölesi olmuş sersemlerle dolu... Ancak bunlarla bitmiyor, evlatlarım! Hepsi de Papa Borgia'nın kölesi olmuş; hepsi de "Papa" Alexander'ın esiri olmuş. O isme sahip olanların altıncısına, en çıkarcısına..."

Kalabalık haykırdı. Ezio, içten içe ürperdi. Elma'nın Leonardo'nun atölyesinde ona gösterdiği aşikâr kehanetleri hatırladı. Uzak gelecekte bir andı: Cehennemin dünyanın üzerine *gerçekten* indirileceği bir an – tabii eğer o bunun önüne geçmezse.

"Yeni Papa Alexander manevi yanı güçlü biri değil; dini

değerlere önem vermiyor. Onun gibi adamlar dualarınızı satın alır ve arpalıklarınızı kâr için satarlar. Kiliselerimizdeki bütün rahipler din tüccarı! Aramızdan sadece biri gerçek bir din adamı. Aramızdan sadece biri geleceği gördü ve Tanrı ile konuştu! Kardeşim, Savonarola! O bize yol gösterecek!"

Ezio düşündü: O çılgın keşiş kendisi gibi Elma'yı *açmış* mıydı yoksa? Aynı hayali görüntüleri o da ortaya çıkarmış mıydı? Leonardo'nun Elma hakkında söylediği şey ne anlam ifade ediyordu – *nispeten güçsüz beyinler için güvensiz?*

"Savonarola bizi aydınlığa götürecek," diye konuşmasını tamamlıyordu vaiz. "Savonarola başımıza gelecekleri anlatacak! Savonarola bizi cennetin giriş kapısına götürecek! Savonarola'nın şahit olduğu yeni dünyada yokluk çekmeyeceğiz. Savonarola Kardeş bizim aradığımız yolda, Tanrı'ya giden yolda yürüyor."

Ellerini yine kaldırırken kitle bağırıp alkış tutuyordu.

Ezio, keşişi bulmanın tek yolunun bu yardımcıyla iletişime geçmek olduğunu biliyordu. Fakat adama coşkulu kalabalığın şüphesini uyandırmadan ulaşmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Vaizin cemaatine katılmaya çalışan uysal bir adam rolü oynayarak dikkatle ileriye doğru yürüdü.

Kolay bir iş değildi. Onun bir yabancı olduğunu, aralarına yeni katılan ve ihtiyatla yaklaşılması gereken biri olduğunu anlayan insanlar Ezio'yu öfkeyle iteledi. Ancak Ezio gülümsedi, eğilerek selam verdi ve hatta son çare olarak, yere para fırlatıp "Savonarola'nın ülküsüne ve onu destekleyen, ona inanan insanlara yardım etmek istiyorum," dedi. Para her zaman olduğu gibi insanları etkilemeyi başardı. *Aslında*, diye düşündü Ezio, *onları imana getirebilecek en büyük kuvvet para.*

Ezio'nun ilerleyişini beğeni ve küçümsemeyle karışık bir tavırla izlemiş olan vaiz sonunda korumalarına kenara çekil-

melerini söyledi ve ona seslendi. Ezio'yu ana meydanın biraz dışında kalan, baş başa konuşabilecekleri sessiz bir yere götürdü. Vaiz belli ki cemaat için Ezio'nun büyük ve kârlı bir katkı sağladığını düşünüyordu. Adamın böyle düşündüğünü görmek Ezio'yu çok memnun etti.

"Savonarola'nın kendisi nerede?" diye sordu.

"O her yerde, kardeşim," diye cevap verdi Vaiz. "O içimizden biri. Biz de onun yanındayız."

"Dinle, dostum," dedi Ezio birdenbire. "Ben adamın peşindeyim, efsanelerin değil. Lütfen bana onun nerede olduğunu söyle."

Vaiz ona şüpheyle bakarken, Ezio adamın gözlerinin içindeki deliliği tüm şeffaflığıyla görebiliyordu. "Sana onun nerede olduğunu söyledim. Bak, Savonarola seni sen olduğun için sever. O sana ışığı gösterecek. Sana *geleceği* gösterecek."

"Ama onunla özel görüşmem gerek. Yüce lideri görmem gerek! Ayrıca onun bu büyük mücadelesi uğruna harcayabileceğim büyük bir servetim var."

Bunun üzerine vaizin yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Anlıyorum," dedi. "Sabırlı ol. Zaman henüz gelmedi. Fakat kutsal yolculuğumuzda bize katılmanı *isterim*, kardeşim."

Ezio sabretti. Uzun süre sabırla bekledi. Sonra bir gün vaizden akşam vaktinde Venedik iskelelerinin o tarafta buluşmak üzere bir haber aldı. Oraya erkenden vardı ve sabırsızlanarak beklemeye koyuldu. En sonunda akşam karanlığının içinden çıkıp ona doğru yaklaşan, kim olduğu belli olmayan bir siluet gördü.

"Geleceğinden şüpheliydim," diye karşıladı vaizi.

Vaizin yüzünde hoşnut bir ifade belirdi. "İçindeki hakikate erme arzusu gayet güçlü, kardeşim; zamana yenik düş-

memiş. Ama artık hazırız ve yüce lider ona doğuştan verilen hükümdarlık rolünü üstlenmiş durumda. Haydi!"

Ezio'nun önünde ilerledi ve onu büyük bir kalyonun beklediği rıhtımın kenarına götürdü. Kalyonun yanında İnançlılardan oluşan bir kalabalık bekliyordu. Vaiz onlara seslendi:

"Evlatlarım! Sonunda yola çıkma zamanımız geldi. Kardeşimiz ve ruhanî liderimiz Girolamo Savonarola nihayet sahiplendiği şehirde bizi bekliyor!"

"Evet, sahiplendi! O orospu çocuğu, o şerefsiz adam benim şehrime, doğup büyüdüğüm yere diz çöktürdü – herkes aklını yitirmek üzere!"

Kalabalık ve Ezio konuşan kişiye bakmak için döndü. Uzun saçlı, sivah başlıklı bir adamdı bu. Kalın dudakları ve öfkeden buruşmuş, ince bir yüzü vardı.

"Oradan yeni kaçtım," diye devam etti. "İşlerime burnunu sokarak, yerime Tanrı'nın Kopeği Savonarola'nın geçmesine neden olan Fransa Kralı adi Charles tarafından düklüğümden çıkartıldım!"

Kalabalıktaki insanlar öfkelenmeye başlamıştı. Vaiz onları durdurmasaydı genç adamı yakalayıp muhakkak gölün içine atarlardı.

"Adama izin verin de aklından geçenleri söylesin," diye emir verdi vaiz. Sonra yabancıya dönerek "Neden Savonarola hakkında olumsuz konuşuyorsun, kardeşim?" diye sordu.

"Neden mi? *Neden* ha? Floransa'ya yaptığından ötürü! Şehri ele geçirdi! Hükümet ya onun arkasında ya da ona karşı gelecek güçten yoksun. Kitleleri kışkırtıyor. *Maestro* Botticelli gibi aklı başında insanlar bile körü körüne onu destekliyor. Kitapları, sanat eserlerini, o gözü dönmüş adamın ahlaka aykırı dediği her şeyi yakıyorlar!"

"Savonarola şu an Floransa'da mı?" diye sordu Ezio. "Emin misin?"

"Keşke orada olmasa! Keşke ayın tepesinde ya da cehennemin dibinde olsa! Canımı zor kurtardım!"

"Peki ya sen kimsin, kardeşim?" diye sordu Vaiz; besbelli telaşlanmıştı.

Genç adam ona doğru yaklaştı. "Ben Piero de' Medici. "*Il Magnifico* Lorenzo'nun, Floransa'nın gerçek liderinin oğluyum!"

Ezio ellerini kavuşturdu. "İyi tesadüf, Piero. Baban benim sadık bir dostumdu."

Piero ona baktı. "Her kimsen, teşekkürler. Babama gelince... Şanslıymış ki tüm bu çılgınlık şehrimizin üzerine buyuk bir dalga gibi yayılmadan vefat etmiş." Aldırış etmeden öfkeli kalabalığa döndü. "O kör olası keşişe güvenmeyin. O, Duomo kadar büyük bir egoya sahip olan tehlikeli bir kaçık! O, kudurmuş bir köpek gibi öldürülmesi gereken biri!"

Bunun üzerine kalabalıktaki insanlar, hep bir ağızdan, beklendik bir öfkeyle homurdandı. Vaiz, Piero'ya döndü ve hiddetle bağırdı: "Kâfir! Şeytanın yardakçısı!" Sonra kalabalığa dönüp haykırdı: "Asıl *öldürülmesi* gereken kişi bu adam! O, *susturulmalı*! Cayır cayır *yanmalı*!"

Piero ve onun yanından duran Ezio kılıçlarını çekmiş, yüzlerini tehditler savuran kitleye çevirmişlerdi bile.

"Sen kimsin?" diye sordu Piero.

"Auditore, Ezio", diye cevap verdi Ezio.

"O! *Sono grato del tuo aiuto*. Baban senden sıkça söz ederdi." Düşmanlarının üzerine çevirdiği gözleri öfkeyle parladı. "Buradan kurtulacak mıyız dersin?"

"Umarım. Ancak pek akıllı davrandığını söyleyemeyeceğim."

"Nereden bilebilirdim ki?"

"Bir çuval inciri berbat ettin. Neyse, boş ver. Kılıcını iyi kullan!"

Kavga sert geçti ama kısa sürdü. İki adam kalabalığın kendilerini terk edilmiş bir ambara kadar püskürtmesine müsaade etti ve orada gerçekten savunmaya geçti. Neyse ki, hacılar büyük bir öfke içinde olsalar da deneyimli savaşçılar olmaktan uzaklardı. En cesurları Ezio ve Piero'nun kılıç darbeleriyle yaralanıp geri çekildiğinde diğerleri de korkup kaçtı. Yüzünde ciddi ve donuk bir ifade olan vaizden başka kimse kalmamıştı.

"Sahtekâr!" dedi Ezio'ya. "Cehennemin Dördüncü Kat'ının Dokuzuncu Kapısı'nda sonsuza dek buz keseceksin ve seni oraya ben göndereceğim." Cüppesinden keskin uçlu bir hançer çıkardı ve onu başının üzerinde kaldırarak saldırmak üzere Ezio'nun üzerine koştu. Arkaya doğru sendeleyen Ezio az kalsın düşüyordu; artık vaizin insafına kalmıştı. Ancak Piero'nun adamın bacaklarına kılıcını savurmasını fırsat bilip dengesini yeniden bulan Ezio, ikiz süngüleri çıkardı ve keskin uçlarını adamın karnına sapladı. Tüm bedeni darbenin etkisiyle sarsılan vaiz nefes almakta güçlük çekerek yere düştü. Bir müddet acıyla kıvranıp debelendi, yeri yumrukladı ve en sonunda hareketsiz kaldı.

"Umarım bununla kendimi affettirmişimdir," dedi Piero hazin bir gülümsemeyle. "Hadi! Doç'un Sarayı'na gidip Agostino'ya muhafızları yollamasını söyleyelim. Bu kuduz köpeklerin dağılıp hepsinin inlerine geri çekildiğinden emin olsunlar."

"*Grazie*," dedi Ezio. "Ancak ben diğer yoldan gidiyorum. Floransa'ya gideceğim."

Piero, duyduklarına inanamayarak Ezio'ya baktı. "Ne? Cehennemin göbeğine mi gideceksin yani?"

"Savonarola'yı birtakım özel nedenlerden dolayı arıyorum. Ancak şehrimize vermiş olduğu zararı geri çevirmek için de henüz çok geç değildir belki, kim bilir."

"O zaman sana şans diliyorum," dedi Piero. "Amacın her ne ise..."

YİRMİ ALTI

Fra' Girolamo Savonarola 1494 yılında, kırk iki yaşındayken, görevdeki Floransa hükümetini ele geçirdi. O, işkence görmüş bir adam ve sapkın bir dehaydı; karşılaşılabilecek fanatik dindarların en kötüsüydü. Ancak Savonarola'nın en korkunç tarafı insanların onun yalnızca kendilerine öncülük etmesine değil, aynı zamanda en manasız ve en tahripkâr davranışları icra etmek üzere kendilerini dolduruşa getirmesine izin vermeleriydi. Her şey cehennem ateşi korkusundan kaynaklanıyor ve tüm zevklerin, tüm dünyevi malların ve insanoğluna ait tüm eserlerin hakir görülmesi gerektiğini söyleyen, buna ek olarak da insanın gerçek inanç ışığını yalnızca eksiksiz bir özveriyle bulabileceğini savunan bir akideye dayanıyordu.

Doğup büyüdüğü şehre doğru atının üzerinde ilerlerken bu konulara kafa yoran Ezio, *Leonardo'nun Milano'dan dışarı adım atmamasına şaşmamak gerek*, diye düşündü – diğer her şey bir yana, arkadaşının bakış açısından yola çıkınca, Milano'da göz yumulan ya da makul bir para cezasıyla cezalandırılan eşcinsellik, Floransa'da yine idamla cezalandırılan bir suç ola-

rak kabul edilmeye başlanmıştı. Ezio bunu yeni öğrenmıştı. Şaşırtıcı gelmeyen bir diğer şey ise Lorenzo'nun ilham verici ve aydınlatıcı ilkeleri etrafında toplanan saygın materyalist ve hümanist düşünür ve şairlerin oluşturduğu ekolün dağılması ve bu ekolün entelektüel açıdan hızla çölleşmekte olan Floransa yerine, fikri kısırlığın daha az olduğu bir toprak arayışı içine girmesiydi.

Ezio şehre yaklaştığında siyah cüppeli keşişlerin ve kilise mensubu olmayan düz kıyafetli insanların oluşturduğu büyük grupları fark etti. Hepsi de aynı yönde ilerliyordu. Yüzlerinde sert ama masum bir ifade vardı. Başlarını aşağıya eğerek yürüyorlardı.

Ezio gelen geçenlerden birine "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Floransa'ya... Yüce liderin dizinin dibinde oturup müridi olmaya..." dedi solgun yüzlü bir tüccar, yoluna devam etmeden önce.

Yol genişti. Ezio, şehirden çıkmış, ona doğru yaklaşan başka bir insan topluluğu gördü. Görünüşe bakılırsa, bu insanlar şehri terk ediyordu. Onlar da başlarını aşağıya eğerek yürüyordu; yüzlerinde ciddi ve karamsar bir ifade vardı. Ezio yanlarından geçerken konuşmalarının bir kısmını duydu ve bu insanların gönüllü olarak sürgüne gittiklerini fark etti; üzerlerinde bir yığın eşya bulunan el arabalarını itiyor ya da içleri eşya dolu çuval veya bohçalar taşıyorlardı. Bu insanlar ya Keşiş'in buyruğuyla sürgün edilmiş ya da artık onun yönetimi altında yaşamaya dayanamadıkları için kendi istekleriyle sürgüne gitmeye karar vermiş mültecilerdi.

"Piero'da babasındaki yeteneğinin onda biri olsaydı yaşayacak başka yerimiz olurdu..." dedi içlerinden biri.

"O kaçığın şehrimizde yer edinmesine asla izin verme-

meliydik," diye mırıldandı başka biri. "Şu yol açtığı eziyete bak..."

"Neden aramızdan çoğu kişi onun baskısını seve seve kabul ediyor anlamış değilim," dedi bir kadın.

"Artık hiçbir yer Floransa kadar kötü değil," dedi başka bir kadın. "Sahip olduğumuz her şeyi o çok değerli San Marco Kilisesi'ne vermeyi reddedince hemen şehirden kovulduk!"

"Bir tür büyü olmalı. Bunu başka türlü açıklayamıyorum. *Maestro* Botticelli bile Savonarola'nın sihrinin etkisi altında... Bu arada, adam artık yaşlanıyor. Ellisine merdiven dayamıştır bence. Belki de cennete girmek için uğraşıyordur."

"Kitap yakmalar, tutuklamalar, şu sonu gelmeyen uğursuz vaazlar! Daha iki yıl önceki Floransa'yı düşünüyorum da... Karanlığa ışık tutan bir yerdi. Şu an yine başa döndük; Karanlık Çağlara saplanıp kaldık."

Ardından bir kadının söyledikleri Ezio'nun dikkat kesilmesine neden oldu. "Bazen Assasin Floransa'ya geri dönse de bizi bu zulümden kurtarsa diyorum."

"Rüyanda görürsün!" diye karşılık verdi kadının arkadaşı. "Assasin bir efsane! Anne-babaların çocuklarına hakkında hikâyeler anlattığı bir öcü."

"Yanılıyorsun! Babam onu San Gimignano kasabasında görmüş," dedi ilk konuşan kadın ve iç çekti. "Ama bu *yıllar* önceydi."

"Tabii tabii – *se lo tu dici*."

Ezio kalbi buruk bir şekilde atını sürüp onlardan uzaklaştı. Ancak tanıdık bir simanın aynı yol üzerinden onu karşılamaya geldiğini görünce keyfi yerine geldi.

"*Salute*, Ezio," dedi Machiavelli. Aynı anda ciddi ve neşeli olmayı başaran yüzü artık yaşlanmış, ancak yılların bıraktığı izlerle daha ilginç bir hal almıştı.

"*Salute*, Niccolò."

"Yuvaya dönüş için güzel bir zaman seçmişsin."

"Beni tanırsın. Nerede bir mide bulantısı varsa gelip onu tedavi etmek isterim."

"Şu an kesinlikle yardımına ihtiyacımız olacak," diyerek iç çekti Machiavelli. "O güçlü sanat eseri, Elma olmadan Savonarola ulaştığı noktaya hayatta gelemezdi." Elini kaldırdı. "En son buluştuğumuz günden beri başına neler geldiğini biliyorum. Caterina iki yıl önce Forlì'den bir ulak gönderdi. Daha yakın bir zamanda da başka bir ulak Venedik'ten Piero'nun yazdığı bir mektubu bize getirdi."

"Ben buraya Elma için geldim. Onu kaybetmemizin üzerinden çok fazla zaman geçti."

"Sanırım bir bakıma korkunç Girolamo'ya minnettar olmamız gerek," dedi Machiavelli. "En azından Elma'yı yeni Papa'dan uzak tuttu."

"Papa herhangi bir girişimde bulundu mu?"

"Deniyor. Alexander'ın bizim saygıdeğer Dominiken'i aforoz etmeyi planladığına dair bir söylenti var. Gerçi aforoz etse bile buradaki durumu pek değiştirmez..."

"İşe koyulmamız ve çok geçmeden onu geri almamız gerek," dedi Ezio.

"Elma'yı mı? Elbette... ancak bu sandığın kadar kolay bir görev olmayacak."

"Hah! Ne zaman kolay oldu ki?" Ezio ona baktı. "Bana detayları verir misin?"

"Hadi, şehre geri dönelim. Bildiğim her şeyi sana anlatacağım. Anlatılacak çok az şey var zaten. Özetlemek gerekirse, Fransa Kralı VIII. Charles en sonunda Floransa'yı dize getirmeyi başardı. Piero kaçtı. Her zamanki gibi toprak tutkunu olan Charles –ona hangi amaçla 'Hatırşınas' derler hiç

anlamam– Napoli'ye yürüdü. Çirkin Ördek Yavrusu Savonarola da karşısına çıkan şansı gördü ve iktidar boşluğunu doldurdu. Kendisi tam bir diktatör; ciğeri beş para etmez ve paragöz. Son derece can sıkıcı, kendinden son derece emin ve karşı konulmaz bir kibirle dolup taşan biri. Aklına gelebilecek en gaddar ve en alçak prens," dedi ve durdu. "Bir gün buna dair bir kitap yazacağım."

"Onu amacına ulaştıran araç da Elma oldu, öyle mi?"

Machiavelli ellerini iki yana açtı. "Kısmen. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama karizması da etkili oluyor. Şehri değil, nüfuz ve güç sahibi olan şehir eşrafını kendine çekti. Tabii ilk başta hükümetten bazı kişiler ona karşı çıktı ama şimdi..." Machiavelli'nin yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Şimdi hepsini parmağında oynatıyor. Herkesin bir zamanlar yerdiği adam şu anda taptığı adam oldu. Eğer insanlar onun dediklerini yapmazsa onları şehri terk etmeye zorluyor. Bu hâlâ sürüyor, bugün senin de gördüğün gibi. Ayrıca artık Floransa konseyi insanlara baskı uyguluyor ve şu kaçık Keşiş'in istediklerini yerine getirmek için ellerinden geleni yapıyor."

"Ama ya masum, sıradan halk? Gerçekten bu konuda hiçbir söz hakları yokmuş gibi mi davranıyorlar?"

Machiavelli kederle gülümsedi. "Bu sorunun cevabını benim kadar iyi biliyorsun, Ezio. Halkın statükoya karşı çıkması enderdir. Bu yüzden, onları başlarındaki beladan kurtarmak bize düşüyor."

İki Assasin şehrin kapılarına varmıştı. Şehrin silahlı muhafızları, bir inzibattan bekleneceği gibi, etik değerleri hesaba katmadan salt devletin çıkarı için hizmet eden tavırlarıyla Ezio ve Machiavelli'nin seyahat belgelerini inceleyip şehre girmelerine izin verdi. Ancak adamlar daha kâğıtları inceler-

ken Ezio başka bir muhafız grubunu, üzerlerinde Borgia armalı üniformalar olan cesetleri üst üste yığarken görmüştü. Bunu Niccolò'ya gösterdi.

"Ah evet," dedi Machiavelli. "Belirttiğim gibi, dostumuz Rodrigo –o şerefsize Alexander demeye hiç alışamayacağım– denemekten yılmıyor. Askerlerini Floransa'ya yolluyor. Floransa da onları geri yolluyor; genelde parçalar halinde."

"Yani Elma'nın burada olduğunu gerçekten biliyor, öyle mi?"

"Tabii ki biliyor! Ve kabul etmeliyim ki bu durum maalesef işleri iyice karıştırıyor."

"Peki Savonarola nerede?"

"Şehri Conventi de San Marco'dan yönetiyor. Oradan hemen hemen hiç ayrılmıyor. Tanrıya şükürler olsun ki *Fra'* Angelico, Girolamo Kardeş'in şehre yerleştiğini görecek kadar uzun yaşamadı!"

Atlarından inip hayvanları ahıra bağladılar. Machiavelli, Ezio için kalacak yer ayarladı. Söylediği kadarıyla Paola'nın eski randevu evi tüm diğerleriyle birlikte kapatılmıştı. Seks ve kumar, danslar ve törenler Savonarola'nın yasaklar listesinin başında geliyordu. Öte yandan, adil cinayete ve zulme yasak yoktu.

Ezio yerleştikten sonra Machiavelli onunla birlikte devasa Saint Mark külliyesine doğru yürüdü. Ezio binaları gözleriyle tartıp biçti. "Savonarola'ya doğrudan saldırmak tehlikeli olur," diye karar verdi. "Özellikle Elma ondayken..."

"Doğru," diyerek katıldı Machiavelli. "Ancak başka hangi seçenek var ki?"

"Menfaatleri için hareket eden nüfuzlu insanları saymazsak, diğer insanların onu samimi olarak desteklediklerini düşünüyor musun?"

"Bunu iddia etmek saflıdillik olur." dedi Machiavelli.

"Demek istediğim şu: Keşiş'i kendi iradeleriyle değil de zorla ve korkuyla desteklemiyorlar mı?"

"Evet, bir Dominiken veya politikacı dışında hiç kimse aksini söylemez."

"O zaman bu fırsattan faydalanmamız gerektiğini düşünüyorum. Yardımcılarının sesini kesip bir kargaşa ortamı yaratabilirsek Savonarola'nın ilgisini başka bir yöne çekeriz. Böylece ona saldırma şansını yakalamış oluruz."

Machiavelli gülümsedi. "Zekice. Senin gibi insanları tanımlayacak bir sıfat olsa ne iyi olur. La Volpe ve Paola ile konuşacağım; evet, hâlâ buradalar ama faaliyetlerini gizli olarak sürdürmek zorundalar. Sen bölgelerin kontrolünü sağlarken ayaklanma çıkarmamıza yardımcı olabilirler."

"O zaman karar verilmiştir." Ancak Ezio'nun endişeli bir hali vardı ve Machiavelli bunu görebiliyordu. Onu yakındaki küçük bir kilisenin tenha avlusuna götürüp oturmasını istedi.

"Sorun nedir, dostum?" diye sordu.

"İki mevzu var ama ikisi de özel."

"Anlat bakalım."

"Eski aile köşkümüz... ona ne oldu? Gidip bakmaya cesaret edemiyorum."

Machiavelli'nin yüzünde kederli bir ifade belirdi. "Ezio, dostum, metin ol. Köşkünüz duruyor fakat Lorenzo'nun binayı koruyabilme yeteneği ancak kendi iktidarı kadar, kendi hayatı kadar sürdü. Piero babasının izinden gitmeye çalıştı ancak o da Fransızlar tarafından görevden alındıktan sonra Auditore Köşkü'ne el kondu ve Charles'ın İsviçreli paralı askerleri için kışla olarak kullanıldı. Onlar güneye gidince Sa-

vonarola'nın adamları içeride kalan her şeyi alıp köşkü kapattı. Cesaretini yitirme. Bir gün yeniden eski haline çevirirsin."

"Peki ya Annetta'ya ne oldu?"

"Tanrıya şükür kaçtı ve Monteriggioni'de annenin yanına yerleşti."

"Hiç değilse bu iyi bir haber."

Bir süre konuşmadılar. Sonra Machiavelli "İkinci mevzu ne?" diye sordu.

Ezio fısıldar gibi bir sesle, "Cristina..." dedi.

"Zor yerlerden soruyorsun, *amico mio*." Machiavelli kaşlarını çattı. "Ama gerçeği öğrenmelisin," dedi ve durdu. "Dostum, o öldü. Üst üste gelen Fransız ve Savonarola felaketlerinden sonra Manfredo, arkadaşları gibi şehri terk etmedi. Piero'nun karşı saldırıya geçip şehri geri alacağına inanıyordu. Ancak Keşiş başa geçtikten hemen sonra korkunç bir gece yaşandı. Eşyalarını Keşiş'in lüks ve dünyevi eşyaları yakmak için düzenlettiği şenlik ateşlerine atmak istemeyenlerin evleri yağmalanıp ateşe verildi.

Ezio sakin olmaya çalışarak dinliyordu. Ancak kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

"Savonarola'nın fanatik müritleri," diye devam etti Machiavelli, "D'Arzenta Köşkü'ne zorla girdi. Manfredo elinden geldiğince köşkü savunmaya çalıştı ancak ona ve adamlarına saldıranların sayısı oldukça fazlaydı... Cristina da onu bırakmak istemedi." Machiavelli uzun bir süre duraksadı; gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. "Kafayı dinle bozmuş manyaklar ona da acımasızca saldırdılar."

Ezio önündeki kireç badanalı duvara bakakaldı. En ufak ayrıntılar, her bir çatlak, hatta hareket eden karıncalar bile tüyler ürpertici bir şekilde zihnine kazındı.

YİRMİ YEDİ

Ümitlerimiz tek tek nasıl suya düşer,
Kurduğumuz saf yarınlar nasıl bulanıktır,
Cehalet tüm dünyada nasıl hüküm sürer,
Bize hepimizin sahibesi, ölüm anlatır.
Gününü kimi eğlencede, kumarda öldürür,
Kimi hünerlerini zarif sanatlara işler,
Kimi her bakışta dünyayı tepeden görür,
Kimiyse iştahını kabartan arzuları gizler.
Boş düşünceler, dilekler ve türlü türlü dertler
Bürünüp farklı biçimlere yaradılıştan itibaren,
Yayılır dört bir yana bu günahkâr dünyada;
Talih, hercaidir her zaman,
Her şey fanidir, nahiftir bu gök kubbe altında,
Yalnız ölüm zamana direnir ebediyen.

Ezio, Lorenzo'nun soneler kitabının elinden düşmesine izin verdi. Cristina'nın ölümü, o ölümün sebebini bulup ortadan kaldırma konusunda Ezio'yu daha da azimli kılıyordu. Doğup büyüdüğü şehir, Savonarola'nın yönetimi altında yeterince acı çekmişti ve yaşamın akla gelen her kesiminden,

oldukça çok sayıda hemşerisi o adamın sihrine kapılıp gitmişti. Ona karşı gelenler de ya ayrımcılığa kurban gidip yaralına sürülmüştü ya da sürgüne gitmeye zorlanmıştı.

"Bize yardım edebilecek insanların çoğu sürgüne gittikleri için artık yoklar," diye açıklama yaptı Machiavelli ona. "Ancak Savonarola'nın şehir dışındaki baş düşmanları bile, yani Milano Dükü ile eski dostumuz Rodrigo, yani şimdiki Papa VI. Alexander bile onu yerinden oynatamadılar."

"Peki ya bu şenlik ateşleri?"

"Yapılan en saçma şeyler... Savonarola ve işbirlikçileri, kendi takipçilerinden kapı kapı dolaşacak gruplar oluşturdular. Bu takipçiler insanlardan ahlaki açıdan sorun olabileceğini düşündükleri her nesneyi bir bir teslim etmelerini istedi: tablolar, ahlak dışı kabul edilen kitaplar, satranç da dahil her türlü oyun ve Tanrı aşkına, aklına gelebilecek tüm çalgı aletleri, kozmetik ürünler, hatta aynalar bile... Keşiş'in ve müritlerinin insanları dinden uzaklaştıracağını düşündüğü her şeyi Piazza della Signoria'ya getirdiler, sonra da şenlik ateşlerinin içine atıp yaktılar." Machiavelli üzüntüyle kafasını iki yana salladı. "Böylelikle Floransa birçok değerini, birçok nadide parçasını kaybetmiş oldu."

"Ancak şehir bu tutumdan bıkma noktasına geldi artık, değil mi?"

Machiavelli'nin yüzü güldü. "Doğru ve bu his bizim en önemli müttefikimiz. Bence Savonarola Mahşer Günü'nün gerçekten yaklaştığına inanıyor, ama tek sorun şu: O beklenen günün henüz geldiği falan yok, hatta ona gönülden inanan bazı insanların güvenleri sarsılmaya başladı bile. Ancak onu hâlâ körü körüne destekleyen, nüfuz ve güç sahibi birçok insan var. Onlar temizlenirse..."

Böylece Ezio için yeni ve hareketli bir dönem başladı. Bu gibi destekçilerden oluşan bir dizi insanın peşine düşüp onları etkisiz hale getiriyordu. Bunlar gerçekten de hayatın her kesiminden gelen insanlardı. Aralarında dikkate değer bir ressam, eski bir asker, bir tüccar, birkaç rahip, bir doktor, bir çiftçi ve bir-iki aristokrat vardı. Hepsi de Keşiş tarafından beyinlerine kazınan fikirlere tıpkı bir fanatik gibi bağlıydı. Kimisi seçtikleri yolun aptallıktan başka bir şey olmadığını ölmeden önce anladı. Kimisi ise fikirlerinden hiç caymadı. Ezio, bu hiç hoş olmayan görevi yerine getirirken, hiç olmadığı kadar ölümle burun buruna geldi. Ancak çok geçmeden dedikodular da şehri sarmaya başladı – geç saatlerde yasadışı meyhanelerde ve arka sokaklarda konuşmalar, fısıldaşmalar duyulur oldu: Assasin geri gelmiş. Assasin Floransa'yı kurtarmak için geri gelmiş...

Doğduğu, ailesinin yaşadığı, mirasının bulunduğu şehrin, dini bağnazlık nedeniyle böylesi bir nefret ve çılgınlığa teslim olduğunu görmek Ezio'yu derinden sarsıyordu. Adam öldürme sanatını artık daha katı bir yürekle icra ediyordu – *Firenze*'yi, şehrin eski görkemini yok ederek öksüz bırakanlardan temizleyen soğuk, dondurucu bir rüzgâr gibi... Tanrı'dan bu kadar uzaklaşmış insanlar için ölmekten başka bir yolun olmadığını bilen Ezio, kurbanlarını her zamanki gibi şefkatle öldürüyordu. Bu kasvetli zamanları geçirirken Assasin Amentüsü'ne olan vazifesinden bir kere olsun ödün vermedi.

Machiavelli, La Volpe ve Paola halkın yavaş ama etkili seyreden aydınlanma sürecinin yön vereceği bir ayaklanma başlatmak üzere Ezio ile ortaklaşa çalışırken, şehre hâkim olan hava yavaş yavaş kırıldı ve Savonarola desteğinin azaldığını gördü.

Ezio için "'hedeflerin" sonuncusu, kandırılmış bir hatipti. Ezio onu bulduğunda adam Santo Spirito Kilisesi'nin önündeki kalabalığa vaaz veriyordu.

"Floransa halkı! Gelin! Toplanın! Söyleyeceklerimi iyi dinleyin! Dünyanın sonu yaklaşıyor! Şimdi tövbe etme zamanı! Tanrı'dan af dileme zamanı! Olanları kendiniz göremiyorsanız, beni dinleyin! *Alametler* etrafımızı sardı: Huzursuzluk! Açlık! Salgın! Yolsuzluk! Bunlar *karanlığın* habercileri! İnancımızı sarsmamalıyız, yoksa *hepimizi tüketirler*!" Öfkeyle parlayan gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Şüphe ettiğinizi görüyorum. Benim delirdiğimi sanıyorsunuz. Ahhhh... Ama Romalılar da İsa için aynını düşünmemişler miydi? Şunu bilin ki ben de bir zamanlar sizin şüphenizi, korkunuzu paylaşıyordum. Ancak bu, Savonarola bana gelmeden önceydi. O, bana *hakikati* gösterdi! Sonunda gözlerim *açıldı*. Bugün karşınızda siz de gözlerinizi açarsınız umuduyla duruyorum!" Hatip soluklanmak için durdu. "Bir uçurumun kenarında durduğumuzu anlayın. Bir tarafta aziz *Tanrı Krallığı*; diğer tarafta dipsiz *yeis* çukuru! Sizler şimdiden uçurumun kenarında tehlikeli bir şekilde bocalıyorsunuz. Bir zamanlar efendi diye adlandırdığımız Medici gibi adamlar ve diğer aileler dünya malının ve dünyevi kazancın peşinden gittiler. Maddi zevkler uğruna inançlarından vazgeçtiler. Yaşasalardı size de aynısını yaptıracaklardı." Tekrar durdu; ama bu kez söyledikleri kalabalığa tesir etsin diye durmuştu. Sonra devam etti: "İrfan sahibi peygamberimiz bir keresinde demişti ki: 'Plato ve Aristoteles'e borçlu olduğumuz tek iyi şey, kâfirlere karşı kullanabileceğimiz birçok fikir sunmuş olmalarıdır. Ancak onlar ve diğer filozoflar şu anda cehennemdedirler.' Ölümsüz ruhlarınıza değer verirseniz bu kutsal olmayan yoldan geri döner ve peygamberimiz Savonarola'nın öğre-

tilerini özümsersiniz. Sonra da bedenlerinizi ve ruhlarınızı günahlardan arındırırsınız: Tanrı'nın Nuru'nu keşfedersiniz. Nihayet Yaradan'ın istediği gibi sadık ve itaatkâr kullar olursunuz."

Ancak, dağılmaya başlayan kalabalığın hevesi kaçıyordu. Sona kalan birkaç kişi de artık oradan ayrılmak üzere hareket geçmeye başlamıştı. Ezio ileriye doğru adım attı ve kandırılmış hatibe seslendi: "Bu sözler..." dedi. "Onları gerçekten inanarak söylüyorsun sanırım."

Hatip kahkaha attı. "Bizler telkin ya da baskı olmadan ikna olanlarız. Ben zaten inanıyordum. Söylediğim her şey gerçek!"

"Her şey yalan," diye karşılık verdi Ezio. "Ayrıca şu an yaptığım hiç de kolay bir şey değil." Gizli süngüsünü çıkartıp hatibe sapladı ve "*Requiescat in pace*," dedi. Sonra cesetten uzaklaşıp kafasını başlığıyla örttü.

Uzun ve zorlu bir görevdi. Ancak sona doğru Savonarola, kendisi bilmese de, Assasinlerin müttefiki oldu çünkü Floransa'nın mali gücü gitgide zayıflıyordu: Keşiş, şehri ayakta tutan iki şeyden nefret ediyordu: ticaretten ve para kazanmaktan. Ayrıca Mahşer Günü gelmek bilmiyordu. Buna karşılık, liberal bir Fransisken rahibi Keşiş'i ateşli işkenceyle son bulacak bir fikir düellosuna davet etti. Keşiş bunu reddedince otoritesi bir kez daha sarsıldı. 1497 yılının Mayıs ayına doğru şehirdeki gençler protesto amaçlı yürüyüşe geçtiler. Protesto kısa zamanda isyana dönüştü. Bunun ardından meyhaneler yeniden açıldı ve insanlar yeniden şarkı söylemeye, dans etmeye, kumar oynamaya ve fuhuş yapmaya –yani eğlenmeye– başladı. Keşiş'in rejiminden kurtulan bölgelere sürgünlerin yavaş yavaş geri dönmeye başlamasıyla dükkânlar ve bankalar

da yeniden açıldı. Her şey bir gecede olmadı tabii; ancak sonunda, Keşiş'in bitmek tükenmek bilmez bir ısrarla iktidarı bırakmamasından dolayı isyanın başlangıcından bir yıl kadar sonra, artık Savonarola yönetiminin düşüşü gerçekleşmek üzereydi.

"İyi iş çıkardın, Ezio," dedi Paola ona. San Marco külliyesinin kapılarının önünde La Volpe ve Machiavelli ile birlikte bekliyordu. Yanlarında, kurtarılan bölgelerden gelen insanların oluşturduğu büyük, hevesli ve coşkun bir kalabalık vardı.

"Teşekkür ederim de, neler oluyor burada?"

"İzle," dedi Machiavelli.

Şiddetli bir çarpma sesiyle başlarının üzerinde bir kapı açıldı ve balkonların birinde simsiyah kıyafetlere bürünmüş cılız bir adam belirdi. Keşiş, toplanan kalabalığa öfke dolu bir bakış attı. "Sessizlik!" diye emir verdi. "Sessizlik istiyorum!"

Kalabalığı beklenmedik bir korku sardı ve herkes sustu.

"Neden buradasınız?" diye sordu Savonarola. "Beni neden rahatsız ediyorsunuz? Siz şu anda evlerinizi arındırıyor olmalısınız!"

Ancak kalabalık yuhaladı. "Neyi arındıracağız?" diye bağırdı bir adam. "Zaten her şeyi aldın."

"Şimdiye dek kendimi tutmuştum!" diye seslendi Savonarola. "Ancak artık ben ne dersem onu yapacaksınız. Bana *boyun eğeceksiniz*!"

Cüppesinden Elma'yı çıkarıp havaya kaldırdı. Ezio, Keşiş'in Elma'yı tutan elinde bir parmağın eksik olduğunu fark etti. Elma bir anda parlamaya başlayınca kalabalık büyük bir şaşkınlıkla geri çekildi. Ancak soğukkanlılığını koruyan Machiavelli bir bıçak çıkarıp hiç duraksamadan fırlattı. Bıçak, Keşiş'in kolunun ön kısmını deldi. Acı ve öfkeyle inleyen Sa-

vonarola'nın elinden bırakmasıyla Elma balkonun altındaki kalabalığın arasına düştü.

"*Hayırrrr!*" diye bağırdı Savonarola. Ancak bir anda küçülmüş gibi göründü. Hareketleri utanç verici ve acıması bir hal aldı. Tüm bunlar kalabalığın galeyana gelmesine yetti. Öfkeyle ileri atılıp San Marco'nun kapılarına dayandılar.

"Çabuk ol, Ezio," dedi La Volpe. "Elma'yı bul. Çok uzakta olamaz."

Ezio onu görebiliyordu: Elma, insanların ayakları altında sağa sola yuvarlanıyordu. Hemen kalabalığın içine daldı. Kötü darbeler alıp tartaklansa da en sonunda Elma elindeydi. Onu hemen kemerindeki keseye koyup sakladı. San Marco'nun kapıları artık açıktı; çünkü muhtemelen içerideki tarikat üyelerinden bazıları basiret cesaretten sayılır diye düşünerek, hem kilise ve manastırlarını hem de kendi postlarını kurtarmak için kaçınılmaz olana boyun eğmeyi tercih etmişti. Ayrıca aralarında Keşiş'in bezdirici zorbalığından usananların sayısı da az değildi. Kalabalık hızla kapılardan içeri daldı. Birkaç dakika sonra Savonarola'yı omuzlarında taşır halde kapıdan tekrar dışarı çıktılar. Keşiş debelenip bağırıyordu.

"Onu Palazzo della Signoria'ya götürün," diye emir verdi Machiavelli. "Orada yargılansın!"

"Aptallar! Kâfirler!" diye bağırdı Savonarola. "Bu yaptığınız saygısızlığa Tanrı şahit! Nasıl olur da O'nun peygamberini bu şekilde alıkoyarsınız!" Kalabalığın kızgın bağırışları sesini kısmen boğuyordu. Ancak korkulu olduğu kadar hırçındı da ve bu tavrını sonuna dek sürdürdü; çünkü Keşiş (tam olarak bu şekilde olacağını düşünmemiş olsa da) artık yolun sonuna geldiğini biliyordu. "Kâfirler! Bunun için cehennemde cayır cayır yanacaksınız! *Beni duydunuz mu? Yanacaksınız!*"

Ezio ve Assasin yoldaşları Keşiş'i taşıyıp götüren kalabalığı

takip etti. Adam hâlâ müdafaa amaçlı ve tehdit dolu sözlerle karışık nidalar atıyordu. "Tanrı'nın kılıcı Yeryüzü'ne hızla ve aniden düşecektir. Beni serbest bırakın ki sizi O'nun azabından kurtarayım! Evlatlarım, çok geç olmadan beni dinleyin! Yalnızca tek bir kurtuluş yolu var ve siz bu yoldan yine maddiyat uğruna vazgeçiyorsunuz. Eğer bana tekrar boyun eğmezseniz tüm Floransa Tanrı'nın öfkesine şahit olacak ve bu şehir Sodom ve Gomore gibi yerle bir olacak, çünkü O ihanetinizin farkında. *Aiutami, Dio*! On bin Yehuda tarafından ihanete uğradım."

Ezio, Keşiş'i taşıyan vatandaşların dediklerini duyacak kadar yakın mesafede ilerliyordu. "Of! Bıktık artık yalanlarından! Aramıza girdiğinden beri dert ve öfkeden başka bir şey saçmıyorsun sen!"

"Aklında belki Tanrı fikri vardır, Keşiş," dedi başka biri. "Ama kalbinde olmadığı kesin."

Piazza della Signoria'ya yaklaştılar ve kalabalıktaki diğer insanlardan zafer naraları yükseldi.

"Yeterince acı çektik! Tekrar özgür olacağız!"

"Yakında hayat ışığı şehrimize geri dönecek!"

"Vatan hainini cezalandırmalıyız! O, kâfirin ta kendisi! Tanrı'nın kelamını evirip çevirip kendine göre yorumladı!" diye bağırdı bir kadın.

"Dini zorbalığın yol açtığı esaret sonunda kırıldı," dedi başka biri. "Savonarola sonunda cezasını alacak!"

"Artık hakikat mürşidimizdir! Artık korkumuz yok!" dedi bir üçüncüsü. "Sözlerin burada bir anlam ifade etmez, Keşiş!"

"Tanrı'nın peygamberi olduğunu söylüyorsun ancak sözlerin karanlık ve gaddar. Bize şeytanın kuklaları dedin: düşünüyorum da, belki de asıl kukla *sendin*!"

Ezio ve arkadaşlarının tekrar müdahale etmelerine gerek yoktu; kurup harekete geçirdikleri makine geri kalanı onlar için yapacaktı. İktidarı geri kazanmak için olduğu kadar başlarını kurtarmak için de can atan şehir liderleri Signoria'dan hızla dışarı çıkarak destek verdiler. Bir platform kurularak üzerindeki üç kazığın etrafına bir yığın çıra ve odun istiflendi. Bu esnada Savonarola ve onun en ateşli iki vekili kısa ve vahşi bir duruşma için Signoria'ya sürüklendi. O kimseye merhamet göstermediği için, kimse de ona merhamet gösterecek değildi. Çok geçmeden, prangalara vurulmuş halde tekrar göründüler. Kazıklara götürülüp bağlandılar.

"Ah, yüce Tanrım, acı bana," diye yalvarırken duyuldu Savonarola. "Beni şerrin kollarından kurtar! Günahlarla çevrili olsam da affın için sana yalvarıyorum!"

"Hani *sen beni* yakacaktın," dedi bir adam alaycı bir tavırla. "Artık hesap döndü!"

Cellatlar kazıkların etrafındaki odun yığınlarının içine meşaleler koydu. Ezio olan biteni izlerken aklına yıllar önce aynı yerde hayatları son bulan babası ve kardeşleri geldi.

Ateş etrafını sarmaya başladığında Savonarola ıstırapla dolu yüksek bir sesle "*Infelix ego*," diye dua etti. "*Omnium auxilio destitutus*... Her iki dünyanın kurallarını çiğnedim ben. Hangi yola sapayım? Kime koşayım? Kim bana acısın? Kafamı kaldırıp Tanrı'ya bakmaya cesaret edemiyorum çünkü ona karşı ağır günahlar işledim. Yeryüzüne de sığınamam çünkü orada da rezalet çıkardım..."

Ezio yaklaşabildiği kadar yaklaştı. *Bana yaşattığı acıya rağmen hiçbir insan, hatta bu adam bile böyle acı içinde ölmeyi hak etmiyor*, diye düşündü. Mermi yüklü *pistola*'sını çantasından çıkardı ve onu sağ kolundaki mekanizmaya geçirdi. Tam o

anda Savonarola Ezio'yu fark etti ve yarı korku, yarı ümit dolu gözlerle ona dikkatle baktı.

"Sen osun," dedi, gürleyen ateşin karşısında sesini yükselterek. Ancak esasında ikisi de zihin yoluyla iletişim kuruyordu. "Bu günün geleceğini biliyordum. Kardeşim, lütfen benim sana göstermediğim merhameti sen bana göster. Ben *seni* kurtların ve köpeklerin merhametine teslim etmiştim."

Ezio kolunu kaldırdı. "Elveda, *padre*," dedi ve ateş etti. Ateşin etrafındaki curcunada, yaptığı hareketi ve piştovun çıkardığı sesi kimse fark etmemişti. Savonarola'nın başı göğsünün üzerine düştü. "Huzur içinde öl ki Tanrın seni yargılayabilsin," dedi Ezio sessizce. "*Requiescat in pace*." Sonra iki vekil keşişe, Domeniceo ve Silvestro'ya baktı ama adamlar çoktan ölmüştü. Patlamış karınları, tıslayan ateşin üzerine saçılmıştı. Herkesin burnunun direği yanık et kokusuyla sızlıyordu. Kalabalık sakinleşmeye başlamıştı. Birkaç dakika sonra, görevlerini yerine getiren ateşlerin çatırdamasından başka, etrafta hemen hemen hiç ses kalmadı.

Ezio odun yığınlarından uzaklaştı. Yakın mesafede durup etrafına bakınca Machiavelli, Paola ve La Volpe'nin onu izlediğini gördü. Onunla göz göze gelen Machiavelli, Ezio'yu cesaretlendirmek için ufak bir el hareketi yaptı. Ezio ne yapması gerektiğini biliyordu. Ateşten epey uzak bir mesafede, platformun kenarına çıktı ve tüm gözler ona çevrildi.

"Floransa sakinleri!" dedi duyuru yapar gibi bir sesle. "Yirmi iki yıl önce şu an durduğum yerde durup, arkadaş saydığım kişiler tarafından ihanete uğrayan sevdiklerimin ölümünü izledim. Öç alma hissi tüm zihnimi kapladı. Bana hislerimin ötesine geçmeyi öğreten birkaç yabancı olmasaydı bu intikam ateşi beni tüketirdi. Onlar bana hiçbir zaman nasihatte bulunmadılar; her şeyi kendi başıma öğrenmem için

bana yol gösterdiler." Bu sırada Mario Amca'nın da Assasın yoldaşlarının yanına geldiğini gördü. Mario gülümsedi, elini kaldırarak selam verdi. "Dostlarını," diye devam etti Ezio, "Bize ne yapmamız gerektiğini söyleyecek kimseye ihtiyacınız yok. Ne Savonarola'ya ne de Pazzi'ye, hatta ne de Medici'ye... Kendi seçtiğimiz yoldan gitmekte özgürüz," dedi ve durdu. "Bizden bu özgürlüğü almak isteyecek kişiler var ve pek çoğunuz –pek çoğumuz– maalesef özgürlüğümüzü memnuniyetle onların ellerine veriyoruz. Ancak *seçme* iradesi –neyin *doğru* olduğunu seçme iradesi– bizim içimizde ve bizi insan yapan şey de bu iradeyi kullanmaktır. Bize nasihat verecek, bize yol gösterecek ne bir kitap ne bir öğretmen vardır. Bu yüzden *kendi* yolunuzu *kendiniz* seçin! Benim ya da başka hiç kimsenin peşinden gitmeyin!"

Signoria üyelerinden bazılarının huzursuzlandığını fark ederek bıyık altından gülümsedi. İnsanoğlu belki hiç değişmeyecekti, ama onu biraz dürtmek bir şey kaybettirmezdi. Ezio aşağıya atladı, başlığını kafasına geçirdi ve meydandan çıkıp, daha önce iki kez geçtiğini hatırladığı Signoria'nın kuzey duvarı boyunca uzanan sokaktan yürüyüp gözden kayboldu.

Ve kaçınılmaz olduğunu bildiği nihai yüzleşmeden önce, hayatının son zorlu kovalamacası Ezio için başlamış oldu. Machiavelli'yle birlikte, Floransa ve Venedik'ten gelen tüm Assasin Tarikatı yoldaşlarını İtalyan Yarımadası'nın dört bir tarafına yayılmaları için örgütledi. Girolamo'nun haritasının kopyalarını taşıyan Assasinler ülkenin her tarafına yayılarak Yüce Kodeks'in geriye kalan kayıp parçalarını itinayla toplayacaklardı. Piyemonte, Trento, Ligurya, Umbria, Veneto, Friuli, Lombardiya; Emilia-Romagna, Marche, Toskana, La-

zio, Abruzzo, Molise, Apulia, Campania, Basilicata ve riskli Calabria eyaletlerinin altını üstüne getireceklerdi. Assassinler Capri'de belki de çok fazla zaman harcayıp, Tiren Denizi'ni geçerek insan kaçakçılarının toprağı Sardinya Adası'na ve mafyanın kol gezdiği belalı Sicilya Adası'na vardılar. Kralları ve dükleri ziyaret ettiler. Aynı görev için yola çıkmış, karşılaştıkları Tapınakçılarla savaştılar ama eninde sonunda galip geldiler.

Daha sonra Monteriggioni kasabasında yeniden toplandılar. Maceraları tam beş yıl sürmüştü ve VI. Alexander, yani Rodrigo Borgia, artık yaşlansa da gücü yerindeydi ve hâlâ Roma'da Papa mevkiindeydi. Tapınakçıların gücü sarsılmıştı ama hâlâ büyük bir tehdit unsuruydu.

Daha yapılacak çok iş vardı.

YİRMİ SEKİZ

1503 Ağustosu'nun ilk günlerinde bir sabah, artık kırk dört yaşında, şakaklarına aklar düşmüş ama sakalı halen eskisi gibi koyu kestane olan Ezio, amcası tarafından Monteriggioni'deki kalesinin çalışma odasına gelip, orada toplanmış bulunan diğer Assasinler Birliği üyelerine katılması için çağrılmıştı. Paola, Machiavelli ve La Volpe'ye; Teodora, Antoni ve Bartolomeo da eklenmişti.

"Zaman geldi, Ezio," dedi Mario ciddi bir tavırla. "Elma elimizde ve tüm kayıp Kodeks sayfaları da toplandı; şu an hepsi burada duruyor. Artık senin ve kardeşimin, yani babanın uzun süre önce başladığı işi bitirelim... Belki de uzun bir bekleyişten sonra Kodeks'in içine gizlenmiş kehaneti bulup en sonunda Tapınakçıların amansız gücünü sonsuza kadar kırma şansına erişeceğiz."

"O zaman, amca, ilk işimiz Mahzen'in yerini bulmak olmalı. Yeniden bir araya getirdiğin Kodeks sayfaları bizi oraya götürmeli."

Mario kitaplığı geriye itince, Kodeks sayfalarının –artık eksiksiz bir şekilde– asılı durduğu duvar önlerinde belirdi. Duvarın yanında, bir heykel kaidesinin üzerinde de Elma duruyordu.

"İşte sayfalar birbirine bu şekilde bağlanıyor," dedi Mario, oradaki herkes sayfaların karmaşık kurgusunu anlamaya çalışırken. "Dünyanın haritasını gösteriyormuş gibi görünüyor. Ancak bu bizim bildiğimiz dünyadan daha büyük bir dünya; batısında ve güneyinde varlığından bihaber olduğumuz kıtalar var. Yalnız bu kıtaların var olduğundan hiç şüphem yok."

"Farklı öğeler de var," dedi Machiavelli. "Şurada, sol tarafta, bir piskopos asasından başka hiçbir şeye benzemeyen bir nesnenin belirgin hatlarını görebilirsiniz. Sağ tarafta ise, besbelli, Elma'nın bir tasviri var. Sayfaların ortalarında da ne anlama geldiği henüz bilinmeyen bir düzene göre işaretlenmiş ondan fazla nokta görmemiz mümkün."

O konuşurken Elma kendi kendine parlamaya başladı ve en sonunda kör edici bir parlaklığa ulaştı. Kodeks sayfalarını aydınlatıyor ve sanki onları içine alıyordu. Sonra yine sönük, durgun haline döndü.

"Böyle bir şeyi niye yaptı – tam da o anda?" diye sordu Ezio. *Keşke Leonardo burada olsaydı da açıklasaydı ya da en azından tahminde bulunsaydı*, diye geçirdi içinden. Bu garip makinenin olağanüstü özellikleri hakkında arkadaşının söylediklerini hatırlamaya çalışıyordu; gerçi Ezio bunun bir makine mi yoksa başka bir şey mi olduğunu da bilmiyordu, sonuçta bir makineye olduğu kadar canlı bir varlığa da benziyordu. Ancak içinden bir ses Ezio'ya ona güvenmesi gerektiğini söylüyordu.

"Çözülmesi gereken başka bir gizem," dedi La Volpe.

"Böyle bir harita nasıl mümkün olabilir ki?" diye sordu Paola. "Keşfedilmemiş kıtalar!.."

"Belki de onlar yeniden keşfedilmeyi bekleyen kıtalardır," diye fikir sundu Ezio. Ancak ses tonu şaşkınlığını ele veriyordu.

"Bu nasıl olur?" diye sordu Teodora.

Machiavelli cevap verdi. "Belki de cevap Mahzen'de gizlidir."

"Onun nerede olduğunu görebilir miyiz şu an?" diye sordu hep pratik düşünen Antonio.

"Bakalım..." dedi Ezio, Kodeks'i inceleyerek. "Bu noktalar arasındaki hatları takip edersek..." Dediği gibi yaptı. "Tek bir noktada birleşiyorlar, bakın!" Geri çekildi. "Hayır! Bu olamaz! Mahzen! Sanırım Mahzen Roma'da!" Etrafındaki arkadaşlarına baktı. Onlar da Ezio'nun aklından geçen bir sonraki fikri okudular.

"Bu, Rodrigo'nun Papa olmak için neden bu kadar can attığını açıklıyor," dedi Mario. "On bir yıl boyunca Vatikan'ı yönetti. Fakat doğru yerde olduğunu kesin biliyor olsa da, bu şehrin karanlık gizemini çözecek olan araca henüz ulaşmış değil."

"Elbette!" dedi Machiavelli. "Bir bakıma onu takdir etmeniz gerekir. Yalnızca Mahzen'in yerini bulmakla kalmamış, aynı zamanda Papa seçilerek Asa'yı da ele geçirmiş."

"Asa derken?" diye sordu Teodora.

Mario konuştu: "Kodeks sürekli 'Cennet Bahçesi'ne ait İki Parça'dan –yani iki *anahtardan*– bahsediyordu; bu başka bir manaya gelemez. Bir tanesi..." Gözlerini ona çevirdi. "... Elma."

"Ve diğeri de Papalık Asası!" diye haykırdı Ezio anlayınca. "*Papalık Asası, 'Cennet Bahçesi'ne ait ikinci Parça'!*"

"Kesinlikle," dedi Machiavelli.

"Tanrım, haklısın!" dedi Mario Amca sert bir ses tonuyla, sonra yüzünü ansızın ciddi bir ifade sardı. "Onlarca yıl bu cevapları aradık biz."

"Ve şimdi bulduk," diye ekledi Teodora.

"Ancak İspanyol da bulmuş olabilir," diye araya girdi Antonio. "Kodeks sayfalarının birer kopyası olup olmadığını bilmiyoruz; bunu bilmediğimiz gibi, ondaki sayfalar tam olmasa bile yine de elindeki yeterli bilgiyle..." Konuşmasını yarıda kesti. "Yeterli bilgi edinmişse, Mahzen'e girmenin yolunu bulursa..." Sesini alçalttı. "Elma, Mahzen'in içindekilerin yanında hiçbir şey kalır."

"İki anahtar," diye hatırlattı Mario onlara. "Mahzen'in açılması için iki anahtar gerekli."

"Ancak hiçbir risk alamayız," dedi Ezio aceleyle. "Atımı derhal Roma'ya sürüp Mahzen'i bulmalıyım." Ona kimse karşı çıkmadı. Ezio tek tek hepsinin yüzüne baktı. "Peki siz ne yapacaksınız?"

O ana kadar sessiz duran Bartolomeo her zamankinden daha az kaba bir tavırla konuşmaya başladı: "Ben elimden gelen en iyi şeyi yapacağım, yani Sonsuz Şehir'de bir sorun, bir ayaklanma çıkaracağım ki sen sorunsuzca ilerleyebilesin."

"Senin yolunu elimizden geldiğince açmaya çalışırız, dostum," dedi Machiavelli.

"Hazır olduğunda haber vermen yeterli, *nipote*; hepimiz arkandan geleceğiz," dedi Mario. "*Tutti per uno e uno per tutti!*"

"*Grazie, amici*," dedi Ezio. "İhtiyacım olduğunda bana arka çıkacağınızı biliyorum. Ancak bu son kovalamacanın yükünü tek başıma taşımama izin verin – yalnız bir balık, ağların arasından daha kolay çıkar; üstelik Tapınakçılar da tetikte olacaktır."

Hazırlıklarını yaparken ellerini çabuk tuttular. Kısa bir süre sonra, aynı ayın ortalarına doğru, paha biçilmez Elma'yı yanına alan Ezio, Roma'daki Castel Sant'Angelo'ya yakın rıhtımlara, Tiber Nehri'nin üzerinden bir kayıkla ulaştı. Bütün

tedbirleri almıştı, ancak bir tür şeytanî güçten ya da eli her yere uzanan Rodrigo casuslarının kurnazlığından ötürü, oraya geldiği fark edilmişti. Rıhtımlara açılan kapıların olduğu tarafta bir Borgia muhafız bölüğü karşısına çıktı. Passetto di Borgo'ya, yani Castel'i Vatikan'a bağlayan yarım mil uzunluğundaki yüksek geçide ulaşmak için, yoluna çıkan muhafızlarla savaşmak zorundaydı. Rodrigo'nun onun geldiğinden büyük ihtimalle haberdar olmasından dolayı kendisinin ve ekibinin zamana karşı yarıştığını bilen Ezio, hızlı ve kusursuz bir saldırıya geçmekten başka çaresinin olmadığına karar verdi. İskeleden fiçi yükleyen bir öküz arabasının yüklerinin üzerine bir vaşak gibi sıçradı. En üstte duran fiçının üzerine çıkıp oradan da üst tarafta asılı duran bir fiçı kızağının üzerine sıçradı. Assasın kızağın üzerinden –rüzgârla dolan pelerini arkasında dalgalanır bir halde– atlarken muhafızlar onu ağızları açık seyretti. Hançerini çekmiş olan Ezio, Borgia çavuşunu atının üzerinde öldürüp yere attı. Tüm hamle, geri kalan muhafızların kılıçlarını çekmesinden daha kısa bir zamanda gerçekleşmişti. Ezio, arkasına bakmadan, bindiği atı Passetto üzerinde Borgia muhafızlarının onu takip bile edemeyeceği kadar hızlı sürdü.

Hedefine ulaştığında Ezio geçmek zorunda olduğu kapının, bir atının içinden geçemeyeceği kadar alçak ve dar olduğunu gördü. Bu yüzden atından indi ve süngülerinin tek bir kusursuz hareketiyle, kapıyı koruyan muhafızları etkisiz hale getirip yürüyerek içeri girdi. İlerleyen yaşına rağmen Ezio idmanlarını yoğunlaştırmıştı ve şu an gücünün doruklarındaydı – Tarikat'ının en üst kademesindeydi ve en yüksek rütbeli Assasın idi.

Kapıdan geçip ilerlediğinde kendini dar bir avlunun ortasında buldu. Alanın diğer tarafında başka bir kapı vardı.

Kapıda hiçbir muhafız yok gibi görünüyordu. Ancak kapıyı açacağını düşündüğü kola yaklaşınca üstteki surlardan bir ses yükseldi: "*İşgalciyi durdurun!*" Arkasına dönüp baktı ve içinden geçtiği kapının hızla kapandığını gördü. Dört bir yanı çevrili olan bu dar alanda sıkışıp kalmıştı.

Üst tarafta sıralanan okçular ok fırlatmaya hazırlanırken Ezio ikinci kapıyı kontrol eden kolun üzerine atladı ve oklar arkasında, yere çarpıp düşerken kapıdan hızla içeri geçmeyi başardı.

Artık Vatikan'ın içindeydi. Yapının labirent gibi dolambaçlı koridorları arasında bir kedi gibi ilerledi ve konumunu ele verebilecek bir mücadeleye girişmeyi göze alamayacağı için, artık teyakkuza geçmiş olan muhafızların yaklaşmakta olduğuna dair en ufak bir belirti sezdiğinde gölgelerin arasına gizlendi. Sonunda Sistine Şapeli'nin geniş salonuna vardı.

Assasinlerin eski düşmanı Papa IV. Sixtus için inşa edilen ve yirmi yıl önce tamamlanan Baccio Pontelli'nin şaheseri etrafını sarıyor ve üzerinde yükseliyordu. Yeni yakılmış çok sayıdaki kandil, karanlığı zorlukla kırmaktaydı. Ezio; Ghirlandaio, Botticelli, Perugino ve Rossell tarafından yapılan duvar resimlerini seçebiliyordu. Ancak tavanın devasa kubbesi henüz süslenmemişti.

Ezio onarılmakta olan vitraylı bir pencereden içeriye girmişti ve şu an, geniş hole bakan, iç kısımdaki bir pencere şevinin üzerinde dengesini sağlamış duruyordu. Altında, onu baştan aşağı saran, görevine mahsus altın işlemeli kıyafetini giymiş VI. Alexander, San Giovanni İncili'nden kısımlar okuyarak ayini yönetiyordu.

"*In principio erat Verbum, et Verbum erat apud Deum, et Deus erat Verbum. Hoc erat in pricipio apud Deum. Omnia per ipsum fact sunt, et sine ipso factum est nihil quid factum est...* Yaşam O'nday-

dı ve yaşam insanların ışığıydı. Işık karanlıkta parlar. Karanlık onu alt edemedi. Tanrı'nın gönderdiği Yahya adlı bir adam ortaya çıktı. Tanıklık amacıyla, ışığa tanıklık etsin ve herkes onun aracılığıyla iman etsin diye geldi. Kendisi ışık değildi, ama ışığa tanıklık etmeye geldi. Dünyaya gelen her insanı aydınlatan gerçek ışık vardı. O, dünyadaydı, dünya O'nun aracılığıyla var oldu, ama dünya O'nu tanımadı. Kendi yurduna geldi, ama kendi halkı O'nu kabul etmedi. Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne bedenin ne de insanın isteğinden doğdular: tersine, Tanrı'dan doğdular. Söz, insan olup aramızda yaşadı. Biz de O'nun yüceliğini (Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu biricik Oğul'un yüceliğini) gördük..."

Ezio ayin bitene ve cemaat dağılıp Papa'yı kardinaller ve yardımcı rahiplerle baş başa bırakana kadar seyretti. İspanyol, Ezio'nun orada olduğunu biliyor muydu? Onunla mücadele etmeyi planlıyor muydu? Ezio bu soruların cevabını bilmiyordu ama bu, dünyayı şu en korkulu Tapınakçı'dan kurtarmak için altın bir fırsattı. Gücünü toplayıp pencere şevinden sıçrayarak ileriye, aşağıya doğru atladı ve kusursuzca, çömelir pozisyonda Papa'nın yanına indi. Adamın kendisi ve yardımcıları tepki verip muhafızlara seslenecek zamanı bulamadan kaşla göz arasında sıçrayıp yaylı süngüsünü sert bir hamleyle Alexander'ın şişman vücuduna derin bir yara açacak şekilde sapladı. Papa, Ezio'nun ayaklarının önünde, sessizce yere çöktü ve hareketsiz kaldı.

Ezio adamın başına dikildi. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. "Böyle biri... böyle biri olmadığımı sanırdım. İntikamımı unutabileceğimi sandım. Ama yapamadım. Ben bir insanım. Çok bekledim, çok şey kaybettim... ve sen herkesin

iyiliği için yok edilmesi gereken, dünyanın başına gelmiş bir belasın – *Requiescat in pace, sfortunato.*"

Gitmek üzere arkasını döndü ama sonra tuhaf bir şey oldu. İspanyol'un eli, tutmakta olduğu Asa'nın etrafında kapandı. Asa bir anda göz alıcı, beyaz bir ışıkla parlamaya başladı. Asa bu şekilde parlarken şapelin devasa salonu sanki olduğu yerde dönüp durmaya başladı. İspanyol'un soğuk bakışlı, kobalt mavisi gözleri hızla açıldı.

"Huzur içinde yatmam için daha çok erken, seni zavallı herif," dedi İspanyol. Aniden, çok kuvvetli bir ışık yanıp söner gibi oldu. Hâlâ şapelin içinde bulunan cemaat üyeleri, yardımcı rahipler ve kardinaller acı içinde inleyerek yere yığıldı. Bedenlerinden, duman gibi kıvrıla kıvrıla havaya yükselen tuhaf, ince ve şeffaf ışık demetleri çıktı ve bu ışık demetleri, artık ayaktan duran Papa'nın sımsıkı tuttuğu Asa'ya doğru yol aldı.

Ezio, Borgia'nın üzerine doğru koştu ancak İspanyol bağırdı: "Hayır, Assasin; yapamazsın!" dedi ve Asa'yı ona doğru savurdu. Asa'nın garip bir şekilde, şimşek gibi çatırdamasıyla Ezio şapelin diğer tarafına, inleyen rahiplerin ve insanların bedenlerinin üzerine doğru fırlatıldığını hissetti. Rodrigo Borgia sunağın yanında Asa'nın alt kısmını hızla yere vurdu ve daha fazla duman görünümlü enerji talihsiz bedenlerden çıkıp Asa'nın –ve Papa'nın kendisinin– içine girdi.

Ezio ayağa kalktı ve bir kez daha baş düşmanının karşısına dikildi.

"Sen bir şeytansın!" diye bağırdı Rodrigo. "Nasıl oluyor da bu güce karşı gelebiliyorsun?" dedi. Ardından gözlerini aşağı çevirdi ve Elma'nın hâlâ içinde olduğu, Ezio'nun yan tarafındaki kesenin göz alıcı bir şekilde parladığını gördü.

"Şimdi anladım!" dedi, gözleri kömür gibi parlayarak.

"Elma yanında! Hem de tam zamanında! Onu *hemen* bana ver!"

"*Hai a farti fottere!*"

Rodrigo kahkaha attı. "Şu terbiyesizliğe bak! Ama hep mücadeleciysin! Tıpkı baban gibi. Artık sevin, evlat; çünkü *az sonra* onu tekrar göreceksin!"

Yeniden savurduğu Asa'nın sivri ucu Ezio'nun sol elindeki yarayı deşti. Bir anda damarlarında şok etkisiyle gelen bir irkilme hissinin dolaştığını hisseden Ezio geri sendeledi fakat düşmedi.

"Onu bana *vereceksin*," diye hırladı Rodrigo yaklaşarak.

Ezio hızla düşündü. Elma'nın yapabileceklerini biliyordu ve şimdi riski göze almalı ya da o yolda ölmeliydi. "Nasıl istersen," diye cevap verdi. Elma'yı kesesinden çıkarıp yukarı kaldırdı. Elma o kadar güçlü parladı ki devasa şapelin tamamı bir an kuvvetli bir gün ışığıyla aydınlanmış gibi göründü. Saçılan ışık bir mum ışığı kadar kuvvetsizleştiğinde Rodrigo etrafını saran sekiz Ezio gördü.

Ancak istifini bozmadı. "Seni çoğaltabiliyor demek," dedi. "Ne kadar etkileyici! Hangisinin gerçek sen olduğunu hangisinin kimera olduğunu bilmek zor – bu zaten normalde de zor bir şey. Böyle ucuz bir hokkabazlığın hayatını kurtaracağını düşünüyorsan bir kez daha düşün derim!"

Rodrigo kopyalara asasıyla saldırdı. Vurduğu kopya bir toz bulutu içinde puflayıp kayboluyordu. Hayalet Ezio'lar sağa sola sıçrayıp yapmacık vuruşlar yaparak o anda yüzü endişeli bir ifade alan Rodrigo'nun üzerine saldırsalar da İspanyol'un dikkatini dağıtmaktan başka bir zarar veremiyorlardı. Yalnızca gerçek Ezio darbelerini isabet ettirebiliyordu; ancak bunlar da etkisiz vuruşlardı; Asa'nın gücü öyle bir seviyedeydi ki Ezio hain Papa'nın yanına yaklaşamıyordu. Ancak Ezio mü-

cadelerin Rodrigo'yu güçten düşürdüğünü hemen fark etti. Hayaletlerden yedisi yok olduğunda sevimsiz ruhani lider yorgundu ve nefes nefeseydi. Bedene öfke kadar enerji veren çok az şey vardır, ama Asa'nın ona aşıladığı güce rağmen Rodrigo sonuçta yetmiş iki yaşında şişman, yaşlı bir adamdı ve frengi hastasıydı. Ezio Elma'yı kesesine geri koydu.

Hayaletlerle olan savaşının ardından soluksuz kalan Papa dizlerinin üzerine çöktü. Papa'nın başında dikilen Ezio da hemen hemen onun kadar soluksuz kalmıştı, zira kopyaları şapelin içinde hareket ederken zorunlu olarak Ezio'nun enerjisini kullanmıştı. Kafasını kaldırıp bakan Rodrigo, Asa'ya iki eliyle sarıldı. "Bunu benden alamayacaksın," dedi.

"Her şey bitti, Rodrigo. Asa'yı yere bırak. Sana çabuk ve merhametli bir ölüm bahşedeyim."

"Ne kadar cömertsin," dedi Rodrigo alay ederek. "Her şey tam tersi olsaydı sen böyle sünepe bir şekilde pes eder miydin acaba, merak ediyorum."

Papa gücünü topladı ve aynı anda Asa'nın ucunu yere vurarak hızla ayağa kalktı. Önlerindeki ışıksız ortamda rahipler ve insanlar tekrar inledi; Asa'dan gelen yeni enerji de Ezio'ya bir balyoz gibi çarpıp onu havaya uçurdu.

"Başlangıç için nasıldı?" dedi Papa, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle. Ezio'nun iki büklüm halde yattığı yere doğru geldi. Ezio Elma'yı tekrar çıkarmaya yeltendi ama çok geç kalmıştı çünkü Rodrigo çizmesiyle Ezio'nun elini çiğnedi ve Elma yuvarlanıp gitti. Borgia eğilip onu aldı.

"Sonunda!" dedi gülerek. "Şimdi de... seninle ilgilenelim!"

Havaya kaldırdığı Elma uğursuz bir ışık yayarak parlayıverdi. Ezio donmuş, sıkışmış gibiydi çünkü hareket edemiyordu. Papa hiddetle onun üzerine eğildi, ancak düşmanının

tamamen kendi kontrolü altında olduğunu görünce yüzündeki öfkeli ifade kayboldu. Cüppesinden kısa bir kılıç çıkardı. Bitkin haldeki düşmanına baktı ve kılıcını bilerek onun yan tarafına sapladı. Küçümsemeyle yoğrulmuş bir merhamet vardı yüzündeki ifadede.

Ancak yaranın acısı Elma'nın gücünü azaltıyormuş gibi görünüyordu. Ezio yüzükoyun yatıyordu fakat Rodrigo, artık güvende olduğunu düşünerek, dönüp Botticelli'nin *Günaha Çağrı* adlı freskine bakarken acısının sebep olduğu sersem bir hal içinde onu seyretti. Rodrigo freskin yanına yaklaşıp Asa'yı kaldırınca Asa'dan dolana dolana çıkan kozmik enerji freski sardı. Ardından freskin bir kısmı dönerek açıldı ve gizli bir kapı belirdi. Rodrigo, yenik düşen düşmanına son bir zafer bakışı attıktan sonra kapıdan geçip gitti. Ezio kapı Papa'nın arkasından kapanırken çaresizce seyretti. Kendinden geçmeden önce sadece kapının yerini aklına kazıyacak kadar zamanı oldu.

Kendine geldiğinde aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Ancak mumlar kısalmış ve insanlar gitmişti. Kendisine ait bir kan gölünün içinde yatıyor olsa da Rodrigo'nun açtığı yaranın bedeninin yan tarafına geldiğini ve önemli hiçbir organa zarar vermediğini fark etti. Destek almak için bir duvara dayanıp, zihni açılana kadar derin ve düzenli nefesler alarak sallana sallana ayağa kalktı. Kıyafetinden kopardığı parçalarla yarasını iyice sardı. Kodeks silahlarını hazırladı –sol kolda çift kademeli, sağ kolda zehirli süngü– ve Botticelli'nin freskine yaklaştı.

Kapının, resmin sağ tarafında (kurban alanına odun taşıyan) bir kadın figürünün üzerinde gizli olduğunu hatırlıyordu. Oraya yaklaşıp kapının zar zor görünen hattını bulana

kadar resmi büyük bir dikkatle inceledi. Daha sonra kadının hem sağındaki hem de solundaki ayrıntılara dikkatle baktı. Kadının ayaklarının yanında sağ elini havaya kaldırmış bir çocuk figürü vardı. Ezio kapıyı harekete geçiren düğmenin bu elin parmaklarının ucunda olduğunu gördü. Kapı açıldığında hemen içeri süzüldü ve kapının hemen arkasından kapanmasına hiç şaşırmadı. Artık ne olursa olsun geri çekilmeyi aklının ucundan bile geçirmeyecekti zaten.

Kendini yeraltı mezarlığı koridorlarını andıran bir yerde bulmuştu. Ancak dikkatle yoluna devam ederken, koridorun kaba duvarları ile kirli zemini bir sarayın şanına gölge düşürmeyecek, itinayla süslenmiş taş duvarlara ve mermer bir zemine çıktı. Duvarlar solgun, doğaüstü bir ışıkla parlıyordu.

Aldığı yaradan ötürü güçten düşmüştü ancak kendini yürümeye zorladı ve ilerledikçe korkmaktan ziyade büyülenip şaşkına döndü. Fakat hâlâ tetikteydi çünkü Borgia bu yoldan geçmişti.

Sonunda geçit büyük bir salona çıktı. Duvarlar cam gibi pürüzsüzdü ve daha önce gördüğü aynı mavi ışıkla parlıyordu; tek farkl ışıkların burada daha kuvvetli olmasıydı. Salonun ortasında bir heykel kaidesi vardı ve onun üzerinde de, besbelli onlar için tasarlanmış kapların içinde Elma ve Asa duruyordu.

Salonun arka duvarının üzerinde düzenli aralıklarla yüzlerce delik vardı. Duvarın önünde İspanyol duruyordu. Ezio'nun oraya geldiğinden habersiz, çaresizce duvarı ittirip Asa ile dürtüyordu.

"Açıl, seni kahrolası, *açıl*!" diye bağırdı öfke ve hayal kırıklığı içinde.

Ezio ilerledi. "Sonun geldi, Rodrigo," dedi. "Pes et. Artık çırpınmanın bir anlamı yok."

Rodrigo hızla arkasına dönüp onunla yüz yüze geldi.

"Artık hile yok," dedi Ezio sungülerini çıkarıp yere atarken. "Elma ve Asa da yok. Silah da yok. Şimdi... Görelim bakalım, neymişsin sen, *l'écchio*."

Rodrigo'nun sinsi ve yorgun yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Pekâlâ... madem sen oyunu öyle oynamak istiyorsun..."

Ağır cuppesini çıkardı, tuniği ve tayt pantolonuyla kaldı. Şişman ama derli toplu ve güçlü vücudunun üzerinde -Asa'nın gücüyle ortaya çıkmış- küçük şimşekler dolaşıyordu. İleriye atılıp ilk hamleyi yaptı. Bu, Ezio'nun çenesine denk gelen ve onu sersemleten bir aparkattı. "Neden baban bu işin peşini bırakamadı?" diye sordu Rodrigo üzgün bir sesle. Ezio'nun karnına sert bir tekme geçirmek için ayağını havaya kaldırırken. "İzini sürmeyi bırakamadı... Ve sen de tıpkı onun gibisin. Siz Assasinler, hepiniz mide bulandıran sineklersiniz. Tanrım, keşke o salak Alberti yirmi yıl önce babanın ve kardeşlerinin yanında seni de asabilseydi."

"Şeytanlık peşinde olan *sizsiniz*, Tapınakçılar; biz değil," diye konuşmaya tekrar katıldı Ezio, dişlerinden birini dışarı tükürürken. "İnsanları –sıradan ve masum halkı– elinizde oynatacağınızı sandınız; onlara istediğinizi yaptıracağınızı sandınız."

"Ama sevgili dostum," dedi Rodrigo, Ezio'nun kaburgalarının alt kısmına sert bir yumruk geçirirken. "zaten o yüzden varlar. Yönetilecek ve kullanılacak ayaktakımı. Her zaman böyleydi, her zaman da böyle olacak."

"Vazgeç," dedi Ezio soluk soluğa. "Bu savaşın bir önemi yok. Bizi daha önemli bir mücadele bekliyor. Ancak ilk önce söyle bana; o duvarın arkasındaki Mahzen ile işin ne? Sahip olabileceğin güce erişmedin mi zaten?"

Rodrigo şaşırdı. "Orada ne olduğunu bilmiyor musun? Yüce ve güçlü Assasin Tarikatı onu çözemedi mi?"

Adamın ses tonunu duyunca Ezio olduğu yerde kalakaldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Rodrigo'nun gözlerinin içi parladı. "Tanrı! Mahzen'in içinde *Tanrı* yaşıyor!"

Ezio o kadar şaşırmıştı ki hemen tepki veremedi. Tehlikeli bir kaçıkla mücadele ettiğinin farkındaydı. "Dinle, *Tanrı*'nın Vatikan'ın altında yaşadığına gerçekten inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Eh, bulutların üstündeki bir krallıktan biraz daha mantıklı bir yer değil mi sence? Şarkı söyleyen meleklerden ve melek çocuklardan? Hepsi sevimli bir görüntü oluşturuyor ancak *gerçek* çok daha çarpıcı."

"Peki Tanrı orada ne yapıyor?"

"Özgür kalmayı bekliyor."

Ezio bir nefes aldı. "Diyelim sana inandım, o kapıyı açmayı becerirsen sence O ne yapacak?"

Rodrigo gülümsedi. "Beni ilgilendirmez. Niyetim O'nun rızasını kazanmak değil. Ben yalnızca... O'nun gücünü istiyorum."

"Onu sana öylece vereceğini mi düşünüyorsun?"

"O duvarın arkasında her ne varsa Asa ve Elma'nın ortak gücüne karşı koyamayacak." Rodrigo duraksadı. "Onlar –hangi dine ait olurlarsa olsunlar– tanrıları düşürmek için yapılmış."

"Ancak Yüce Tanrı'mız her şeyi bilir. O'nun her şeye gücü yeter. İki kadim nesnenin ona zarar vereceğine gerçekten inanıyor musun?"

Rodrigo küçümser bir edayla güldü. "Hiçbir şey bilmiyorsun, evlat. Tanrı'yı kafanda eski bir kitapta okuduklarına

göre canlandırıyorsun: dikkatini çekerim, *insanlar* tarafından yazılmış bir kitapta."

"Ama sen Papa'sın! Hıristiyanlığın kutsal metnini nasıl hiçe sayarsın?"

Rodrigo kahkaha attı. "Sen gerçekten bu kadar saf mısın? Papa oldum çünkü bu makam bana *giriş hakkı* verdi. Bana *güç* verdi! O saçma kitabın tek bir kelimesine inandığımı mı düşünüyorsun? Hepsi yalan ve batıl inanç. İnsanoğlunun kalem tutmayı öğrenmeye başladığı andan itibaren yazdığı diğer tüm dini risaleler gibi."

"Seni bunu söylediğin için öldürecek insanlar var."

"Belki de. Ama öyle bile olsa bu düşünce uykularımı kaçırmaz," dedi ve durdu Rodrigo. "Ezio, biz Tapınakçılar insan ırkını *anlıyoruz* ve bu yüzden ona bu şekilde hor gözle bakıyoruz!"

Ezio diyecek söz bulamıyordu ama Papa'nın boş konuşmasını dinlemeye devam etti.

"Buradaki işim bitince," diye devam etti Rodrigo, "sanırım ilk emrim Kilise'yi dağıtmak olacak. Böylece kadınlar ve erkekler sonunda kendi davranışları için sorumluluk üstlenmek zorunda kalacaklar ve nihayet uygun bir şekilde *yargılanacaklar*!" Yüzüne mutlu bir ifade yerleşti. "Her şey güzel olacak! Yeni Tapınakçı dünyası! Mantık ve Düzen ile yönetilen bir dünya..."

"Sen nasıl olur da mantık ve düzenden söz edersin?" diye araya girdi Ezio. "Senin tüm hayatına şiddet ve hayâsızlık hâkim olmuş."

"Ah, kusurlu bir varlık olduğumu biliyorum, Ezio," dedi Papa pis pis sırıtarak. "Ve kusursuzmuşum gibi de davranmıyorum. Ama, anla işte, ahlaklı olana *ödül* verilmiyor. Gücünün yettiğini alırsın ve alınca da ona sımsıkı tutunursun –

gerekli tüm yöntemleri kullanarak. Sonuçta," diyerek ellerini iki yana açtı, "dünyaya bir kere geliyorsun!"

"Eğer herkes senin Hukuk'una bağlı yaşasaydı," dedi Ezio dehşet içinde. "tüm dünya akıl hastalığına tutulurdu."

"Doğru bildin! Sanki çoktan tutulmadı!" Rodrigo onu parmağıyla dürttü. "Tarih derslerinde uyudun mu sen? Yalnızca birkaç yüzyıl öncesine kadar atalarımız pisliğin ve çamurun içinde yaşıyordu; cahillikten ve dini bağnazlıktan yok olma aşamasına gelmişlerdi – gölge görse sıçrıyor, her şeyden korkuyorlardı."

"Ancak o durumdan çıkalı epey oldu; hem daha çok bilinçlendik hem daha çok güçlendik."

Rodrigo yine kahkaha attı. "Ne kadar hoş bir rüyada yaşıyorsun sen! Bak bir etrafına. Hakikati sen kendin yaşadın. Katliamı... Şiddeti... Zenginle fakir arasındaki farkı... ve bu fark hiç azalmadan giderek artıyor." Gözlerini Ezio'nun gözlerine sabitledi. "*Hiçbir zaman* eşitlik olmayacak. Ben bunu kabullendim. Sen de kabullensen iyi olur."

"Asla! Assasinler her zaman insanlığın daha iyi olması için mücadele edecekler. Belki ulaşılması imkânsız bir hedeftir, belki bir ütopyadır ama onun uğruna savaştığımız her gün, bataklığı gitgide ardımızda bırakıp ileri gidiyoruz."

Rodrigo iç çekti. "*Sancta simplicitas!* İnsanlığın uyanmasını beklemekten bitap düştüysem beni affedersin herhalde. Ben yaşlı bir adamın. Çok şey gördüm ve artık yıllarım sayılı." Aklına bir fikir gelince şeytani bir kıkırdamayla güldü. "Ya da kim bilir? Belki de Mahzen bunu değiştirir, ha?"

Fakat ansızın Elma parlamaya başladı ve odanın tamamını kaplayıp onların gözlerini kamaştırana kadar yavaş yavaş parlaklığı arttı. Papa dizlerinin üzerine düştü. Gözlerini korumaya çalışan Ezio deliklerin olduğu duvarın üzerine Ko-

deks'teki dünya haritasının varsıldığını gördü. Herriye doğru yürüyüp Papalık Asası'nı aldı.

"*Hayır!*" diye bağırdı Rodrigo, pençeye benzeyen ellerıyle boşluğu avuçlayarak. "Yapamazsın! *Yapmazsın!* Bu *benim* kaderim. *Benim!* Peygamber benim!"

Hakikatın kendini tüm berraklığıyla gösterdiği kan donduruçu bir an oldu ve o an Ezio, Assasını yoldaşlarının uzun zaman önce Venedik'te kendisinin reddettiği şeyi gördüklerini fark etti. Peygamber gerçekten de oradaydı, o odadaydı ve *kendi* kaderini yazmak üzereydi. Rodrigo'ya neredeyse acıyarak baktı. "Sen hiçbir zaman Peygamber değildin," dedi. "Seni zavallı, kandırılmış ruh."

Papa sırtüstü düştü. Yaşlı ve şişman bedeni acıması haldeydi. Sonra sonucu kabullenip pes ederek konuştu: "Başarısızlığın bedeli ölümdür. En azından bana o şerefi ver."

Ezio ona baktı ve başını iki yana salladı. "Hayır, yaşlı ahmak. Seni öldürmek babamı geri getirmeyecek. Ya da Federico'yu... Ya da Petruccio'yu... Ya da sana karşı çıkarken veya senin basiretsiz emirlerine uyarken ölmüş diğer insanları... Ve bana soracak olursan, ben öldürmeye doydum." Papa'nın gözlerinin içine baktı; uysal, korkmuş ve yaşlanmış görünüyorlardı. Düşmanının içleri parlayan, delici gözleri değillerdi artık. "Her şey yalan," dedi Ezio. "Her yol mubah. Senin kendi huzurunu bulma vaktin geldi."

Rodrigo'ya arkasını dönüp Asa'yı duvara doğru tuttu ve Asa'nın ucunu, yansıyan haritanın ona gösterdiği şekilde, duvarın üzerindeki deliklere belli bir sırayla bastırdı.

Bunu yapınca büyük bir kapının hatları ortaya çıktı.

Ezio en sondaki deliğe basınca da kapı açıldı.

Karşısında, içlerine taştan, mermerden ve bronzdan heykeller yerleştirilmiş camdan duvarları ve lahitlerle dolu bir-

çok odaklığı olan bu geçit belirdi. Lahitlerinin her birinin üzerine Rumlu harflerle yazılar yazılmıştı ve Ezio anıdan yazıları okuyabildiğini fark etti; bunlar eski Roma tanrılarının isimleriydi ancak hepsi sıkıca mühürlenmişti.

Geçitte ilerlerken kadim zamanların, kendi zamanına ait tarzın ve ne olduklarını çıkaramadığı ancak içgüdüsünün geleceğe ait olabileceğini söylediği biçimi ve şekillerin garip bir karışımı gibi görünen sıra dışı mimari ve tasarım Ezio'yu şaşkına çevirdi. Duvarların üzerinde sanki yalnızca İnsanoğlu'nun evrimini değil, aynı zamanda ona yönlendiren Güç'ü de tasvir eder gibi görünen, eski zamanlara ait hadiselerin oymalı rölyefleri vardı.

Tasvir edilen şekillerin çoğu Ezio'ya insana atmış gibi geldi, ancak bu insan şekillerinin ona yabancı gelen bir tarzı ve kıyafetleri vardı. Ayrıca başka şekiller de gördü, ancak bunlar yontulmuş muydu, çizilmiş miydi yoksa kendisinin içinden geçtiği boşluğun bir parçası mıydı, anlayamıyordu – denize dökülen bir orman, maymunlar, elmalar, piskopos asaları, erkekler ve kadınlar, bir kefen, bir kılıç, piramitler ve devasa heykeller, ziguratlar ve tekerlekli heykeller, suyun altından giden gemiler, tüm bilgiyi, tüm iletişimi aktarır gibi görünen garip, parlak ekranlar...

Ezio yalnızca Elma ve Asa'yı değil, aynı zamanda şekil itibarıyle insana benzeyen ancak her nedense insan olmayan figürlerin taşıdığı büyük bir kılıcı ve İsa'nın Kefeni'ni de tanıdı. İlk Uygarlıklar'ın bir tasvirini de seçti.

En sonunda, Mahzen'in derinliklerinde kocaman, granit bir lahitle karşı karşıya geldi. Ezio yaklaştıkça lahit bir karşılama ışığıyla parlamaya başladı. Ezio lahtin büyük kapağına dokundu ve kapak duyulabilir bir tıs sesiyle, fakat parmaklarına yapışmış bir tüy edasıyla kalktı ve geriye kaydı. Taş mezardan

muazzam bir sarı ışık süzüldü, güneş gibi parlak ve besleyiciydi. Ezio elleriyle gözlerini korudu.

Ardından, lahitin içinden Ezio'nun yüz hatlarını seçemediği bir insan figürü yükseldi; ancak Ezio bir kadına baktığını anladı. Kadın Ezio'ya renk değiştiren, parlayan gözlerle baktı ve ondan da bir ses çıktı – ilk başta kuşların cıvıldayışına benzeyen ses sonra Ezio'nun dilini döndü.

Ezio kadının başının üzerinde bir miğfer gördü. Omzunda da bir baykuş vardı. Ezio başını eğdi.

"Hürmetler, Peygamber," dedi tanrıça. "On bin mevsimdir seni bekliyordum."

Ezio başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi.

"İyi ki geldin," diye devam etti Hayali Varlık. "Elma'yı da yanına almışsın. Bakmama izin ver."

Ezio acizane bir tavırla Elma'yı uzattı.

"Ah." Tanrıçanın eli cismin üzerindeki havayı okşadı ama ona hiç değmedi. Elma parladı ve titredi. Tanrıçanın gözleri Ezio'ya döndü. "Konuşmalıyız." Bir şey düşünür gibi başını eğdi ve Ezio karşısındaki parıldayan yüzün üzerinde bir tebessüm yakaladığını düşündü.

"Sen kimsin?" diye sormaya cüret etti.

Tanrıça iç çekti. "Ah, birçok adım var... Öldüğümde Minerva idi. Ondan önce, Merva ve Mera... zamanla tekrar tekrar eskiye döndü... Bak!" Ezio'nun yanından geçtiği lahit sırasını gösterdi. Sonra hepsine sırayla işaret etti ve her biri solgun bir ay ışığı pırıltısıyla parladı. "Ve ailem... Juno, önceden adı Uni idi... Jüpiter, önceden adı Tinia idi..."

Ezio büyülenmişti. "Siz kadim tanrılarsınız..."

Uzaktan kırılan bir cam ya da düşen bir yıldızın çıkarabileceği bir sese benzer bir ses geldi; tanrıçanın kahkahasıydı bu. "Hayır – tanrılar değil. Biz sadece dünyaya geldik...

önceden. Biz dünyada gezinirken bile sizin türünüz bizim varlığımızı kabullenmekte zorlandı. Bizler... zamanımızın epey ötesindeydik... Akıllarımız bize hazır değildi..." dedi ve durdu. "Belki *hâlâ* değil... Belki hiç olmayacak. Ama bu hiç önemli değil." Sesi biraz sertleşti. "Ancak bizi anlamasanız da uyarımızı dikkate alın..."

Yavaş yavaş sessizleşti. Ezio, o sessizliğe doğru, "Söylediklerin bana hiçbir anlam ifade etmiyor," dedi.

Tanrıça, "Evladım, bu sözler senin için söylenmiyor... Bunları duyacak olan..." dedi ve Mahzen'in ötesindeki karanlığa doğru baktı. Duvarların, hatta zamanın sınırından bile münezzeh olan bir karanlığa...

"Kim duyacak?" diye sordu Ezio uysal ve korkmuş bir halde. "Ne demek istiyorsun? Burada başka kimse yok!"

Minerva eğilip ona yaklaşınca, Ezio tüm yorgunluğunu, tüm acısını alıp götüren bir anne sıcaklığı hissetti. "Seninle değil; senin *üzerinden* konuşmak istiyorum. Sen, Peygamber'sin." Tanrıça kollarını havaya kaldırdı ve Mahzen'in çatısı Sema'ya dönüştü. Minerva'nın parıldayan hayali yüzüne sonsuz bir hüzün ifadesi yerleşti. "Sen görevini tamamladın... Sen O'nu bize getirdin... Ama lütfen şimdi sessiz ol ki... iletişime geçebilelim." Üzgün görünüyordu. "Dinle!"

Ezio tüm gökyüzünü ve yıldızlarını görebiliyor, onların ahengini duyabiliyordu. Sanki Uzay'dan aşağıya bakıyormuş gibi Yeryüzü'nün döndüğünü görüyordu. Kıtaları ve hatta üzerlerinde birkaç şehri seçebiliyordu.

"Biz henüz etten-kemikten iken ve yuvamız henüz yıkılmamışken sizin türünüz bize ihanet etti. Oysa sizi biz yarattık. Size biz can verdik!" dedi ve durdu. Bir tanrıça gözyaşı dökebiliyorsa, gözyaşı döktü. Bir savaş sahnesi belirdi. Gad-

dar insanlar el yapımı silahlarla eski efendilerine karşı savaşıyordu.

"Biz güçlüydük. Ama sizin sayınız fazlaydı. Ve iki taraf da savaşa susamıştı."

Şimdi de Yeryüzü'nün yeni bir görüntüsü belirdi. Yakındaydı ama yine Uzay'dan göründüğü gibiydi. Sonra yavaş yavaş küçülerek geri çekildi. Ezio şimdi onu yörüngelerinin merkezinde büyük bir yıldız –Güneş– bulunan birkaç gezegenden biri olarak görüyordu.

"Dünya meşgaleleriyle o kadar zaman geçiriyorduk ki gökleri fark edemedik. Fark ettiğimizde de..."

Minerva konuşurken Güneş parladı ve etrafında geniş bir taç küre belirdi. Dev yıldız Yeryüzü'nü alev gibi yalayıp geçen, dayanılmaz bir ışık saçıyordu.

"Size Cennet Bahçesi'ni verdik. Ama kendi aramızda savaşı ve ölümü yaratıp Cennet'i cehenneme çevirmiştik. Dünya kül olana kadar yandı. Yaşam orada o an bitecekti. Ama biz sizi kendi suretimizde yaratmıştık. *Hayatta kalmanız* için yaratmıştık!"

Ezio, Yeryüzü'ne Güneş tarafından yaşatılmış gibi görünen mutlak yıkımın arasından çıkıyormuşçasına, tek bir kolun enkazın arasından çıkıp gökyüzüne doğru yükselişini seyretti. Gökyüzünde, yani Mahzen'in Tavanı'nda, baştan başa yayılmış rüzgârlı bir düzlük belirdi. Düzlüğün üzerinde insanlar yürüyordu – yenik düşmüş, fani ama cesur insanlar.

"Ve yeniden yarattık," diye devam etti Minerva. "Güç, fedakârlık ve merhamet gerekiyordu ama yeniden yarattık! Yeryüzü yavaş yavaş iyileşirken, yaşam geri gelirken ve yeşil filizler bereketli toprağın içinden bir kez daha çıkarken... Böyle bir trajedinin bir daha kesinlikle tekrarlanmaması için çabaladık."

Ezio tekrar gökyüzüne baktı. Bir ufuk vardı. Tapınaklar ve çeşitli şekiller, yazıya benzeyen taş oymaları, kâğıt tomarlarıyla dolu kütüphaneler, gemiler, şehirler, müzik ve dans - Ezio'nun bilmediği ama kendi türünün eserlerine benzettiği, eski çağlara ve uygarlıklara ait şekiller ve cisimler... Hepsi de ufukta belirmişti.

"Ama artık ölüyoruz," dedi Minerva. "Ve Zaman'a karşı yarışacağız... Hakikat, mitolojiye ve efsaneye dönüştürülecek. Yaptıklarımız yanlış anlaşılacak. Ancak Ezio, sözlerimin vermek istediğim mesajı iletmesini ve kaybımızın tarihe geçmesini sağla."

Mahzen'in binasına ait bir resim ve ona benzer başka resimler belirdi.

Ezio bir rüyadaymış gibi izliyordu.

"Ancak sözlerimin ümit getirmesini de sağla. Diğer tapınakları bulmalısın. Bunun gibi tapınakları. Savaşa sırt çevirmeyi bilenler tarafından inşa edilmiş tapınakları... Bizi korumak için çalıştılar; bizi Ateş'ten korumak için. Onları bulursan, onların yaptıklarını kurtarırsan, o zaman bu dünya da kurtulabilir."

Ezio şimdi Yeryüzü'nü tekrar görüyordu. Mahzen'in Tavanı'ndaki gökyüzü, San Gimignano gibi büyük bir şehri gösteriyordu. Gelecekte bir şehirdi bu; aşağıdaki sokakları alacakaranlığa bürüyen birbirine çok yakın kulelere sahip, çok uzaktaki bir adanın üzerine kurulmuş bir şehir. Sonra hepsi birleşip bir kez daha Güneş'in görüntüsünü oluşturdu.

"Ama acele etmelisin," dedi Minerva. "Çünkü zaman su gibi akıp geçiyor. Tapınakçı Hacı'na karşı kendini koru; çünkü birçoğu yoluna çıkacaktır."

Ezio kafasını kaldırdı. Bir şeyi bekliyor gibi öfkeyle yanan

Güneş'i gördü. Sonra Güneş patlayacak gibi göründü. Ezio patlamanın içinde Tapınakçı Haçı'nı seçer gibi oldu.

Gözünün önündeki görüntü giderek sönüyordu. Minerva ve Ezio baş başa kaldılar. Tanrıçanın sesi artık sonsuza dek uzanan bir tünelin içinde kaybolıyormuş gibi çıkıyordu. "Bitti... Halkım artık bu dünyadan ayrılabilir... Hepimiz... Ama Mesaj iletildi... Gerisi artık sana kalmış. Biz bir şey yapamayız."

Sonra karanlık ve sessizlik çöktü. Mahzen yine o karanlık, yeraltı odasına döndü. Bomboş kaldı.

Ezio geri döndü. Ön salona yeniden girdi ve Rodrigo'nun bir bankın üzerinde uzandığını gördü. Ağzının kenarından yeşil bir safra sızıyordu.

"Ölüyorum," dedi Rodrigo. "Yenilgiye uğrayacağım zaman için sakladığım zehirden aldım. Çünkü artık benim yaşayacağım bir dünya yok. Ama söyle –bu öfke ve gözyaşı dolu yerden sonsuza dek ayrılmadan önce– söyle, Mahzen'de ne gördün? Kiminle karşılaştın?"

Ezio ona baktı. "Hiçbir şey görmedim. Kimseyle karşılaşmadım," dedi.

Sistine Şapeli'nin içinden geçip tekrar dışarı, gün ışığına çıktı. Arkadaşlarını onu orada beklerken buldu.

Kurulması gereken yeni bir dünya vardı.

Karakter Listesi

Giovanni Auditore: baba
Maria Auditore: anne
Ezio Auditore: Giovanni'nin ortanca oğlu
Federico Auditore: Giovanni'nin büyük oğlu
Petruccio Auditore: Giovanni'nin küçük oğlu
Claudia Auditore: Giovanni'nin kızı
Mario Auditore: Giovanni'nin erkek kardeşi
Annetta: Auditore ailesinin hizmetçisi
Paola: Annetta'nın kız kardeşi
Orazio: Mario Auditore'nin hizmetkârı
Duccio Dovizi: Claudia'nın eski erkek arkadaşı
Giulio: Giovanni Auditore'nin yazıcısı
Dottore Ceresa: ailenin doktoru
Gambalto: Mario Auditore'nin muhafızlarının çavuşu

Cristina Calfucci: genç Ezio'nun kız arkadaşı
Antonio Calfucci: Cristina'nın babası
Manfredo d'Arzenta: varlıklı aile oğlu, sonradan Cristina ile evleniyor
Gianetta: Cristina'nın arkadaşı
Sandeo: Cristina'nın babasının kâtibi

Jacopo de' Pazzi: 15. yy. Floransa'sında banka işleten Pazzi ailesinin üyesi
Francesco de' Pazzi: Jacopo'nun yeğeni
Vieri de' Pazzi: Francesco'nun oğlu
Stefano da Bagnone: rahip, Jacopo'nun yazıcısı
Peder Giocondo: San Gimignano'da rahip
Terzago, Tebaldo, Capitano Roberto, Zohane ve Bernardo: Pazzi ailesine hizmet eden asker ve muhafızlar

Galeazzo Maria Sforza (Galeazzo): Milano Dükü, 1444–76
Caterina Sforza: Galeazzo'nun kızı, 1463–1509
Girolamo Riario, Forlì Dükü: Caterina'nın kocası, 1443–88
Bianca Riario: Caterina'nın kızı, 1478–1522
Ottaviano Riario: Caterina'nın oğlu, 1479–1523
Cesare Riario: Caterina'nın oğlu, 1480–1540
Giovanni Riario: Caterina'nın oğlu, 1484–96
Galeazzo Riario: Caterina'nın oğlu, 1485–1557
Nezetta: Caterina'nın bebeğinin süt annesi
Lodovico Sforza: Milano Dükü, Galeazzo'nun erkek kardeşi, 1452–1508
Ascanio Sforza: kardinal, Galeazzo ve Lodovico'nun erkek kardeşi, 1455–1505

Lorenzo de' Medici, 'Muhteşem Lorenzo': İtalyan devlet adamı, 1449–92
Clarice Orsini: Lorenzo de' Medici'nin karısı, 1453–87
Lucrezia de' Medici: Lorenzo de' Medici'nin kızı, 1470–1553

Piero de' Medici: Lorenzo de' Medici'nin oğlu, 1471–1503
Maddalena de' Medici: Lorenzo de' Medici'nin kızı, 1473–1528
Giuliano de' Medici: Lorenzo'nun erkek kardeşi, 1453–78
Fioretta Gorini: Giuliano de' Medici'nin metresi
Boetio: Lorenzo de' Medici'nin hizmetkârı
Giovanni Lampugnani: Galeazzo cinayetinin tertipçisi, ö. 1476
Carlo Visconti: Galeazzo cinayetinin tertipçisi, ö. 1477
Gerolamo Olgiati: Galeazzo cinayetinin tertipçisi, 1453–77
Bernardo Baroncelli: Giuliano de' Medici cinayetinin tertipçisi
Uberto Alberti: Floransa Gonfaloniere'si (Yargıçlar Konseyi Başkanı)
Rodrigo Borgia: İspanyol, kardinal, sonradan Papa VI. Alexander, 1451–1503
Antonio Maffei: rahip, Giuliano de' Medici cinayetinin tertipçisi
Raffaele Riario: Pazzi sempatizanı, Papa'nın yeğeni, 1451–1521
Francesco Salviati Riario, Pisa Başpiskoposu: Pazzi komplosunda adı geçiyor
Lodovico ve Checco Orsi: Orsi kardeşler, paralı askerler
Niccolò di Bernardo dei Machiavelli: filozof ve yazar, 1469–1527
Leonardo da Vinci: ressam, bilim adamı, heykeltıraş, vb., 1452–1519
Agniolo ve Innocento: Leonardo da Vinci'nin yardımcıları

Girolamo Savonarola: Dominiken rahibi ve siyasi lider, 1452–98
Marsilio Ficino: filozof, 1433–99
Giovanni Pico della Mirandola: filozof, 1463–94
Poliziano (Angelo Ambrogini): düşünür ve şair, de' Medici ailesinin çocuklarının özel öğretmeni, 1454–94
Botticelli (Alessandro di Moriano Filipepi): ressam, 1445–1510
Jacopo Saltarelli: sanatçının modeli, d. 1459
Fra Domenico da Pescia ve Fra Silvestro: keşişler, Savonarola'nın vekilleri
Kardeş Girolamo: Monteciano Manastırı'ndaki keşiş, Savonarola'nın kuzeni

Giovanni Mocenigo: Venedik Doçu, 1409–85
Carlo Grimaldi: Mocenigo'nun maiyetinden
Conte de Pexaro: Leonardo'nun Venedik'teki hamisi
Nero: Conte de Pexaro'nın resmi yardımcısı
Emilio Barbarigo: Venedikli tacir, Rodrigo Borgia'nın müttefiki
Silvio Barbarigo ('Il Rosso'): engizisyon yargıcı, Emilio Barbarigo'nun kuzeni
Marco Barbarigo: Silvio ve Emilio'nun kuzeni
Agostino Barbarigo: Marco'nun küçük erkek kardeşi
Dante Moro: Marco'nun koruması
Carlo Grimaldi: Doç'un maiyetinden
Bartolomeo d'Alviano: paralı asker

Tilki Gilberto, la Volpe: Assasin Tarikatı üyesi
Corradin: Tilki'nin yardımcısı
Antonio de Magianis: Venedik'teki Hırsızlar

Loncası'nın lideri
Ugo: Hırsızlar Loncası üyesi
Rosa: Hırsızlar Loncası üyesi
Paganino: Hırsızlar Loncası üyesi
Michiel: Hırsızlar Loncası üyesi
Bianca: Hırsızlar Loncası üyesi
Rahibe Teodora: genelev sahibi